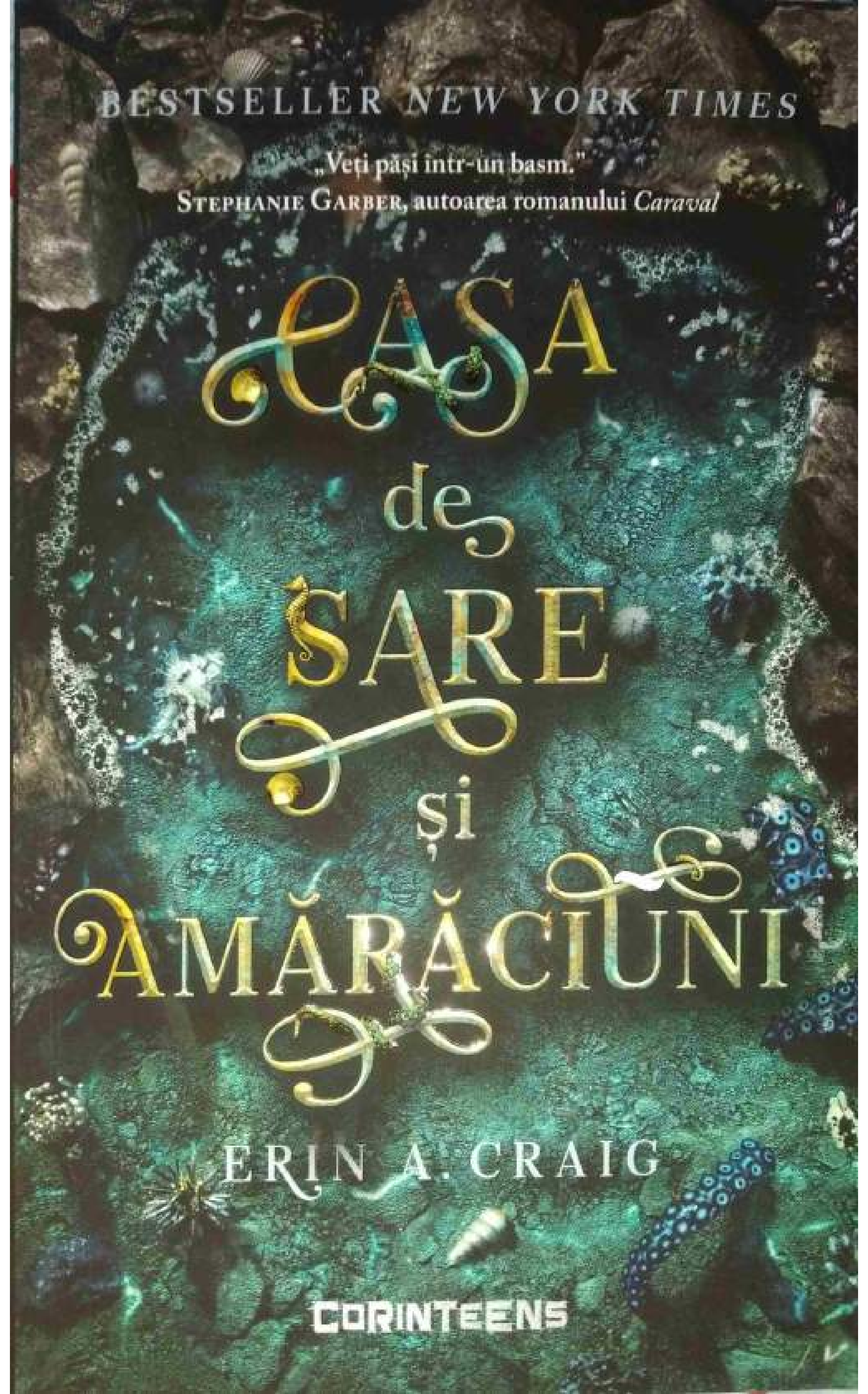

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

„Veți păși într-un basm."
STEPHANIE GARBER, autoarea romanului *Caraval*

CASA
de
SARE
și
AMĂRĂCIUNI

ERIN A. CRAIG

CORINTEENS

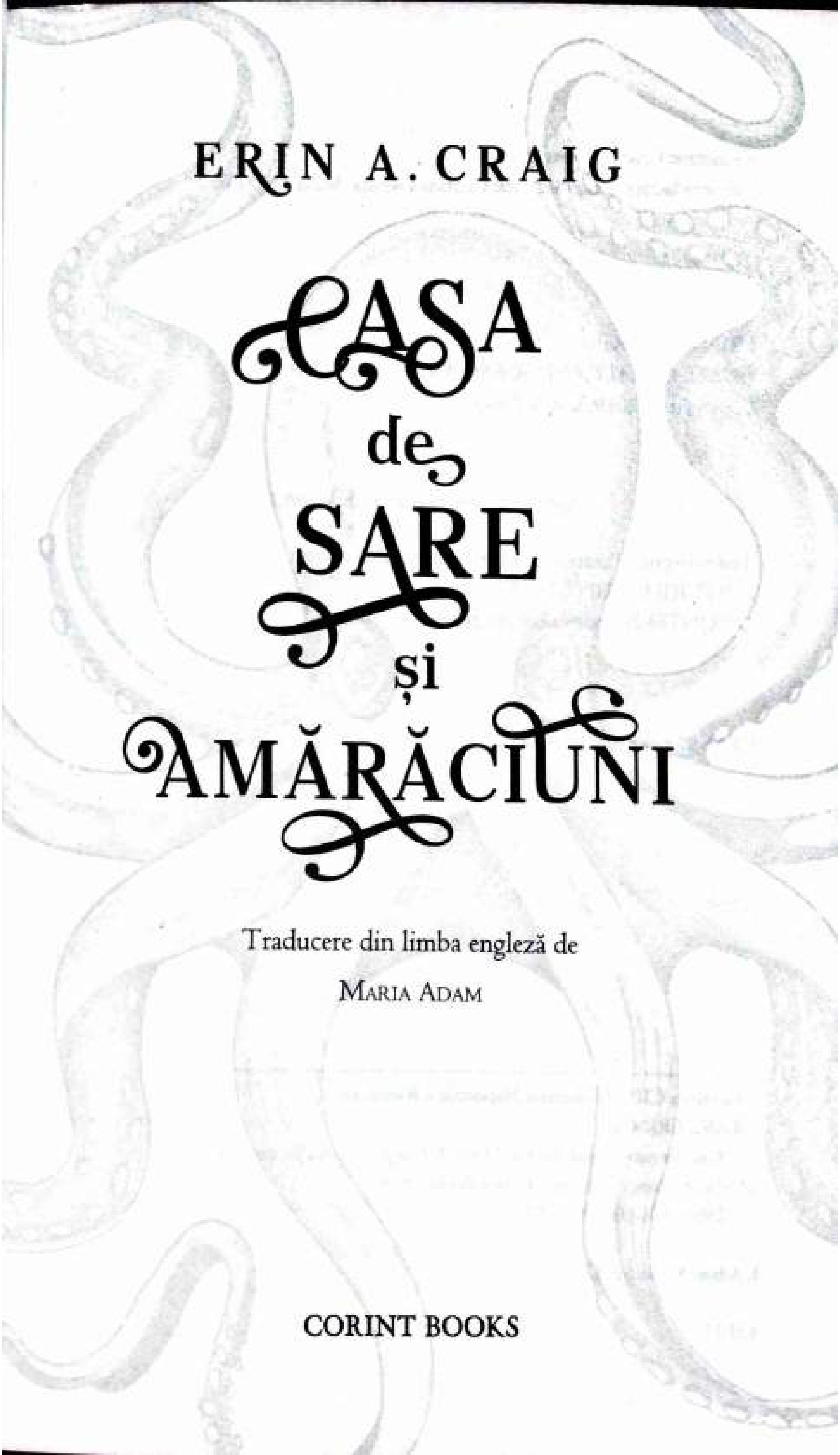

ERIN A. CRAIG

CASA
de
SARE
și
AMĂRĂCIUNI

Traducere din limba engleză de

Maria Adam

CORINT BOOKS

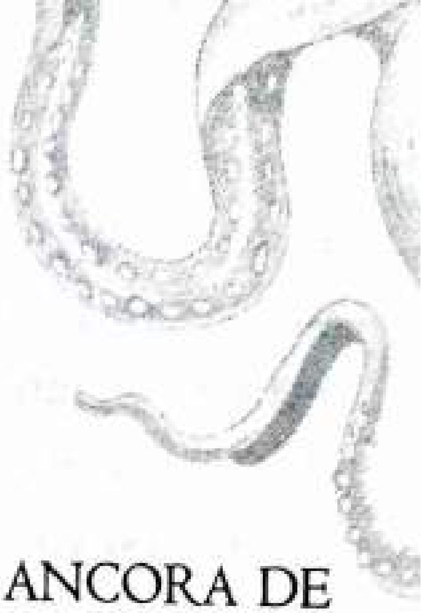

1

LUMINA LUMÂNĂRII SE REFLECTA PE ANCORA DE argint gravată pe colierul surorii mele. Era o bijuterie urâtă pe care Eulalie nu și-ar fi dorit să o poarte. Ei îi plăceau șiragurile simple de aur sau colanele extravagante de diamante. Nu… asta. Probabil că Papa o alesese pentru ea. Am pipăit propriul meu colier de perle negre, vrând să-i ofer ceva mai elegant, dar batalionul de oameni care cărau coșciugul au închis capacul înainte ca eu să reușesc să mi-l desfac de la gât.

— Noi, Oamenii de Sare, redăm acest trup mării, a intonat Înaltul Marinar în timp ce cutia de lemn aluneca adânc în cripta care o aștepta.

Am încercat să nu observ pâlcul de licheni crescuți în gura căscată, deschisă larg să o înghită cu totul. Am încercat să nu mă gândesc la sora mea, care fusese vie, caldă și respirase în urmă cu doar câteva zile, iar acum era înmormântată. Am încercat să nu-mi imaginez cum fundul subțire al sicriului se umflă de la condens și apă sărată înainte de a se despica și a revărsa trupul lui Eulalie în adâncurile apei de sub mausoleul familiei noastre.

În schimb, am încercat să plâng.

Știam că asta se aștepta de la mine, așa cum știam că, probabil, lacrimile nu aveau să vină. Aveau să apară mai târziu, poate spre seară, când aveam să trec pe lângă dormitorul ei și să văd giulgiurile negre care îi acopereau peretele de oglinzi. Eulalie avusese foarte multe oglinzi.

Eulalie.

Fusese cea mai frumoasă dintre toate surorile mele. Buzele ei roșii fuseseră mereu zâmbitoare. Îi plăcuseră glumele bune, iar ochii ei verzi luminoși fuseseră mereu gata de joacă. Nenumărați pețitori se întrecuseră pentru atenția ei, chiar înainte ca ea să devină cea mai în vârstă fiică Thaumas, cea care ar fi urmat să moștenească averea lui Papa.

— Suntem născuți din Sare, trăim cu Sare și în Sare ne întoarcem, a continuat Înaltul Marinar.

— În Sare, au repetat îndoliații.

Când Papa a pășit în față să pună cele două monede de aur la baza criptei – plata pentru Pontus, ca să o lase pe sora mea să intre din nou în Ocean –, am îndrăznit să arunc o privire prin mausoleu. Dădea pe afară de oaspeți împodobiți în cele mai luxoase haine din lână neagră și crep, mulți dintre ei fiind cândva pretinși iubiți ai lui Eulalie. Ar fi fost mulțumită să vadă atâția tineri cu inima frântă plângând-o fățiș.

— Annaleigh, a șoptit Camille, dându-mi un brânci.

— În Sare, am murmurat eu.

Mi-am apăsat batista pe ochi, prefăcându-mă că plâng.

Dezaprobarea clară a lui Papa îmi ardea inima. Avea ochii umezi, iar nasul mândru îi era înroșit. Înaltul Marinar a pășit în față cu un pocal căptușit cu scoică haliotis și umplut cu apă de mare. El l-a împins în criptă și a turnat lichidul pe sicriul lui Eulalie, declanșând ceremonial descompunerea. Odată ce a stins lumânările care flancau deschiderea de piatră, slujba s-a încheiat.

Papa s-a întors spre mulțimea adunată. O șuviță lată albă i se zărea prin părul negru. Oare fusese acolo și ieri?

— Vă mulțumesc că ați venit să o omagiem pe fiica mea, Eulalie. Vocea lui, de obicei atât de puternică și impunătoare, obișnuită să se adreseze domnilor de la curte, acum era șovăitoare. Eu și familia mea vă invităm să ne însoțiți la Highmoor, unde organizăm un ospăț în cinstea vieții ei. Veți găsi mâncare, băutură și... Și-a dres glasul, vorbind mai degrabă ca un slujbaș bâlbâit decât ca al nouăsprezecelea duce al Insulelor Salann. Știu cât de mult ar fi însemnat pentru Eulalie să fiți aici.

A dat o dată din cap, terminând discursul, cu chipul inexpresiv. Tânjeam să întind mâna și să-i alin durerea, dar Morella, mama mea vitregă, era deja lângă el, cu degetele împletite într-ale lui. Erau căsătoriți de doar câteva luni și ar fi trebuit să fie încă în zilele îmbătătoare și fericite ale uniunii lor.

Era primul drum al Morellei la mausoleul Thaumas. Oare se simțea neliniștită sub privirea scrutătoare a statuii memoriale ridicate pentru mama mea? Sculptorul folosise ca model portretul de mireasă al mamei, transmițând o strălucire tinerească marmurei cenușii și reci. Deși trupul ei se întorsese în mare în urmă cu mulți ani, încă îi mai vizitam altarul aproape în fiecare săptămână, îi povesteam despre viața mea de zi cu zi și mă prefăceam că ascultă.

Statuia mamei se înălța mai presus de toate celelalte din mausoleu, inclusiv de altarele surorilor mele. Al Avei era mărginit de trandafiri, florile ei preferate. Se făceau mari și roz în lunile de vară, ca bubele de ciumă care îi curmaseră viața la doar optsprezece ani.

Octavia îi urmase un an mai târziu. Îi găsiseră trupul lângă scara înaltă din bibliotecă, cu membrele încâlcite într-un morman de unghiuri nefirești. O carte deschisă împodobea locul ei de veci, precum și un citat inscripționat în limba vaipaniană, pe care nu învățasem niciodată să-l citesc.

Cu atâtea tragedii adunate în familia noastră, moartea lui Elizabeth păruse inevitabilă. O găsiseră plutind în cadă ca o bucată de lemn pe mare, palidă și umflată de apă. Zvonurile se răspândiseră din Highmoor spre satele din ținuturile învecinate, șoptite de spălătorese grăjdarilor, transmise de negustorii de pește nevestelor care apoi le împrăștiaseră ca avertismente copiilor năzdrăvani. Unii spuneau că fusese sinucidere. Mai mulți credeau că eram blestemați.

Statuia lui Elizabeth era o pasăre. Trebuia să fie o porumbiță, dar proporțiile erau greșite și semăna mai mult cu un pescăruș. Un tribut adecvat pentru Elizabeth, care își dorise mereu nespus de mult să zboare în înalt.

Oare a lui Eulalie ce avea să fie?

Odinioară fuseserăm douăsprezece: Duzina Thaumas. Acum stăteam într-un șir restrâns împreună cu cele șapte surori ale mele și mă întrebam dacă nu cumva exista vreun sâmbure de adevăr în speculațiile acestea sinistre. Oare mâniaserăm zeii cu ceva? Oare bezna ne însemnase familia, luându-ne una câte una? Sau era, pur și simplu, doar o serie de ghinioane și coincidențe cumplite?

După slujbă, mulțimea s-a împrăștiat și a început să roiască de colo-colo. În timp ce-și șopteau condoleanțele stânjenite, am observat că oaspeții aveau grijă să nu se apropie prea tare. Oare o făceau din pricina rangului nostru sau se temeau că s-ar putea infecta de ceva? Am vrut s-o pun pe seama unei superstiții primitive, dar când o mătușă îndepărtată s-a apropiat de mine, cu un zâmbet subțire pe buzele-i subțiri, aceeași întrebare i-a sclipit în ochi, chiar sub suprafață, imposibil de ratat:

Care dintre noi avea să urmeze?

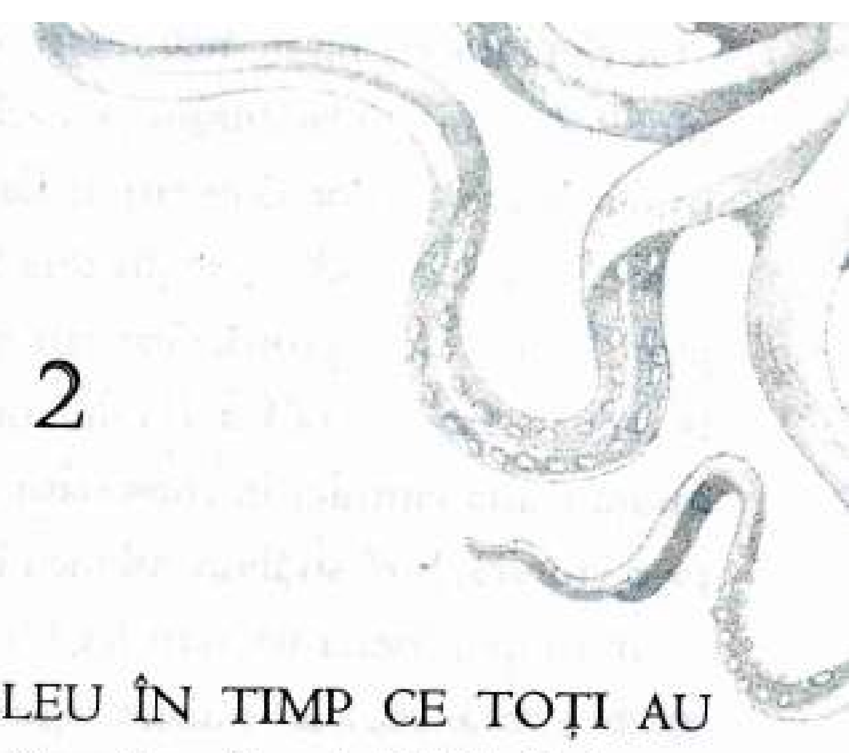

2

AM RĂMAS ÎN MAUSOLEU ÎN TIMP CE TOȚI AU plecat la priveghi, dorind să-mi iau rămas-bun de la Eulalie de una singură, ferită de ochi iscoditori. Odată îndatoririle îndeplinite, Înaltul Marinar și-a luat pocalul și sfeșnicele, apa sărată și cele două monede de la tata. Înainte de a porni pe cărăruia către mal și înapoi în sihăstria lui din punctul cel mai nordic al Insulei Selkirk, s-a oprit în fața mea. Mă uitam cum servitorii sigilau intrarea în mormânt, stivuind cărămizi unse cu mortar nisipos peste criptă și ascunzând iureșul vârtejurilor de sub noi.

Înaltul Marinar a ridicat mâna într-un semn care părea o binecuvântare. Dar, cumva, curbura degetelor lui era strâmbă, mai degrabă ca un gest de protecție.

Pentru el însuși.

Împotriva mea.

Fără înghesuiala de oameni din criptă, aerul părea mai rece, învăluindu-mă ca o a doua pelerină. Tămâia grețos de dulce încă plutea prin încăpere, dar nu reușea să acopere mirosul înțepător al sării. Oriunde ai fi fost pe insulă, simțeai întotdeauna gustul mării.

Muncitorii au mormăit când au ridicat ultima cărămidă la locul ei, amuțind valurile cu totul.

Apoi am rămas singură.

Cripta nu era nimic mai mult decât o peșteră, dar cu o trăsătură unică: un râu lat curgea pe dedesubt, purtând apă dulce – și trupurile membrilor decedați ai familiei Thaumas – către mare. Fiecare generație adăugase propria bucățică, sculptând piatra din jurul locului de îngropăciune sau împodobind tavanul cu o elaborată pictură murală a cerului nopții. Fiecare copil Thaumas învățase arta cititului în constelații încă dinainte de a pune mâna pe o cronică. Stră-străbunicul meu începuse să adauge altarele.

În timpul înmormântării lui Elizabeth – un eveniment și mai sumbru decât cea a lui Eulalie, la care Înaltul Marinar abia dacă își mascase suspiciunea de sinucidere – am numărat plăcile și statuile împrăștiate prin cavernă ca să treacă timpul mai repede. Oare câtă vreme avea să mai treacă până când altarele aveau să copleșească spațiul gol, nemailăsând loc pentru cei vii? Când aveam să mor, nu voiam niciun monument ridicat în amintirea mea. Oare strămătușa Clarette se odihnea mai bine în somnul de veci știind că bustul său avea să fie privit de generații întregi ale familiei Thaumas?

Nu, mulțumesc. Aș fi preferat numai să fiu împinsă în mare și redată Sării.

— Ce mulți băieți tineri au fost azi aici, am remarcat, îngenunchind lângă zidăria udă.

Chiar era o minune că se mai deranjau să zidească. Probabil nu peste mult timp aceste pietre aveau să fie dărâmate pentru ca încă una dintre surorile mele să fie împinsă înăuntru.

— Sebastian și Stephan, frații Fitzgerald. Henry. Maistrul de la Vasa. Și Edgar.

Mi se părea nefiresc să port un monolog cu Eulalie. Ea domina de obicei toate conversațiile la care lua parte. Poveștile ei, neobișnuite și pline de istețime hiperbolică, captivau auditoriul.

— Cred că, dintre toți îndoliații aflați azi aici, lacrimile lor au fost cele mai mari. Cumva, în noaptea aceea, te furișai să te întâlnești cu vreunul din ei?

M-am oprit, imaginându-mi-o pe Eulalie plimbându-se pe stânci, într-o cămașă de noapte vaporoasă din dantelă și panglici, cu pielea sa albă ca un crin scăldată în albastru de luna plină. S-ar fi asigurat că arată deosebit de drăguț pentru o întâlnire secretă cu un pretendent.

Când pescarii i-au găsit trupul zdrobit de pietrele de jos au confundat-o cu un delfin eșuat. Dacă exista cu adevărat viața de apoi, speram ca Eulalie să nu fi aflat asta. Vanitatea ei nu și-ar fi revenit niciodată.

— Te-ai împiedicat și ai căzut? au răsunat cuvintele mele în criptă. Te-a împins cineva?

Întrebarea mi-a țâșnit de pe buze înainte să am răgazul de a o analiza. Știam fără urmă de îndoială cum muriseră celelalte surori ale mele: Ava fusese bolnavă, Octavia avusese o înclinație binecunoscută spre accidente, chiar și Elizabeth... Am inspirat scurt și mi-am înfipt degetele în lâna neagră, groasă și înțepătoare a fustei. Ea fusese abătută după tragedia cu Octavia. Toți resimțiserăm pierderile, dar nu atât de crunt ca Elizabeth.

Dar nimeni nu a fost de față când a murit Eulalie. Nimeni nu a văzut cum s-a întâmplat. Doar urmările cumplite.

O picătură de apă mi-a căzut pe nas și încă una pe obraz, apoi șiroaie au pătruns în criptă. Probabil începuse să plouă. Și cerul plângea azi pentru Eulalie.

— O să-mi fie dor de tine!

Mi-am supt buza de jos. Acum au venit și lacrimile, care mi-au înțepat ochii până când au căzut libere. Am trasat cu degetul un *E* lăbărțat pe pietre, vrând să spun mult mai multe, să-mi vărs durerea, neputința, furia. Dar asta nu ar fi adus-o înapoi.

— Eu… te iubesc, Eulalie, am rostit, puțin mai tare ca o șoaptă, după care am fugit din caverna întunecată.

Afară, furtuna mugea, răscolind valurile cu creste înspumate. Peștera se afla în partea îndepărtată din Point, o peninsulă în Salten, care înainta spre largul mării. Aveam cel puțin un kilometru și jumătate de mers până acasă și nimeni nu se gândise să-mi lase o trăsură. Mi-am dat la o parte vălul negru și am început să pășesc.

— SIGUR NU AI UITAT NIMIC? a întrebat camerista noastră, Hanna, înainte de a coborî pentru a participa și eu la priveghi.

M-am oprit, simțind în spate greutatea ochilor mămoși ai femeii în vârstă. A trebuit să-mi schimb imediat hainele după ce m-am întors. Furtuna mă udase până la piele și, blestem sau nu, nu aveam de gând să mor din cauza unei răceli.

Cu o privire nerăbdătoare, Hanna mi-a întins o panglică neagră lungă. Oftând, am lăsat-o să-mi înfășoare încheietura cu fâșia subțire, cum mai făcuse de multe ori. Când moartea vizita o casă, trebuia să porți o panglică neagră ca să nu te duci după cel drag. Norocul nostru părea atât de rău, încât servitorii s-au apucat să lege fâșii negre și la gâtul pisicilor, cailor și găinilor noastre.

A legat panglica cu o fundă care ar fi fost frumoasă în orice altă culoare. Toată garderoba era acum formată numai din haine de doliu, fiecare nouă rochie de o nuanță mai închisă decât precedenta. Nu mai purtasem nimic mai deschis de culoarea cărbunelui în cei șase ani de când murise mama.

Hanna alesese o bucată de satin în locul materialului de doliu înțepător pe care îl folosise la înmormântarea lui Elizabeth. Ne lăsase umflături usturătoare pe încheieturi, care nu dispăruseră câteva zile întregi.

Mi-am aranjat manșeta.

— Aș prefera să stau aici cu tine, sinceră să fiu. Nu știu niciodată ce ar trebui să spun la astfel de evenimente.

Hanna m-a mângâiat pe obraz.

— Cu cât ajungi mai repede acolo, cu atât mai repede scapi, mi-a zâmbit ea, cu ochii căprui călduroși. Să fac un ceai fierbinte de scorțișoară care să te aștepte înainte de culcare?

— Mulțumesc, Hanna, i-am spus eu, strângând-o de umăr înainte de a ieși.

Când am intrat în Sala Albastră, Morella a venit direct la mine.

— Stai lângă mine? Nu cunosc aproape pe nimeni aici, a recunoscut ea, trăgându-mă spre o canapea aproape de ferestrele înalte, cu sticlă groasă.

Deși presărate cu o puzderie de picături de ploaie, ofereau o priveliște spectaculoasă a stâncilor. Mi se părea ciudat să ținem priveghiul în această cameră, care dădea chiar spre locul de unde căzuse Eulalie.

Voiam să fiu cu surorile mele, dar ochii Morellei erau mari și rugători. În astfel de momente era greu să uit faptul că era mult mai apropiată de vârsta mea decât de a lui Papa.

Nimeni nu se mirase când își găsise o mireasă nouă. Mama murise de multă vreme, iar noi știam că spera ca în cele din urmă să aibă și un fiu. O întâlnise pe Morella când fusese în Suseally, pe continent. Papa se întorsese din călătorie cu ea la braț, complet subjugat.

Honor, Mercy și Verity – Grațiile, cum le numeam noi, care fuseseră toate foarte mici la moartea mamei – fuseseră încântate de noua figură maternă din viața lor. Fusese guvernantă și le îndrăgise imediat pe fetițe. Eu și tripletele – Rosalie, Ligeia și Lenore – ne bucuraserăm pentru Papa, dar Camille se încorda ori de câte ori cineva presupunea că Morella făcea parte din Duzina Thaumas.

M-am uitat de-a lungul încăperii la tabloul mare ce domina unul dintre pereți. Înfățișa o navă târâtă în abisul albastru de un kraken cu ochii uriași măriți de furie. Camera Albastră păstra multe comori de pe mare: o familie de arici de mare pe un raft, o ancoră acoperită de scoici pe un soclu în colț și specimene din colecția de scoici a Grațiilor pe orice suprafață la care puteau să ajungă.

— Așa sunt slujbele mereu? a întrebat Morella, întinzându-și fustele pe pernele de catifea bleumarin. Atât de serioase și sumbre?

N-am putut să-mi ascund privirea nedumerită.

— Păi, a fost o înmormântare.

Ea și-a dat după ureche o șuviță de păr blond, zâmbind neliniștită.

— Bineînțeles, mă întrebam doar... de ce în apă? Nu înțeleg de ce nu o îngropați, cum se face pe continent.

L-am zărit pe Papa. El ar fi dorit să fiu drăguță, să îi explic tradițiile noastre. Am încercat să-mi îngădui în inimă un firicel de milă pentru ea.

— Înaltul Marinar spune că Pontus a creat insulele noastre și oamenii de pe ele. A luat sare din valurile oceanului pentru putere. A amestecat-o cu viclenia rechinului-taur și cu frumusețea meduzei-lună. A adăugat fidelitatea călutului de mare și curiozitatea delfinului brun. Când creația lui a prins formă – două brațe, două picioare, un cap și o inimă –, Pontus a suflat viață peste ea, făcând primii Oameni din Sare. Așa că, atunci când murim, nu putem fi îngropați sub pământ. Alunecăm înapoi în apă și ajungem acasă.

Explicația părea să o mulțumească.

— Vezi, așa ceva la înmormântare ar fi fost minunat. Doar că s-a scos în evidență... moartea.

I-am oferit un zâmbet.

— Ei bine... a fost prima pentru tine. O să te obișnuiești cu ele.

Morella a întins mâna, așezând-o peste a mea, cu o expresie serioasă pe chipul mic.

— Urăsc faptul că ai trecut prin atât de multe. Ești mult prea tânără ca să simți atât de multă durere și jale.

Ploaia se întețea, învăluind Highmoor în nuanțe de cenușiu noroios. Bolovanii masivi de pe fundul stâncilor erau aruncați de colo-colo de marea agitată, ca niște pietricele în buzunarul unui băiețel, iar zgomotul lor se ridica pe stâncile abrupte, rivalizând cu tunetul.

— Acum ce se întâmplă?

Am clipit, întorcându-mi atenția spre ea.

— La ce te referi?

Ea și-a mușcat buza, împiedicându-se de cuvintele necunoscute.

— Acum că ea... s-a întors în Sare... ce-ar trebui să facem?

— Asta a fost tot. Ne-am luat rămas-bun. După priveghi, se termină totul.

Degetele ei se mișcau neliniștite.

— Dar nu e așa. Nu cu adevărat. Tatăl tău a spus că trebuie să purtăm haine de doliu în următoarele săptămâni.

— De fapt, luni. Purtăm doliu șase luni, apoi haine cenușii pentru încă șase luni.

— Un an? a icnit ea. Chiar trebuie să port hainele astea mohorâte un an întreg? Oamenii de lângă canapea au întors capul spre noi, auzind izbucnirea ei. Însă a avut decența să roșească întristată. Ce vreau să spun e că... Ortun tocmai mi-a cumpărat trusoul de mireasă. Nimic din el nu e negru.

Împrumutase pentru azi una dintre rochiile lui Camille, dar nu-i venea foarte bine. Și-a netezit marginea corsetului.

— Nu e vorba numai de haine. Dar tu și Camille? Amândouă veți ieși în societate, veți întâlni bărbați tineri, vă veți îndrăgosti.

Am înclinat capul, întrebându-mă dacă vorbea serios.

— Sora mea tocmai a murit. Nu prea îmi vine să dansez.

Un bubuit de tunet ne-a făcut să tresărim. Morella m-a strâns de mână, făcându-mă să întorc ochii spre ea.

— Iartă-mă, Annaleigh, tot ce spun astăzi este greșit. Adică... după atâtea tragedii, familia asta ar trebui să fie din nou fericită. Ați jelit deja suficient cât pentru o viață întreagă. De ce să te înconjori în continuare de durere? Mercy, Honor și draga de Verity ar trebui să se joace cu păpușile în grădină, nu să accepte condoleanțe și să susțină conversații anoste. Iar Rosalie și Ligeia – chiar și Lenore –, uită-te la ele.

Tripletele stăteau cocoțate pe o canapeluță pentru două persoane. Se țineau în brațe una pe alta, agățate ca un păianjen gras în timp ce suspinau în vălurile lor. Nimeni nu îndrăznea să se apropie de o durere atât de concentrată.

— Mi se rupe inima să le văd pe toate așa.

Mi-am tras mâna dintr-a ei.

— Dar așa se procedează când moare cineva. Nu poți schimba tradițiile doar pentru că nu-ți plac.

— Dar dacă ar exista un motiv de bucurie? Ceva care ar trebui sărbătorit, nu ascuns? N-ar trebui ca veștile bune să triumfe?

Un servitor s-a apropiat și ne-a oferit pahare cu vin. Am luat unul, dar Morella l-a expediat cu o mișcare exersată din cap. Își însușise repede rolul de stăpână la Highmoor.

— Presupun că da, am ezitat eu. Încă un tunet a bubuit prin aer. Dar nu par să fie multe de sărbătorit astăzi.

— Ba cred că sunt. Aplecându-se spre mine, Morella și-a schimbat glasul într-o șoaptă conspirativă. O viață nouă.

Și-a pus discret mâna protectoare pe pântec.

Am înghițit gura de vin, aproape înecându-mă de mirare.

— Ești însărcinată? am întrebat-o, iar ea a zâmbit. Papa știe?

— Încă nu. Voiam să-i spun, dar am fost întrerupți de pescarii aceia cu Eulalie.

— Va fi atât de bucuros! Știi în câte luni ești?

— Trei luni, cred. Și-a trecut degetele prin păr. Chiar crezi că Ortun va fi fericit? Aș face orice să-l văd zâmbind din nou.

M-am uitat la Papa, înconjurat de prieteni, dar prea pierdut în amintirile despre Eulalie ca să răspundă la conversația lor. Am dat din cap.

— Sunt convinsă.

Ea a expirat ușurată.

— Atunci, asemenea vești fericite n-ar trebui ținute secret, nu-i așa?

Morella a mers spre pianul din mijlocul camerei înainte să pot răspunde. Luând un clopoțel de pe capac, a sunat din el, amuțind imediat încăperea.

Gura mi s-a uscat când mi-am dat seama ce era pe cale să facă.

— Ortun? a întrebat ea, smulgându-l din gândurile lui.

Avea vocea subțire și ascuțită, ca sunetul clopoțelului din mâna ei.

Era clopoțelul mamei. Eu și Camille îl găsiserăm cu ani în urmă, în pod, în timp ce ne jucam de-a costumatul. Ne plăcuse clinchetul lui argintiu și i-l dăduserăm mamei, când era prea slăbită să o mai audă cineva din casă. Acum, de câte ori îl auzeam sunând, amintirile de la ultima ei sarcină reveneau cu forța unui val rece care-mi zdrobea pieptul.

Când Papa a ajuns lângă ea, Morella a continuat.

— Eu și Ortun vrem să vă mulțumim tuturor că ați venit. Ultimele zile au fost învăluite într-un întuneric nesfârșit, însă prezența voastră aici în aceste momente este ca primele raze calde ale răsăritului ce se întrezăresc pe cer.

Cuvintele, deși evident alese cu grijă, îi ieșeau cu ușurință. Am mijit ochii. Exersase asta înainte.

— Amintirile voastre despre draga și frumoasa Eulalie ne-au umplut inimile de bucurie și ne-au ajutat să suportăm durerea.

Suntem fericiți – veseli, chiar – căci în această nouă dimineață răsare un nou capitol în Casa Thaumas.

Camille, care stătea de vorbă cu un unchi în cealaltă parte a camerei, mi-a aruncat o privire neliniștită. Chiar și tripletele s-au desprins din îmbrățișare; Lenore stătea lângă fotoliu, cu degetele înfipte în brațul moale.

Morella l-a luat de mână pe Papa, iar cu cealaltă și-a mângâiat pântecul plat, afișând un zâmbet larg în timp ce se bucura de atenția tuturor.

— Și așa cum noaptea este alungată de strălucirea dimineții, la fel și umbrele durerii vor fi alungate de sosirea noului nostru fiu.

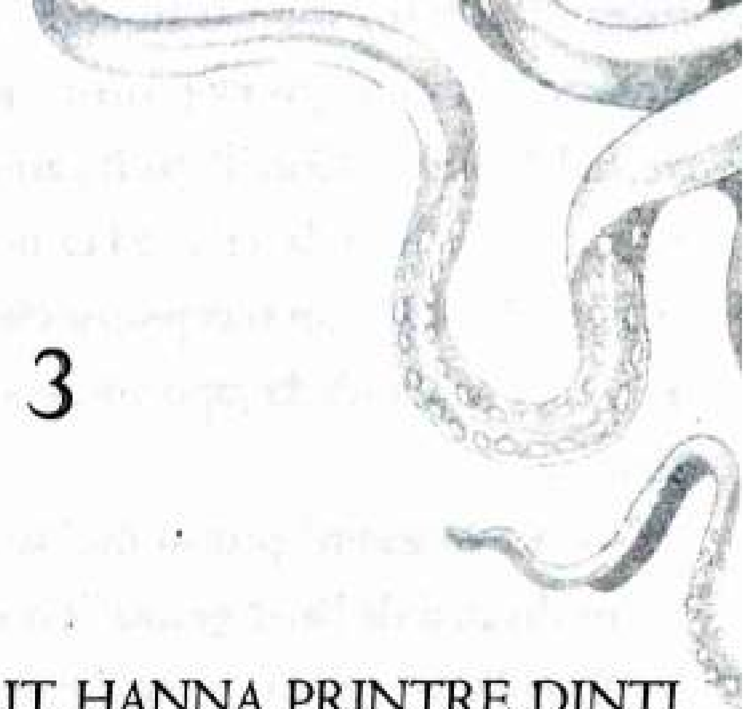

3

— FEMEIA AIA! A MÂRÂIT HANNA PRINTRE DINȚI în timp ce termina de desfăcut nasturii micuți de la spatele rochiei mele. M-a ajutat să ies din ea, pe urmă și-a scuturat buclele cărunte pufnind pe nas. Să folosească ceea ce trebuia să fie ziua lui Eulalie ca să dea o veste atât de surprinzătoare. Câtă îndrăzneală!

Camille s-a aruncat pe spate pe patul meu, lângă Ligeia, mototolind cuvertura brodată.

— Nu pot s-o suport! Și-a strâmbat vocea vorbind ascuțit, imitând-o pe a Morellei. Și, la fel ca zeul luminii, Vaipany, cu soarele lui, fiul meu va fi o rază strălucitoare de soare, ca soarele, fiul meu.

Camille și-a îngropat hohotul de râs în pernă.

— Și-ar fi putut alege momentul cu mai multă grijă, a recunoscut Rosalie, sprijinindu-se de stâlpul patului și răsucindu-și capătul cozii roșcate.

Tripletele, identice în toate privințele, aveau o nuanță arămie a părului, complet diferită de noi, celelalte, pe care o invidiam. Dintre toate surorile mele, Eulalie avusese părul cel mai deschis la culoare, aproape blond, dar nu chiar. Al meu era cel mai închis, de aceeași nuanță cu nisipul negru din Salann, specific plajelor din lanțul de insule.

Am dat drumul jartierelor din jurul coapselor cu un geamăt domol de încuviințare. Deși eram bucuroasă pentru ea și Papa, vestea chiar ar fi trebuit să fie anunțată mai târziu. Răsucind ciorapii negri și urâți în jos pe picioare, mă întrebam din ce era alcătuit trusoul Morellei. Oare Papa îl garnisise cu ciorapi albi de mătase, cu panglici și dantele, crezând că noua lui soție avea să pună capăt ghinionului său? Am tras pe cap cămașa de noapte din voal negru, alungând gândurile la jupoane de satin și capoate în culori de nestemate.

— Ce înseamnă pentru noi dacă au un fiu? a întrebat Lenore, de pe divanul de lângă geam. El o să fie moștenitor?

Camille s-a ridicat în capul oaselor. Avea fața umflată de plâns, dar ochii ei de chihlimbar erau ageri și puși pe harță.

— Eu moștenesc tot. Pe urmă Annaleigh, când o să mă omoare blestemul.

— Nu o să moară nimeni! m-am răstit eu. Sunt doar niște prostii.

— Doamna Morella nu pare să creadă la fel, a zis Hanna, întinzându-se pe vârfuri ca să-mi agațe rochia în dulap.

Șirul de rochii de aceeași culoare mă deprima.

— Că suntem blestemate? a întrebat Rosalie.

— Că voi, fetele, veți moșteni primele. Am auzit-o vorbind cu mătușa voastră, Lysbette, spunând că în pântecul ei se află următorul duce.

Camille și-a dat ochii peste cap.

— Poate că așa se fac lucrurile pe continent, dar nu aici. Mi-ar plăcea să-i văd fața când Papa o va corecta.

M-am cufundat în fotoliu și mi-am tras un șal subțire pe umeri. Nu mă încălzisem de tot după plimbarea mea prin ploaie, iar anunțul Morellei îmi răcise inima și mai tare.

Ligeia arunca o pernă înainte și înapoi.

— Așadar, soțul tău ar deveni al douăzecilea duce de Salann?

— Dacă aș vrea, a răspuns Camille. Sau eu aș putea fi ducesă de drept și să-l fac pe el consort. Cu siguranță Berta te-a învățat toate astea de mult.

Ligeia a ridicat din umeri.

— Încerc să nu țin minte nimic din ce spun guvernantele. Toate sunt foarte plictisitoare. Și-apoi, eu m-am născut a opta. Nu prea mă aștept să moștenesc nimic.

Fiind a șasea la rând, evident că înțelegeam cum se simțea. Născută la mijloc, eram acum a doua la rând. În noaptea de după moartea lui Eulalie, n-am putut dormi. Simțeam pe piept greutatea apăsătoare a noilor responsabilități. Blazonul Thaumas – o caracatiță argintie cu tentaculele răsfirate, apucând un trident, un sceptru și o pană – apărea în arhitectura din fiecare cameră din Highmoor. Cel din fața patului meu privea de sus cu o importanță pe care nu o observasem până acum. Dacă se întâmpla ceva cu Camille și deodată totul cădea pe umerii mei? Îmi doream să fi petrecut mai mult timp la lecțiile de istorie și mai puțin la pian.

Camille m-a învățat să cânt. Eram născute una după alta, cele mai apropiate ca vârstă dintre toate surorile, cu excepția tripletelor. Eu venisem pe lume la zece luni după ea, așadar crescuserăm împreună și deveniserăm cele mai bune prietene. Orice făcea ea, eram nerăbdătoare să o urmez. Când împlinise șase ani, mama îi dăduse lecții la pianul vechi din salonul ei. Camille fusese o elevă pricepută și îmi arătase tot ce învățase. Mama ne arătase versiuni la patru mâini ale tuturor cântecelor ei preferate, considerându-ne în scurt timp destul de pricepute pentru pianul mare din Camera Albastră.

Casa fusese mereu plină de muzică și râsete, iar surorile mele se învârtiseră prin casă, dansând pe cântecele noastre. Petrecusem multe după-amiezi pe banca aceea tapițată, lipită de Camille, în timp ce mâinile noastre se plimbaseră pe clapele de fildeș. Tot aș fi preferat să cânt un duet cu ea decât cel mai bun solo. Fără Camille lângă mine, muzica părea lipsită de substanță.

— Domnișoară Annaleigh?

Trezită din reverie, am ridicat ochii și am văzut-o pe Hanna cu privirea ațintită asupra mea și sprâncenele ridicate.

— V-a spus în câte luni este însărcinată?

— Morella? Crede că în trei luni, poate ceva mai mult.

— Mai mult? a rânjit Camille. Sunt căsătoriți doar de patru luni.

Lenore s-a întors de la fereastră și s-a așezat lângă mine pe fotoliu.

— Camille, de ce te deranjează atât de mult? Eu mă bucur că e aici. Iar Grațiilor le place să aibă din nou o mamă.

— Dar ea nu e mama lor. Sau a noastră. Nici pe departe.

— Dar încearcă, a replicat, îngăduitoare, Lenore. M-a întrebat dacă poate să ne ajute cu organizarea balul. Ne putem folosi de bal pentru a ieși în societate, dacă tot nu aven voie să mergem la curte în timpul doliului.

— Nu puteți da nici bal, i-a amintit Camille.

— Dar e aniversarea noastră de șaisprezece ani! s-a ridicat Rosalie cu o figură bosumflată. De ce trebuie amânat cu un an întreg tot ce este distractiv? M-am săturat de doliu!

— Iar eu sunt sigură că surorile tale s-au săturat să fie moarte, dar așa e viața! a explodat Camille, ridicându-se de pe pat.

A trântit ușa după ea înainte ca vreuna dintre noi să o poată opri. Rosalie a clipit.

— Ce-o fi apucat-o?

Mi-am mușcat buza, simțind că ar trebui să mă duc după ea, dar prea obosită pentru as îndura cearta care s-ar fi iscat.

— Îi este dor de Eulalie.

— Tuturor ne este dor de ea, a subliniat Rosalie.

Un val de tăcere s-a așternut peste noi, în timp ce gândurile ni s-au întors la Eulalie. Hanna se plimba prin cameră, aprinzând lumânări înainte de a scădea lumina lămpilor cu gaz până se stingea de tot. Candelabrul proiecta umbre în colțurile camerei.

Lenore mi-a furat o bucată de șal și s-a strecurat sub el.

— Crezi că ar fi foarte greșit să acceptăm planul Morellei? Să dăm un bal? Doar o dată împlinim șaisprezece ani... Nu e vina noastră că oamenii mor.

— Nu cred că e greșit să vreți să sărbătoriți, dar gândiți-vă cum se simte Camille. Niciuna dintre noi nu a ieșit în societate. Nici Elizabeth și Eulalie nu au ieșit.

— Atunci, sărbătoriți cu noi! s-a oferit Rosalie. Ar fi o petrecere măreață – să arătăm tuturor că fetele Thaumas nu sunt blestemate și că totul merge bine.

— Iar aniversarea noastră este abia peste trei săptămâni. Putem jeli până atunci, după care, pur și simplu... să ne oprim, a propus Ligeia.

— Nu știu de ce încerci să mă convingi pe mine. Papa este cel care trebuie să-și dea acordul.

— O să fie de acord, dacă îl roagă Morella, a zâmbit Rosalie cu viclenie. În pat.

Tripletele au pufnit în râs. S-a auzit o bătaie în ușă și toate am tăcut brusc, convinse că Papa era cel care venea să ne certe că făceam atât de mult zgomot. Dar în mijlocul holului stătea Verity, înghițită de o cămașă de noapte închisă la culoare cu două numere prea mare pentru ea. Avea părul ciufulit, în timp ce șiroaie strălucitoare de lacrimi îi curgeau pe față.

— Verity?

Nu a spus nimic, doar a întins mâinile, implorând să fie luată în brațe. Am ridicat-o și am simțit în nări căldura dulce a copilăriei. Deși era asudată de somn, avea pielea de găină pe brațele goale și mi s-a lipit de gât, căutând alinare.

— Ce s-a întâmplat, micuțo?

O mângâiam în cerc pe spate ca să o liniștesc, iar părul ei era moale ca un pui de măcăleandru pe gâtul meu.

— Pot să dorm aici în seara asta? Eulalie e rea cu mine.

Tripletele au schimbat priviri îngrijorate.

— Bineînțeles că poți, dar îți mai amintești despre ce am vorbit înainte de înmormântare? Știi că Eulalie nu mai este aici. Acum este cu mama și cu Elizabeth în Ocean.

Am simțit-o încuviințând din cap.

— Dar tot trage pătura de pe mine.

Brațele ei subțiri îmi înconjurau gâtul, strângându-mă mai tare ca o stea de mare la punctul maxim al fluxului.

— Lenore, vrei să verifici ce fac Mercy și Honor?

Ea a sărutat-o pe Verity în creștetul capului înainte de a pleca.

— Pun pariu că doar te tachinau. A fost doar un joc.

— Nu e unul foarte drăguț.

— Nu, am încuviințat eu și am dus-o în pat. Poți să stai aici în noaptea asta. Ești în siguranță. Culcă-te la loc.

Verity a scâncit o dată, dar a închis ochii și s-a strecurat între așternuturi.

— Ar trebui să mergem și noi, a șoptit Rosalie, dându-se jos de pe pat. Papa o să treacă în scurt timp pe la noi.

— Să vă conduc înapoi la etajul al doilea? s-a oferit Hanna, întinzând două lumânări pentru Rosalie și Ligeia.

Rosalie a clătinat din cap, dar a acceptat o îmbrățișare și lumina înainte de a ieși din cameră.

— Gândește-te la ce am spus, a adăugat Ligeia, sărutându-mă pe obraz. Ne-ar face bine tuturor să punem capăt doliului.

A îmbrățișat-o pe Hanna de noapte bună și s-a îndepărtat pe coridor.

Tripletele refuzau să aibă propriile dormitoare, motivând că dormeau mai bine împreună.

Hanna și-a îndreptat atenția spre mine.

— Te culci și tu, domnișoară Annaleigh?

M-am uitat în spate la Verity, adormită între pernele mele.

— Încă nu. Am mintea prea încărcată pentru a putea adormi.

S-a dus la o masă de lângă perete și eu m-am așezat la loc în fotoliu, împăturind și desfăcând șalul în poală. Hanna s-a întors cu cești de ceai de scorțișoară și s-a așezat lângă mine. Ceva din mișcările ei mă purta înapoi în timp, acum șase ani, în noaptea înmormântării mamei.

Hanna stătuse exact unde era acum, dar eu fusesem pe podea, cu capul în poala ei în timp ce ea mângâia cât de multe surori putea. Camille fusese lângă mine, cu ochii înroșiți și umflați. Elizabeth și Eulalie stătuseră în genunchi aproape de noi, ținând tripletele în brațe și suspinând. Ava și Octavia o străjuiseră pe Hanna, fiecare ținând în brațe o Grație adormită. Singura care lipsise fusese Verity, care, în vârstă de doar câteva zile, fusese îngrijită de doică.

Niciuna dintre noi nu voise să fie singură în noaptea aceea.

— A fost o înmormântare frumoasă, a spus Hanna acum, învârtind lingurița și aducându-mă înapoi în prezent. Atâția tineri! Atâtea lacrimi! Sunt sigură că Eulalie e mulțumită.

Am luat o mică înghițitură, lăsând mirodeniile să-mi stea pe limbă, după care am încuviințat.

— Ai fost foarte tăcută în seara asta, a spus ea, când tăcerea s-a prelungit.

— Mă tot gândesc cât de ciudată mi s-a părut ziua de azi. Cât de ciudat a fost de când au... găsit-o, am continuat, iar gura mi s-a poticnit în cuvinte, de parcă ideea din spatele lor avea o formă prea sălbatică pentru a fi modelată în propoziții clare. Ceva nu pare în regulă la moartea ei, nu crezi?

Hanna mă privea.

— Întotdeauna pare ceva în neregulă atunci când moare un om tânăr, mai ales cineva ca Eulalie, atât de plină de frumusețe și promisiuni.

— Dar e mai mult decât atât. Am înțeles de ce au murit celelalte surori. Fiecare moarte a fost oribilă și tristă, dar a existat un motiv. Însă Eulalie... ce căuta acolo, de fapt? Singură pe întuneric?

— Amândouă știm că intenția nu era ca ea să rămână singură prea mult timp.

Mi-am amintit toate acele fețe pătate de lacrimi.

— Dar de ce s-ar fi întâlnit cu cineva acolo? Nu îi plăcea să meargă pe stânci nici măcar în plină zi. Îi era frică de înălțimi. Pentru mine nu are niciun sens.

Hanna a plescăit din limbă, dând ceașca la o parte, după care m-a îmbrățișat. Atunci am simțit mirosul săpunului ei – lapte și miere. Hanna era mult prea practică pentru parfumuri sau uleiuri de baie, dar mirosul cald și simplu mă mângâia. L-am inspirat în timp ce stăteam cu capul pe umărul ei.

Acum era mai blând, mai generos, iar pielea care se vedea peste gulerul bluzei era ridată și subțire. Fusese doică la Highmoor de când se născuse Ava, întotdeauna pregătită să vindece genunchii juliți și să aline orgoliile rănite. Fiul ei, Fisher, era cu trei ani mai mare decât mine și crescuse pe lângă noi. Hanna ne-a legat primele corsete și ne-a ajutat să ne prindem părul, ștergându-ne lacrimile când buclele neinstruite refuzau să coopereze. Nu exista nicio parte a copilăriei noastre pe care ea să o fi ratat, mereu prin preajmă cu o îmbrățișare caldă sau un sărut de noapte bună.

— I-ai pregătit patul în noaptea aceea? am întrebat-o, ridicându-mă, deoarece Hanna ar fi trebuit să fie una dintre ultimele persoane care o văzuseră pe Eulalie în viață. Ți s-a părut ceva anormal?

Ea a clătinat din cap.

— Nu, din câte îmi amintesc. Dar nu am stat mult timp cu ea. Pe Mercy o durea burta. A venit să-mi ceară ceai de mentă.

— Dar... după? Ai ajutat cu... trupul ei, nu-i așa?

— Sigur că da. M-am îngrijit de toate surorile tale. Și de mama ta.

— Cum arăta?

Hanna a înghițit în sec și și-a făcut un semn de protecție pe piept.

— N-ar trebui să vorbim despre asemenea lucruri.

M-am încruntat.

— Știu că trebuie să fi... trebuie să fi fost cumplit, dar ai observat ceva... neobișnuit?

Ea a strâns fără convingere din ochii.

— A căzut de la peste treizeci de metri, s-a prăbușit pe pietre. Au fost destule lucruri neobișnuite.

— Îmi pare rău, am spus eu, dezumflându-mă.

Îmi doream să o întreb dacă mai ajutase și altcineva la pregătirea trupului pentru întoarcerea în Sare, însă Hanna nu mai voia să vorbească despre asta.

— Draga mea, ești obosită, mi-a spus ea. De ce nu te așezi în pat, apoi vezi cum te simți dimineață?

M-a sărutat pe creștetul capului înainte de a pleca. Ușa s-a închis fără zgomot în urma ei.

După ce am verificat dacă Verity adormise de-a binelea, m-am dus la fereastră, atrasă de o neliniștite stranie. Din dormitorul meu se vedeau grădinile de pe partea sudică a casei, cu trei etaje mai jos. O fântână largă, înfățișând o corabie de marmură, se afla în mijlocul peluzei, în dreptul unui labirint decorativ din gard viu.

Verity s-a întors pe o parte, murmurând prin somn lucruri de neînțeles. Trăsesem jumătate din draperiile grele când o sclipire de lumină mi-a atras atenția. Deși ploaia se oprise, cerul era acoperit de nori negri, ascunzând stelele.

Era un felinar, care strălucea printre aranjamentele sculptate, formând umbre de balene cu cocoașă. Când lumina s-a ivit dintre copaci, am zărit două siluete. Cea mică ținea felinarul, punându-l într-o parte, apoi așezându-se pe buza rotunjită a fântânii. Lumina lumânării capta argintiul din părul lui Papa.

Ce făcea afară în grădini atât de târziu, în noaptea înmormântării lui Eulalie? Ne trimisese pe toate la culcare devreme, spunând că trebuia să folosim acest timp pentru rugăciuni solemne către Pontus, cerând ca zeul mării să îi ofere surorii noastre odihnă eternă în Ocean.

Gluga de la pelerina celeilalte persoane a căzut, dezvăluind un cap plin de cârlionți blonzi. Morella. Ea a bătut cu palma în locul gol de lângă ea, iar Papa s-a așezat. După o clipă, două, umerii lui au început să se zguduie. Plângea.

Morella s-a sprijinit de el, l-a cuprins cu brațul pe la spate și l-a tras mai aproape. Am întors privirea când ea a întins mâna să-l mângâie pe obraz. Nu era nevoie să aud ce spunea pentru a înțelege că vorbele ei îl consolau pe Papa ca un balsam mângâietor. Poate că nu înțelegea obiceiurile noastre de pe insule, însă, deodată, m-am bucurat de prezența ei la Highmoor. Nimeni n-ar fi putut îndura de unul singur atâta suferință adunată.

Întorcându-mă de la fereastră, m-am strecurat în pat și m-am lipit de Verity, lăsând respirația ei regulată să mă adoarmă.

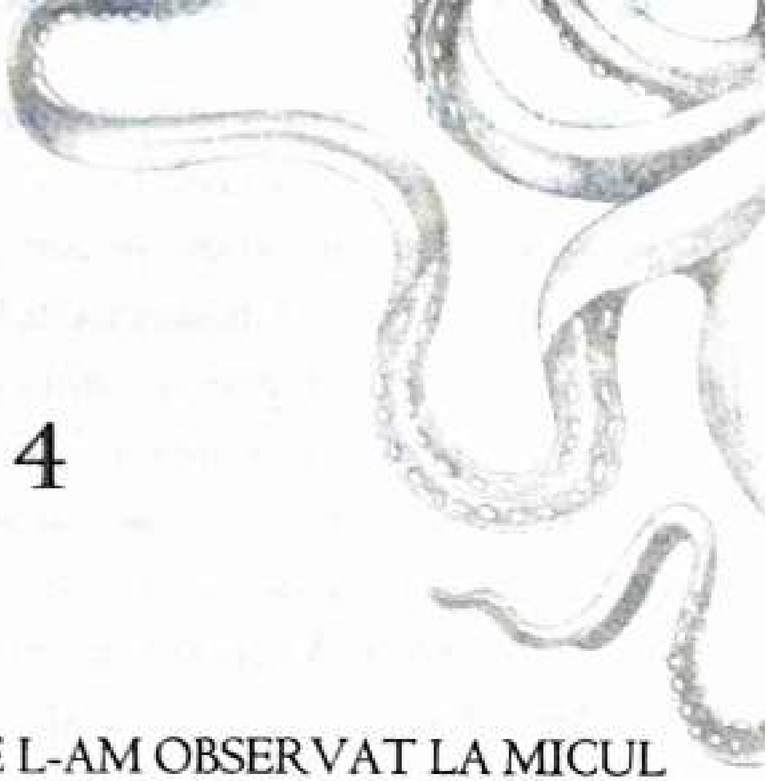

4

PRIMUL LUCRU PE CARE L-AM OBSERVAT LA MICUL dejun a fost rochia de satin albastru a Morellei. Pliuri de organdi alb se răsuceau în jurul coatelor ei, iar la gât purta un colier de perle. Strălucea ca o pasăre colibri împodobită într-o cameră plină de portrete acoperite și cununi de crep.

Ea a ridicat privirea de la măsuță în timp ce își alegea mâncare de pe tăvi. Diminețile la Highmoor aveau un program relaxat. Fiecare se servea cu ce dorea și toți intrau și ieșeau din sufragerie după bunul plac.

— Bună dimineața, Annaleigh! Morella a adăugat pe farfurie un biscuit cu ghimbir și l-a uns cu unt. Ai dormit bine?

De fapt, nu dormisem. Verity avusese un somn agitat, zbătându-se ca un măgar de câte ori se răsucea. Gândurile mi se tot întorseseră la Eulalie și la aleea de pe stânci, prea încărcată pentru a putea să mă odihnesc. Trecuse de mult timp miezul nopții când ațipisem.

— Bună, iubirea mea! a strigat tata din ușă.

Ne-am întors, crezând amândouă că salutul era pentru noi, însă el se dusese să o sărute pe Morella de bună dimineață. Deși purta o haină de culoare închisă, era un gri-cărbune, nu acel negru ca pana corbului cu care mă obișnuisem.

— Ce bine arăți, a spus el, apoi a învârtit-o în cerc, pentru a-i admira pântecul abia vizibil.

— Cred că sarcina îmi priește.

Chiar era îmbujorată și radia de fericire. Sarcinile mamei fuseseră pline de grețuri cumplite și i se recomandase odihnă la pat cu mult înainte de perioada obișnuită de recluziune. Când am mai crescut, Ava și Octavia m-au lăsat să ajut la îngrijirea ei, arătându-mi care erau cele mai bune uleiuri și loțiuni care să-i calmeze durerile.

— Nu crezi, Annaleigh? a întrebat Morella.

Am presupus că încerca să fie drăguță, incluzându-mă în conversație.

Analizam satinul albastru-deschis. Arăta minunat, dar nu era îmbrăcămintea potrivită, dat fiind că trecuse numai o zi de când înmormântase o fiică vitregă.

— Rochiile lui Eulalie deja ți-au rămas mici?

— Hm? O, da, desigur.

A folosit momentul ca să-și mângâie pântecul cu satisfacție.

— De fapt, a intervenit Papa, întinzându-se să adauge un morman de pește afumat pe farfurie, avem ceva de discutat cu toată lumea chiar pe subiectul ăsta. Annaleigh, poți să le chemi pe surorile tale?

— Acum? am întrebat, uitându-mă la ouăle pe care tocmai le luasem în lingură.

Nu aveau să se păstreze calde.

— Te rog!

Lăsând intenționat farfuria pe jumătate plină în mijlocul mesei, am urcat pe scări. Eu mă trezeam devreme, dar nu toate surorile mele aveau aceleași obiceiuri de dimineață. Mercy și Rosalie se dezmeticeau nespus de greu.

Am ales-o prima pe Camille.

Ea trăsese draperiile, lăsând lumina cenușie și palidă să se joace pe mobilierul bogat de culoarea prunei. M-am mirat să o văd în fața măsuței de toaletă, prinzând o agrafă într-o șuviță de păr. Deși avea buzele și obrajii nefardați, cutiuțe cu culori și fiole cu parfum erau împrăștiate pe masă. O învelitoare neagră de crep, la fel cu aceea care acoperea oglinda mea, era mototolită la picioarele ei. Eram curioasă când o aruncase acolo.

— Te-ai întors deja de la micul dejun? m-a întrebat ea.

— Papa vrea să mergem toate la parter. Vrea să ne spună ceva.

Mâna ei s-a oprit pe o cutie cu bijuterii, apoi a ales fără chef un cercel negru ca smoala.

— Ți-a spus despre ce e vorba?

M-am așezat lângă ea pe băncuță și mi-am trecut mâna peste coc. Nu-mi mai văzusem imaginea în oglindă de aproape o săptămână.

— Rochia albastră a Morellei a spus destule. Eulalie ar face o criză de nervi dacă ar ști ce se întâmplă. Îți amintești după ce a murit Octavia, când Eulalie a vrut să se ducă să vadă – ce era, un circ ambulant? – și Papa nu ne-a lăsat să ieșim din casă? A spus – am vorbit cu vocea mai groasă, ca să mă apropii de a lui – „Durere ca a noastră nu ar trebui văzută în public." Și Octavia murise de luni de zile!

— Eulalie a stat posomorâtă săptămâni întregi.

— Și acum noi o cinstim purtând negru, cât, cinci zile? Papa poartă deja cenușiu. Nu e corect.

Sora mea a deschis un borcan și a examinat culoarea de buze în nuanța vinului.

— Sunt de acord.

— Chiar ești? am întrebat eu, privind ostentativ la oglindă.

I-am luat borcanul din mână și un strop de culoare s-a vărsat. Scursă pe degetele mele arăta ca sângele.

Ea și-a netezit un cârlionț desprins.

— Nu m-am priceput niciodată să-mi fac părul fără să mă văd în oglindă.

— Te-aș fi ajutat eu. Dacă Eulalie...

Camille și-a dat ochii peste cap.

— Spiritul lui Eulalie nu o să vadă o suprafață lucioasă și să rămână blocat aici. De-abia a suportat să stea în casa asta în timpul vieții; ce te face să crezi că și-ar dori să mai zăbovească pe aici după ce a murit?

Am pus culoarea de buze jos, neștiind pe ce să-mi șterg degetul.

— Ai toane.

Ea mi-a întins o batistă.

— Am dormit prost. Nu am reușit să îmi scot din minte comentariul acela stupid al Ligeiei.

Ea a ales o nuanță diferită și și-a dat un strat subțire pe buze. Vinovăția îi brăzda puternic chipul.

— Nu o să-mi găsesc niciodată un soț dacă nu se schimbă ceva.

— Nu e adevărat, am protestat eu. Orice bărbat ar fi onorat să te aibă lângă el. Ești deșteaptă și la fel de frumoasă ca Eulalie.

Ea a zâmbit.

— Nimeni nu este ca Eulalie. Dar dacă mă ascund în casa asta mohorâtă, îngropată sub straturile de crep și stofă, nu o să găsesc niciodată pe nimeni. Nu vreau să fiu nerespectuoasă față de Eulalie sau de oricare dintre surorile noastre, dar dacă trecem prin toate etapele doliului ori de câte ori moare cineva, o să murim și noi până terminăm. Așa că... eu sunt gata să trec mai departe. Și nicio privire cătrănită din partea ta nu o să mă facă să mă răzgândesc.

Am luat învelitoarea pentru oglindă, înfigând degetele în materialul negru. Nu eram supărată pe Camille. Merita să fie fericită. Toate meritam. Toate visam la lucruri mărețe. Bineînțeles că surorile mele ar fi preferat să fie afară, la curte, la concerte, la baluri. Voiau să fie mirese, soții, mame. Aș fi fost un monstru să le port pică pentru așa ceva.

Cu toate astea, mă agățam de învelitoare.

— Papa vrea să coborâm! a strigat Rosalie, întrerupându-ne momentul.

Tripletele stăteau înghesuite în ușă, uitându-se la noi. Prinse în lumina ciudată a dimineții, imaginea lor era o masă grotescă de membre și cozi împletite. Preț de o clipă au fost o entitate compactă, nu trei surori diferite.

Lenore s-a eliberat din grup, alungând imaginea ciudată din mintea mea.

— Îmi legi asta? mi-a întins ea panglica neagră. Rosalie o prinde prea strâns.

A îngenuncheat lângă Camille, ridicând coada groasă și expunând lungimea palidă a gâtului ei. Tripletele purtau panglicile ca pe niște coliere. Când eram mici, Octaviei îi plăcea să ne spună povești de groază la culcare. Inventa istorisiri despre domnițe care tânjeau după iubirea lor adevărată, despre fantome și goblini, Trișori și Clarvăzători și despre neghiobii care se tocmeau cu ei. Mai târziu, convinse că noi încă ne ascundeam de spaimă sub așternuturi, ea și Eulalie se furișau în camerele noastre și ne smulgeau păturile.

Una dintre poveștile ei preferate era despre o fată care purta mereu o panglică verde în jurul gâtului. Nu era niciodată văzută fără ea, la școală, la biserică, chiar și în ziua nunții. Toți oaspeții spuneau că era o mireasă frumoasă, dar se întrebau de ce alesese să poarte un colier atât de banal. În luna de miere, soțul ei i-a oferit un colier de diamante, care strălucea uimitor sub cerul luminat de stele. Voia ca ea să le poarte pe acestea și doar pe acestea, când avea să vină în pat în noaptea aceea. Când ea a refuzat, el s-a îndepărtat supărat. Mai târziu s-a întors și a găsit-o dormind în patul lor mare, goală cu excepția diamantelor și a panglicii verzi. Strecurându-se lângă ea, i-a scos pe furiș panglica, iar capul fetei s-a rostogolit pe lângă corp, tăiat la gât.

Tripletele fuseseră încântate de povestea asta îngrozitoare și îi ceruseră s-o spună iar și iar. Când Octavia s-a stins, și-au pus crepul negru în jurul gâtului într-un gest sinistru de afecțiune.

Lenore a întors funda legată strâns într-un unghi mai ștrengar.

— Grațiile sunt deja jos. Pe ele le-am trezit primele.

Camille s-a ridicat de pe băncuță. Când i-am întins învelitoarea, ea a aruncat-o într-o parte, lăsând oglinda goală și strălucitoare.

Mercy, Honor și Verity stăteau în colțul opus al mesei din sufragerie. Fetele mai mari își puneau pe farfurii ouă și pește afumat. Verity avea un castron cu căpșune și frișcă, dar împingea fructele de colo-colo fără să mănânce. Am remarcat că stătea cât putea de departe de Honor și Mercy fără să-și schimbe totuși locul. Se părea că încă nu le iertase pentru gluma lor din toiul nopții.

Noi nu ne-am deranjat să ne încropim o farfurie. Papa stătea în capul mesei, dornic, în mod evident, să ne dea veștile.

A început fără preambul.

— După micul dejun, am o surpriză minunată pentru voi în Salonul Auriu.

Salonul Auriu era mic și formal, folosit doar pentru oaspeți importanți – vizitatori de la curte sau Înaltul Marinar. Cu mulți ani în urmă, regele și familia lui veniseră în vizită la noi în timpul călătoriei de vară, iar regina Adelaide îl folosise ca salonaș. Lăudase draperiile strălucitoare din damasc, iar mama jurase să nu le schimbe niciodată.

— Ce e, Papa? a întrebat Camille.

— M-am gândit bine și am decis că e timpul ca tristețea din familia noastră să ia sfârșit. Highmoor a petrecut prea mulți ani în întuneric. Pun capăt doliului.

— Dar ieri am îngropat-o pe Eulalie, am amintit eu mesei întregi, încrucișându-mi brațele la piept. Ieri.

M-am trezit cu piciorul împins înapoi când cineva m-a lovit pe sub masă. Nu puteam s-o dovedesc, dar aș fi putut să pun pariu că fusese Rosalie.

Papa a ridicat o sprânceană spre mine.

— Știu că pare prematur, dar...

— *Foarte* prematur, l-am întrerupt eu, și cineva m-a lovit din nou, iar de data asta eram convinsă că fusese Ligeia.

Papa s-a strâns de rădăcina nasului, alungând o migrenă.

— Se pare că ai ceva de spus, Annaleigh?

— Cum poți să te gândești să faci așa ceva? Nu e corect.

— Ne-am petrecut deja o prea mare parte din viață jelind. Acum e momentul pentru noi începuturi și nu suport ca acest început să fie învăluit în durere.

— Începutul *tău*. Al tău și al Morellei. Nimic din toate astea nu s-ar întâmpla dacă ea n-ar fi gravidă.

Tripletele au icnit șocate. Am văzut jignirea în ochii Morellei, dar am insistat. La naiba cu sentimentele: era prea important.

— Ea a spus că e băiat și tu ești gata să muți cerul și pământul ca să-i faci pe plac. Ești dispus să uiți cu totul de prima ta familie. Familia ta blestemată.

Cuvântul mi-a zburat de pe buze, negru și urât. Verity a scos un zgomot între un țipăt și un scâncet.

— Nu există niciun blestem! s-a răstit Lenore la mine și a dat fuga lângă ea. Spune-i că nu există niciun blestem.

— Nu vreau să mor, s-a văitat Verity, dând peste castronul cu frișcă.

— Nu o să mori, a spus Papa, strângând brațele scaunului atât de tare, încât a fost o minune că lemnul nu s-a crăpat. Annaleigh, ai întrecut măsura. Cere-ți iertare numaidecât!

M-am ridicat și m-am așezat în genunchi lângă Verity, îmbrățișând-o și mângâindu-i părul moale.

— Îmi pare rău! N-am vrut să te supăr. De fapt, nu există niciun blestem.

Vocea lui Papa era rece și ternă.

— Nu mă refeream la Verity.

Am strâns din buze într-un gest de sfidare tăcută. Deși îmi simțeam genunchii moi, m-am străduit să nu-mi întorc privirea.

— Annaleigh, m-a avertizat el.

Am numărat secundele care ticăiau pe micul ceas de argint de pe poliță. După ce au trecut două duzini, Camille și-a dres glasul, atrăgând atenția lui Papa.

— Ai spus că e ceva în salon?

El și-a mângâiat barba, părând brusc mult mai în vârstă.

— Da. De fapt, a fost ideea Morellei. O surpriză pentru voi toate, a oftat el. Ca să sărbătorim sfârșitul doliului, am adus croitori ca să vă facă haine noi. Modiste și pantofari, de asemenea.

Toate surorile mele au chițăit, iar Rosalie a fugit spre Papa, apoi spre Morella, cuprinzându-i cu brațele pe după gât.

— Mulțumesc, mulțumesc!

Am sărutat-o pe Verity în creștetul capului și m-am ridicat, intenționând să mă întorc în camera mea. Nu voiam haine noi. Nu aveam să uit vechile obiceiuri, mituită de mătăsuri și de zorzoane lucioase.

— Annaleigh! a strigat Papa, oprindu-mă. Unde te duci?

— Cum eu nu am nevoie de haine noi, vă las pe voi.

El a clătinat din cap.

— Ieșim cu toții din doliu, cu tot cu tine. Nu o să te las să porți zdrențe negre în timp ce noi, ceilalți, ne vedem de viață.

Am inspirat adânc, dar furia mistuitoare nu putea fi oprită.

— Sunt sigură că Eulalie își dorește să poată să-și vadă și ea de viața ei.

Papa a traversat camera în trei pași rapizi. Tata nu era un om violent, dar în clipa aceea m-am temut cu adevărat că avea să mă lovească. M-a apucat de cot și m-a tras pe hol.

— Încăpățânarea asta se va sfârși. Acum!

Folosindu-mă de un curaj pe care nu știam că-l am, am clătinat din cap și l-am sfidat fățiș.

— N-ai decât, mergi mai departe, dacă ești atât de hotărât să începi o viață nouă. Lasă-mă pe mine să-mi jelesc surorile după cum cred de cuviință.

— Nimeni nu poate trece mai departe dacă tu rătăcești prin casă îmbrăcată în negru și nu lași pe nimeni să uite!

S-a răsucit spre fereastră blestemând de frustrare. Când s-a întors din nou, avea adâncituri mari pe frunte.

— Nu vreau să ne certăm, Annaleigh. Îmi lipsește Eulalie la fel de mult cum îți lipsește ție. Și Elizabeth, Octavia și Ava. Mai ales mama ta. Crezi că mă bucură faptul că jumătate din familia mea s-a întors în Sare?

Papa s-a așezat pe o băncuță. Era prea joasă pentru el, iar genunchii i s-au îndoit la piept. După o clipă, mi-a făcut semn să mă așez lângă el.

— Știu că majoritatea bărbaților își doresc fii tineri și zdraveni care să vină din urma lor, să le preia moșiile, să le ducă numele mai departe, dar eu m-am mândrit întotdeauna să am atâtea fete. Cele mai frumoase amintiri ale mele sunt cu voi unsprezece și cu mama voastră, când vă costumați sau vă alegeați păpuși. Am iubit acele momente. Și când Cecilia a rămas însărcinată cu Verity... a fost o surpriză minunată. Când ea s-a stins am crezut că nu voi mai simți niciodată o fericire ca aceea.

Din ochi i s-a desprins o lacrimă, apoi i-a coborând pe vârful nasului. A îndepărtat-o, studiind pardoseala de sub tălpile noastre. Bucățele de sticlă șlefuită alcătuiau un mozaic de valuri care se spărgeau pe coridor.

— După atâția ani de tragedie și tristețe, am ocazia să trăiesc din nou acea fericire. Nu este la fel de desăvârșită – cum ar putea să fie, când au plecat atâtea dintre noi –, dar trebuie să o prind cât mai pot.

Panglica de la încheietura mea era deja destrămată și am tras în continuare de margini, copleșită de o senzație de déjà-vu. Nu despre asta vorbisem adineauri cu Camille?

— Presupun că acești croitori au și niște mătăsuri gri-deschis? am întrebat eu, bătând în retragere.

— Ceciliei i-a plăcut mereu cum arăți în verde, a mărturisit el, dând ușor cu brațul lui peste al meu. De asta a decorat camera ta în nuanțe de jad. A spus că ochii tăi îi aminteau de culoarea mării chiar înainte de o furtună puternică.

— Mă duc să văd ce au, i-am spus, acceptând mâna lui când m-a ridicat. Dar nu o să mă prinzi purtând roz.

— UITĂ-TE LA SATINUL ĂSTA! E cea mai plăcută nuanță de roz pe care am văzut-o vreodată! a exclamat Rosalie, ridicând sulul de material deasupra capului.

În Salonul Auriu era un haos de materiale și podoabe.

Lăzi cu funde și dantele erau deschise ca niște cufere cu comori, cu conținutul dând pe afară. Nu exista nicio suprafață goală nicăieri. Deja mă împiedicasem de trei cutii cu nasturi.

Camille ținea în dreptul feței o mostră de șofran.

— Annaleigh, ce părere ai de nuanța asta?

— Ți se potrivește foarte bine, a intervenit Morella.

Era în mijlocul haosului, stând pe un fotoliu cu ciucuri ca o matcă răsfățată. Nu se uitase la mine de la incidentul din sufragerie. Trebuia să găsesc un mod de a-mi cere iertare.

— Ceva albastru ți-ar scoate ochii în evidență mai bine, am spus eu, luând un sul de material azuriu. Vezi? Și ți-ar atenua paloarea – pari atât de îmbujorată! Nu crezi, Morella?

Ea a dat slab din cap, dar s-a întors să analizeze bucățica de panglică lucioasă pe care Mercy o scosese dintr-o cutie.

— Pânza asta e perfectă pentru doamna mea, a spus o cusătoreasă, intervenind în discuție. Ați văzut aceste schițe? Ne-a întins mie și lui Camille câteva desene. Putem transforma acel material în oricare dintre aceste rochii.

Camille a luat desenele și s-a așezat pe o pernă acoperită cu damasc colorat sclipitor. Cusătoreasa s-a așezat în genunchi lângă ea și a început să ia notițe.

Pe cuierul de lângă mine, lungimi de stofe crem și mătăsuri verzi minunate se odihneau pe umerașe capitonate. Alesesem trei modele pentru rochii lungi, grațioase, ba chiar și o rochie de bal pentru petrecerea tripletelor. În ciuda îndoielilor mele, tulul ca spuma mării – presărat cu paiete argintii, scânteietoare, ca stelele strălucitoare – mă făcea să tresar de nerăbdare. Avea să fie cu adevărat o rochie splendidă.

Lenore a deschis o cutie împodobită.

— O! Uită-te la aceștia!

Ascunsă în căptușeala de catifea era o pereche de conduri. Pielea argintie părea moale ca untul și sclipea în lumina după-amiezii. Panglici de mătase erau cusute de o parte și de alta și se legau în jurul gleznei.

Acești pantofi erau făcuți pentru dans.

Verity a luat unul și l-a ridicat la nivelul feței, inspectând cu uimire modelul de mărgele din jurul degetului.

— Pantofi de zână!

— Cât de frumos! a spus Morella, admirându-l pe celălalt.

Reynold Gerver, pantofarul, a vorbit:

— Fiecare pereche se face în două săptămâni. Tălpile sunt căptușite, pentru a fi mai comode. Puteți dansa toată noaptea și picioarele nu vă vor durea deloc dimineață.

Rosalie i-a smuls pantoful lui Verity.

— Vreau o pereche pentru balul nostru.

— Nu, eu i-am văzut prima! a protestat Lenore. Eu îi vreau.

— Ar trebui să luăm toate câte o pereche, a spus Ligeia, care i s-a alăturat Morellei pe fotoliu și a început să mângâie panglicile. Doar o dată împlinim șaisprezece ani.

Camille a ridicat privirea din desene.

— Se pot face în alte culori? Mi-ar plăcea o pereche roz-auriu, ca să se potrivească cu rochia mea.

Gerver a dat aprobator din cap.

— Am aici mostre cu toate felurile de piele.

A scos o carte de sub materialul galben aruncat. S-a oprit, cu ochii la Morella.

— Pentru că acești conduri sunt unici... pot fi destul de scumpi.

— Destul de scumpi? a bubuit vocea lui Papa în cadrul ușii. Mi-am lăsat fetele singure o oră și au cheltuit deja tot ce aveam, nu-i așa?

Rosalie a ridicat pantofiorul sclipitor.

— Papa! Uită-te! Pantofii ăștia ar fi perfecți pentru balul nostru! Putem să-i luăm? Te rog!

El s-a uitat la fețele optimiste ale surorilor mele.

— Bănuiesc că toate vreți câte o pereche?

— Și noi? a întrebat Honor, ridicată pe vârfuri ca să se uite la un teanc de cutii pentru pălării.

El și-a păstrat pe față o mină neutră.

— Trebuie să-i văd. Una dintre cele mai importante lecții în negoț: să nu bați palma niciodată până nu ai inspectat marfa.

Rosalie i-a dat pantoful înapoi lui Verity și i-a tras un ghiont. Ea a pășit în față, ținându-l reverențios între degetele ei dolofane.

— Sunt pantofi de zâne, Papa.

El i-a întors pe o parte și pe alta, cu un interes teatral.

— Pantofi de zâne, spui? Par deosebit de delicați. Nu-s rezistenți.

Ochii ei rotunzi, în aceeași nuanță de verde ca ai mei, scăpărau.

Pantofarul a pășit în față.

— Ba deloc. Vă asigur, vor ține un sezon întreg de baluri. Eu fac tălpile din cea mai bună piele din regat. Flexibilă, dar dură.

Papa părea neconvins.

— Cât ceri pe opt perechi?

De pe fotoliu, Morella a scâncit.

— Nouă perechi, s-a corectat Papa. Nouă perechi, să fie gata înainte de sfârșitul lunii. Fiicele mele dau un bal. Trebuie să fie gata până atunci.

Gerver a șuierat printre dinți.

— Nu e prea mult timp. Trebuie să aduc lucrători în plus...

— Cât costă?

Gerver a numărat pe vârful degetelor, apoi și-a așezat ochelarii de aur pe vârful nasului.

— Fiecare pereche costă o sută șaptezeci și cinci de florete de aur. Dar pentru nouă perechi de făcut în doar trei săptămâni... Nu pot să cer mai puțin de trei mii.

Atmosfera jucăușă din cameră s-a stins. Era imposibil ca Papa să fie de acord cu o asemenea extravaganță. Nu puteam începe să calculez cât îl costau deja rochiile și jupoanele noi.

— Cu siguranță nouă perechi de pantofi nu o să ne aducă la sapă de lemn, Ortun, a spus Morella cu un zâmbet fermecător.

Verity stătea în vârful picioarelor, privindu-i expresia cu o atenție captivată. El a îngenunchiat lângă ea.

— Chiar crezi că pantofii ăștia merită atât, copila mea?

Ea s-a uitat la noi, apoi a dat aprobator din cap. Pe fața lui Papa a apărut un zâmbet neașteptat.

— Hai, atunci, alegeți-i. Pantofi de zână pentru toată lumea!

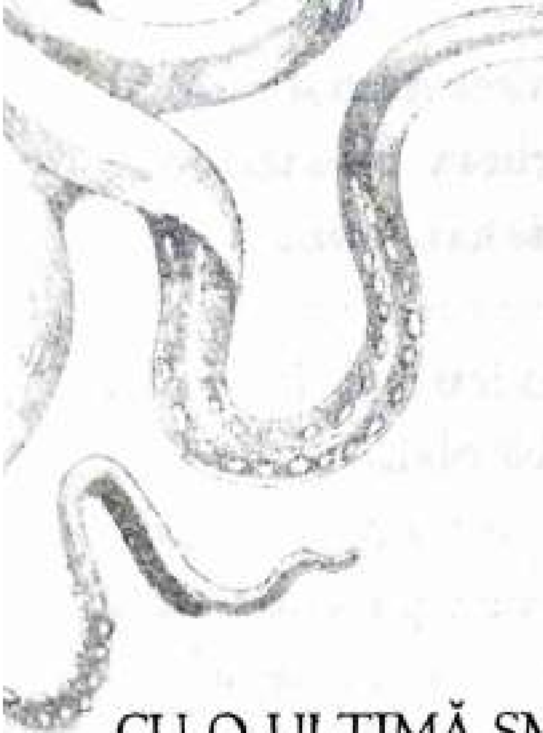

5

CU O ULTIMĂ SMUCITURĂ A VÂSLELOR, AM TRAS barca în portul Selkirk, alunecând lângă docul înălbit în timp ce soarele se înălța la orizont. La priveghiul pentru Eulalie, Morella menționase că tocmai se pregătise să îi dea lui Papa vestea despre copil, însă fusese întreruptă de pescarii care aduseseră acasă corpul lui Eulalie. Poate că văzuseră ei ceva, un mic detaliu pe care poate uitaseră să i-l spună lui Papa, deoarece crezuseră că acea căzătură fusese un accident.

Am trecut funia prin ochiul unui tachet liber și am legat surplusul, apoi am coborât din barcă.

Trebuia să-i găsesc pe acei pescari.

CELE CINCI INSULE SALANN se întindeau pe Marea Kaleică asemenea grupurilor de pietre prețioase de pe un colier.

Selkirk era cel mai departe spre nord-est, căminul negustorilor de pește, al căpitanilor și marinarilor. Un chei aglomerat adăpostea fructele de mare ce soseau zilnic cu bărcile.

Astrea era următoarea în lanț, dar și cea mai populată. Prăvălii, piețe și taverne se întindeau dinspre malurile sale stâncoase, un oraș sclipitor de comerț și bogăție. Tripletele fuseseră acolo aproape în fiecare zi de când se anunțase balul lor, scotocind magazinele în căutare de mici comori. Încă o pereche de ciorapi, o nuanță nouă de roșu pentru buze. Cumva, Morella îl convinsese pe Papa că erau absolut necesare pentru tinerele doamne ce urmau să-și facă debutul în societate.

Noi locuiam exact în mijlocul lanțului, pe Salten.

Vasa se întindea ca un țipar lung și subțire, cu porturi la capetele de nord și sud. Papa supraveghea șantierul naval masiv care ocupa toată insula. Cea mai mare parte a flotei maritime a regelui fusese construită pe Vasa. Cineva de la curte îl auzise cândva lăudându-se că navele din Salann erau cele mai rapide din flotă, iar Papa zâmbise plin de mândrie luni întregi.

Ultima insulă era cea mai mică, dar cea mai importantă. Hesperus era unul dintre punctele esențiale ale apărării noastre din toată Arcannia. Farul său, numit cu afecțiune Bătrâna Maude, era mai înalt decât toate celelalte din țară. În afară de faptul că ajuta navele să intre și să iasă din port, era și un loc excelent din care să depistezi bărcile dușmanilor.

Iubeam farul. Mi se părea o a doua casă. Când eram mică, mă ofeream să curăț ferestrele din Highmoor până sticleau, imaginându-mi că lustruiam galeria de la far. Mă cocoțam pe cele mai înalte stânci și mă prefăceam că stau în vârful Bătrânei Maude, spionând nave străine – de fapt, pescari ieșiți pentru captura zilnică – și notând cele mai pertinente detalii într-un registru uriaș, cum îl văzusem făcând pe Silas.

Silas era Paznicul Luminii de când lumea și pământul. Crescuse la far și învățase cum funcționează de la tatăl său. Când a devenit limpede că Silas nu avea să aibă copii, Papa și-a dat seama că trebuia ales un ucenic pentru a-l înlocui în viitor. Mă rugasem la Pontus în fiecare noapte ca eu să fiu aceea.

În schimb, fiul Hannei, Fisher, fusese cel ales. El muncea pe docuri, dar Papa spusese că era menit pentru lucruri mai importante.

Când eram fetișcane, eu și Camille îl urmăriserăm prin tot Saltenul, uimite de orice mișcare a lui și complet îndrăgostite. Când plecase să își înceapă ucenicia, adormiserăm plângând în fiecare noapte timp de o săptămână.

Privind acum pe cheiul Selkirk, am reușit să disting sclipirea farului și m-am întrebat ce făcea Fisher. Probabil ștergea ferestrele. Silas era fanatic în privința lor.

Am mers de-a lungul docurilor și m-am oprit la prima barcă pe care am găsit-o, unde am întrebat căpitanul dacă auzise de oamenii care descoperiseră un cadavru aproape de Salten. El m-a alungat dând din mână, spunând că era semn rău ca o femeie să fie aproape de nave. Alți doi membri ai echipajului au făcut la fel, până am găsit un docher dispus să stea de vorbă cu mine.

— Fata ducelui? m-a întrebat el, mestecând o bucată de tutun. Sucul i se scurgea de pe buze, pătându-i barba în galben. Acum vreo două săptămâni?

Am dat cu speranță din cap, disperată să obțin informații.

— O să vrei să vorbești cu Billups… Dar barca lui a ieșit deja, a continuat, cu ochii spre chei.

— Știi când se întoarce?

Cu toate pregătirile pentru petrecere, puteam rămâne aproape toată după-amiaza fără să mi se simtă lipsa.

— Nu azi, mi-a răspuns el, anulându-mi planul. Nici mâine. Vrea să aibă încă o captură mare până se instalează Învolburarea, a adăugat, ridicând mâna în bătaia brizei. Simți pișcătura asta rece în aer? Nu mai durează mult.

Am încercat să-mi ascund dezamăgirea, afișând un zâmbet de mulțumire.

— Nu cumva a fost și Ekher cu el? a întrebat însoțitorul docherului, care ne auzise conversația în timp ce învârtea o bobină enormă de funie groasă.

— A fost? Credeam că nu mai pleacă de pe docuri în ultima vreme.

Al doilea a gemut și împreună au întors bobina invers, așezând-o în picioare.

— E la două cheiuri mai jos, bătrânul pescar cu plase. Nu ai cum să îl ratezi.

Am navigat printr-un labirint de docuri legate între ele, uitându-mă după cineva cu plase. La trei cheiuri mai jos l-am văzut.

Ekher stătea pe o bancă, înconjurat de colaci de cobalt și funii indigo. Deceniile de viață pe docuri îi făcuseră pielea neagră și tăbăcită, cu riduri adânci. Degetele vânjoase erau încolăcite pe un ac curbat, folosit pentru înnodarea plaselor. În timp ce dansau ușor pe un morman de funii de lângă el, căutând bucata potrivită, mi-am dat seama că nu le vedea.

Era orb.

M-am oprit și m-am întrebat ce trebuia să fac mai departe. Era evident că nu ar fi putut oferi detalii despre cadavrul lui Eulalie – Billups trebuia să fi fost cel care o văzuse. Eram pe punctul de a pleca, dar tocmai atunci s-a întors încet de la plasa lui și s-a uitat direct la mine cu ochii lăptoși, nevăzători.

— Dacă vrei să te holbezi la un bătrân toată dimineața, fetițo, măcar vino și ține-i de urât.

A întins mâna și mi-a făcut semn să mă apropii.

Stăpânindu-mi un râs neliniștit, m-am apropiat de banca lui.

— Nu mi-am dat seama că mă vezi, m-am scuzat eu, netezindu-mi fusta de pânză.

— Bineînțeles că nu te văd. Sunt orb, a răspuns el.

Mi-am înclinat capul.

— Atunci cum...

— Parfumul tău. Sau săpunul. Sau cum s-o numi licoarea cu care vă dați voi, fetele tinere. L-am simțit de la o sută de pași.

— O!

Inima mi s-a strâns de o dezamăgire surprinzătoare, întristată de răspunsul său atât de pragmatic.

— Și ce dorești, de fapt, de la un bătrân care împletește plase?

— Am auzit că ai fost cu pescarul care a găsit cadavrul…

— Fata mea, marțea viitoare o să împlinesc nouăzeci și opt de ani. Am văzut multe cadavre la viața mea. Trebuie să-mi dai mai multe detalii.

— Eulalie Thaumas. Fata ducelui.

El a lăsat acul în jos.

— Ah. Ea. Ce treabă îngrozitoare!

— Prietenului tău – lui Billups – i s-a părut ceva neobișnuit la el?

— Nu e foarte obișnuit să vezi fete tinere și frumoase cum cad de pe stânci, nu? La asta te referi?

M-am așezat pe bancă lângă el.

— Deci crezi că a fost un accident?

Ekher a ridicat două degete strâmbe la piept, de parcă ar fi încercat să alunge spiritele malefice.

— Ce altceva ar fi putut fi? N-ar fi sărit. Am văzut medalionul.

— Medalionul? am repetat eu.

Nu o văzusem niciodată pe Eulalie cu un medalion.

El a dat din cap.

— Lanțul se făcuse bucăți, dar tot se distingea inscripția.

Până să mai întreb ceva, el s-a încordat și mi-a prins mâna. Degetele lui mi s-au înfipt în palmă și am strigat de uimire și durere. Strânsoarea lui era prea puternică să mă pot smulge din ea.

— Se apropie ceva, a spus pe o voce aspră, răgușită de panică.

Am dus cealaltă mână la ochi, apărându-mă de lumina puternică a soarelui. Pe chei era aceeași agitație de ritmuri și sunete obișnuite. Pescărușii țipau deasupra, complotând să șterpelească bucăți de pește de la pescarii neatenți. Căpitanii strigau la docheri, dând ordine și uneori blestemând, în timp ce flăcăii năbădăioși se luptau cu durerile de cap provocate, neîndoielnic, de petrecerile nebunești de la tavernă, din noaptea precedentă.

— Nu văd nimic.

Strânsoarea lui a devenit și mai aprigă; era vizibil înspăimântat.

— Nu simți?

— Ce?

— Stelele. Stelele căzătoare.

Am aruncat o privire sceptică în sus, la cerul dimineții de culoarea aprinsă a piersicii și ambrei. Nici măcar Diadema Versiei – cea mai strălucitoare dintre toate constelațiile, numită după Regina Nopții – nu se vedea.

— Ce s-a întâmplat cu medalionul? am întrebat eu, încercând să-mi concentrez atenția departe de stelele nevăzute, înapoi spre problema mea. L-ați adus înapoi cu cadavrul?

El și-a fixat ochii lăptoși asupra mea, evident jignit.

— Eu nu sunt hoț.

M-am gândit la înmormântarea lui Eulalie și mi-am amintit de colierul pe care îl purta. Era singura dată când o văzusem purtându-l. Oare acela fusese medalionul?

Am scos un oftat de frustrare. Înmormântarea fusese în urmă cu peste două săptămâni. Sicriul ei era, fără îndoială, despicat deja, redând-o pe Eulalie Sării, cu colier cu tot.

— Îți amintești cumva ce scria pe el?

Ekhar a dat din cap.

— Billups a citit cu voce tare. Ne-a făcut pe amândoi să lăcrimăm. El și-a dres glasul, ca și cum se pregătea să recite o poezie: „Eu singur am viețuit/ În lumea asta tristă/ Și sufletul mi-a fost ca mareea stătătoare/ Până ce Eulalie, blândă și frumoasă, mi-a devenit mireasă.“

Am rămas cu gura căscată.

— Mireasă? Eulalie nu a fost mireasă.

El a ridicat din umeri, înfigând acul din nou între funii. Ekher a ratat ținta și metalul curbat s-a înfipt în degetul lui tăbăcit. Nu părea să simtă. Sângele închis la culoare a pătat în negru plasa indigo.

— Te-ai rănit.

Starea i s-a schimbat iarăși brusc și și-a frecat palmele în timp ce sângele curgea.

— Pleacă de lângă mine până nu-mi pierd tot degetul, fată prostuță! a strâmbat el din nas și a scuipat.

Am sărit de lângă Ekher și am alergat pe docuri, dar m-am tot uitat înapoi în timp ce el striga blesteme în urma mea. Nu văzusem niciodată pe cineva să-și schimbe starea atât de repede. Oare atâția ani de stat în soare îi tulburaseră mintea? Când m-am mai uitat o dată înapoi spre el, m-am lovit de cineva, m-am dezechilibrat și aproape am căzut la pământ.

— Îmi pare foarte rău! am exclamat eu, întinzând mâna să mă echilibrez.

Soarele ce răsărea era chiar în spatele străinului, proiectând o coroană orbitoare în jurul lui. Puncte albe, albastre și negre îmi dansau în fața ochilor.

Ca stelele bătrânului.

— Cred că ăsta e al tău? a spus el, pășind mai aproape, cu brațul întins.

Umbriți de strălucirea soarelui, am distins niște ochi albaștri prietenoși care priveau îngrijorați în jos.

Mă simțeam pitică lângă el, abia ajungându-i până la umeri. Am rămas cu ochii la întinderea lor cu o clipă mai mult decât se cuvenea. Trebuie să fie căpitan de navă, mi-am zis eu, simțind mușchii pe sub haina de lână fină. Nu era greu să mi-l imaginez ridicând o velă grea, câte o smucitură odată.

Avea părul mai lung decât se purta atunci, cu buclele negre oprindu-se aproape de obraji. O șuviță îi atingea colțul gurii, prinsă de briza trecătoare, și am simțit dorința bruscă și nespus de înfiorătoare de a i-o da la o parte, doar ca să-i simt moliciunea.

Și-a dres glasul și obrajii mi-au luat foc, atât eram de înspăimântată că mi-ar fi putut citi gândurile. Ținea între degete o monedă, în timp ce eu mă holbam la el, cu mintea plină de gânduri nebunești.

— Ți-a scăpat asta.

M-a luat de mână și mi-a apăsat în palmă bănuțul de aramă.

Un gest atât de simplu, făcut zi de zi de negustori și meșteșugari, dar atingerea lui m-a înfiorat. Degetul lui mare îmi mângâia mijlocul palmei, descriind un cerc pișcător când a lăsat banul în posesia mea. Respirația mi s-a oprit atunci când am început să mă gândesc cum s-ar fi simțit aceeași mișcare pe gâtul meu, pe obraji, pe buze...

— Mulțumesc, am murmurat eu, găsindu-mi vocea. Frumos din partea ta. Majoritatea l-ar fi păstrat.

— Nici n-aș visa să păstrez ceva ce nu-mi aparține, mi-a răspuns, iar eu am simțit că era cât pe ce să zâmbească. Și-apoi, e doar o floretă de aramă. Aș prefera să pierd banii și să profit de ocazia de a vorbi cu fata frumoasă care-i are.

Am deschis gura, sperând să iasă ceva, dar cuvintele m-au lăsat baltă.

El a pășit mai aproape, în timp ce doi pescari au năvălit pe chei, cu o ladă grea între ei.

— De fapt, poate că mi-ai putea da o mână de ajutor?

Am ridicat garda. Papa ne avertizase mereu să fim cu băgare de seamă la hoți de buzunare și tâlhari atunci când plecam de la Highmoor. Poate că îmi dădea moneda înapoi doar ca un vicleșug să-mi fure sume mai mari de bani.

— Sunt nou pe aici și îl caut pe căpitan.

Am mijit ochii, uitându-mă cu atenție la mâinile lui. Papa spunea că mulți dintre ei erau atât de abili în arta hoției, încât îți puteau fura inelele de pe degete fără să-ți dai seama.

— E un chei mare, am spus eu, arătând spre zecile de bărci din jurul nostru. Cu mulți căpitani.

El a zâmbit nevinovat și obrajii i-au trădat mâhnirea, iar eu m-am gândit că poate intențiile lui erau bune.

— Da, bineînțeles. Îl caut pe căpitanul Corum. Căpitanul Walter Corum.

Am ridicat din umeri, dorindu-mi ca lumina din ochii lui să nu mă zăpăcească. După atâția ani în care fusesem încuiată la Highmoor, nu aveam experiență aproape deloc cu bărbații. Chiar și când vorbeam cu valetul lui Papa, Roland, dacă schimbam mai mult de o întrebare sau două mă îmbujoram și să mă bâlbâiam.

Am arătat cu mâna spre piața de dincolo de port.

— Cineva de acolo trebuie să știe.

Ochii străinului s-au stins puțin, dezamăgirea lui fiind mai mult decât evidentă.

— Dar tu nu?

— Eu nu sunt din Selkirk.

El s-a întors să plece.

— Trebuie să navighezi cu el? Întrebarea a izbucnit prea tare. Cu căpitanul Corum?

El a clătinat din cap.

— Este bolnav. Are scarlatină. Am venit să îl îngrijesc.

— Atunci, înseamnă că este foarte bolnav?

El a ridicat din umeri.

— Presupun că o să aflu în curând.

Mi-am amintit cum toți se adunaseră la patul Avei când se îmbolnăvise. Camera ei fusese întunecată, cu draperiile trase să oprească lumina. Vracii spuseseră că ciuma din corpul ei trebuia alungată cu căldură și aerul devenise insuportabil de înăbușitor, în timp ce focurile ardeau cât de puternic îndrăznea Papa să le lase. Chiar și așa, dinții Avei clănțăneau atât de tare, încât mă temeam să nu se sfarme și să cadă de pe buzele ei însângerate ca grindina adusă de ploaie.

Dar străinul nu semăna cu un vraci. Era făcut să stea pe o corabie, sus, deasupra mării în gabie, la jumătatea drumului spre stele. Îmi imaginam cum vântul îi sufla buclele negre în timp ce el scruta orizontul în căutarea aventurii.

— Sper să se întremeze în curând, am spus eu, frământându-mi mâinile, neștiind ce ar fi trebuit să fac. O să mă rog diseară la Pontus să se refacă în scurt timp.

— E frumos din partea ta...

S-a oprit, căutând în mod evident să îmi afle numele.

— Annaleigh.

Gura i s-a curbat într-un zâmbet și respirația mi s-a tăiat, când un mănunchi de nervi a vibrat în adâncul meu.

— Annaleigh, a repetat el, iar numele meu pe buzele lui a sunat plin și bogat, ca un vers dintr-o poezie sau un imn.

— Thaumas, am adăugat, deși el nu întrebase.

Parcă eram o nătângă împiedicată și voiam să mă scufund în valuri.

Ochii lui s-au luminat, de parcă numele de familie îi suna cunoscut și m-am întrebat dacă îl știa pe Papa.

— Annaleigh. Thaumas, a repetat, iar zâmbetul i s-a lărgit. Frumos.

A făcut o plecăciune adâncă, întinzând brațul ca un curtean galant.

— Sper ca drumurile noastre să se încrucișeze din nou.

N-am apucat să-mi exprim mirarea căci el plecase și era deja la jumătatea cheiului aglomerat, ferindu-se de încă o ladă ce se apropia de el.

— Stai! am strigat eu, iar el s-a oprit și s-a întors din nou spre mine.

Pe fața lui se citea plăcerea în timp ce aștepta ca eu să continui. Deși aveam obrajii aprinși, am pășit mai aproape.

— Pot să-ți arăt drumul spre piață… dacă dorești.

El s-a uitat spre tarabele acoperite, aflate la câteva docuri distanță de locul unde ne aflam.

— Piața aceea de acolo?

Tonul lui glumeț sugera că mă tachina, dar stomacul meu s-a strâns în neghiobia lui. M-am forțat să zâmbesc.

— Da, ei bine, sunt sigură că o să găsești drumul, am încuviințat eu din cap. O zi bună… Nu-i știam numele, așa că urarea de rămas-bun a rămas neterminată. Domnule, am adăugat, două secunde prea târziu.

În timp ce mă întorceam spre barca mea, fața îmi ardea. Deodată am simțit cum o mână îmi prinde încheietura și m-am întors încă o dată cu fața la străinul chipeș. L-am prins de antebraț ca să îmi păstrez echilibrul. Părea cumva mai înalt și am observat o cicatrice subțire, în formă de semilună, pe tâmpla lui. Știam că mă zgâiam și am făcut repede doi pași înapoi, lăsând spațiul cuvenit între noi.

— Cassius, a oferit el. Numele meu este Cassius.

— Ah!

A întins îndoitura cotului.

— Ți-aș fi foarte recunoscător dacă m-ai ajuta să găsesc piața. Este prima dată când vin la Selkirk și nu mi-ar plăcea să mă pierd.

— E un chei foarte mare, am zis eu, privind spre port de parcă își triplase mărimea.

— Atunci, vrei să mă ajuți, domnișoară Thaumas?

Ochii lui dansau, iar pe față părea să-i apară un nou zâmbet.

— Presupun că ar trebui.

El ne-a condus pe alt doc, luând-o la stânga, apoi la dreapta, pe urmă iar la stânga, prelungind plimbarea scurtă.

— Înseamnă că ești vraci? l-am întrebat, pășind peste un colac de funie. Cheiurile se umpleau repede de pescarii care ieșeau pe mare. Ai spus că ai venit să ai grijă de prietenul tău?

— Tatăl meu, a clarificat el. Și nu. Nu am o instruire aparte. Doar devotamentul față de familie... O obligație de familie, de fapt. Zâmbetul lui a devenit rigid. Mă tem că asta va fi prima noastră întâlnire. S-a apropiat de mine pentru a evita captura din capcanele pentru homari ce fusese ridicată pe doc de pe o barcă din apropiere. Când s-a aplecat, mi-a șoptit conspirativ: Vezi tu, domnișoară Thaumas, eu sunt bastard.

A spus-o cu un teribilism nepăsător, cu gândul de a mă șoca.

— Asta nu contează, am răspuns cu sinceritate. N-ar trebui să conteze ce au făcut părinții tăi, ci doar ce faci tu.

— E foarte generos din partea ta. Mi-aș dori să mai aibă și alții această părere.

Am făcut un ultim ocol și am ieșit direct de pe chei către piață. Mesele și tarabele erau aranjate sub pavilioane improvizate, protejând capturile proaspete de razele neiertătoare ale soarelui. O briză ușoară ținea cele mai urâte mirosuri la distanță, dar simțeam un iz ascuțit de pește curățat pe care niciun vânt nu-l putea alunga.

— Ei bine, am gesticulat eu spre tarabe, asta e. Sunt sigură că oricare dintre negustorii de pește poate să-ți arate unde locuiește. Este o comunitate mică. Aici toată lumea cunoaște pe toată lumea.

Când vorbele mi-au ieșit pe gură, mi-am dat seama cât de adevărate erau. În timp ce treceam prin mulțime, toți ochii erau asupra noastră, recunoscându-mă imediat ca fiica ducelui. Deși majoritatea negustorilor aveau decența de a șopti pe după mâinile discret ridicate, încă auzeam acuzațiile lor șoptite.

— E fata Thaumas.

— Ce păcat de…

— …n-a murit nici măcar de o lună…

— …blestemați…

Părul mi s-a ridicat pe ceafă atunci când am auzit de blestem. Era un zvon prostesc, însă toate zvonurile aveau darul de a se transforma în ceva mare și urât. Nu știam dacă observase și Cassius că eram prea stânjenită să-i întâlnesc privirea.

— Ce poartă? Nu e nici măcar gri…

— …faceți-o să plece…

— …o să ne aducă ghinion tuturor…

— Hei! Tu, de colo! s-a auzit o voce pe deasupra șoaptelor. N-ar trebui să fii aici!

— Trebuie să plec, am spus eu, dându-i drumul brațului, deoarece nevoia de a fugi de șoapte era mai mare decât orice dorință de a sta cu el. Sper să-l găsești pe tatăl tău și să se însănătoșească în curând!

— Dar… Annaleigh!

Înainte să mă poată opri, m-am răsucit în loc și am alergat înapoi la siguranța oferită de barcă. Trebuia să ies pe apă, să fiu printre valuri. Aveam nevoie ca briza mării să alunge panica ce creștea în mine, ca atracția ritmică a valurilor oceanului să-mi liniștească mintea.

Nu eram blestemate.

Am sărit în barcă și am încercat să mă eliberez de șoaptele mulțimii. Dar îmi rămâneau în minte, răsunând și crescând până când cei câțiva negustori de pește au devenit o mulțime agitată, apoi o gloată cu torțe și cuțite.

Stăteam în vârful degetelor și mă uitam peste scândurile de pe doc să văd dacă mă urmărise cineva. O mică parte din mine spera să mă fi urmărit Cassius, dar capătul acesta al portului era tăcut. El era în piață și probabil deja auzise toate detaliile despre surorile Thaumas. Inima mi s-a strâns, în timp ce-mi imaginam zâmbetul lui auriu stingându-se la aflarea veștilor despre morțile macabre de la Highmoor.

Deși singurul martor la neghiobia mea era un crab mititel care mergea pe scânduri, eram îmbujorată. Nu îl cunoșteam pe Cassius, dar nu suportam ideea că ar fi putut gândi ceva urât despre mine.

— Nu fi absurdă. Am dezlegat repede funia de doc și am împins barca. Nu a fost nimic altceva decât un bărbat talentat la flirt, iar tu ai lucruri mult mai importante pentru care să-ți faci griji.

După ce am ieșit din port, m-am oprit să-mi dau cu puțină apă pe fața înfierbântată. Chiar *aveam* lucruri mai importante pentru care să-mi fac griji.

Ce însemnase inscripția de pe medalion? Eulalie mireasă?

Nu avea niciun sens. Deși avusese mulți pețitori, niciunul dintre ei nu o ceruse vreodată de soție.

Nu-i așa?

Încruntată, am împins vâslele în valuri. Erau doar două motive pentru care Eulalie nu ne-ar fi spus despre un logodnic.

Ori era cineva cu care Papa n-ar fi fost de acord...

Ori cineva cu care însăși Eulalie nu fusese de acord.

Imaginația mi-a luat-o razna și am început să reconstruiesc mental acea noapte fatală pentru Eulalie. Probabil se întâlnise cu acest presupus pețitor, îi respinsese avansurile, îi spusese că nu puteau fi niciodată împreună. Se certaseră și spiritele se încinseseră, apoi izbucniseră cu o forță febrilă, până când el o împinsese de pe stânci. Oare aruncase medalionul după ea ca să șteargă dovada dorinței lui neîmplinite? Mi-am imaginat-o căzând prin aer, cu o expresie nedumerită pe chip, ce s-a transformat în groază când și-a dat seama că nu putea să scape, neputând să se întoarcă și să rezolve lucrurile. Oare țipase înainte de a se zdrobi de stânci?

Un val a lovit lateralul bărcii, aducându-mă cu un icnet înapoi la clipa prezentă. Deși erau doar presupuneri, simțeam că eram pe drumul cel bun.

Moartea surorii mele nu fusese un accident. Nu fusese o parte dintr-un blestem macabru.

Fusese ucisă.

Și aveam de gând să o dovedesc.

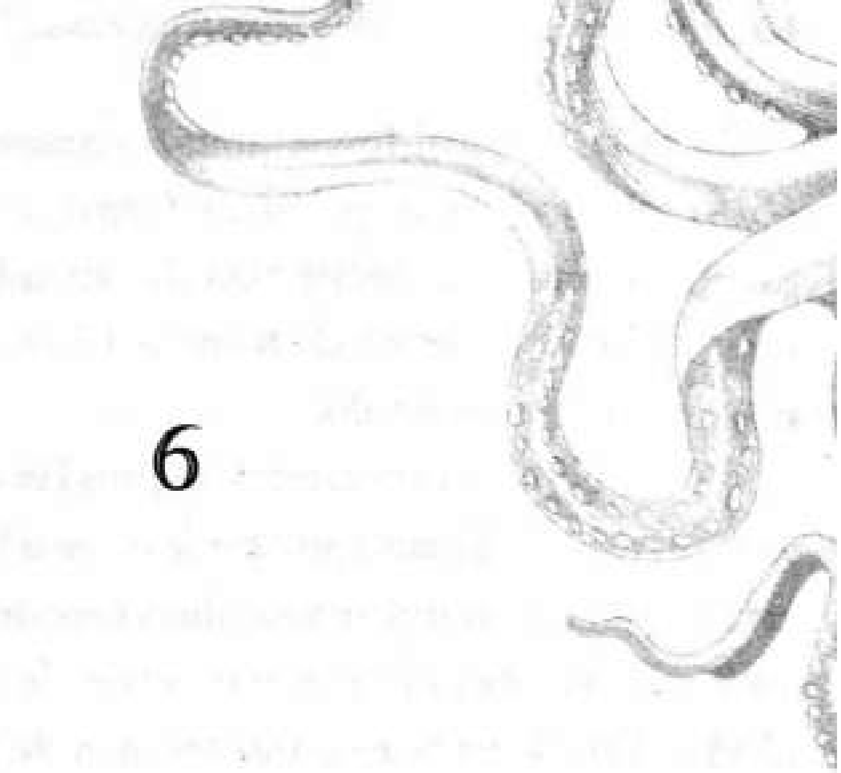

6

SCÂRȚ.

Scârț.

Scâââârț.

Țineam degetele pe mânerul de la sertarul din biroul lui Eulalie, când am auzit scândura din podeaua de pe hol și am încremenit, cu inima în gât, convinsă că aveau să mă prindă. Deși nu exista nicio regulă de a nu intra în camerele surorilor noastre decedate, nu părea genul de lucru pe care voiam să-l știe cineva. Un șuvoi de posibile scuze îmi curgea prin minte, ca un val tsunami spre mal, toate la fel de slabe și neconvingătoare.

Când nu a dat nimeni buzna în cameră ca să mă acuze că intrasem acolo, am pășit în vârful picioarelor până la ușă și m-am uitat pe hol.

Era gol.

Oftând ușurată, am închis încet ușa și am privit camera lui Eulalie, pentru a-mi da seama unde să caut în continuare.

Când m-am întors de la Selkirk, am găsit casa aproape goală. Morella plecase din nou cu tripletele la Astrea, iar Grațiile făceau încă lecții cu Berta. O serie de note greșite răsunau cu putere de la pianul din Camera Albastră, în timp ce Camille exersa un solo nou. Cum toată lumea era ocupată, găsisem momentul perfect să mă strecor în camera lui Eulalie și să caut ceva care să-mi susțină teoria îndrăgostitului respins.

În lipsa ei, totul fusese aranjat, curățat și ordonat, lucru care i-ar fi displăcut în timpul vieții. Cărțile ei erau așezate în teancuri drepte pe birou, nu împrăștiate la capătul divanului. Podeaua era remarcabil de eliberată de haine și pânze albe acopereau cea mai mare parte a mobilierului.

M-am plimbat prin cameră, neștiind unde să caut, până când am zărit un piedestal înalt aproape de fereastră. O ferigă de părul-fetei, acum ofilită și având nevoie disperată de atenție, se întindea pe piedestal, ascunzând un sertar secret de care Ava îmi pomenise cândva. Eulalie își ținea acolo cele mai de preț lucruri.

După câteva secunde în care am pipăit și scotocit, am descoperit o manetă și am apăsat pe ea, scoțând la iveală o ascunzătoare plină cu obiecte. Am scos trei volume subțiri, sperând să fie jurnale cu povestiri despre zilele și secretele ei. Răsfoind primele pagini, am văzut că erau romanele pe care Papa îi interzisese să le citească, deoarece conțineau pasaje prea detaliate pentru ochii tinerelor fete. Am pus cărțile deoparte, bucurându-mă în sinea mea că le citise până la urmă.

Pe fundul sertarului se aflau diverse panglici de păr, bijuterii și un ceas frumos de buzunar. L-am deschis și am găsit o șuviță de păr legată cu o sârmuliță de cupru. Răsucind-o între degete, m-am mirat de culoarea lui. Când mama și surorile noastre s-au stins, toate am primit șuvițe din părul lor ca să le păstrăm în albumele de amintiri sau să le împletim în bijuteriile noastre de doliu, însă șuvița asta era de un blond-deschis, aproape alb, mult prea deschisă la culoare să fi provenit de la cineva din familia Thaumas. Am pus-o în buzunar ca să o analizez mai târziu.

Am mai găsit o sticluță cu parfum și o batistă prea lipsită de broderii și dantelă să fi fost din colecția lui Eulalie. Duhnea a fum de pipă foarte aparte, care mi-a înțepat nările.

— Ce faci? a strigat o voce din spatele meu.

Am tresărit și am scăpat batista din mână. A plutit spre podea ca un fluture la primul îngheț. Cu inima bubuindu-mi în piept, am întors capul spre ușă, unde am văzut-o pe Verity cu caietul de schițe în mână. Buclele ei castanii scurte erau legate la spate cu o fundă mare, iar șorțulețul ei era deja prăfuit de culori pastelate. Am scos un oftat de ușurare, bucuroasă că nu mă prinsese Papa.

— Nimic. Nu trebuia să fii la oră?

— Honor și Mercy o ajută pe bucătăreasă cu aperitivele pentru bal, a ridicat ea din umeri. Berta nu a vrut să-mi predea numai mie. Voiam să văd dacă Lenore ar vrea să-mi pozeze pentru un portret, a adăugat ea, dând din cap spre camera tripletelor de pe coridor.

— Au ieșit cu Morella. Fac ultimele probe pentru rochii.

M-am mișcat și am închis ușa piedestalului cu spatele. Gura ei s-a strâns într-un boboc de trandafir în timp ce mă studia.

— Nu cred că lui Eulalie o să-i placă faptul că ai intrat acolo.

— Verity, Eulalie nu mai este aici.

Ea a clipit o dată.

— De ce nu te duci să vezi dacă bucătăreasa mai are nevoie de ajutor? i-am sugerat eu. Pun pariu că o să te lase să guști glazura.

— Împrumuți ceva?

— Nu chiar, am zis, după care m-am ridicat și mi-am lăsat fustele să acopere batista.

— Ai venit aici să plângi?

— Poftim?

Ea a ridicat din umeri.

— Așa face Papa câteodată. În camera Avei. Crede că nu știe nimeni, dar eu îl aud noaptea.

Camera Avei era la etajul al patrulea, chiar deasupra camerei lui Verity.

Ea s-a aplecat și s-a uitat curioasă prin cameră, dar fără să intre în ea.

— Dacă asta faci, nu o să spun nimănui.

— Nu plâng.

A întins mâna și m-a chemat la ea. Am lăsat batista pe podea, sperând să nu o vadă. Verity a dat cu degetul pe obrazul meu și a părut dezamăgită când a rămas uscat.

— Încă mi-e dor de ea.

— Bineînțeles că ți-e dor.

— Dar nimănui nu-i mai este dor. Nimeni nu și-o mai amintește. Nu vorbesc decât despre bal.

Am strâns-o de umeri.

— Noi nu am uitat-o. Trebuie să trecem mai departe, dar asta nu înseamnă că nu ne e dor de ea și că nu o iubim.

— Ea nu este de aceeași părere.

— Ce vrei să spui? m-am încruntat eu.

— Crede că toți sunt prea ocupați cu viețile lor ca să-și mai amintească de ea, mi-a explicat Verity, uitându-se în spate pe hol, de parcă s-ar fi temut că ne-ar fi putut auzi cineva discuția. Și Elizabeth spune la fel. Spune că toate arătăm diferit acum. Dar ea nu.

— Adică, atunci când îți amintești de ea?

Ea a clătinat din cap.

— Atunci când o văd.

— În amintirile tale, am insistat eu.

După o clipă, ea mi-a întins caietul de schițe ca să mi-l arate.

Până să-l iau, Rosalie și Ligeia au venit în fugă pe hol, cărând un munte de cutii cu numele mai multor prăvălii din Astrea.

— Oh, ce bine, sunteți amândouă aici! a spus Rosalie, chinuindu-se să deschidă ușa de la dormitor. Trebuie să mergem la parter, toate, chiar acum!

— De ce? a întrebat Verity, cu umerii deodată încordați, și îngrijorarea vizibilă pe chip. A mai murit cineva?

Am tresărit. Ce alt copil de șase ani s-ar fi temut de moartea cuiva la auzul veștii ca urmează un anunț?

— Sigur că nu! a spus Ligeia, așezându-și comorile la piciorul patului. Sunt aici! Pantofii de zână! Ne-am oprit pe la pantofar și tocmai cosea ultimele panglici!

Ochii lui Verity s-au înseninat și a uitat imediat de caiet.

— Au venit acum?

— Hai să-i vezi!

Rosalie a luat-o la fugă pe coridor, strigând la etaj după Camille să vină repede. Probabil se retrăsese în camera ei după lecția de pian. Ligeia a fugit după Rosalie, cu pași greoi pe scări.

— Ar trebui să mergem, i-am spus.

— Nu uita de batista lui Eulalie, a zis Verity țopăind pe hol înainte s-o pot opri.

Am clipit o dată, pe urmă m-am întors să o ridic. Când am plecat, ușa s-a trântit după mine ca împinsă de mâini nevăzute.

PLOUA DIN NOU, O RĂPĂIALĂ rece care înfrigura aerul, oricâte focuri erau aprinse în șemineuri. Picăturile de ploaie curgeau pe ferestre, estompând priveliștea stâncilor și a valurilor de jos. Camera Albastră mirosea a umezeală, cu o urmă vagă de mucegai.

Morella stătea pe canapeaua cea mai apropiată de foc, frecându-și spatele, cu o grimasă incomodă pe față. O compătimeam. Plănuirea și găzduirea unui eveniment atât de mare erau chinuitoare chiar și în cele mai bune împrejurări. Să faci toate astea gravidă trebuia să fie extenuant. Și tripletele o epuizaseră, cu siguranță.

— Lenore, crezi că poți să-l găsești pe tatăl tău? Sunt sigură că i-ar plăcea să vadă pantofii. Am gleznele îngrozitor de umflate din cauza furtunii.

Am luat un scăunel moale ascuns sub pian.

— Ar trebui să ridici picioarele, Morella. Mama avea multe probleme cu umflăturile în timpul sarcinilor. Ținea picioarele ridicate cât de mult putea, i-am explicat, apoi i-am pus scăunelul sub picioare, încercând să-i asigur o poziție comodă. De asemenea, cerea să i se facă o loțiune din varec și ulei din semințe de in, iar noi o ungeam pe glezne în fiecare dimineață, înainte să se îmbrace.

— Varec și ulei din semințe de in, a repetat ea și mi-a oferit un zâmbet mic de mulțumire.

M-am oprit, simțind că am găsit o cale să o ajut și pe ea, dar și să-mi răscumpăr izbucnirea din dimineața de după înmormântarea lui Eulalie.

— Aș putea să ți-o prepar eu. Posibil să te ajute.

— Ar fi foarte drăguț... Rochia ta a ajuns?

Era prima dată când dădea dovadă de interes față de ce urma să port la bal. Făcea și ea eforturi, în felul ei.

— Încă nu. Eu și Camille avem miercuri ultimele probe. Dacă te simți în stare, poate vii cu noi?

Ochii ei s-au înseninat.

— Mi-ar face plăcere. Am putea lua prânzul în oraș, să ne petrecem toată după-amiaza acolo. Îmi amintești ce culoare avea?

— Verde marin.

Ea s-a oprit, gândindu-se la ceva.

— Tatăl tău a spus ceva de un cufăr cu bijuteriile Ceciliei pe undeva. Poate găsim acolo ceva care să ți se potrivească. Îmi amintesc că am văzut un portret al ei în care purta turmaline verzi.

Știam exact la ce tablou se referea. Atârna într-un birou la etajul al patrulea, unde mama strecurase un scrin mic într-un colț însorit. În zilele senine, de acolo se vedea până la far. Papa agățase portretul în acel loc după moartea ei.

— Mi-ar plăcea să port ceva de-al ei la bal. Și lui Camille la fel, sunt sigură.

— Și mie! a intervenit Verity, dornică să fie inclusă.

— Bineînțeles, a spus Morella, zâmbind. Trebuie să căutăm în cufăr.

Mercy și Honor au venit în fugă, cu respirația tăiată și lipicioase de la dulciuri.

— Rosalie ne-a spus că au venit pantofii de zâne? a întrebat Mercy, zărind imediat cutiile.

Acum, toate începuserăm să îi numim pantofi de zâne. Deși știam că erau doar niște pantofiori din piele – pantofiori din piele moderni, vopsiți frumos –, le insuflaserăm un pic de magie. Acești pantofi aveau să fie un nou început. Odată ce îi purtam, nu puteam să nu fim altele față de cine fuseserăm înainte.

Morella i-a îndepărtat mâinile lui Mercy.

— Așteaptă-l pe tatăl tău.

— Și pe mine, a spus Camille, năvălind în cameră împreună cu Papa.

Ne-am adunat cu toții nerăbdători în jurul canapelei.

— De unde știm a cui este fiecare cutie? a întrebat el.

— Fiecare și-a ales altă culoare, a explicat Honor.

— În afară de noi, a spus Rosalie, vorbind pentru triplete. Ai noștri sunt toți argintii.

— Ei bine, să vedem dacă acești pantofi de zâne merită atâta zarvă.

Papa a întors încuietoarea și toate am icnit când s-a deschis cutia.

Erau ai lui Camille, de un roz-auriu strălucitor. Punctișoare metalice erau imprimate în pielea colorată, creând un luciu scânteietor. Nu văzusem niciodată ceva atât de sofisticat.

Au urmat pantofii tripletelor. Pielea sclipea ca bijuteriile prețioase de argint de la nunta mamei. Panglicile aveau diferite nuanțe de mov, asortându-se cu rochiile fetelor. Ai Ligeiei erau un lila palid, ai lui Rosalie, violet, iar ai lui Lenore de un vinețiu atât de închis, încât păreau aproape negri.

Pantofii lui Honor erau bleumarin și sclipeau cu mărgele argintii precum cerul nopții.

Mercy alesese un roz glacial, care se potrivea cu florile ei preferate, trandafirii sterling. Ceruse și croitorilor să-i tivească rochia cu versiuni de mătase ale acestora.

Morella alesese o pereche de pantofi aurii, care străluceau mai tare ca soarele. I-a zâmbit lui Papa când el i-a arătat cu o expresie de admirație atât de tandră, încât n-am putut să nu zâmbesc.

Verity s-a apropiat de Papa când el a adus cutia cea mai mică. S-a sprijinit de piciorul lui, apropiindu-se să vadă clipa în care se deschidea. Când a scos capacul, ea a bătut din palme încântată.

— Ce pantofi frumoși de zâne sunt aceștia! a lăudat Papa, luând pantofiorii mov – punctișoare aurii erau împrăștiate pe ei ca o margine aurită.

— Oh, Verity! Sunt frumoși! a spus Camille. S-ar putea să fie cei mai frumoși.

Verity și-a scos cizmele și i-a încălțat, făcând o piruetă fericită în timp ce noi o aplaudam pe micuța noastră balerină.

— Aceștia trebuie să fie ai lui Annaleigh, a zis Lenore, scoțând ultima cutie.

Pantofii mei erau ascunși într-un înveliș de catifea bleumarin. Alesesem piele de culoarea jadului, iar pantofarul adăugase spuma mării scânteietoare și bucățele argintii, concentrate pe vârful degetelor și topindu-se în timp ce se întindeau pe pantof. Aveau să se potrivească perfect cu rochia mea.

Papa a zâmbit când mi i-a dat.

— Nu cred că aceștia sunt pantofi de zâne. Par meniți pentru o prințesă a mării.

Verity s-a încruntat.

— Sirenele nu pot purta pantofi, Papa.

— Ce caraghios sunt! a zis el, bătându-se cu degetul peste nas. Sunteți toate mulțumite?

Toate am exclamat de bucurie, iar Morella s-a întins după mâna lui.

— Cu astfel de pantofi, nimeni nu o să-și poată lua ochii de la fetele noastre. O să plece dansând din casă cât ai clipi, Ortun.

Camille s-a încordat.

— Din casă? Ce vrei să spui?

Morella a clipit o dată.

— Doar că vă veți mărita, bineînțeles. Veți fi stăpânele gospodăriilor voastre, ca mine.

Papa s-a încruntat.

— *Asta* e gospodăria mea, a rostit Camille cu o înțepătură în glas.

— Până vă măritați, a intervenit Morella, însă când a dat cu ochii de fața împietrită a lui Camille, zâmbetul a început să-i șovăie. Nu-i așa?

Morella s-a uitat la Papa, căutând o lămurire.

— Ca moștenitoare a familiei Thaumas, Camille va rămâne la Highmoor chiar și după ce se mărită. Știu că nu e plăcut să te gândești la asta, iubirea mea, dar când eu voi muri, ea va moșteni toată averea mea.

Morella a tras de unul dintre cerceii cu perlă.

— Doar până când... S-a oprit, îmbujorată, cu mâna pe pântec. Cu siguranță voi, fetelor, ar trebui să fiți în altă parte.

Grațiile s-au ridicat să plece, dar Camille a prins-o pe Mercy de braț, să o oprească.

— Asta le privește și pe ele. O să rămânem toate să ascultăm.

Papa părea stingherit. S-a întors spre Morella, încercând să poarte o discuție mai intimă.

— Tu ai crezut că fiii pe care i-am putea avea împreună vor moșteni Highmoor?

Morella a dat din cap că da.

— Așa e obiceiul.

— Așa stau lucrurile pe continent, a răspuns el. Dar pe insule moșiile sunt lăsate celui mai vârstnic copil, indiferent de sex. Multe femei puternice au condus Insulele Salann. Bunica mea a moștenit Highmoor când a murit tatăl ei. Ea a dublat mărimea șantierului Vasa și a triplat profiturile.

Morella a strâns nemulțumită din buze. Ochii ei ne-au privit pe toate, numărând.

— Deci fiul nostru ar fi al nouălea la rând, chiar dacă e băiat? Nu mi-ai spus niciodată nimic despre asta.

El a încruntat din sprâncene.

— Nu mi-am dat seama că trebuia să îți spun.

Vocea lui avea o nuanță fermă de avertizare, iar Morella a clătinat imediat din cap, bătând în retragere.

— Nu sunt supărată, Ortun, sunt doar mirată. Am presupus că în Salann se păstrează aceleași tradiții ca în restul Arcanniei, în care pământurile și titlurile trec de la tată la fiu. Ar fi trebuit să știu că voi, locuitorii din insule, sunteți diferiți.

Zâmbetul ei forțat șovăia.

Papa s-a ridicat brusc. Era mândru de moștenirea lui de navigator și se simțea jignit când alții ne desconsiderau pentru că trăiam atât de departe de capitală.

— Acum și tu locuiești pe insule, i-a amintit el, înainte de a ieși din cameră și a ne lăsa în mormanul de pantofi.

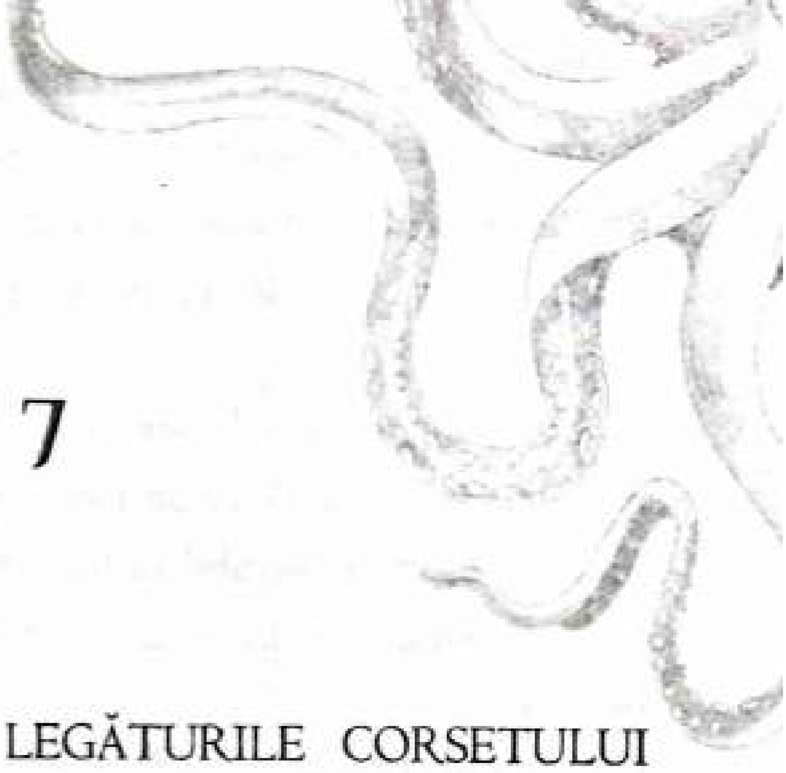

7

AM TRESĂRIT CÂND LEGĂTURILE CORSETULUI s-au tras și mi s-au înfipt în mijlocul taliei.

Vânzătoarea a scos un sunet ca de scuză din gât.

— Respirați adânc încă o dată, domniță.

Corsetul nou îmi apăsa oasele șoldului și fața mi s-a contorsionat într-o grimasă. Vânzătoarea mi-a făcut semn să ridic brațele ca să-mi tragă peste cap mătasea verde-deschis. Când fusta plină mi s-a așezat pe talie, Camille s-a uitat pe după paravanul din material textil și a bătut din palme.

— Oh, Annaleigh, arăți minunat!

— Și tu la fel, am spus eu, cu răsuflarea tăiată.

Rozul-auriu îi evidenția scânteierile de bronz din păr, iar obrajii îi radiau de roșeață.

— Abia aștept primul dans!

— Chiar crezi că o să cunoști pe cineva?

— Papa a invitat toți ofițerii de marină pe care îi cunoaște.

M-am albit la față.

— Și toți ducii.

Zâmbetul ei s-a lărgit.

— Și toți ducii.

Papa promisese să invite la bal și câțiva posibili pețitori. După ce zărise portretul lui Robin Briord, tânărul duce de Foresia, Camille devenise neobișnuit de interesată să afle tot ce se putea despre provincia împădurită. Se învârtea prin prăvălie, fără îndoială visând la el.

Eu mă gândeam la străinul chipeș din Selkirk. Cassius se purtase, cu siguranță, ca un lord important. Papa trimisese atâtea invitații, încât era posibil să fie și el printre ei. M-am imaginat o clipă dansând cu el prin camera luminată de sute de lumânări, cu mâinile într-ale lui. El m-ar fi învârtit mai aproape și, chiar înainte să se termine muzica, s-ar fi aplecat să mă sărute…

— Nici nu știu ce i-aș spune unui duce, am mormăit eu, alungând fantezia.

— O să te descurci. Este suficient să fii tu însăți, apoi șiruri întregi de pețitori o să-i ceară binecuvântarea lui Papa.

Șiruri de pețitori. Nu-mi puteam imagina o scenă mai îngrozitoare decât asta.

Cea mai mare speranță a mea era să găsesc pe cineva cu aceeași culoare de păr ca șuvița din ceasul de buzunar al lui Eulalie. O purtam cu mine pretutindeni, uitându-mă la orice bărbat blond pe care îl întâlneam, căutând o potrivire.

Morella și doamna Drexel, stăpâna prăvăliei, au intrat în cameră. Croitoreasa și-a dus mâinile la gură cu un farmec teatral înainte de a mă învârti în cerc.

— Oh, draga mea! N-am făcut niciodată o rochie pentru o asemenea fată. Arăți exact ca valurile oceanului într-o zi călduroasă de vară! Nu m-aș mira să iasă chiar Pontus din Ocean să te ia de soție.

— Acela e zeul mării, nu? a întrebat Morella.

Noi, celelalte din cameră, am dat stânjenite din cap. Nu exista mod mai rapid de a depista un locuitor de pe continent decât să aduci vorba de religie. În alte părți ale Arcanniei erau slăvite diferite combinații de zei: Vaipany, zeul cerului și soarelui; Seland, stăpânul pământului; Versia, regina nopții; și Arina, zeița iubirii. Erau zeci de alte zeități – Prevestitorii și Trișorii – care stăpâneau diverse aspecte ale vieții, dar pentru Oamenii de Sare, Pontus, regele mării, era singurul zeu de care aveam nevoie.

— Ce părere ai de rochia asta? a întrebat doamna Drexel, schimbând subiectul cu un tact exersat.

Mi-am studiat imaginea. Broderia elaborată curgea ca niște valuri pe rochia de mătase. Aveam umerii goi, cu excepția mânecilor mici decorative care-mi înconjurau brațele. Zeci de lungimi de mătase sclipitoare și tul alcătuiau fusta. Straturile de deasupra aveau diferite nuanțe de verde-deschis – mentă și beril –, cu scânteieri de smarald mai închis și crisocol întrezărindu-se de dedesubt.

— Mă simt ca o nimfă a apei. O nimfă foarte dezbrăcată.

Am dat cu mâna peste broderia metalică și mărgelele de pe decolteul generos.

Celelalte femei au râs.

Am tras de margini, încercând să o ridic mai mult.

— Putem să adăugăm ceva aici? O margine de mătase sau poate niște dantelă? Mă simt atât de... expusă.

Morella mi-a dat mâna la o parte, dezvăluindu-mi pielea dezgolită.

— Oh, Annaleigh, acum ești femeie în toată firea. Nu te poți acoperi ca o fetiță. Cum o să-ți vadă acest Pontus cele mai bune trăsături?

Doamna Drexel s-a încruntat, auzind remarca nerespectuoasă a Morellei la adresa lui Pontus, dar a dat din cap. Cu o privire scurtă prin prăvălie, a coborât glasul până la o șoaptă tainică.

— N-ar trebui să vă spun... dar deunăzi am avut o clientă – o clientă *specială*. Ți-a văzut rochia agățată de umeraș și a vrut să-i fac una la fel.

— Cine era? a întrebat Morella cu ochii mari, dornică de bârfe.

Doamna Drexel a zâmbit încântată, conștientă cât de mult ne doream toate să aflăm.

— Oh, n-aș putea să vă spun. Dar e o clientă foarte dragă. O creatură cu adevărat *minunată*. Singura ei rugăminte a fost să-i fac rochia din cel mai *pasional* roz pe care-l găsesc. Ceva care să uluiască într-adevăr inima oricărui bărbat, muritor sau... altfel.

— Arina! a icnit Camille. Creezi rochii pentru zeița frumuseții?

A aruncat o privire prin prăvălie de parcă se aștepta ca Arina să iasă de după paravanul brodat și să ne ia pe toate prin surprindere.

— Adevărat? a spus Morella, căscând gura din nou.

Întorsătura buzelor doamnei Drexel dădea totul de gol, dar a ridicat din umeri cu un gest dramatic.

— Nu am voie să spun, a accentuat ea, făcându-ne și din ochi, să se asigure. Dar asta înseamnă că această rochie este foarte la modă. Ba e chiar modestă, prin comparație cu altele.

A înclinat capul spre rochiile tripletelor și eu mi-am ascuns un zâmbet.

— Cred că arăți perfect, a spus Camille. La fel ca mama.

— Îmi amintesc de ea, a spus doamna Drexel, îngenunchind să-mi prindă fusta la lungimea potrivită. Ce suflet bun! A venit odată aici să caute ceva de îmbrăcat pentru botezul uneia dintre navele tatălui vostru.

— Era roșie, nu-i așa? Cu o panglică lată pe un umăr? Camille a arătat conturul rochiei. Am venit cu ea la ultima probă! Iubea rochia aceea.

— Tu erai fetița? Oh, cum mai trece timpul! Pun pariu că următoarea ta vizită aici va fi pentru rochia de mireasă.

Camille s-a înroșit.

— Cu siguranță, sper să aveți dreptate!

— Ai un iubit? a întrebat doamna Drexel cu gura plină de ace.

— Nu chiar. Dar este cineva pe care aș vrea să-l întâlnesc la bal.

— Exersează limba din Foresia de săptămâni întregi! a mărturisit Morella, chicotind.

Doamna Drexel a zâmbit.

— Sunt convinsă că o să fie impresionat. Acum o să mă ocup de ultimele detalii la aceste două rochii în seara asta și le pot aduce mâine la Highmoor.

— Ar fi tare frumos din partea ta, mulțumim! a spus Morella. Se pare că lista cu lucruri de făcut se lungește tot mai mult. A mai rămas doar o zi.

CÂND AM TRAVERSAT strada, l-am zărit.

Edgar al lui Eulalie.

Era pe același trotuar cu noi, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, vorbind cu trei bărbați. Ochii noștri s-au întâlnit, iar eu l-am salutat cu o mișcare a capului. El a pălit și le-a spus ceva însoțitorilor lui înainte de a se grăbi să plece.

— Domnule Morris! am strigat.

El s-a oprit în loc, cu umerii plecați a resemnare – prins și neputând să scape.

— Domnule Morris? am repetat.

El s-a întors, cu ochii înnebuniți de panică. M-a măsurat din priviri, apoi s-a uitat la tivul pelerinei mele.

— Domnișoară Thaumas, bună ziua! Iartă-mă, nu mă așteptasem să arăți atât de... revigorată.

Judecata lui m-a lovit ca o palmă. Mă obișnuisem cu bucuria agitată de la Highmoor. Lumina soarelui pătrundea prin ferestrele acum deschise și flori proaspete se găseau peste tot. Rochii noi soseau zilnic și dulapurile noastre erau o explozie de culori.

Dispăruse orice urmă de doliu. Giulgiurile negre de pe fiecare oglindă și plăcuță de sticlă fuseseră strânse într-un morman imens pe peluza dinspre nord. Cununile și panglicile de bombazină, colierele de crep și toate hainele noastre negre fuseseră arse, alimentând un foc care arsese trei nopți la rând.

M-am uitat cu stânjeneală în jos, la gabardina mea albastră, frecându-mi degetul mare peste restul degetelor.

— Au fost câteva… schimbări la Highmoor.

El mi-a privit hainele colorate și fața neacoperită.

— Am auzit. Îmi pare foarte rău, trebuie să plec, eu…

— Ce… ce mai faci? l-am întrebat, neputând să-mi stăvilesc cuvintele, însă ochii lui negri, scrutători, mă făceau să mă bâlbâi. Nu te-am mai văzut de când… Nu am putut să termin propoziția și m-am agățat de primul subiect care mi-a venit în gând. Am auzit că a fost o toamnă bună. Pentru pescuit! Pe… mă rog, pe mare, bineînțeles. O toamnă bună pentru pescuit.

Edgar a clipit o dată, cu nedumerirea vizibilă pe față.

— De fapt, eu nu pescuiesc. Sunt ucenic în prăvălia ceasornicarului.

Obrajii îmi ardeau.

— Oh, așa e. Eulalie ne-a spus că…

— Ce mai face domnul Averson în ultime vreme? a intervenit Camille, salvându-mă cu tact.

La vederea hainelor ei din organza roz, ochii i s-au umplut de dispreț.

— Este bine, mulțumesc, i-a răspuns el, dând cu genunchiul înainte și înapoi pe sub haina neagră, pregătit ca discuția să se încheie.

Camille părea să nu observe disconfortul lui.

— Avem un ceas cu pendulă pe care el l-a reparat primăvara trecută. Poate îți amintești?

Edgar și-a potrivit ochelarii, cu uimire pe față.

— Da. Cu caracatița Thaumas ca pendulă și tentaculele sculptate pe greutăți?

Ea a dat din cap.

— Chiar acela. Când bat ora, brațele coboară spre pradă.

El își răsucea degetele cu monturi albite, ascuțite.

Ea a zâmbit, părând să fi terminat cu amabilitățile.

— Veneam după sora mea. Mama noastră vitregă ne așteaptă.

— Desigur, desigur.

El a dat din cap, îndepărtându-se în timp ce-și scotea pălăria în semn de rămas-bun. În acel moment, lumina soarelui i-a strălucit deasupra capului.

Avea capul acoperit cu un păr blond-deschis foarte frumos.

— Stai! am strigat eu după el, dar se strecurase deja prin mulțime, aproape fugind de noi.

Camille m-a prins de braț, trăgându-ne înspre ceainărie.

— Ce omuleț ciudat!

Inima mi s-a umplut de speranță.

— Ți s-a părut și ție?

— Era ca și cum nu izbutea să scape de noi mai de repede. Dar, bineînțeles, nu toată lumea este la fel de dornică precum ești tu să vorbească despre pescuitul de toamnă, Annaleigh.

Râsul ei răsuna prin piață.

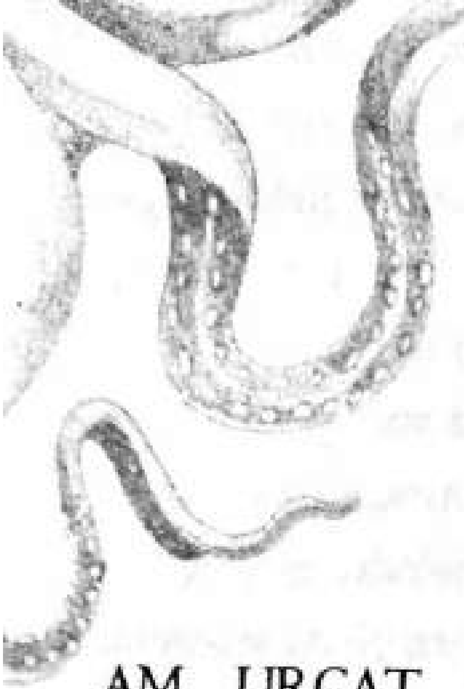

8

AM URCAT SCĂRILE ANEVOIE, EPUIZATĂ DE după-amiaza lungă în Astrea. După prânz, voisem să dau fuga acasă și să-l întreb pe Papa dacă Edgar îl abordase cumva în legătură cu Eulalie, dar Morella avusese alte planuri. Ne dusese dintr-o prăvălie în alta verificând marfa ca o coțofană în căutare de comori.

Aveam de gând să las cumpărăturile în dormitor înainte de a-l căuta pe Papa, dar când mergeam pe coridor am zărit aburii ieșind din baie. Mirosea a lavandă și caprifoi, un miros atât de distinct, încât m-am oprit, iar amintirile despre Elizabeth mi-au invadat mintea. Avea un amestec special de săpun făcut la Astrea doar pentru ea. Nu mai simțisem mirosul din ziua în care îi fusese descoperit corpul. Una dintre Grații probabil găsise sticla și hotărâse să o încerce și ea.

Într-adevăr, urme de tălpi ude duceau pe coridor către camerele lor, pătând covorul.

M-am luat după ele, oftând. Treceau pe lângă camerele lui Honor și a lui Mercy și se opreau în fața camerei lui Verity. Ea era întinsă pe podea, cu caietul de schițe și vopselele colorate împrăștiate în jurul său.

— Ai noroc că te-am prins eu, nu Papa.

Verity s-a ridicat în capul oaselor, lăsând din mână o vopsea albastră.

— Ce vrei să spui?

— Nu te-ai șters cum trebuie și ai lăsat urme de apă pe hol. Știi cât îi place covorul acela.

El și mama îl cumpăraseră dintr-un bazar în luna lor de miere. Papa spunea că se întorsese cu spatele doar o clipă și negustorul atacase, lăudându-se cu mărfurile lui împletite manual. Mama voise să cumpere unul mic pentru salon, dar vorbea atât de prost limba arpegiană, încât atunci când covorul a ajuns la Highmoor avea o lungime de cincisprezece metri. Ei îi plăcuse să descrie expresia de pe fața lui Papa când covorul se desfășurase din ce în ce mai lung.

— Eu fac baie noaptea. Am stat în camera mea toată după-amiaza. Vezi?

Verity și-a ridicat mâinile uscate și murdare de culori.

— Atunci, cine a fost? Mercy sau Honor? Încă mai ies aburi.

Ea a ridicat din umeri.

— Ele sunt în grădină, leagă panglici pe tufele de flori.

M-am uitat în spate, pe hol. Urmele erau încă acolo, abia vizibile. Uitându-mă mai atent, am văzut că erau prea mari să fie ale lui Verity.

— Au fost tripletele aici?

— Nu.

— Ei bine, cineva a lăsa urme ude de pași și ele duc direct în camera ta.

Verity a închis caietul.

— Nu în camera mea.

A gesticulat spre coridor, la ușa de vizavi. În camera lui Elizabeth.

— Știu că tu i-ai șterpelit săpunul. Baia mirosea a caprifoi.

— N-am fost eu.

— Atunci, cine?

Ea s-a uitat din nou cu subînțeles la camera lui Elizabeth.

— Nu e nimeni acolo.

— N-ai de unde să știi.

M-am așezat pe podea lângă ea.

— Ce vrei să spui? Cine ar putea fi în camera lui Elizabeth?

Verity s-a uitat câteva clipe la mine. Vedeam cum îi alergau gândurile prin minte. În cele din urmă, a deschis din nou caietul și a dat paginile până la imaginea pe care o căuta.

Era portretul lui Elizabeth. Am remarcat data scrisă într-un colț umbrit. Verity îl desenase de curând.

— Ai coșmaruri din nou? Ai visat-o pe Elizabeth?

Verity suferea deseori de coșmaruri cumplite. Urla atât de tare, încât până și Papa venea din biroul lui din Aripa de Est. Când era întrebată, nu-și amintea niciodată despre ce erau.

— Nu e un vis, a șoptit ea.

Am alungat fiorul care mă cuprinsese.

— Nu e nimeni acolo. Vino să vezi.

Verity a clătinat din cap, iar buclele castanii i-au sărit ca niște șerpi.

M-am ridicat frustrată de pe podea, cu un foșnet al fustei.

— Atunci mă duc eu.

Urmele se uscaseră pe covor și aproape dispăruseră. Dacă aș fi venit la etaj cu un minut mai târziu, nu le-aș mai fi văzut. Am pus degetele pe clanța ușii – un cal de mare șlefuit ieșiea din lemnul închis de alun – și în spatele meu s-a auzit un zgomot. Verity s-a oprit în prag, cu ochii mari și rugători.

— Nu intra.

Ceva din felul în care mânuța ei se înfigea în ușorul ușii mi-a trimis un fior rece în piept. Părul mi s-a ridicat pe ceafă, ca o apărare față de o groază nevăzută. Era ridicol, dar nu puteam scăpa de privirea înspăimântată din ochii lui Verity.

Am deschis ușa cu hotărâre, dar nu am pășit înăuntru.

Aerul părea subțire și prăfuit. După înmormântarea lui Elizabeth, cameristele strânseseră așternuturile și acoperiseră mobila cu pânze subțiri, străvezii. Nu se întorseseră niciodată să o mai curețe.

După ce am privit rapid prin cameră, m-am întors spre Verity.

— Nu e nimic aici.

Ochii ei de un verde închis au privit spre tavan.

— Uneori o vizitează pe Octavia.

Camera Octaviei, încă un altar acoperit, neatins, era la etajul al patrulea, între apartamentul lui Papa și salonul Morellei.

Un fior involuntar m-a smuls din reveria stranie țesută de Verity.

— Cine, Verity? Vreau să o spui și să auzi cât de absurd sună.

Ea și-a împreunat sprâncenele, jignită.

— Elizabeth.

— Elizabeth a murit. Octavia a murit. Nu se pot vizita una pe alta, pentru că sunt moarte, iar morții nu fac vizite.

— Te înșeli!

A fugit în camera ei, a luat caietul și l-a întins, nevrând să iasă pe hol.

Am dat paginile, căutând orice dovadă credea ea că ofereau desenele.

— La ce ar trebui să mă uit?

A ajuns la o scenă în pasteluri gri și cenușii. În ea, Verity stătea speriată între perne și Eulalie, ca o umbră, îi trăgea cuverturile de pe ea. Avea capul dat nefiresc de mult pe spate. Nu-mi dădeam seama dacă trebuia să râdă ca o nebună sau unghiul ciudat era rezultatul căderii de pe stânci.

Am tras adânc aer adânc, îngrozită.

— Tu ai desenat asta?

Ea a încuviințat din cap.

M-am uitat la surioara mea.

— Cumva ai văzut-o pe Eulalie atunci când pescarii au adus-o acasă?

— Nu.

A dat pagina. Elizabeth, albă ca varul, plutea într-o baltă roșie de cerneală, surprinzând-o pe Verity în halat, gata pentru baia ei din fiecare seară.

A dat încă o pagină. Octavia stătea într-un scaun din bibliotecă, părând să nu știe că jumătate din fața ei era zdrobită și că avea brațul prea rupt ca să țină cartea dreaptă. Era și Verity acolo, uitându-se pe după ușă, o siluetă mică și speriată.

Încă o pagină.

I-am luat caietul și am văzut-o pe Ava. Aveam un singur portret al ei agățat la Highmoor. Fusese micuță – de numai nouă ani, cu bucle scurte și pistrui. Acesta... acesta nu arăta deloc așa.

— Nu ești destul de mare să ți-o amintești pe Ava, am murmurat eu, neputând să-mi iau ochii de la bubele supurate și petele negre de pe pielea ei infectată de pe gât.

Cel mai tulburător era zâmbetul. Era blând și calm, exact cum fusese înainte de ciumă. Verity avea doar doi ani când s-a îmbolnăvit Ava. Nu avea de unde să știe cum arăta Ava.

Am dat pagina și am văzut un desen cu toate patru atârnând în ștreanguri și privind-o pe Verity care dormea. Dezgustată, am scăpat caietul și nenumărate foi – zeci de schițe cu surorile mele – s-au desprins din el. Au zburat pe hol ca niște confeti macabre. În imagini făceau lucruri... lucruri banale, lucruri pe care le făcuseră toată viața, dar în fiecare desen erau, în mod oribil și inconfundabil, moarte.

— Când le-ai desenat?

Verity a ridicat din umeri.

— De câte ori le-am văzut.

— De ce? am întrebat, îndrăznind să privesc în urmă, la camera aparent goală. Elizabeth este aici acum?

Verity s-a uitat prin cameră înainte de a mă privi din nou.

— Tu o vezi?

Părul mi s-a ridicat pe brațe.

— Eu nu le-am văzut niciodată.

Și-a luat caietul și s-a retras în dormitorul său.

— Ei bine... acum o să știi să te uiți.

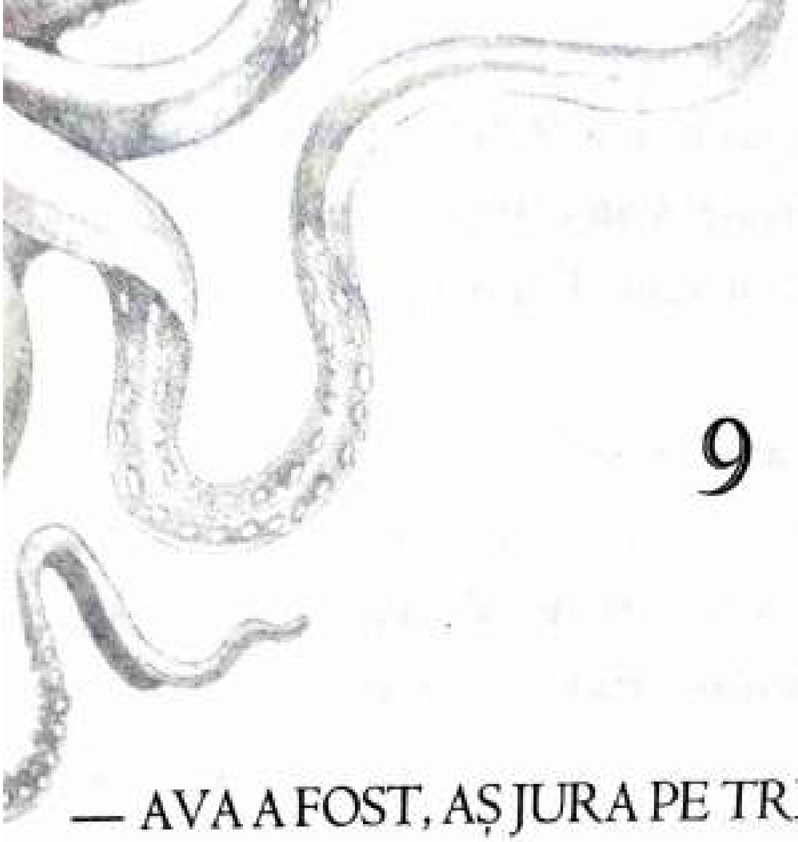

9

— AVA A FOST, AȘ JURA PE TRIDENTUL LUI PONTUS.

Hanna a ridicat un coș de piciorul-cocoșului violet pe o măsuță laterală. Obrajii ei plini erau aprinși ca niște mere roșii. Chiar și ea fusese solicitată azi să dea o mână în plus de ajutor.

— Îmi spui că Verity vede stafii? Stafiile surorilor tale?

O urmăream pe Hanna prin sufragerie, povestindu-i despre ororile pe care le găsisem în caietul lui Verity. Ziua balului pentru triplete se ivise cenușie și înnorată. O ceață groasă ca o supă acoperea insula. Deși trecuse deja de prânz, felinarele ardeau cu putere, iluminând o armată de muncitori care dădeau fuga să îndeplinească ultimele sarcini înainte de sosirea oaspeților.

— Da.

Nu voiam să cred că era posibil, dar detaliile cu care Verity o desenase pe Ava mă zguduiau până în adâncul sufletului.

— Acestea trebuie adăugate în umbrarul din foaier, le-a spus Hanna celor doi bărbați urcați pe o scară.

Aceștia adăugau fragmente de sticlă purpurie la candelabru, în timp ce lacheii lucrau în jurul lor, făcând ultimele retușuri pentru locurile de la masă. Pe lângă farfuriile cu margini de argint, zeci de candelabre din sticlă argintată acopereau masa de ospăț; pe măsură ce continua cina, ceară purpurie picura pe sticlă din lumânările groase, spre încântarea oaspeților. Am lăsat coșul cu lumânările macabre pe scaunul indicat de Roland.

— Stafiile nu există. Surorile tale sunt la odihna veșnică, în adâncul Sării. Nu pot fi aici. Imaginația lui Verity este prea bogată. Știi asta.

Inima mi s-a strâns. Camille avusese o reacție asemănătoare, când îi povestisem despre desene seara trecută. Apoi mă dăduse afară din cameră, spunând că avea nevoie de o noapte de odihnă înainte de petrecere. Închisese ușa fără să-mi ofere măcar o lumânare, forțându-mă să alerg pe holul întunecos, convinsă că Elizabeth avea să iasă din cameră și să mă înșface.

Hanna a pornit spre solariul din spatele casei.

— Fetele au spus că vor măcar o sută de candele aici, le-a spus ea servitorilor ascunși sub palmierii înalți și orhideele exotice. Asigurați-vă că le așezați la intervale regulate, în numele lui Pontus, nu le puneți prea aproape de plante! Ultimul lucru de care avem nevoie în seara asta e un incendiu, i-a avertizat ea, după care s-a întors din nou spre hol, unde a dat peste mine. Tu nu ai treabă în altă parte? m-a întrebat, exasperată.

— Știu că ești ocupată, dar ascultă-mă, te rog. Verity nu știa cum arăta Ava. Era foarte mică atunci când a murit.

Hanna m-a prins de umeri și m-a privit fix în ochi.

— Toate arătați la fel, scumpo. Un tablou cu oricare dintre surorile tale pictat în alb și negru ar putea fi luat drept imaginea ta. Eu cred că vezi ce vrei tu să vezi.

Am rămas cu gura căscată, jignită.

— De ce aș *vrea* să văd așa ceva? Arătau oribil. Un fior de repulsie m-a străbătut când mi-am amintit de unghiurile îngrozitoare ale trupurilor lor. Și nu știa că Eulalie și-a rupt gâtul.

— Fata a căzut de la treizeci de metri de pe stânci. Ce altceva s-ar fi putut întâmpla cu gâtul ei?

S-a auzit o bufnitură dinspre bucătării, iar Hanna a folosit momentul pentru a mă da la o parte.

— Annaleigh, fetițo, ești pe cale să mă înnebunești. Nu-mi amintesc dacă trebuia să lustruiesc cearșafurile sau să împăturesc argintăria. Iar Fisher trebuie să apară din clipă în clipă. Ai și tu destule pregătiri de făcut la etaj. O să vorbim mai târziu despre Verity, promit. Doar, te rog, dă-te din drum.

Mintea mea, plină de schițe și fantome înspăimântătoare, s-a liniștit auzind vorbele ei.

— Vine Fisher? am zis, zâmbind pentru prima dată în ziua aceea.

Ea a dat din cap, luminată la față.

— Tatăl tău l-a invitat la bal. Vrea să-l prezinte domnilor și căpitanilor. E atât de mândru! M-a lovit ușor cu palma. Acum, fugi de aici! O să vin în scurt timp să-ți fac părul.

Am luat-o pe scările din spate, înguste și încolăcite ca o scoică de nautilus, ca să evit agitația din foaier. Apropiindu-mă de etaj, am auzit tripletele certându-se pe cele mai bune oglinzi și cine a furat rujul alteia. Când Rosalie a strigat după o cameristă să o ajute să caute un pieptene rătăcit, m-am îndepărtat.

Odată ajunsă în camera mea, am deschis biroul, cu gândul să întind lenjeria. Un plic uzat, lipit de spatele sertarului, mi-a atras atenția.

Era o scrisoare de la Fisher, scrisă cu ani în urmă, după ce începuse ucenicia la Hesperus. Am atins cu degetele scrisul familiar.

N-ar trebui să-ți scriu, dat fiind că te-ai supărat atât de tare când lordul Thaumas m-a ales pe mine ca următorul Paznic al Luminii, dar mama spune că este bine să o iau pe drumul cel mai ușor. Nu sunt drumuri în Salten și cu siguranță nu pe Hesperus.

E liniște aici, iar Silas mă trezește la orice oră din noapte să curăț geamurile Bătrânei Maude. Urăsc chestia asta. Măcar asta ar trebui să te înveselească. Și, dacă nu, nu contează. Eu ți-am scris, cum a spus mama că ar trebui să fac. Așa că, poftim.

Dar scrie-mi și tu, Plevușcă. Mi-e dor de casă mai mult decât credeam. Mai ales de tine.

Cu sinceritate,
Trădătorul îngrozitor cunoscut altădată drept Fisher

— Faci baie sau nu? m-a întrebat Camille, după ce a dat buzna în camera mea, luându-mă prin surprindere.

Am îndesat scrisoarea sub o pereche de ciorapi de lână.

— Am așteptat toată după-amiaza.

Luând o pereche de ciorapi, am dat cu mâna pe mătase, ca și cum aș fi verificat dacă nu s-au dus firele.

— Păi, du-te.

— Ai făcut baie?

Am pus ciorapii deoparte.

— Nu. Nici nu sunt sigură că o să fac.

Ea s-a strâmbat.

— E vorba de desenele lui Verity? Elizabeth nu o să te înece în cadă, dar s-ar putea s-o fac eu dacă mă faci să întârzii. Treci acolo până nu te scufund cu mâna mea.

— Du-te să-ți faci baia, Camille.

— Nu accept să arăți mai puțin decât perfect în seara asta. Amândouă o să ne găsim pețitori.

Mi-a luat halatul din cui și l-a aruncat spre mine.

— Credeam că ai spus că e de ajuns să fiu eu însămi, am murmurat iritată, tropăind pe hol.

Camille a venit după mine, probabil să se asigure că mă duceam la baie.

— Perfect și îmbăiată, a clarificat ea.

I-am închis ușa în nas cu un strop de satisfacție și am încuiat-o repede înainte ca ea să intre cu forța, ca să dea și mai multe ordine. M-am întors spre cadă tulburată. Era o tâmpenie. Mă îmbăiasem aici de multe ori după moartea lui Elizabeth.

Când am întors robinetele de alamă, așteptând să curgă apa, țevile au scârțâit și au zăngănit, ca ecourile țipetelor lui Eulalie când a descoperit trupul lui Elizabeth.

După ce am adăugat puțin săpun, mi-am dezbrăcat rochia de zi și m-am privit în oglinda mare. Pete negre apăreau pe marginile teșite, înnegurând reflexia. Oare picături din sângele lui Elizabeth pătrunseseră în sticlă, pătând-o pentru totdeauna?

Am încercat să las apa fierbinte să-mi relaxeze mușchii încordați, dar degeaba. Imaginația mea lucra necontenit. Zgomotele din casă au devenit surorile mele moarte furișându-se, pregătite să mă alătur lor. Când o bucată de săpun mi-a atins coapsa, aproape am țipat.

— Te porți ridicol, m-am mustrat în sinea mea înainte de a-mi spăla părul.

Săpunul mirosea a zambile și, în timp ce-l inspiram, am simțit cum mi se relaxează corpul și îngrijorarea mă părăsește.

Venea Fisher.

Nu-l mai văzusem de ani de zile, de la înmormântarea Avei. Nu aveam voie să părăsim domeniul cât eram în doliu, iar Silas îl ținea prea ocupat pentru vizite frecvente. Dar el fusese o prezență constantă în copilăria mea, dornic de jocuri elaborate de-a v-ați ascunselea sau de mers la pescuit în bărcuța pe care Papa îl lăsase să o folosească pe vreme bună.

Acum avea douăzeci și unu de ani. Oricât aș fi încercat, nu mi-l puteam imagina ca pe un bărbat în toată firea. Fisher fusese o prăjină lungă și deșirată, cu o claie de păr șaten și ochi strălucitori, mereu pregătit de pozne. Abia așteptam să-l revăd!

— Mai ești acolo? Grăbește-te!

— Trebuie doar să-mi clătesc părul! am strigat la Camille.

Ea a gemut și s-a îndepărtat călcând apăsat.

Când m-am scufundat în apă, m-am lovit cu capul de peretele căzii. Mi s-a tăiat respirația. M-am ridicat plângând de durere și, când privirea mi s-a limpezit, am scos un țipăt.

Apa se făcuse de un vinețiu-închis, aproape negru. Apa sărată, murdară, îmi ardea nările, amară și tăioasă. M-am străduit să ies din cadă. Fundul era alunecos de la o vâscozitate mătăsoasă. Am încercat să mă ridic, dar picioarele au alunecat de sub mine și am căzut cu o bufnitură spectaculoasă, stropind cu apă pe podea. Mi-am frecat șoldul, simțind deja o vânătaie.

Am încercat să strig după Camille, dar o forță nevăzută m-a tras brusc dedesubt. Apa neagră mi-a năvălit în gură, umplând-o de un gust sălciu pe care l-am scuipat afară odată cu un strigăt de ajutor. M-am împins în sus, înecată cu gustul de pește.

Era un gust surprinzător de familiar. Una dintre mâncărurile pe care bucătăreasa prefera să pregătească în lunile de vară era un risotto negru, plin de scoici, șalotă și creveți. Orezul era de un negru exotic, colorat cu cerneală de sepie.

Cerneală! Cada era, în mod imposibil, plină de cerneală.

Fără vreun avertisment, un tentacul a țâșnit din apă, mi-a prins trupul și mi l-a strâns cu putere. Avea pete roșii și purpurii, cu șiruri de ventuze portocalii care se agățau de mine. Un alt braț mi-a prins piciorul, răsucindu-l cu o forță grozavă. Mă zbăteam și loveam din picioare, dar nimic nu desprindea fiara de mine.

Capul bulbucat al caracatiței a apărut la suprafața apei, cu ochii arămii inteligenți supraveghindu-mă prin pupilele mici. Cu piciorul liber, am lovit spre ei, rugându-mă să-mi dea drumul.

Vietatea s-a dat înapoi și i-am văzut burta musculoasă. Zeci de ventuze arătau direct spre gura neagră și deschisă cu răutate. S-a deschis o dată, de două ori, de parcă se gândea ce parte din mine să atace mai întâi.

S-a aruncat spre mine și, chiar înainte să îmi înfigă ciocul în coapsă, m-am trezit. Inima îmi bătea cu putere, iar ritmurile ei grăbite îmi răsunau în piept și în gât în timp ce mă zbăteam să respir.

Adormisem.

A fost un vis.

Un coșmar, îngrozitor.

Lăsându-mă înapoi pe spate în apa răcită, am scos un oftat de ușurare, dar am tresărit imediat când s-a auzit o bătaie în ușă.

— Annaleigh, jur, dacă mă faci să întârzii, o să te omor!

— Vin acum!

M-am ridicat din apă. Oare cât timp ațipisem? În timp ce mă ștergeam, m-am uitat la porțelanul alb și nu mi-am putut aminti de ce mă speriasem atât de tare. Era doar o cadă. Faptul că Elizabeth murise acolo nu schimba asta cu nimic.

Stând în fața oglinzii, mi-am răsucit părul ud și am zărit ceva pe spate. O serie de semne roșii pe șira spinării, aproape ca și cum fusesem zgâriată.

— Camille? am zis, descuind ușa.

— În sfârșit!

Ea a dat buzna înăuntru, cu brațele pline de prosoape, săpunuri și uleiuri.

— Uită-te la asta. M-am întors, arătându-i spatele meu gol. Cum ți se pare că arată? Nu văd prea bine în oglindă.

Degetele ei pe piele erau reci, apăsând locul dureros.

— Te-ai zgâriat.

— Ba nu.

— Ce?

— Nu m-am zgâriat singură.

Ea s-a întors spre mine, cu fața serioasă.

— Înseamnă că a fost Elizabeth.

— Camille!

— Păi, ce vrei să spun? E o zgârietură. Eu mă zgârii tot timpul. Probabil s-a întâmplat când îți frecai pielea, mi-a explicat ea, apoi și-a tras cămașa peste cap și s-a oprit. Te-ai frecat, nu?

Un sunet disprețuitor mi-a scăpat de pe buze. Eu nu eram Verity.

— Bineînțeles!

Camille s-a uitat la cada plină.

— N-ai golit cada!

Când s-a aplecat să găsească dopul, o mâna s-a întins din apă, a apucat-o de gât și a tras-o dedesubt. Elizabeth a ieșit din apele învolburate, cu ochii acoperiți de un înveliș verde bolnăvicios.

— Camille! am țipat eu, alungând imaginea oribilă.

Ea s-a tras de lângă cadă cu un oftat exasperat.

— Ce mai e?

Am clipit, clarificând imaginea. Acum nu fusese ca monstrul cu tentacule. Nu adormisem. Văzusem o fantomă, așa cum spusese Verity că voi vedea, acum când știam unde să mă uit.

— Eu...

Camille se exprimase foarte clar seara trecută că nu voia să aibă nimic de-a face cu viziunile surorii noastre mai mici. A bătut din picior cu nerăbdare.

— Ei bine? Ieși. Trebuie să fac baie. Și tu trebuie să te asiguri că o vezi pe Hanna înainte să se apuce de părul tripletelor. Știi că Rosalie o să se răzgândească de cel puțin trei ori.

Abia îmi luasem halatul când Camille m-a împins afară. Pe coridor erau câteva oglinzi mari de argint. Când eram mai mici, eu și Camille stăteam în mijloc, uitându-ne la reflexia imaginii noastre până amețeam de râs.

Folosind acum reflexia dublă, am lăsat în jos spatele halatului. Camille se înșela. Petele roșii nu erau o serie de dungi. Erau vânătăi, perfect rotunde. De parcă cineva apăsase cu degetele, bătând ca să atragă atenția.

Am ridicat halatul, am fugit în dormitor și am trântit ușa.

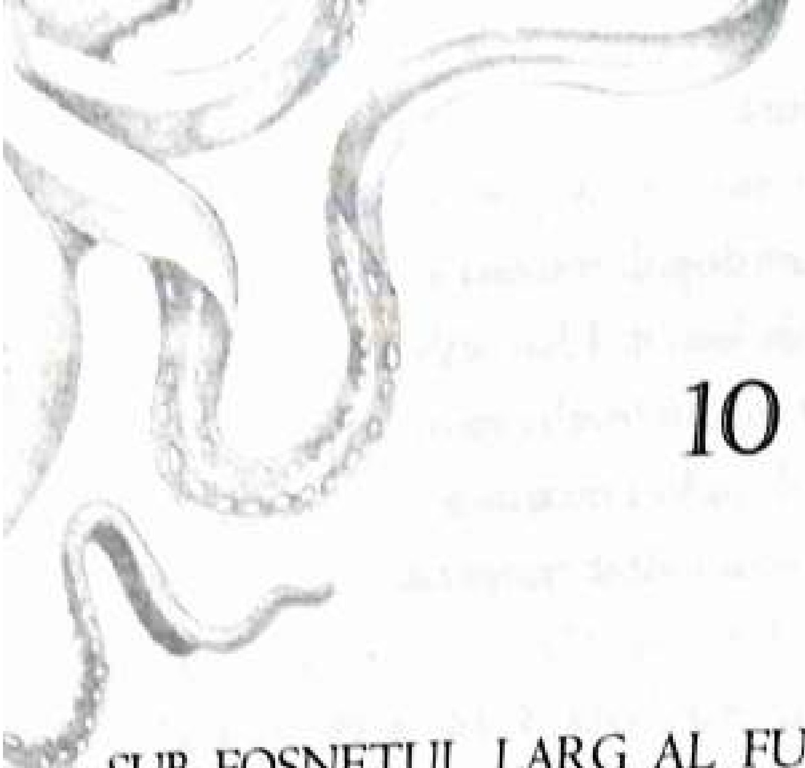

10

SUB FOȘNETUL LARG AL FUSTELOR DE TUL, AM flexat picioarele, bucurându-mă că pantofii de zână aveau tălpi plate, căptușite. Mi se părea că stăteam la rândul de întâmpinare de ore întregi. Dacă aș fi avut tocuri, aș fi șchiopătat spre cină. Camille m-a împuns în coapse cu cotul ei ascuțit.

— Fii atentă, a șoptit ea.

— Soția mea, Morella, și fiicele mele cele mari, Camille și Annaleigh, a spus Papa, întâmpinând încă un cuplu. A dat mâna cu bărbatul și a sărutat vârful degetelor femeii. Și sărbătoritele, Rosalie, Ligeia și Lenore.

Am afișat încă o rundă de zâmbete, murmurând salutări și mulțumindu-le că au venit.

Rosalie a deschis evantaiul cu o mișcare nerăbdătoare, aruncând o privire pe furiș la capătul rândului în spatele lui Papa.

— Nu mai apucăm noi să dansăm, a șuierat ea.

Am privit în sala de bal, cu speranța că o parte dintre oaspeți se aventuraseră în alte părți ale conacului. Parcă întâmpinaseră mai mulți oameni decât erau înăuntru. Salonul, în care încăpeau cu ușurință trei sute de oameni, părea plin doar pe jumătate. O orchestră de coarde cânta mai încet decât murmurul mulțimii, făcând camera să pară mai animată decât era în realitate.

Poate că ceața îi reținuse pe unii dintre invitați pe continent.

Cel puțin, sala de bal nu dezamăgea. Draperii de catifea, bleumarin cu margini argintii, erau trase cu măiestrie prin încăpere, creând colțișoare intime perfecte pentru îndeletniciri romantice. Flori purpurii bogate coborau din coloanele canelate. Candelabrul lucea și scânteia, cu picăturile de cristal răsucindu-se și atârnând ca să alcătuiască tentaculele caracatiței Thaumas. Mijlocul candelabrului forma corpul, refractând lumina celor o mie de lumânări aprinse. Fiara masivă acoperea jumătate de tavan.

Dar cea mai spectaculoasă priveliște era peretele din sticlă colorată. Fusese acoperit ani de zile cu draperii negre, de parcă însăși prezența lui provoca mai multă bucurie decât se cuvenea într-o casă îndoliată. Pătratele de sticlă albastră și verde se continuau cu turcoaz și verde-deschis mai sus, cu alb înghețat în vârf, transformând peretele sălii de bal într-un adevărat tsunami. Lumina de la zecile de tipsii înalte din curtea interioară luminau peretele ca o bijuterie strălucitoare, proiectând pe invitați nuanțe de azuriu și beril.

Am zărit Grațiile alergând prin mulțime, fugărind pudelul mic de jucărie al mătușii Lysbette și chicotind de bucurie nestăpânită.

Camille s-a aplecat spre mine, șoptind încet:

— Aceștia au fost ultimii invitați, slavă lui Pontus! Mor de foame.

— Îți amintești numele acestor oameni? am întrebat eu în timp ce intram.

— În afară de rude? Doar de unul.

A dat din cap discret spre Robin Briord. Stătea într-un grup de tineri care se uitau în sus la candelabru. Obrajii lui Camille erau îmbujorați, cu o expresie de înfometare care nu avea nicio legătură cu cina ce urma.

— Când să mă duc să vorbesc cu el?

Cineva ne-a bătut pe umeri.

— Așadar, pentru mine nu sunt primiri elegante?

M-am întors și nu mi-am putut stăpâni un strigăt de încântare.

— Fisher! Chiar tu ești?

Anii de muncă pe Hesperus îl schimbaseră. Se făcuse mai înalt și se împlinise, devenind bărbat. Riduri de expresie îi încadrau ochii calzi, căprui, atât de familiari. Când m-a prins într-o îmbrățișare frățească, am simțit puterea din spatele mușchilor dezvoltați.

— Nu știam că vii și tu! a spus Camille. Annaleigh, tu știai?

— Mi-a spus Hanna azi-dimineață, dar am uitat să-ți transmit.

Ea a ridicat jucăuș dintr-o sprânceană. În copilărie, amândouă fuseserăm îndrăgostite lulea de Fisher, urmărindu-l cu nerăbdarea celor disperați și respinși în dragoste. Era singurul motiv pentru care ne certaserăm cu adevărat.

— Pare un lucru foarte important, pe care nu prea ai cum să-l uiți. Sunt sigură că nu a fost cu intenție, a continuat, pe un ton glumeț, dar o nuanță aparte îi întuneca vorbele. Pentru cât timp ai venit? l-a întrebat pe Fisher. A trecut multă vreme de când nu te-am mai văzut. Hanna trebuie să fie încântată că ești acasă.

El a încuviințat din cap.

— Tatăl vostru m-a rugat să stau până la Învolburare. A vrut să mă asigur că iau parte la cina festivă din Prima Noapte.

Prima Noapte, la doar câteva săptămâni distanță, era începutul Festivalului Învolburării, care sărbătorea schimbarea anotimpurilor, când Pontus tulbura oceanele cu tridentul său. Apa rece de jos se amesteca atunci cu aerul rece de sus. Peștii se scufundau mai adânc ca să petreacă iarna într-o stare de semi-hibernare, iar sătenii foloseau acest timp ca să-și repare bărcile, să-și dreagă plasele și să petreacă timp cu familiile. Festivalul ținea zece zile și devenea tot mai dezlănțuit cu timpul. Familiile celor mai buni căpitani ai lui Papa erau invitate să întâmpine schimbarea mării cu un ospăț la

Highmoor. Chiar și în mijlocul celui mai intens doliu, era singura sărbătoare pe care o cinsteam întotdeauna.

— Minunat, a zâmbit Camille. Abia aștept să aud despre aventurile tale la Bătrâna Maude. Dar mai întâi am și eu o misiune proprie.

S-a îndepărtat, făcând un ocol mare spre Briord, cu ochii fixați pe orice mișcare a lui.

Fisher m-a luat de mână și m-a învârtit în loc.

— Arăți tare frumos în seara asta, micuță Plevușcă! Atât de matură! Îmi păstrezi un loc pe carnețelul de dansuri? Sau e deja prea plin? Mama spunea întotdeauna că mă urnesc prea greu.

Am deschis evantaiul drăguț de hârtie, întinzându-l spre el. Se putea folosi și drept carnețel de dansuri, deși spițele erau surprinzător de goale. Unchiul Wilhelm, după numeroase îndemnuri din partea mătușii Lysbette, ceruse să danseze cu mine primul meu dans în doi pași, iar un văr îndepărtat voise să mă conducă la un foxtrot. Bănuiam că, după ce se termina cina, avea să se umple. La urma urmei, eram sora invitatelor de onoare.

— Ce noroc pe mine, a spus Fisher, uitându-se la spațiile goale. Pot să îndrăznesc să cer un vals?

Și-a trecut numele cu o înfloritură.

— Ia-le pe toate, am spus eu, glumind doar pe jumătate.

Eu și surorile mele cunoșteam bine arta dansului – Berta ne pusese să valsăm prin salon, iar Camille mă pusese mereu să conduc –, dar nu aveam talent la replici istețe sau flirturi delicate. Perspectiva unei seri cu platitudini forțate mă făcea să transpir.

El a studiat carnețelul și a ales o polcă.

— Mă tem că asta e tot ce pot să ofer, Plevușcă. Am promis deja să dansez cu Honor și cu tripletele.

— Păi, e ziua lor, am îngăduit eu cu un zâmbet. Nimeni nu mi-a mai spus așa de ani de zile.

— Îți garantez că acum ești o doamnă prea mare ca să te mai dezbraci în lenjerie și să înoți în iazuri, a glumit el, însă, după o clipă, ochii i-au devenit serioși. Am aflat cu mare tristețe de Eulalie… Am vrut să vin la înmormântare, dar a fost furtuna aceea. Silas nu a vrut să fie prins acolo singur.

Am încuviințat din cap. Ar fi fost frumos să am pe cineva cu care să depăn amintiri despre Eulalie, dar nu în seara asta.

— Unde te-au așezat la cină? am întrebat eu, deviind discuția la ceva vesel și fără importanță.

— Nu am avut încă ocazia să mă uit la cartonașele cu locuri.

Punând mâna pe cotul lui, l-am condus mai departe în sală.

— Aruncăm o privire?

Mercy s-a trântit pe scaunul de lângă mine, respirând adânc. Buclele ei, prinse în părți cu trandafiri de argint, începeau să se pleoștească. Deși a încercat să o ascundă, am prins-o căscând pe după mână.

— De ce nu te duci la culcare? am întrebat-o. E aproape miezul nopții. Mă mir că voi trei n-ați fost trimise deja la etaj.

— Papa a spus că în seara asta nu suntem nevoite să fim fetițe. Și-apoi, nu pot să ratez petrecerea asta! Tu sau Camille ați putea muri și nu o să mai avem alta niciodată.

— Mercy!

Ea s-a încruntat.

— Ce? S-ar putea întâmpla.

Am oftat la lipsa ei de tact.

— Cu cine dansai?

— Cu fiul lordului Asterby, Hansel. Are *doisprezece* ani, a spus ea, dând o mare importanță acelui număr.

— Părea că te distrezi.

A încruntat din sprâncene.

— A vorbit doar despre caii lui, povestindu-mi despre strămoșii lor de cinci generații. A spus că nu voia să danseze deloc, dar l-au forțat părinții.

— Se pare că Hansel Asterby trebuie să-și șlefuiască manierele. Îmi pare rău că nu te-ai înțeles cu el.

— Toți băieții sunt la fel de plictisitori?

Am ridicat din umeri. Deși nu fusese chiar un șoc, Cassius nu se aflase printre oaspeți. Prin urmare, orice alt bărbat părea o umbră în comparație cu el.

— N-ai dansat prea mult, a observat ea. Și Camille pare supărată.

I-am urmărit privirea spre locul unde stătea Camille în apropierea grupului din jurul lordului Briord. Era trasă la față și râdea prea tare.

— Încă nu s-a dus la ea să se prezinte.

Mercy și-a lăsat bărbia în palmă – dacă orchestra ar fi cântat o melodie mai lentă, ar fi adormit într-o clipă.

— Ar trebui să-l întrebăm de ce trage de timp. Nu cred că a vorbit cu vreuna dintre noi, în afară de Papa. E foarte nepoliticos. Chiar dacă nu o place pe Camille, e ziua tripletelor. Ar putea măcar să le ureze la mulți ani.

Observasem și eu. Eram foarte conștientă că nu se mai umpluse carnețelul meu de dansuri. Fără amabilitatea lui Fisher, aș fi arătat ca o fată bătrână amărâtă.

— Cineva ar trebui să îl forțeze, s-a încruntat Mercy peste buza paharului.

Lenore a venit lângă noi, iar fustele ei pline s-au revărsat peste brațele scaunului ca o cascadă de culoarea prunei. A băut un pahar de șampanie dintr-o suflare.

— Și priveghiul pentru Octavia a fost mai animat ca asta.

— Nici tu n-ai dansat? am ghicit eu.

— Doar cu Fisher. E ziua mea. Nu am voie să insist să mă invite cineva?

Mercy i-a aruncat o privire cu subînțeles.

— Nu înțeleg, a spus Lenore. Toate arătăm frumos.

— Așa e, am aprobat eu.

— Toate suntem manierate și avem multe calități frumoase și admirabile, a continuat ea, luându-și accentul afectat al unui locuitor de pe continent în Arcannia.

— Hm.

— Suntem bogate! a izbucnit ea, iar eu am început să bănuiesc că nu era primul ei pahar de șampanie.

— Asta așa e.

— Atunci de ce stăm într-un colț fără parteneri de dans?

A trântit paharul pe masă. A căzut, dar nu s-a spart.

— Am de gând să îl întreb pe lordul Briord exact acest lucru!

Înainte să o putem opri, Mercy a traversat ringul de dans, strecurându-se foarte indignată printre cupluri.

— Ar trebui să mergem după ea. O să se facă de râs.

Lenore nu a făcut niciun efort să se ridice.

— O s-o facă de râs pe Camille, am prezis eu.

— Nu-i așa că o să fie distractiv?

Lenore i-a făcut semn unui servitor care ducea o tavă cu pahare de șampanie rece. Ea a luat două și mi-a întins unul. L-am respins.

— Aproape că aș invoca un Trișor chiar aici și acum, doar ca să am cu cine dansa! a gemut ea, dând paharul peste cap.

— N-ar trebui să spui astfel de lucruri, am avertizat-o eu. Și așa sunt destule bârfe despre familia noastră. În plus, dacă te prinde Papa, o să-ți ia capul.

Ca la un semn, el și Morella au trecut pe lângă noi valsând, zâmbindu-și radios unul altuia. Era greu de crezut că fuseseră la înmormântarea lui Eulalie cu doar câteva săptămâni înainte.

Punând alături paharul gol, Lenore l-a ridicat pe cel luat pentru mine.

— Ce e? a întrebat ea, văzându-mi privirea atentă. E ziua mea. Dacă nu dansez, aș putea măcar să mă îmbăt cu șampanie. Uite, a spus ea, arătând cu degetul. Și Camille e de acord cu mine.

M-am uitat spre ringul de dans la timp să o văd pe Camille dând peste cap o cupă de curaj lichid. A inspirat adânc și și-a ciupit obrajii, făcându-și pete roșii pe față. Buzele i se mișcau, evident exersând discursul pentru lordul Briord.

Nu am văzut-o niciodată arătând mai frumos decât atunci când mergea spre el.

Când a ajuns la marginea exterioară a cercului s-a oprit și a înclinat capul spre discuția lor. A trecut o clipă, apoi încă una, iar nuanța rozalie i-a dispărut din obraji. A dus o mână la gură și m-am speriat la gândul că avea să i se facă rău.

Și-a croit drum prin grup, clătinându-se în spate, și s-a lovit de un cuplu care valsa.

— Ce-a pățit? a întrebat Lenore.

— Îmi pare rău, îmi pare foarte rău! s-a scuzat Camille în fața dansatorilor, înainte de a veni spre noi. M-a ridicat în picioare și m-a târât după ea ca un înotător prins în siajul unei nave. Trebuie să ieșim de aici!

— Ce s-a întâmplat?

— Acum, Annaleigh, *te rog!*

Camille nu s-a oprit până nu am ajuns departe în grădină. Mii de lumânărele presărau marginile ascunse prin ornamente. Ar fi părut magic dacă ceața s-ar fi disipat puțin. Acum, luminițele dansau straniu în ceață, creând fantome obscure, vizibile o clipă, dispărând în următoarea.

— Camille, liniștește-te!

M-am așezat pe marginea fântânii. Ea a ridicat pumnul către casă.

— Toată asta nu a fost decât o farsă stupidă!

— Nu înțeleg ce se întâmplă. Spune-mi ce e!

Mi-am încrucișat brațele pe piept, pentru a-mi încălzi pielea goală. Era prea frig să fim afară, dar acesta nu părea decât să-i ascută simțurile lui Camille. Cel puțin încetase să se mai plimbe de colo-colo.

Se uita tăcută la Highmoor. Sala de bal, atât de luminoasă pe interior, de-abia se zărea. Muzica orchestrei răsuna ciudat în ceață.

— Câți bărbați au dansat cu tine în seara asta?

Am oftat.

— De ce insistă toată lumea pe asta?

— Câți?

Ea s-a răsucit în loc, prinzându-mă de umăr. Avea o strălucire neobișnuită în ochi. În lumina neclară a lumânărilor, Camille părea pe jumătate înnebunită. M-am smuls din strânsoarea ei, frecându-mi pielea în locul în care ea își înfipsese degetele ei.

— Trei.

— Trei. Toată noaptea?

— Păi, da, dar...

Ea a dat din cap de parcă știuse deja.

— Rude, nu-i așa? Și nici dintre acelea prea multe.

— Cred că nu, m-am gândit, iar dinții început să-mi clănțăne. Am văzut că ai încercat să vorbești cu Briord. Spune-mi ce a zis. O să ne îmbolnăvim aici.

Ea a pufnit.

— Blestemul lovește din nou.

M-am ridicat.

— Nu e niciun blestem. Mă duc înapoi.

— Stai! m-a prins ea din nou, înfigându-și unghiile în carnea moale a brațului meu. Toată noaptea am așteptat ca *el* să se prezinte, dar nu a făcut-o. Așa că... am decis să mă duc eu și să-*l* invit la dans.

— Oh, Camille.

Ea s-a încruntat.

— L-am auzit vorbind cu unul dintre frații lui mai tineri. Fratele l-a încurajat și l-a provocat să o invite pe Ligeia la dans. El a refuzat. Fratele a întrebat de ce, pentru că ea este foarte frumoasă.

— Și ce a spus?

Camille a scos o răsuflare șovăielnică.

— A spus că da, Ligeia e frumoasă. La fel de frumoasă ca un buchet de beladonă.

Nu cunoșteam cuvântul acela și am încercat să-l asociez cu lucruri pe care le știam.

— Femeie frumoasă?

— Mătrăgună. Otravă. Crede că suntem blestemate, că o să blestemăm pe oricine se apropie prea mult de noi. De asta nimeni nu a dansat cu noi!

— Nu e...

— O, Annaleigh, ba sigur că e! Gândește-te. Chiar dacă există sau nu un blestem, oamenii cred în el. Am fost judecate și condamnate de opinia publică. Nimic nu o să-i facă să se răzgândească, oricâte petreceri ar da Papa. Suntem blestemate și nimeni vreodată nu o să mai creadă altceva.

M-am lăsat în jos, amintindu-mi șoaptele din piața din Selkirk. Speculațiile care s-au transformat în scurt timp în injurii.

— E atât de nedrept!

Ea a dat din cap.

— Și ascultă la mine, nici arborele genealogic al familiei Briord nu e tocmai perfect. Când îl studiam, am văzut că mai mulți veri drepți s-au plăcut extrem de mult unii pe alții... Nici nu-i de mirare că au urechile atât de mari.

Am zâmbit, știind foarte bine că, în urmă cu o oră, Camille își agățase multe speranțe de urechile altminteri mari.

— Asta nu înseamnă că s-a terminat totul pentru noi. Mai sunt și alți bărbați. Alți duci, în alte provincii. Provincii care nu au auzit de Duzina Thaumas. Arcannia e mare.

Camille a scos un sunet de dezgust, apoi s-a așezat lângă mine pe fântână. Lipită astfel de mine, aproape că eram ca în zilele când cântaserăm împreună la pian. Îmi lipseau acele clipe.

— Chiar dacă i-am putea găsi pe acești duci de departe, în clipa în care ar veni aici ar afla adevărul. Toți le-ar spune, doar nici să fie ei cei care îl salvează pe Înălțimea Sa de la o partidă blestemată.

— Atunci, poate mergem noi la ei.

— Papa nu ar fi niciodată de acord cu o asemenea idee. Măcar o să ne avem mereu una pe alta. Surori și prietene până la sfârșit. Promite-mi.

M-a prins de mână și mi-a strâns degetele înghețate până când am simțit că revin la viață.

— Promit.

O siluetă s-a apropiat de noi, proiectată în mărime nefirească pe peretele de ceață, cu o pelerină în jurul trupului. Tocurile bocăneau pe lespezile din grădină, îndreptându-se spre noi. Preț de o clipă, am crezut că poate Papa venise să ne caute, dar silueta neclară s-a schimbat. Era o femeie cu fuste pline. O cortină de ceață făcea fuioare în jurul nostru, devenind prea groasă să vedem, dar am auzit râsul ei nonșalant și plin de vervă.

Era Eulalie. Aș fi putut să pun rămășag pe viața mea.

Gura mi s-a uscat când mi-am imaginat fantoma ei, menită să meargă într-o buclă nesfârșită până pe stâncile unde își găsise sfârșitul. Când zidul de ceață s-a împrăștiat, eu și Camille eram singure în grădină.

Aveam încheieturile degetelor albe în timp ce-o strângeam de mână. Acum trebuia să ia în serios desenele lui Verity.

— Ai văzut, nu-i așa?

— Ce să văd?

— Umbra. Râsul... A sunat exact ca Eulalie, nu-i așa?

Camille a ridicat întrebătoare o sprânceană spre mine.

— Ai băut prea multă șampanie.

S-a întors cu un foșnet de fuste, a intrat înapoi în salon și m-a lăsat singură în ceață.

Tocurile au bocănit din nou în spatele meu, deși grădina era pustie, așa că am fugit după ea.

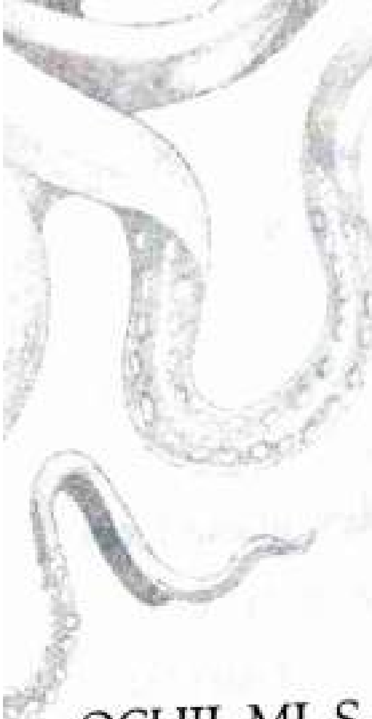

11

OCHII MI S-AU DESCHIS, CLIPIND CA SĂ ALUNGE somnul de la colțuri. Mi se părea mult prea devreme să mă trezesc. Petrecerea se terminase după ora trei, perfect sincronizată cu mareea, ca să trimită oaspeții înapoi pe Astrea. Geamandurile din sticlă colorată, pline cu alge luminiscente, luminau docurile, oferind petrecăreților o priveliște încântătoare în timp ce se grăbeau să plece de la Highmoor cât de repede îi țineau picioarele.

După conversația pe care o avusesem cu Camille în grădină, îmi fusese greu să-i ignor cuvintele. M-am uitat cum fiecare soră aborda o discuție doar ca să i se răspundă cu jumătate de zâmbet sau o privire plictisită. Papa și Morella păreau să nu-și dea seama de nimic.

M-am rostogolit pe o parte cu un geamăt, vrând să mă ascund sub căldura cuverturilor. Pe urmă, o sclipire de lumină de pe măsuța de toaletă mi-a atras atenția.

Ceasul de buzunar al lui Eulalie.

Acum două zile voisem să i-l arăt lui Papa, însă uitasem după ce văzusem caietul de schițe al lui Verity. Chiar și acum, un fior de neliniște îmi trecea pe șira spinării când îmi aminteam desenele macabre.

Am scos șuvița de păr din ceas și am răsucit-o între degete, studiind firele aurii. Bucățica de sârmă cu care era legată mă nedumerise la început – deoarece nu văzusem până atunci păr legat decât cu panglici și dantelă –, dar când m-am uitat la mecanismele interne ale ceasului de buzunar, mi-am dat seama brusc.

Edgar era ucenic de ceasornicar.

Lucra cu bobine de sârmă și arcuri.

Oare el își tăiase o șuviță ca o ofrandă de iubire pentru Eulalie?

M-am încruntat. Fără îndoială, ucigașul lui Eulalie era un pețitor respins, cineva supărat că sentimentele lui nu erau reciproce. Dacă Eulalie păstrase ceasul și șuvița de păr în taină, însemna că îi împărtășea sentimentele. De ce altceva le-ar fi păstrat?

Dar în piață el dăduse dovadă de o neliniște foarte mare. Edgar abia aștepta să scape de noi.

Edgar știa ceva. Trebuia să știe.

Mi-am făcut de lucru cu ceasul de buzunar, gândindu-mă cum să abordez situația în continuare. Evident, trebuia să vorbesc cu el, dar ce puteam să-i spun? Era prea important ca să mă descurc singură. Am închis ceasul cu un pocnet hotărât și am coborât scările să-l găsesc pe tata.

AM NĂVĂLIT ÎN CAMERA DE ZI, dar era limpede că venisem la momentul nepotrivit.

Camille, cu degetele albite pe furculiță, își zdrobea peștele afumat în bucățele până când semănau mai degrabă cu un masacru decât cu micul dejun. Rosalie păzea îmbufnată o ceașcă de ceai, iar Ligeia, cuprinsă de neliniște, își rodea unghiile vopsite cu argintiu. Lenore era încă în pat, probabil așteptând să-i treacă în somn o durere de cap provocată de șampanie.

Papa stătea în capul mesei, strângând din fălci, cu ochii încordați și obosiți.

— A fost prima ieșire în societate a tuturor. Poate că atât de multe dintre voi apărute deodată au stânjenit oamenii.

Camille s-a încruntat, cu buzele subțiri și palide.

— Sunt de acord cu tine, Papa. Surorile Thaumas blestemate chiar au stânjenit oamenii.

Furculița ei a scârțâit pe farfuria de porțelan înainte să fie lăsată deoparte.

Probabil îl pusese la curent cu tot ce auzise noaptea trecută.

El a oftat, respingând acuzația ei cu o mișcare a mâinii.

— Nimeni nu crede în blesteme, în afară de țăranii aceia ridicoli din sat.

Ea a izbit masa într-o criză de furie.

— Robin Briord nu e tocmai un negustor de pește, iar eu am auzit-o direct din gura lui! Nu o să ne găsim niciodată soți, niciuna dintre noi! Toate am fost pângărite de moartea surorilor noastre.

Rosalie avea lacrimi în ochi.

— Chiar a spus asta?

Camille a încuviințat din cap.

— Presupun că ar trebui să ne gândim la norocul nostru. O să avem întotdeauna Highmoor. După ce Papa moa... Când o să fiu eu ducesă, o să aveți mereu o casă aici. A pufnit pe nas, cu ochii întunecați și triști. Casa Fetelor Bătrâne și Blestemate.

Am auzit un zgomot mic în spatele meu. Morella se furișase înăuntru, încă în halatul de casă. Nu știam cât de mult auzise, dar a fost destul pentru ca fața să i se albească ca varul. I-am zâmbit șters, dar ea s-a retras, ținându-se cu mâinile de pântec.

— Și fiul meu va fi blestemat? a întrebat ea, cu o nuanță de disperare, cuvintele ei stridente plutind pe deasupra mesei de mic dejun.

Papa a sărit de pe scaun.

— Iubita mea, ar fi trebuit să dormi până târziu. După o seară atât de agitată, ai nevoie de odihnă.

— Papa, trebuie să vorbesc cu tine despre ceva, am spus eu, găsindu-mi glasul în timp ce el se apropia de noi.

— Nu acum, Annaleigh.

— Dar e important. E despre...

— Am spus că nu acum! M-am săturat de veștile importante ale tuturor în dimineața asta.

I-a aruncat o privire de avertizare lui Camille înainte de a o însoți pe Morella afară din cameră.

Când au plecat, am răsuflat cu putere. Am împins ceasul în buzunar. Aranjamentele cu flori purpurii încă se aflau pe masă, iar mirosul liliacului ofilit îmi strângea stomacul. Am turnat o ceașcă de cafea neîndulcită și m-am așezat oftând.

— Cât de dramatic! a murmurat Camille.

Am dat cu degetul pe toarta ceștii.

— Nimănui nu-i place situația în care ne aflăm, dar nu e nevoie să o chinuim pe ea din cauza asta.

Camille s-a întors spre mine.

— De când ai devenit susținătoarea ei? Și tu o urai.

Rosalie și Ligeia s-au uitat spre ușă, gândindu-se dacă puteau ieși din cameră fără să pățească ceva.

— N-am urât-o niciodată. Poartă în pântec pe fratele sau pe sora noastră și îi este tot mai greu. N-ar trebui să fim ceva mai bune cu ea?

— Câtă bunătate ne-ar arăta ea dacă micul ei zeu al soarelui ar moșteni Highmoor? Chiar crezi că ar oferi masă și casă pentru opt fete bătrâne? Ne-ar dat pe toate afară mai iute ca săgețile lui Zefir.

Verity a sărit de pe ultima treaptă și a intrat în cameră.

— Cine e mai iute ca Zefir? Nimeni nu poate să întreacă zeul vântului!

I-am aruncat lui Camille o privire de avertizare. Grațiile nu trebuiau să știe despre problemele dintre noi și Morella.

— Tu, cu siguranță, dacă porți pantofii aceia! am exclamat eu, zărind pantofii de zâne pe sub halatul ei.

Îi purtase de când veniseră. Nu m-aș fi mirat dacă și dormise cu ei.

Verity a zâmbit, învârtindu-se ca să-i arate mai bine, pe urmă s-a răsucit spre bufet, stând pe vârful degetelor ca să se uite la dulciuri. Camille a ajutat-o să-și pună mâncare pe farfurie. I-a pus o porție generoasă de pește, înainte de tarta cu fructe spre care arătase ea.

— Simt că m-aș întoarce în pat, a recunoscut Rosalie, întinzând brațele pe masă și plecând capul. E istovitor să-ți petreci toată noaptea fără să dansezi.

— Nu e corect! Eu încă am lecții! a exclamat Verity, apoi s-a urcat pe scaunul ei și a așteptat-o pe Camille să îi aducă farfuria.

— Peștele, mai întâi.

Verity s-a uitat încruntată la ea.

— Ai tăi sunt încă pe farfurie.

— Eu sunt cea mai mare, i-a răspuns Camille.

Verity a scos limba, dar pe urmă a început să mănânce.

— Annaleigh, ce faci în dimineața asta?

Ceasul mă ardea în buzunar, dar nu puteam să aduc acum vorba de el. Nu când cearta clocotea la suprafață.

— Ar trebui să fac o plimbare pe plajă ca să caut varec. Morella aproape a terminat loțiunea.

— Pe plajă?

Toate ne-am întors și l-am văzut pe Fisher sub arcadă.

— Vrei un însoțitor? Aș putea să te duc cu barca pe insula cu toate iazurile. Ar trebui să găsești acolo tot ce trebuie.

Am simțit ochii lui Camille asupra mea, dar am dat din cap, zâmbindu-i lui Fisher.

— După micul dejun?

El a zâmbit.

Papa a intrat din nou.

— Trebuie să vorbim, a spus, apoi, privind prin cameră, a zărit-o pe Verity. Draga mea, de ce nu te duci azi să iei micul dejun la etaj? Poate fi o gustare specială.

Ochii ei s-au aprins.

— Au făcut ceva greșit? Camille nu și-a mâncat peștii.

— Nu? Atunci, poate o să vorbesc cu ea despre asta.

Mulțumită, Verity a ieșit din încăpere cu tarta în mână. Peștii au rămas în urmă.

— Fisher, ne scuzi? Trebuie să vorbesc cu fiicele mele. Între patru ochi.

Fisher a dispărut pe coridor.

Papa a așteptat o clipă, pe urmă a început.

— Morella e foarte supărată, a spus el. De neconsolat.

Camille s-a zbârlit, evident nevrând să dea înapoi.

— Imaginează-ți cum ne simțim noi. Noi suntem cele în pericol de a muri, cu mult înainte ca acest copil să se nască.

El a oftat.

— Nu moare nimeni.

— Atunci nu are de ce să se îngrijoreze, nu-i așa? a zis ea, lăsându-se pe spate pe scaun. Presupun că vrei să-mi cer scuze pentru o conversație care nu era despre ea și la care ea a ales să tragă cu urechea?

Papa și-a trecut degetele prin păr.

— Doar să nu mai aduceți vorba despre asta. Nu în preajma ei, nici între voi. Impun un moratoriu în privința blestemului. Care nu există, a adăugat el. Acum, trebuie să plec spre capitală în după-amiaza asta. O să fiu plecat cel puțin o săptămână, poate și mai mult. E o problemă destul de neplăcută pentru care regele Alderon a cerut părerea Consiliului de Coroană, a oftat. Morella e mai obosită decât lasă să se vadă și i-ar prinde bine puțină îngrijire cât lipsesc eu. Chiar puțin răsfăț. M-ați înțeles?

Eu, Rosalie și Ligeia am încuviințat din cap. După o clipă prelungită intenționat, la fel a făcut și Camille.

— Bine, a zis el și a ieșit din cameră fără să mai privească în urmă.

Îmi doream să alerg după Papa și să-i arăt ceasul meu, dar era într-o dispoziție mult prea proastă ca să mă asculte. Avea să se răstească la mine și aveam să pierd ocazia de a mă lua în serios. M-am uitat în adâncimile cafelei, întrebându-mă ce să fac acum.

Fisher a băgat capul pe ușă.

— Annaleigh? Ești gata?

Am împins ceașca deoparte.

— Vin imediat!

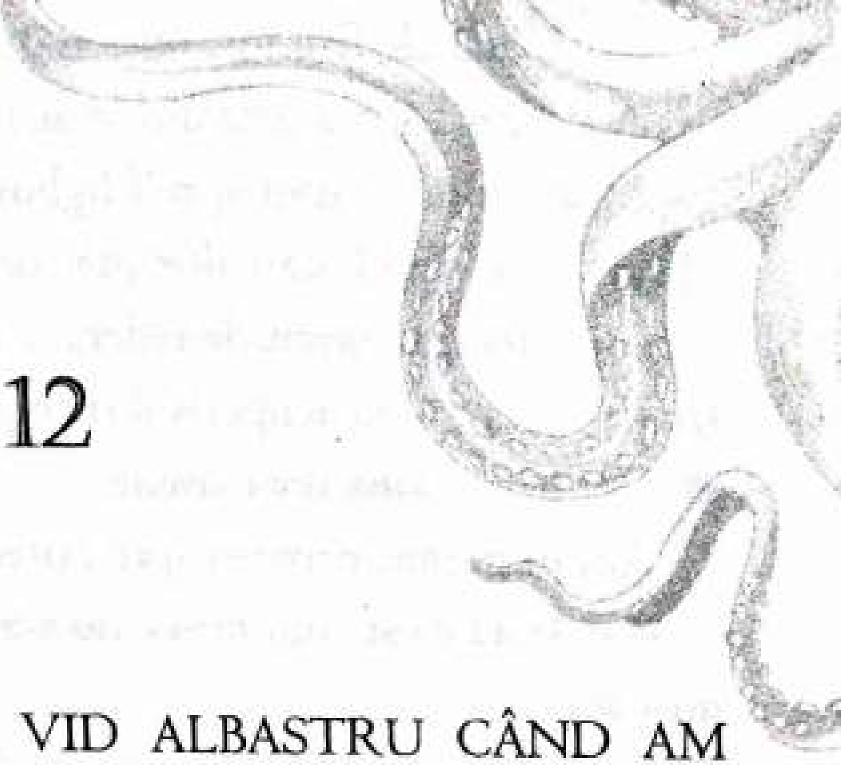

12

CERUL ERA UN VAST VID ALBASTRU CÂND AM pornit spre insulița din capătul îndepărtat al Saltenului. Soarele nu se mai văzuse de peste o săptămână și acum scălda totul într-o splendoare radioasă, de parcă se scuza pentru absența îndelungată.

În timp ce Fisher manevra ambarcațiunea mică, eu mă uitam la întinderea mare de apă, numărând țestoasele. Creaturile uriașe erau preferatele mele. În primăvară, femelele se urcau pe plaje și-și depuneau ouăle. Îmi plăcea să le văd crăpate. Cu aripioarele pectorale puternice și ochii mari și înțelepți, broscuțele erau miniaturi perfecte ale părinților lor. Se eliberau și își croiau drum în jos pe plajă, deja atrase de mare, la fel ca Oamenii de Sare.

— Privește! am arătat către o cocoașă mare, ca pielea, ieșind la suprafață la distanță de câtiva metri. Cu ea sunt douăsprezece!

Fisher a profitat să facă o pauză, lăsând vâslele în jos.

— Și este cea mai mare de până acum. Uită-te la dimensiunea carapacei!

Am privit-o trăgând aer, apoi scufundându-se sub apă. Vântul flutura prin părul lui Fisher, scoțând în evidență șuvițele decolorate de soare, și m-a mirat din nou cât de mult se schimbase de când plecase din Highmoor. Ochii lui i-au găsit pe ai mei și a zâmbit piezis.

— E atât de frumos, nu-i așa?

A ridicat bărbia, arătând insula din spatele meu.

M-am uitat înapoi spre Highmoor. Cele patru etaje se ridicau abrupt din vârful stâncilor pietroase. Fațada de piatră era de un cenușiu șters, acoperit de iederă. Un model frumos de țigle albastre și verzi presăra acoperișul triunghiular, strălucind ca o bijuterie de preț în coroana unei sirene.

Am îndreptat privirea spre poteca de pe stânci.

— Arată ca și cum nimic nu s-ar putea întâmpla aici vreodată, nu-i așa?

El s-a încruntat și a încuviințat din cap.

— Cred că am dat mai devreme peste ceva ce n-ar fi trebuit să văd.

— E valabil și pentru mine.

Tăcerea lui părea un îndemn tăcut de a dezvălui mai mult.

— Aveam ceva ce voiam să discut cu Papa, dar el și Camille se certau din pricina unei tâmpenii legate de blestem și n-am apucat să-i spun. Iar acum a plecat spre capitală și cine știe când se întoarce.

— Chiar e atât de urgent?

— Așa mi s-a părut azi-dimineață.

— Dar acum?

Am ridicat din umeri.

— Presupun că trebuie să aștept, fie că e urgent, fie că nu.

Fisher a dat cu degetele peste vâsle, dar nu a făcut vreun gest să vâslească mai departe.

— Poți să vorbești cu mine despre asta, orice ar fi. Poate te pot ajuta.

Am atins ceasul de buzunar, dar nu l-am scos.

— Eu… eu cred că e posibil ca Eulalie să fi fost ucisă.

El a mijit ochii, iar arămiul lor s-a întunecat.

— Mama a spus că a căzut de pe stânci.

Dându-mi după ureche firele de păr desprinse, am dat din cap.

— Așa e.

— Tu nu crezi că a fost un accident, a ghicit el.

Am îndrăznit să ridic privirea, întâlnind-o pe a lui.

— Nu a fost.

Un val puternic a izbit barca dintr-o parte, făcându-ne să tresărim.

— De ce nu i-ai spus nimic lui Ortun? Mereu te duceai la el pentru orice problemă.

— Am vrut, dar... e diferit acum. El e diferit. E tras în atâtea părți, am spus eu, vorbind mai mult pentru mine decât pentru Fisher. Nu mai este un văduv cu un conac plin de fiice. E soț din nou. Mi-aș dori doar...

— Haide, m-a îndemnat el, când a înțeles că nu voiam să termin vorba.

Am ridicat colțurile gurii într-un zâmbet pe care restul corpului meu nu-l simțea.

— Mi-aș dori să-l pot lăsa pe el să se ocupe. Mi se pare prea mult ca să mă descurc singură.

El a zâmbit.

— Păcat că nu o putem întreba pe Eulalie ce s-a întâmplat cu ea, știi? Ei nu-i plăcea niciodată să spună povești scurte, nu-i așa?

— Niciodată, am încuviințat.

Privirile ni s-au întâlnit și o scânteie de intimitate împărtășită m-a încălzit. Era plăcut să vorbesc din nou despre Eulalie cu cineva care o cunoștea cu adevărat. Cu toate pregătirile pentru bal, mi se părea că fusese cumva uitată.

— Îți amintești când...

M-am oprit, cu gâtul înecat de lacrimi.

— Oh, Annaleigh, a spus Fisher, prinzându-mă în brațe fără să ezite.

Mi-am lipit fața de pieptul lui și l-am lăsat să mă îmbrățișeze cu tot cu inima mea sfâșiată. El m-a mângâiat pe ceafă în cercuri liniștitoare și ceva s-a declanșat în mine, ceva care nu era deloc jale. Lângă urechea mea, inima lui a crescut ritmul, imitând-o pe a mea. Am rămas acolo, numărând bătăile, întrebându-mă ce s-ar întâmpla dacă l-aș lăsa să facă gestul următor. Dar plescăitul disprețuitor al Hannei mi-a apărut în minte și m-am retras.

El m-a privit în tăcere preț de o clipă, apoi a luat vâslele. Le-a împins în valuri și ne-am întors din nou spre insuliță.

Mi-am mușcat colțul buzei, încercând să împrăștii tensiunea dintre noi. Dintr-odată, era prea grea, prea încărcată cu un sens neexprimat.

— Fisher? Tu crezi în fantome?

Cuvintele au ieșit înainte să mă gândesc la ele și, cu toate că mă temeam să nu mă creadă nebună, ochii lui s-au încrețit, amuzați.

— Fantome, adică...

A dat din degete spre mine, încercând să pară înspăimântător.

— Nu, fantome adevărate. Spirite.

— Ah, din acelea.

Valurile din jurul nostru s-au închis la culoare când am trecut de punctul de oprire. Pescărușii se odihneau în colțișoarele insuliței. Zburau deasupra noastră, căutând mâncare pentru puii lor.

— Credeam, când eram mic. Mi se părea foarte amuzant să inventez povești și să-i sperii pe copilașii de la bucătărie. O dată, am spus o poveste atât de îngrozitoare fetei bucătăresei, încât a avut coșmaruri o săptămână și în final m-a pârât. Mama nu a fost deloc mulțumită.

— Și acum?

— Nu știu. Cred că ajungi într-un punct anume în viață când fantomele nu mai sunt amuzante. Când mor oamenii pe care îi iubești – ca mama, tata și surorile tale –, gândul că ar putea fi blocați aici… e insuportabil, nu-i așa? Nu-mi imaginez o soartă mai rea. Nevăzut, neauzit. Înconjurat de oameni care își amintesc de tine din ce în ce mai puțin. Mi-aș ieși din minți, tu nu? a întrebat el, încetând să mai vâslească. Am fost plecat o vreme, dar încă recunosc expresia de pe fața ta. Te tulbură ceva. Nu doar povestea cu Eulalie. E altceva. El a întins mâna, strângându-mă de genunchi. Știi că poți să-mi spui orice.

— Verity vede fantome. Mi-a ieșit în grabă, ca un râu care gonește spre marginea unei stânci. Ava și Elizabeth, Octavia și acum și Eulalie.

Fisher a inspirat brusc.

— Cu adevărat?

Am dat din mână, vrând să las discuția deoparte.

— Sună absurd, știu.

— Nu, nu, nu sună. Doar că… Cum arată?

I-am povestit despre caietul de schițe, despre bubele de la ciumă și gâturile frânte, despre membrele răsfirate și încheieturile însângerate din desenele ei.

— Oh, Verity, a oftat el. Cât de îngrozitor!

M-am încruntat.

— Și problema e că… acum, că mi-a spus despre ele, sunt convinsă că o să intru în baie și o s-o văd pe Elizabeth plutind cu fața în jos în cada însângerată, sau o să văd trupul zdrobit al Octaviei în birou. Nu pot să-mi scot imaginile din minte. Le văd pe surorile mele peste tot.

Degetul lui trasa un cerc cald pe genunchiul meu.

— Sună îngrozitor. Dar, vreau să spun… S-a oprit pentru un moment. Nu e ca și cum le-ai vedea cu adevărat.

— Nu mă crezi.

Am încrucișat brațele pe piept, cuprinsă brusc de fiori, în ciuda luminii puternice a soarelui.

— Cred că te-au tulburat – și e absolut firesc; nu ai de ce să te jenezi din cauza asta. Dar nu crezi cu adevărat că Verity vede fantome – nu-i așa?

— Nu știu ce să cred. Dacă nu sunt reale, atunci de ce desenează lucruri atât de oribile?

El a ridicat din umeri.

— Poate pentru ea nu sunt atât de oribile. Gândește-te. E în doliu din ziua în care s-a născut. Când nu a fost înconjurată de suferință? Fisher și-a dat părul vâlvoi din ochi. Așa ceva își poate pune amprenta asupra unui om, nu ți se pare?

— Cred că da.

El m-a strâns încă o dată de picior.

— Eu nu mi-aș face prea multe griji. Probabil e doar o etapă. Toți am trecut prin etape ciudate.

— Îmi amintesc de a ta, am spus eu, cu un zâmbet neașteptat pe buze.

El a gemut, trăgându-se înapoi către valuri.

— Nu-mi aminti, nu-mi aminti.

— Nu o să uit niciodată cum ai țipat.

El a zâmbit, dar pentru o clipă am avut cea mai stranie senzație că nu știa despre ce vorbeam.

— Șarpele marin, am spus eu, ridicând din sprâncene.

Lui Fisher i s-au înseninat ochii.

— Ah, asta. Nu e nimic greșit să țipi când vezi un șarpe atât de mare. E doar autoconservare.

— Dar era doar o bucată de funie! am exclamat eu, râzând de amintirea aceea.

Căutam scoici pe plajă când o bucată de plasă fusese împinsă la mal. Fisher mă apucase de mână și o luase la fugă, strigând din toți rărunchii despre șerpi otrăvitori și sfârșitul nostru iminent. Noi, fetele, am lăsat tot restul verii bucăți de funie ca să le găsească Fisher.

— Funie, șarpe, cam același lucru, a spus el, râzând împreună cu mine.

Barca s-a lovit de nisipurile negre ale insuliței, îndepărtându-ne de subiect cu o bufnitură. Am sărit din bărcuță și l-am ajutat pe Fisher să o tragă la mal. Ceva mai sus pe plajă, aproape de ieșiturile pietroase, erau câteva ochiuri de apă. În punctul maxim al fluxului, insulița era complet scufundată, dar când apa retrăgea, lăsa în urmă tot felul de comori prinse în bazalt. Găseai întotdeauna stele de mare și anemone în culorile curcubeului, uneori și căluți de mare, blocați acolo până revenea mareea. Pâlcuri lungi de varec se încâlceau deseori în marginile zimțate. Ochiurile de apă erau locul perfect pentru provizii.

— Te-ai simțit bine la bal aseară? l-am întrebat, în timp ce căutam.

— Negreșit, a fost cea mai strălucitoare petrecere la care am participat vreodată. Dar tu?

— Sunt foarte recunoscătoare că ai fost acolo. Altfel, niciuna dintre noi n-ar fi dansat.

Expresia lui mi-a dat de înțeles că știa la ce mă refeream.

— Ai spus că tatăl tău și Camille se certau din cauza blestemului. Oamenii chiar cred asta?

— Așa se pare.

— Familia voastră a avut parte de un ghinion teribil, dar nu înseamnă... A dat cu palma într-un crab, luptându-se cu el pentru o bucată de varec. Îmi pare rău!

— Pentru mine nu are prea multă importanță. Dar Camille e moștenitoarea acum. Din partea ei se așteaptă să găsească o partidă bună și ea se teme că nu o să aibă niciodată un soț dacă stă pe margine la toate balurile la care participă.

El a înclinat gânditor din cap.

— Măcar dacă ar exista un mod de a lua pe toată lumea de pe insulă... să vă ducă destul de departe de Salann încât nimeni să nu fi auzit de blestemul Thaumas.

— Asta am spus eu aseară! Dar ea crede că e imposibil.

Ochii lui Fisher s-au îndepărtat de insulă, căutând malurile Saltenului de parcă încerca să reînvie o amintire îngropată.

— Mă întreb... A ridicat din umeri, râzând ca pentru sine. Probabil sunt doar alte zvonuri. Uită că am spus ceva.

— Ce e? am întrebat eu, venind lângă el să las ce strânsesem.

— Când crești la bucătărie, auzi multe povești. Și probabil asta e tot ce sunt.

— Fisher, l-am îndemnat eu.

El a oftat.

— Sună cam nebunește, bine? Dar îmi amintesc că am auzit ceva despre un pasaj, o ușă secretă. Pentru zei.

— Zei? Ce să caute zeii la Highmoor?

— Cu mult, mult timp în urmă, erau mult mai activi în treburile muritorilor. Le plăcea să fie consultați în legătură cu orice, de la artă la politică. Unora încă le place. Știi că Arina apare întotdeauna la opera și la teatrele din capitală. Spune că este o muză importantă.

Am dat din cap.

El și-a frecat ceafa.

— Ei bine, nu e ca și cum pot să ia o trăsură din Sanctum, nu? Au nevoie de un mod prin care să intre în lumea noastră. Așa că există niște uși. Îmi amintesc că un lacheu spunea că există una undeva pe Salten – pe care o folosește Pontus când călătorește. Spui niște vorbe magice și imediat ești dus în diferite locuri îndepărtate, mi-a explicat el, pocnind din degete. Dar e doar o poveste.

O astfel de ușă trebuia să fie însemnată într-un fel aparte, iar eu cu siguranță nu văzusem nimic de acest fel pe Salten. Probabil erau aiureli. Dar...

— A spus vreodată unde e ușa lui Pontus? am întrebat eu, tresărind la auzul speranței din vocea mea.

Fisher a clătinat din cap.

— Las-o baltă, Annaleigh, mi-a răspuns el, ridicând coșul și zgâlțâind conținutul. Ce zici, e de ajuns?

— Destul, mulțumesc. Morella o să fie mulțumită, sunt convinsă.

Am împins barca pe plajă, lăsând-o să ia contact cu apa. Soarele lumina de sus, încălzind totul într-o strălucire aurie. M-am uitat la Fisher. Privind cum flexa antebrațele în timp ce vâslea în golf, am îndrăznit să-mi amintesc cum le simțisem în jurul meu.

În fața noastră s-a auzit un plescăit, întrerupându-mi visarea. O aripioară verde mi-a atras atenția.

O țestoasă!

Fisher a tresărit, uitându-se în apă în față.

— Annaleigh, nu te uita!

Un tentacul roșu a ieșit din apă, zbătându-se cu agresivitate. Zâmbetul mi s-a șters. Era roșu ca sepia cea rea și arăta enorm.

Când barca a trecut pe lângă el, am vurt să strig. Țestoasa se zbătea să scape cu viață. Brațele sepiei s-au înfășurat pe ea, apucând și zvâcnind și încercând să distrugă carapacea. Sepiile, chiar și cele atât de mari ca aceasta, nu mâncau țestoase.

A atacat-o doar de ciudă.

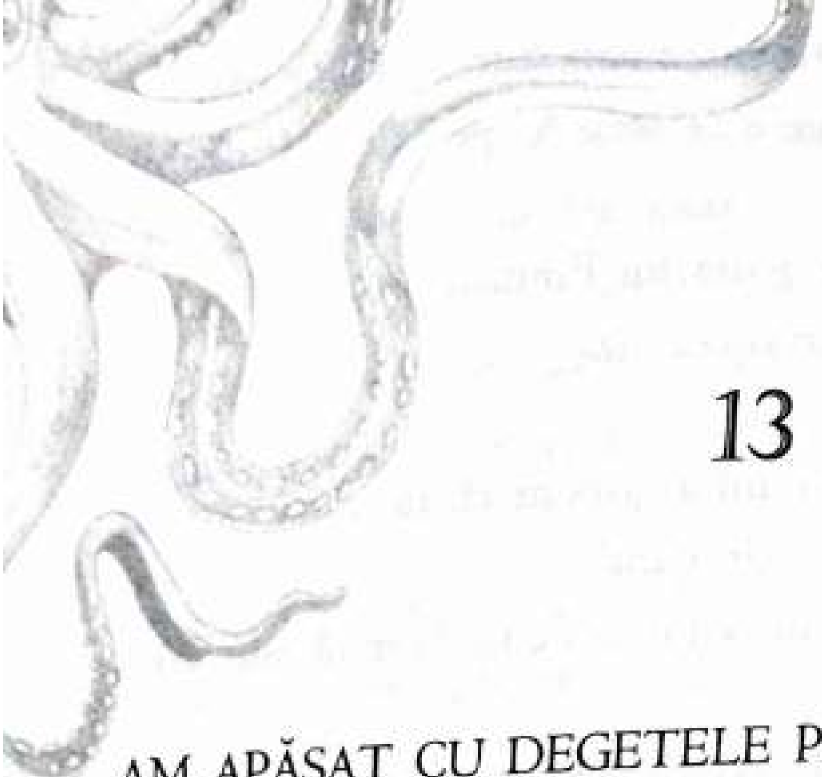

13

AM APĂSAT CU DEGETELE PE CLAPELE PIANULUI, făcând să răsune o serie de note. Era o melodie complexă, plină de glissando în descreștere și ritmuri năpustite, care necesita o concentrare absolută. Din nefericire, mintea mea nu era atentă la melodie, iar sunetul m-a făcut chiar să tresar.

Papa era plecat de peste o săptămână. Nu trimisese vorbă imediat despre sosirea lui și o neliniște soră cu panica o cuprinsese pe Morella, convinsă că blestemul lovise din nou. Când am primit în cele din urmă scrisoarea, a smuls-o de pe tava de argint și a fugit la etaj să citească singură.

Începuse să i se vadă sarcina, o mică umflătură care se extinsese repede într-o curbură vizibilă. Copilul creștea prea repede. Am chemat o moașă din Astrea și, când a ieșit din dormitorul Morellei, pe față i se vedea îngrijorarea.

— Gemeni, a spus ea. Și încă unii activi.

Moașa mi-a dat un balsam cu care să ung pântecul Morellei de două ori pe zi și a spus că trebuia să se odihnească atât cât era posibil, să-și țină picioarele ridicate și emoțiile sub control.

După încă o serie de note greșite, m-am grăbit spre final și am lovit partitura, apoi am studiat ce ar fi trebuit să fac.

O cameristă a vârât capul în Camera Albastră.

— Domnișoară Annaleigh? a întrebat ea și a făcut o mică reverență. A venit domnul Edgar Morris.

Mi s-a tăiat respirația. Edgar la Highmoor?

— Pentru mine?

— Și domnișoara Camille.

— N-am mai văzut-o de la micul dejun, dar cred că e în camera ei.

De la bal, stătuse ascunsă în spatele ușilor închise, răstindu-se la oricine îndrăznea să o deranjeze.

Am apăsat degetele nesigure în fustă. După plimbarea cu barca în compania lui Fisher, îi scrisesem o duzină de scrisori lui Papa, încercând să-i explic bănuielile mele și implorându-l să se întoarcă acasă cât mai curând să ajute. Toate ajunseseră pe foc, părând aberațiile unei nebune. O scrisoare nu era modalitatea cea bună. Cum puteau niște simple cuvinte să redea sentimentul întunecat care-mi creștea în stomac?

— Domnișoară Thaumas, bună ziua! a spus Edgar intrând în cameră.

Încă o dată, era îmbrăcat în negru din cap până în picioare, păstrând un doliu desăvârșit.

M-am întors pe bancă, privind cum se uita la încăperea fără doliu. Felinarele făceau oglinzile să lucească și, chiar și în dimineața aceea mohorâtă, părea mult mai veselă decât ultima dată când o văzuse el.

— Domnule Morris.

Deși era culmea lipsei de respect, am rămas pe banca de la pian, prea uimită să mă mișc. Era ca și cum îl vedeam cu adevărat pentru prima dată, remarcând detalii pe care nu le observasem înainte. O mică cicatrice deasupra buzei de sus, aceleași buze pe care trebuie să le fi sărutat Eulalie. Și acelea erau mâinile pe care Eulalie le strânsese, fără îndoială, când el o ceruse de soție în taină. Oare își trecuse ea degetele prin părul lui blond? Îi scosese ochelarii ca o carapace de țestoasă ca să privească în ochii lui căprui mijiți?

Ce secrete ale ei păstra acest bărbat?

— Domnule Morris, ce surpriză neașteptată!

Am auzit vocea lui Camille înainte să intre. Edgar stătea aproape de prag, nesigur de ce ar fi trebuit să facă.

— Annaleigh, ai trimis după ceai?

Am clătinat din cap.

— E în regulă, domnișoară Thaumas, nu am de gând să stau prea mult, s-a bâlbâit el, întinzând o mână să o oprească.

— Martha? a strigat Camille, trecând peste cuvântul lui. Spune-i bucătăresei că avem nevoie de ceai și poate o farfurie cu prăjiturile acelea cu lămâie pe care le-a făcut ieri.

— Da, doamnă.

— Ia loc, te rog, domnule Morris. Annaleigh?

— Ce? am întrebat eu, rămânând cu încăpățânare pe bancă.

— Vii și tu, da?

După o pauză lungă, m-am ridicat.

— Bineînțeles.

Martha a intrat cu un serviciu de ceai așezat pe un cărucior. Fiind cea mai mare, Camille s-a apucat să pregătească ceștile tuturor. După ce am fost serviți, ea și-a îndreptat spatele, privindu-l pe musafirul nostru.

— Cu ce te putem ajuta azi, domnule Morris?

El a luat o gură de ceai, pregătindu-se pentru conversația ce urma.

— Voiam să-mi cer scuze pentru comportamentul meu din piață. Mă tem că nu eram întru totul eu însumi în ziua aceea. A fost o surpriză foarte mare să vă văd pe amândouă în public și arătând atât de... A strâns fălcile. Mă rog, fețele voastre mi-au amintit de Eulalie. M-a prins pe picior greșit. Mai mult... speram să vorbesc cu voi. Despre... noaptea aceea.

Dacă era mirată, Camille era mult mai pricepută să o ascundă decât mine.

— Ce-i cu ea? a întrebat ea, amestecându-și ceaiul atât de ușor, încât lingurița nu a scos niciun sunet.

El s-a foit incomodat pe scaun.

— Presupun că pot s-o recunosc acum, dar am fost aici... în noaptea în care s-a întâmplat.

— Știu, am murmurat eu, atât de încet, încât nu eram absolut sigură că vorbisem.

Edgar a ridicat mirat din sprâncene.

— Eulalie ți-a povestit despre mine?

Am clătinat din cap.

— Inscripția, medalionul...

El s-a șters pe frunte cu batista. Chiar și aceea era neagră.

— M-am mirat să i-l văd la gât la înmormântare. Nu l-a purtat niciodată cât a trăit. Era secretul nostru.

— Trebuie să-l fi purtat când a căzut, dar nu cred că l-a observat cineva... Pescarii care au găsit-o au citit inscripția. Dacă n-ar fi făcut-o, n-aș fi știut niciodată că Eulalie era logodită.

— Logodită! a pufnit Camille. Nu fi absurdă. Eulalie nu era logodită.

Edgar s-a mutat pe marginea scaunului, concentrându-și atenția asupra mea cu o intensitate tulburătoare.

— De unde ai știut că e vorba despre mine? Am fost foarte atenți.

— Am găsit ceasul de buzunar pe care l-a ascuns ea, cu șuvița de păr. Abia când ți-ai scos pălăria la piață mi-am dat seama că se potrivea perfect.

— Ai găsit ceasul?

— Ce ceas? Annaleigh, ce se întâmplă?

Pentru prima dată de la începutul vizitei, Edgar a zâmbit cu adevărat.

— Eram convins că s-a pierdut în Sare. I l-am dat în loc de inel.

Camille a rămas cu gura căscată.

— Un inel?

Mi-am frecat fruntea.

— În noaptea în care Eulalie... A plecat de la Highmoor ca să se mărite în secret cu Edgar.

Ea a izbucnit în râs.

— E un fel de farsă?

Edgar a clătinat din cap.

— Nu te cred. Eulalie era moștenitoarea domeniului. N-ar fi plecat așa. Avea o responsabilitate aici.

— Nu o voia. Nu a vrut-o niciodată.

Nu mințea. Papa trebuia să o târască practic pe șantierele din Vasa și să o forțeze să studieze registrele și contractele. De câte ori stătusem la pian și o privisem adormind în timpul lecțiilor date de Papa despre istoria familiei?

— Chiar dacă e adevărat, nu s-ar fi măritat niciodată cu un biet ucenic de ceasornicar. Voia lucruri mai bune în viață.

— Camille!

M-a amuțit cu o privire letală ca un pumnal.

Edgar a ignorat insulta ei.

— Eram îndrăgostiți.

Camille a pufnit în râs.

— Atunci n-ar fi fugit cu tine. S-ar fi căsătorit într-o ceremonie adevărată.

— Îi era teamă.

— De ce? s-a răstit ea.

El a ridicat din umeri.

— Asta speram să știți voi. Trebuia să ne întâlnim la miezul nopții pe poteca de pe stânci. Am așteptat ore întregi, dar nu a venit. Când am împins barca de lângă stânci... A tresărit, înghițindu-și un suspin. Nu o să uit acel sunet câte zile o să am... Ca o bucată de carne care se lovește de tocătorul măcelarului. Și-a șters fruntea din nou, cu lacrimile curgându-i pe față. Îl aud întruna. Chiar și în clipa asta îmi sună în urechi. Mă tem că o să mă înnebunească.

— Ai văzut-o căzând? am întrebat eu șocată.

Aveam ochii măriți, iar groaza îmi străbătea șira spinării.

El a dat întristat din cap.

— Vâsleam lângă stânci când s-a lovit de ele. Și-a suflat nasul cu un zgomot puternic. La început, am crezut că a alunecat. Era întuneric, lună nouă. Poate nu văzuse poteca. Dar când m-am uitat în sus... am văzut o umbră ce privea de pe stânci. Când a văzut barca mea, s-a tras înapoi și s-a ascuns în tufișuri.

— O umbră! am exclamat eu.

Camille a luat încet o gură de ceai, părând neafectată de povestea lui tristă.

— Și pe urmă?

Edgar a întors privirea, cu vocea tot mai mică.

— Am plecat.

— Ai lăsat trupul surorii noastre pe pietre, a subliniat Camille, cu fața ca o mască înfiorătoare de placiditate.

— Nu am știut ce să fac. Nimic nu o mai putea salva. A murit la impact. Trebuia să fi murit.

Calmul lui Camille a dispărut, iar ochii îi scăpărau de furie.

— N-ai verificat?

Am ridicat o mână să o liniștesc.

— Camille, nimeni nu ar fi supraviețuit căzăturii. Știi asta. M-am întors spre Edgar. Crezi că a fost împinsă? De silueta aceea umbrită?

— Da.

— A fost un bărbat? O femeie? Ai văzut vreo trăsătură?

— N-aș putea să spun. Eram foarte aproape de stânci și valurile îmi împingeau barca. Era greu de văzut. Dar nu pot să uit privirea din ochii lui Eulalie în ultima zi când am văzut-o în viață. Era foarte înspăimântată. A spus că descoperise ceva ce nu ar fi trebuit să afle și acum trebuia să fugă. Pe moment mi s-a părut că era doar ceva dramatism care să dea startul fugii noastre – mereu stătea cu nasul în romanele ei de dragoste jerpelite, știți –, dar acum mă întreb...

El și-a scos ochelarii și i-a curățat o dată, de două ori, de trei ori.

Camille și-a strâns buzele într-o linie subțire și abia am recunoscut privirea din ochii ei.

— Cum îndrăznești să intri în casa noastră și să sugerezi că sora noastră, pentru care încă suntem în doliu, a fost ucisă?

— Doliu? s-a înfuriat el, rotind disprețuitor brațul prin cameră. Da, se observă toate semnele. Flori proaspăt culese și prăjituri cu lămâie. Oglinzi lustruite și baluri. Cu siguranță rochia aceea veselă îți ridică moralul și te ajută să faci față acestei disperări cumplite!

— Afară! s-a răstit Camille, ridicându-se atât de repede, încât ceașca i-a căzut pe jos, iar ceaiul vărsat a îmbibat țesătura de pluș a covorului, lăsând o pată roșie ca sângele.

— Annaleigh? s-a întors el spre mine, implorând. Tu știi ceva, sigur știi!

Am îndrăznit să mă uit în ochii lui chinuiți, dar Camille a pășit în fața mea, blocându-mi vederea.

— Roland! a strigat ea.

Edgar a făcut ochii mari.

— Nu el – nu! Nu el!

Fisher a dat buzna în cameră, după ce evident auzise discuția.

— Camille? Ești în regulă?

— Oh, Fisher, slavă lui Pontus! a răspuns ea, alergând spre el. Te rog să-l însoțești pe domnul Morris la ieșirea din Highmoor. Mă tem că ne-a supărat îngrozitor pe amândouă.

Edgar m-a prins de mâini, cu degetele umede și neliniștite. Am încremenit simțind o invazie atât de neașteptată.

Roland a apărut și a trecut imediat la fapte.

— Veniți cu noi, domnule, i s-a adresat, apoi l-a apucat pe Edgar de talie.

— Ușurel, a spus Fisher, încercând să-l tragă pe Edgar de acolo.

— Luați mâinile de pe mine! s-a răstit Edgar. Annaleigh!

Am clătinat din cap și m-am afundat și mai tare în scaun ca să nu mă lovească mâinile lui Edgar care se zbăteau. Strigătele lui s-au transformat în blesteme în timp ce era scos cu forța din cameră. După o clipă de gălăgie pe coridor, ușa de la intrare s-a închis cu putere.

Fisher s-a întors, cu cămașa scoasă din pantaloni și mâneca ruptă.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? Cine era?

— Logodnicul lui Eulalie, dacă e să-l crezi. Ceea ce eu nu cred, a spus Camille, luându-și ceașca de pe jos.

Fisher s-a așezat pe scaunul de pe care sărise Edgar și a acceptat oferta de ceai a lui Camille.

— Să anunțăm autoritățile? V-a făcut vreun rău?

— Mă îndoiesc că este necesar, a răspuns ea. Probabil o să facă ceva extrem de prostesc și o să se ducă acolo chiar el.

Ea s-a uitat la mine.

— Annaleigh, ești în regulă? Ai pălit.

Mă simțeam legată de scaun și nu puteam să mă mișc. Nu văzusem niciodată pe cineva într-o asemenea criză de jale și furie.

— O să fiu bine, doar că... Cine crezi că era umbra aceea?

Ea a pufnit.

— Nu a fost nicio umbră. Eulalie nu a fost împinsă de pe stânci. Nu pot să cred îndrăzneala acestui om. Să ne mintă în față.

Ea a oftat și s-a jucat cu ceașca de ceai.

Fisher s-a încruntat, încă punând lucrurile cap la cap.

— A mințit? Despre o umbră?

— Că urma să fugă împreună cu Eulalie. Ea n-ar fi fugit niciodată, mai ales cu el. Avea atâtea alte posibilități, mult mai bune.

Fisher a sorbit cu zgomot din ceai și a luat două prăjituri de pe tavă. Ochii lui Camille îi urmăreau mișcările. Fără o vorbă, a ridicat farfuria pentru desert și i-a întins-o.

El a zâmbit, iar ochii i s-au încrețit la colțuri.

— Presupun că manierele mele de pe Hesperus nu sunt potrivite în prezența unor doamne atât de rafinate, nu?

— Eu n-am spus nimic.

El glumea cu o familiaritate frățească.

— Nu era nevoie, Camille. Niciodată nu a fost nevoie.

Îmi simțeam mintea ca un recipient cu miere răsturnat. Voiam să mă alătur tachinărilor lor, dar mintea mi se blocase la teoria lui Edgar. Nu reușeam să o alung.

— A spus vreodată că a văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă? Că a auzit ceva?

Camille s-a încruntat, iar lumina din ochii ei s-a stins.

— Nu. Și știi că nouă ne mărturisea totul. Ceasornicarul și-a dat seama că a pierdut cea mai bună partidă din viața lui și încearcă să-și croiască drum în viața noastră.

— E un lucru oribil ce spui. Se vede că a iubit-o.

Ea a râs, ca un lătrat brusc și sec.

— Nimeni nu o să ne iubească doar pe noi. Balul a scos asta în evidență. Dacă cineva dă dovadă de vreun interes, e pentru banii noștri. Pentru poziția noastră. Pentru ce poate obține de la noi.

— Doar nu crezi asta.

— Și nu pot să cred că tu nu gândești la fel. Edgar a fost destul de lacom să ignore blestemul.

Fisher a încremenit la mijlocul mușcăturii, privind de la una la alta, neștiind ce să facă. I-am făcut semn să plece din cameră. Nu trebuia să fie martor la o ceartă pe cale să înceapă. Cu un zâmbet recunoscător, el a lăsat farfuria și a ieșit.

— Ce e? a întrebat ea după ce am rămas singure. Crezi că mă înșel?

M-am dus la pian și am luat partiturile.

— Cu siguranță, sper că te înșeli.

În spatele meu am auzit-o plângând. Când m-am întors, avea fața schimonosită și se lupta cu lacrimi fierbinți de furie.

— Măcar ea a avut pe cineva, presupun. Chiar dacă e un omuleț atât de jalnic, e totuși un bărbat.

După o clipă am pus partitura la loc și m-am dus lângă ea, uitând complet de ceartă.

— Oh, Camille. O să găsești pe cineva. Așa va fi, știu asta.

— Cum? E fără speranță. O să mor o fată bătrână, neiubită, neatinsă. N-am fost sărutată niciodată, a început ea să suspine.

I-am mângâiat părul și i-am ascultat lamentările. În adâncul inimii, știam că are dreptate. Oare avea să existe vreodată un bărbat destul de curajos încât să riște să înfrunte zvonurile? Speram să pot spune cuvinte magice care să îndrepte din nou lucrurile, dar nu știam de unde să încep.

Am rămas nemișcată.

Cuvinte magice.

Cuvinte magice pentru o ușă magică. Ușa pomenită de Fisher. Chiar dacă era doar o poveste caraghioasă, avea să o ajute pe Camille să uite de necazuri. Cel puțin pentru o după-amiază.

— Ai auzit vreodată ceva despre ușa lui Pontus?

Cu nasul roșu și fața pătată, s-a șters la coada ochilor.

— Despre ce vorbești?

— Fisher a spus că undeva în Salten ar trebui să existe o ușă pentru zei. O folosesc ca să călătorească repede prin regat. Pe distanțe lungi, departe în regat...

Am făcut o pauză cu subînțeles.

Ea s-a încruntat.

— Sună absurd.

— Da, bineînțeles că da. Dar n-ar fi amuzant dacă n-ar fi așa? Am putea merge oriunde am dori. Să facem orice vrem și să ne întoarcem până la cină.

Camille și-a dat la o parte o șuviță de păr.

— Fisher crede că a adevărată?

— El mi-a povestit despre ea.

Nu era nevoie să adaug că și lui i se păruseră niște aiureli.

— Unde ar trebui să fie?

Am ridicat din umeri.

— El nu știe.

Camille s-a uitat la ceasul cu pendulă, cu un zâmbet blând pe față. Părea mai fericită decât o văzusem în ultimele zile.

— Grațiile termină lecțiile în curând. Presupun că am putea să vedem dacă vor să transformăm asta într-o vânătoare de comori.

Am zâmbit.

— Mă duc să găsesc tripletele.

Când am intrat pe coridor, am auzit-o pe Camille pufnind pe canapea.

— Nouăsprezece ani și organizăm o vânătoare de comori pentru o ușă magică, a râs și s-a uitat în sus la mine. Măcar Grațiile o să fie bucuroase.

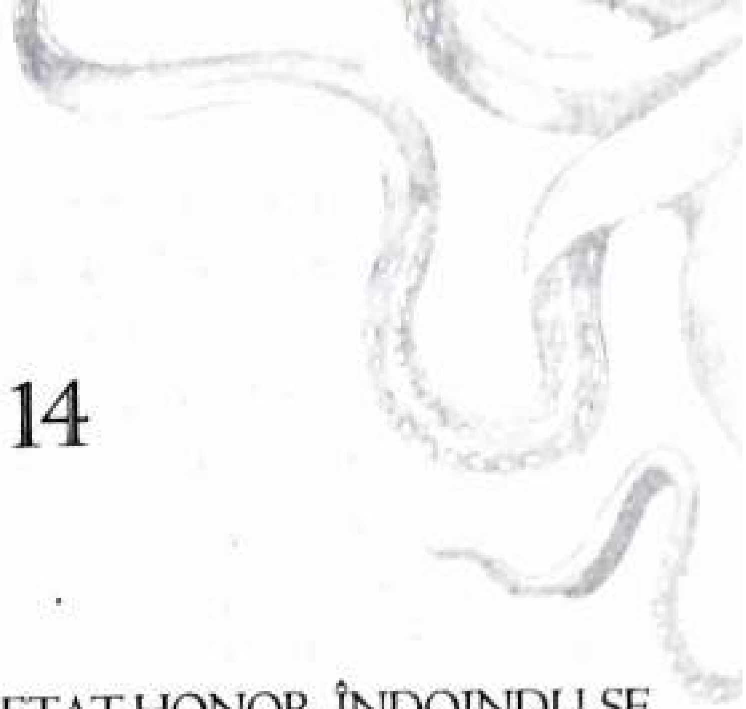

14

— O UȘĂ MAGICĂ? A REPETAT HONOR, ÎNDOINDU-SE de afirmația mea, după care s-a uitat la Camille.

Toate opt eram în solariu, bucurându-ne de o petrecere inopinată cu ceai adus de Fisher. Le găsiserăm acolo pe triplete, întinse în fotolii de răchită, citind poezii și pufnind în râs. Am prins ultimele două versuri și mi s-a părut că găsiseră alte volume de contrabandă ale lui Eulalie. Rosalie, zărind Grațiile, a strecurat cartea între fuste.

Mercy ronțăia un biscuit și a imitat scepticismul surorii ei. Părul său negru, legat la spate cu o fundă, cădea într-o parte ca mătasea.

— Ca în povești?

— Da, dar pe care o folosesc zeii, a spus Camille. Și ar putea fi oriunde, așa că trebuie să căutăm cu mare atenție.

— Cum arată? a întrebat Verity.

Chiar și ea părea să se îndoiască.

Fusesem sigură că tripletele aveau să fie cel mai greu de convins și că pe Grații ar fi trebuit să le ținem în frâu.

— O să fie distractiv! a promis Fisher. Sau ați prefera să stați aici cu Berta? Sunt convins că poate să mai caute niște versuri pe care să le copiați cât ieșim noi.

Cele trei și-au schimbat repede atitudinea și au băut ceaiul cu poftă.

— De unde să începem? a întrebat Rosalie, ajutându-le pe Lenore și Ligeia să se ridice. Unde ar ține un zeu o asemenea ușă?

— Ai spus că Pontus o folosea pentru întâlniri despre lucruri importante. Poate în biroul lui Papa? a propus Mercy.

Lenore a strâmbat din nas.

— Îl ține mereu încuiat. Nu o să putem intra.

— Dar golfulețul din partea opusă a insulei? a sugerat Ligeia. Poate vine direct din mare.

Honor a dat ochii peste cap.

— E prea frig să intrăm în apă. Și-apoi, când ușa se deschide, tot oceanul ar năvăli pe ea.

Fisher a dat din cap.

— Bine gândit, Honor.

Camille își plimba degetele pe marginea ceștii.

— Trebuie să fie ascunsă cumva... altfel am fi văzut-o până acum.

Rosalie s-a înseninat la față.

— Cred că știu unde e!

Într-o clipă, a luat-o la fugă pe culoar, împingând la o parte frunzele mari și vrejurile ce atârnau până jos.

Noi, ceilalți, ne-am luat după ea la pas mai domol. În solariu era prea multă umezeală pentru alergat.

— Hai, hai, ne-a îndemnat ea din capul scărilor. Și o să avem nevoie de pelerine!

— E GER! A SCÂNCIT VERITY, ținând poalele pelerinei aproape de corp.

Un vânt aspru sufla peste Salten, aducând apa sărată de pe mare. Ierburile lungi erau galbene și uscate, iar pojghița de gheață trosnea pe fântână. Nu mai era mult până la Învolburare.

— Unde mergem, Rosalie? a strigat Camille, străduindu-se să se facă auzită peste vijelie.

— Veniți după mine!

Am urmat-o în șir indian, mergând direct în bătaia vântului. Era mai ușor să țin capul plecat și să merg pe cărarea croită de picioarele din fața mea. Iarba a dispărut treptat și am ajuns pe pietre negre. Fire de nisip și sare suflate de vânt îmi înțepau ochii.

Când am îndrăznit să ridic capul, am văzut că mergeam spre Grotă. O potecă îngustă se îndepărta de cea de pe stânci, ducându-ne tot mai jos și mai jos, la o peșteră mică săpată în colțul stâncii. Înăuntru era altarul familiei noastre pentru Pontus. De patru ori pe an, la schimbarea anotimpurilor, aduceam ofrande de pește și perle și le lăsam pe altarul de argint.

Uram acele drumuri.

Poteca era periculoasă. Un pas greșit și plonjai în valurile de jos.

Micul nostru joc părea o greșeală cumplită.

Ochii mi s-au oprit asupra unui mănunchi de pietre care ieșeau din mare ca un pumn furios. Acolo fusese găsit corpul lui Eulalie. Dacă îi dădeam crezare lui Edgar, fusese împinsă de pe stânci nu departe de locul unde ne aflam acum, iar ucigașul ei era încă liber.

Odată intrați în peșteră, am răsuflat ușurată. Trebuia doar să căutăm altarul și să ne întoarcem. Trebuia să fie doar atâta lumină de la soare cât să vedem poteca. Puteam continua căutarea în siguranță la Highmoor, până se sătura toată lumea de joc.

— De unde să începem? a întrebat Rosalie.

Ne adusese acolo plină de triumf. Acum, că era aici, în spațiul înghesuit, îndoiala îi apăruse pe chip.

Nu era nicio ușă.

— Ai spus că probabil e ascunsă, nu? a spus Fisher, simțind că ne dezumflam. Hai să aruncăm o privire. Poate e o piatră ciudată sau un simbol sau… ceva.

Peretele îndepărtat al peșterii din spatele altarului era acoperit cu bucăți de sticlă șlefuită, alcătuind un val care se ridica peste statuia lui Pontus. Făcut din aur și mai înalt chiar decât Fisher, zeul mării ridica tridentul mult deasupra capului, de parcă se pregătea să lovească. Arăta ca un bărbat, în cea mai mare parte. Avea pieptul lat și musculos, dar jumătatea lui inferioară era o dezlănțuire de tentacule.

Brațele răsucite îmi aminteau de visul oribil din cadă, din ziua balului pentru triplete. Chiar și acum simțeam șirurile de ventuze de pe picioare, apucând și strângând. Cu un fior, m-am întors cu spatele la statuia de aur.

— Vede cineva ceva? am întrebat eu, îndreptându-mi atenția din nou la surorile mele.

Verity și Mercy se aplecau peste marginile băncilor de piatră. Honor îngenunchea lângă ele, dând cu degetele pe scoicile care decorau bazele.

— Încă nimic.

Rosalie clătina din cap. Ea și Camille pipăiau pereții de piatră, căutând ascunzători sau balamale tainice. Ligeia era la gura peșterii, uitându-se la stâncile ce înconjurau intrarea. Fisher stătea pe aproape, gata să o prindă dacă își pierdea echilibrul.

M-am dus lângă Lenore la altar, mângâind suprafața de argint.

— Unde în altă parte ar putea fi? am întrebat. Poate în galerie? Acolo e tabloul cu Oceanul. Sau în baia de la ultimul etaj? Cada e o scoică mare – poate că acolo a pus Pontus ușa?

— Eram convinsă că aici o să găsim ceva, a spus Rosalie. A mijit ochii și a înclinat capul, privind prin peștera mică. A încercat cineva statuia? I-a dat un ocol, privind-o din fiecare unghi. Mi se pare mie sau tridentul arată ca și cum se poate mișca? Vedeți spațiul dintre degetele lui?

Fisher era singurul destul de înalt ca să îl inspecteze cum trebuie.

— Cred că se mișcă...

S-a ridicat în vârful picioarelor și a apucat bara de metal. Cu un scrâșnet ruginit, tridentul s-a învârtit astfel încât fața lui cu pietre prețioase era acum întoarsă spre spatele altarului.

Și atunci peretele a început să se miște.

La început, a părut o păcăleală, bucățile de sticlă sclipind și strălucind în lumina estompată a după-amiezii. Dar se mișcau, învârtindu-se pe pivoți nevăzuți. S-au răsucit și s-au răsucit până când s-au desprins de perete, revărsându-se pe podeaua de piatră cu o ploaie de scântei și dezvăluind o intrare căscată în tunel.

Am urmărit transformarea într-o tăcere uluită până când Verity a țâșnit și s-a aplecat, apăsând mâna pe pământ.

— E ud! a exclamat ea. Sticla șlefuită s-a preschimbat în apă!

— E imposibil, a intervenit Fisher. A pipăit zona din jurul lui Verity. Când a ridicat privirea, ochii lui căprui erau mari de uimire. Cum de se întâmplă asta?

— Chiar era o ușă, a șoptit Camille înainte de a zâmbi. Am găsit ușa!

— Am găsit *o* ușă, am lămurit eu, privind la hăul căscat din fața noastră. Dar unde duce?

Honor s-a strecurat mai aproape, uitându-se în lungul lui.

— Sunt torțe...

Avea vocea calmă, aproape ca și cum era în transă. Când s-a apropiat de intrare, Fisher a prins-o în brațe ca să o oprească.

— Nu atât de repede, micuțo, i-a zis el, apoi a dus-o în brațele sigure ale tripletelor. Cred că eu ar trebui să intru primul. În caz de ceva.

A pășit în față, cu mâinile încleștate. Răsuflarea lui suna întretăiat și, pentru o clipă, mi s-a părut că văd aburi în aer, de parcă în tunel era mult mai frig decât în altar. S-a uitat înapoi spre noi.

— Doar să mă gândesc la un loc când trec prin el?

Deși Camille a dat din cap, părea îngrozită, înspăimântată de ceea ce provocase dorința ei.

— Cred că da?

Cu o ultimă privire spre noi, Fisher a intrat în tunel, aplecându-se sub tavanul jos.

— Oh! l-am auzit icnind, cu vocea încărcată de uimire.

Pe urmă, a dispărut.

Verity s-a uitat în lungul pasajului, cât de aproape putea fără să intre.

— Nu mai e acolo!

Am pășit toate în față să ne uităm, dar avea dreptate. Tunelul părea să se întindă pe kilometri întregi printre stânci. Torțele atârnau de-o parte și de alta, cu flăcările pâlpâind bogat, dar nu se zărea nici urmă de Fisher.

— Ce-am făcut? a murmurat Lenore, prinzându-se cu mâna de piept. Era albă la față, cu ochii prea mari. S-a dat înapoi spre o bancă din altar. Unde e?

— O să se întoarcă în curând, sunt sigură, a spus Camille.

— N-ai de unde să știi! Dacă nu se mai întoarce niciodată? a suspinat Verity. S-a lipit de fustele mele, tremurând. Dacă l-am ucis?

Am întins mâna în tunel cât ajungeau degetele mele tremurânde. Un strigăt de spaimă mi s-a oprit în gât când mâna a dispărut din fața mea. Vedeam brațul, cotul, dar încheietura nu se mai zărea. Am mișcat din degete, convinsă că le simțeam, dar nu vedeam nimic.

Văzând mâna dispărută, Honor a scos un țipăt și a fugit în brațele Ligeiei. Am tras brațul înapoi, temându-mă deodată că ceva de pe cealaltă parte m-ar putea trage înăuntru. Preț de o clipă cumplită, degetele mele îndoite au arătat ca ale unui străin.

— Ești în regulă, Annaleigh?

Ligeia a întors-o pe Honor ca să-i arate că mâna mea era încă atașată de corp.

— Cred că da?

Era întreagă, dar mi se părea ciudată, plină de ace.

— Unde este Fisher? De ce nu s-a întors? a întrebat Rosalie, plimbându-se prin fața intrării în timp ce minutele treceau. Cineva ar trebui să se ducă după el. S-a uitat prin încăpere, privindu-ne pe fiecare în parte. Nu-i așa?

A urmat un moment incomod de liniște. I-am mângâiat buclele lui Verity, rușinată că nu aveam destul curaj să mă ofer voluntară.

— Bine, mă duc eu, a spus Rosalie mârâind, apoi a trecut prin deschizătură înainte ca vreuna dintre noi să o poată opri.

La fel ca Fisher, într-o clipă a fost acolo și în clipa următoare a dispărut.

— Rosalie! a strigat Ligeia când s-a aruncat prin tunel.

A dispărut cât ai clipi, iar Lenore a urlat. Camille a prins-o înainte să se arunce și ea în necunoscut. Strigătele ei de disperare răsunau prin altar.

— E frig, e atât de frig! gemea Lenore cu dinții clănțănind.

Tripletele pretindeau deseori că puteau simți exact ce simțeau celelalte, oricât de departe erau una de alta. Celor mai mulți din familie li se părea doar un joc copilăresc, dar mi-am amintit că o dată, în timp ce o învățam arpegiile în Camera Albastră, Ligeia se apucase de mână, strângând cu mirare un deget. Rosalie se dusese cu Papa la pescuit și tăiase cu prea mult zel prima ei captură, sfâșiindu-și degetul mic.

Camille a pus mâna pe fruntea lui Lenore.

— Pare în regulă.

— Unde sunt? a continuat Lenore să se vaite. Trebuie să se întoarcă imediat. Ceva nu este în regulă. O simt! Ceva este cumplit...

— Ce se întâmplă? a intervenit Rosalie, apărând dintr-odată, cu un zâmbet nebunesc pe față. Vă purtați de parcă n-ați mai văzut niciodată o ușă magică!

Pe urmă a apărut Ligeia urmată de Fisher. Amândoi păreau uluiți și bucuroși.

— Unde ați fost? a întrebat Lenore, sărind să le îmbrățișeze panicată pe surorile ei. Nu v-am simțit. Era atât de frig, ca de gheață!

— La început a fost frig, a încuviințat Ligeia. Dar a fost și... atât de minunat!

— Unde v-ați dus? a întrebat Camille, mergând spre intrare, de parcă ar fi dorit să vadă și ea.

— Vă arătăm. În seara asta! a spus Rosalie, zâmbind.

— În seara asta? am repetat eu.

Ea a băgat mâna în buzunar, a scos un teanc de plicuri argintii și le-a împărțit.

— Da! La bal. Am fost toate invitate.

— La bal? Camille a căutat în plic și a pipăit sub margine. S-a uitat la hârtia groasă și albicioasă dinăuntru. Marginile erau tivite cu auriu. A ridicat din sprâncene. E adevărat?

— La fel de adevărat ca faptul că stau în fața ta, a spus Fisher, zâmbind larg. Chiar a funcționat! Ai spus că vrei să-ți găsești un pețitor, așa că, atunci când am trecut de ușă, am încercat să mă gândesc la un bal elegant – muzica, rochiile, dansul. Când am deschis ochii, eram în mijlocul unei curți de palat, cel mai măreț pe care l-am văzut vreodată, și se pregăteau de o petrecere.

— Iar *eu* am făcut să primim invitații! a spus Rosalie, râzând de fețele noastre uluite. Ei bine, haideți! Trebuie să ne pregătim! Nu am de gând să lipsesc de la primul vals!

15

CÂND CEASUL DIN HOL A BĂTUT ORA UNSPREZECE, mi-am pus pantofii de zână. Pielea încă sclipea de parcă era nouă-nouță.

— Nu prea se potrivesc, nu-i așa? a întrebat Camille, înclinând capul să studieze efectul deplin al ținutei mele.

— Nu am altceva de purtat. Toate încălțările mele sunt cizme, am spus eu, scoțând pantoful de sub tivul bleumarin. Nu o să-i vadă nimeni, nu crezi?

Camille a strâns din buze.

— Sunt sigură că ai dreptate. Iar rochia asta e perfectă pentru tine. Nu poți schimba asta.

M-am întors, uitându-mă în oglinda de la dormitorul ei. Nu voiam ca Hanna să afle că ieșeam pe furiș din casă, așa că ne ajutam una pe alta la îmbrăcat. Tripletele erau deja pe coridor, încheind rochiile Grațiilor și punându-le aripile de carton vopsit.

Odată ajunse înapoi la Highmoor, alergaserăm în pod și căutaserăm cutiile cu rochiile vechi ale mamei. Erau zeci din care să alegem. Grațiile găsiseră rochii de când Ava și Octavia fuseseră mici și scotociseră bucuroase printre ele, căutându-și culorile preferate.

Când am scos cascada strălucitoare de satin din cufăr, am țipat văzând eleganța ei. Deși avea un decolteu modest, spatele îi cobora într-un V adânc, expunându-mi pielea și asigurând că nu voi purta corset în seara asta. O galaxie uitată de stele din aur și argint, brodate cu mărgele și fir metalic, presărau partea de sus și coborau pe fusta lungă, făcându-mă să mă gândesc la primele cuvinte de pe invitație.

Am luat invitația de pe măsuța de toaletă și am recitit scrisul reliefat:

Scăldați în lumină de stele și de lună,
Toți visătorii spre castel se adună.
La miezul nopții ne vom dezlănțui,
Închipuirea blândă sau haină vom dezvălui.
Arată-mi visarea cea senină sau coșmarul dezmățat,
Vino nu așa cum ești, ci cum dorești să fii observat.

— E un bal tematic, anunțase Camille când citiserăm și recitiserăm invitațiile, analizând versurile ca să deslușim sensul. Coșmaruri și visări.

Verity se încruntase.

— Trebuie să mergem costumate în ceva înfricoșător?

Mintea mi-a zburat la caietul ei de schițe și am intervenit, alungându-i imediat temerile.

— Nu! Unii vor veni așa, dar privește: „visarea cea senină". Putem să mergem și ca întruchipare a ceva vesel.

— Ca zânele? Ca pantofii noștri?

Am dat din cap, iar Mercy și Honor s-au băgat în vorbă imediat, spunând că și ele voiau să fie zâne.

— Tu ce o să fii? a întrebat Verity, uitându-se nesigură la rochia din mâinile mele.

Am ridicat-o la umeri, lăsând satinul albastru să danseze peste silueta mea.

— O noapte de vară, când cerul e plin de stele scânteietoare și licurici.

Păruse o idee minunată sus în pod, dar acum, îmbrăcată cu rochia, ezitam. Dând cu mâna peste materialul lucios, eram șocată cum degetele mele simțeau fiecare curbură și adâncitură a taliei mele. Purtasem rochii de după-amiază cu corsete mai îngăduitoare înainte, dar erau făcute din dantele grele și mătăsuri plisate, nimic ca acest satin tăiat în diagonală. Îmbrățișa fiecare părticică din mine ca mângâierea unui iubit.

— Crezi că oamenii o să înțeleagă? a întrebat Camille, învârtindu-se o ultimă dată și deschizând evantaiul cu un efect de înfloritură.

Găsise rochia pe care doamna Drexel o pomenise la ultima noastră probă. Deși croiala era puțin învechită, satinul roșu ca sângele era atât de uimitor, încât nimeni nu avea să observe. O panglică lată cobora pe un umăr al lui Camille, alăturându-se mănunchiului greoi de rozete și panglici. Și-a pus un colan de rubine la gât și s-a răsucit înainte și înapoi ca să admire felul în care reflecta lumina lumânărilor.

Pe vremea când eram mici, Camille fusese cumplit de înspăimântată de flăcări. În fiecare toamnă, Insulele Salann erau lovite de furtuni violente și, cu toate că Highmoor era presărat cu paratrăsnete – fiecare cu caracatița Thaumas –, nu era cu totul imun. Cu ani în urmă, în timpul unei vijelii deosebit de aprige, un incendiu se pornise în camera copiilor. Eram prea mici să ne amintim cu adevărat, dar Camille jura că își amintea mirosul de ozon și lemn carbonizat.

— Poate dacă adaugi niște flăcări la machiaj?

Ochii ei s-au aprins.

— E genial!

Când s-a dus la măsuța de toaletă, tripletele au dat fuga pe coridor, îmbrăcate cu rochii scurte, scandalos de translucide, în culoarea lavandei. Pretindeau că erau nimfe de mare și, deodată, m-am bucurat că Papa nu era aici. Dacă ne prindea, nu ne-ar mai fi lăsat niciodată să ieșim din Highmoor.

M-am uitat încă o dată în oglindă la spatele rochiei.

— Poate ar trebui să port doar rochia mea verde.

— Ce? Nu, arăți minunat. Și-a dat cu puțin sclipici portocaliu la ochi. Iar eu nu accept să ne faci să întârziem.

— E atât de…, am zis, pipăind încă o dată materialul.

Dinții lui Camille au sclipit sub zâmbetul viclean.

— Carnal.

— Exact.

S-a auzit o bătaie discretă în ușă.

— Camille? Annaleigh?

Camille a fugit la ușă.

— Nu ar trebui să fii aici, i-a șuierat ea lui Fisher.

El a pășit în spate, neîndrăznind să treacă pragul.

— Știu, știu, dar voiam să vă aduc ceva. A ridicat mâinile, oferind o pereche de fleacuri scânteietoare.

— Măști? a întrebat Camille, luând unul.

— Vânzătorii le vindeau în fața palatului. Balul din seara asta e mascat. Avem nevoie de ele ca să intrăm.

— Oh! Mulțumim, Fisher!

Ea a ales un domino negru. Paiete argintii dansau pe margini, cu o pană de păun într-o parte. S-a privit în oglindă.

— E perfectă!

El purta același costum de la balul tripletelor, însă Rosalie îi înfășurase un material verde-metalic pe mâneca hainei. Recunoșteam mâna lui Verity în fața șarpelui desenat pe obrazul lui.

— Ai ales un coșmar, am spus eu, zărind frica lui din copilărie.

Fisher s-a întors zâmbind, apoi a inspirat brusc.

— Oh, Annaleigh... M-am îmbujorat imediat, simțind ochii lui asupra mea. Arăți... A înghițit și mi-a întins masca. E bună?

Era o banderolă mică și scânteietoare de tul, presărată cu sclipici – doar cât să-mi ascundă ochii și pomeții. Camille s-a apropiat și mi-a prins capetele în păr, fixând materialul. Îmi atingea pielea ca o promisiune șoptită în umbră.

— Cred că suntem gata cu toții, a spus ea.

Fisher s-a uitat pe coridor, pândind servitorii care s-ar fi apropiat.

— Mai e ceva. A ieșit pe hol și s-a întors cu trei pahare cu vin. L-am șterpelit de la bucătărie – m-am gândit că avem nevoie de puțin curaj. A ridicat paharul. Pentru balurile de la miezul nopții.

— Și rochiile de satin, a adăugat Camille, ridicând vinul în aer. Amândoi s-au întors nerăbdători spre mine.

— Și pentru dans. Mereu pentru dans!

PE CER ERA O SEMILUNĂ ALBASTRĂ uriașă, luminându-ne drumul pe peluză și în jos pe stâncă. Era atât de jos pe cer, încât îi simțeam atracția insistentă asupra apei, a valurilor, chiar și asupra noastră. O sută de mii de stele străluceau deasupra, ca și cum vibrau de emoție pentru petrecerea ce urma.

Gurile de vin mă încurajaseră, făcându-mi pașii mai siguri și alungându-mi temerile pe care le simțeam.

Când am ajuns în Grotă, Fisher a întors tridentul lui Pontus și am privit cum peretele s-a răsucit și s-a topit în intrarea în tunel.

— Țineți minte, trebuie să vă agățați de un gând când intrați în tunel, a avertizat Fisher. Gândiți-vă la bal, la invitație. O să vă ducă acolo, dar dacă vă pătrunde altceva în minte, cine știe unde ați putea ajunge.

— Poate ar trebui să mergem împreună, am spus eu, uitându-mă la gura pasajului ca la o fiară pe cale să ne înghită pe toți. Să ne ținem de mână. În caz că se întâmplă ceva.

Grațiile au dat din cap, cu ochii mari ca floretele de argint de sub măștile cu dantelă și strasuri.

— Tu ar trebui să te duci primul, Fisher, a propus Camille. Să te asiguri că ne ducem în locul corect.

Fisher i-a întins mâna lui Rosalie, iar ea a prins-o de mână pe Ligeia. A urmat Lenore, pe urmă Honor și Camille. Ea a luat-o de mână pe Mercy, care a prins-o pe Verity. Surioara mea s-a uitat în sus la mine și m-a strâns de mână.

— Suntem gata! a anunțat Verity.

El s-a aplecat în tunel și a dispărut imediat. M-am uitat cum, una câte una, surorile mele au intrat în pasaj și au dispărut în fața mea. Când Verity a dispărut cu un strigăt de încântare, am încremenit. O clipă mai târziu, m-a tras de mână către ceva nevăzut.

Era ca și cum o mie de degete îmi dansau pe piele, gâdilându-mă și împungându-mă, apăsând și pipăind. Când s-au oprit, m-am trezit într-o pădure de copaci scânteietori. Stăteau ca niște santinele tăcute, înălțându-se deasupra noastră, cu crengile întinse sus de tot. Scoarța, presărată cu aur și argint, se desprindea în spirale subțiri, ca niște nuiele; sub straturile de deasupra se vedeau inimi de roz auriu. Frunzele metalice foșneau, sunând ca niște clopoței care zornăiau în bătaia brizei.

— Nu a funcționat? am întrebat.

Era o pădure frumoasă, cu siguranță, dar nu balul la care ne așteptaserăm.

Fisher s-a întors în loc, uitându-se la pădurea luminată de lună. Covoare moi de mușchi verde ca smaraldul duceau spre poteca pietruită.

— Să urmăm drumul.

Grațiile au pornit pe cărare, țopăind, învârtindu-se și râzând de bucurie sub cerul plin de stele. Bucuria lor era contagioasă și am fugit după ele, cu fustele de mătase unduindu-se în urma noastră. Habar nu aveam cât de departe de casă eram sau cum speram să ne întoarcem, dar în momentul acesta îmbătător nu-mi păsa. Euforia era palpabilă: îi simțeam gustul în aer, dulceața ei îmi umplea gura și mi se urca la cap ca șampania. Eu și Lenore ne-am prins de brațe și ne-am învârtit în cercuri, râsul nostru devenind tot mai zgomotos și mai nebunesc pe măsură ce amețeam din ce în ce mai tare.

Copacii s-au rărit în cele din urmă când am ajuns pe malurile unui lac în lumina lunii. Valurile care se spărgeau de mal miroseau a alge verzi și bogate, nu aveau izul aspru și sărat al mării noaste. De cealaltă parte a lacului, sus pe un deal, era un castel atât de frumos construit, încât părea desprins dintr-un basm. Flamuri stacojii fluturau în briză în timp ce artificii strălucitoare explodau deasupra. Dincolo de apă, am auzit murmure de apreciere și sunetele unei orchestre care acorda instrumentele.

— Asta e! a exclamat Rosalie. Acolo am fost după-amiază.

— Trebuie să mergem pe jos până acolo? a întrebat Camille, apreciind distanța. Balul se va termina până ajungem noi.

Lenore a scos un icnet.

— Nu, priviți!

A arătat la o sclipire de pe lac ce se apropia de noi. Era un șir mic de bărci, fiecare destul de încăpătoare pentru un singur pasager. Arătau ca niște lebede enorme, mânate de farmece, nu de echipaj. Tripletele s-au urcat imediat, iar râsul lor s-a transformat în țipete când păsările mari s-au înclinat periculos dintr-o parte în alta.

Fisher a ajutat-o pe Camille și apoi pe Grații să urce în următoarele patru bărci.

— Grăbiți-vă, amândouă! a strigat Ligeia. Erau deja la jumătatea lacului.

Fisher s-a întors, râzând de incredibilul acestei seri.

— Nu-mi vine să cred că facem asta cu adevărat! Mergem? a întrebat el, întinzându-mi mâna.

Mi-a atins palma cu degetul mare, stârnindu-mi fiori de neliniște în stomac. Deși zâmbetul lui era plin de veselie, ochii păreau prea înflăcărați. Într-o noapte atât de minunată, voiam să dansez, voiam stele și șampanie, nu promisiunea nerostită din privirea lui Fisher.

— Ne întrecem! I-am provocat eu, așezându-mă între aripile uriașe.

Lebăda a părut că mă aude și s-a îndepărtat de doc cu o mișcare iute. Nu erau vâsle, nici cârmă, nimic care să ne ajute să navigăm barca, dar părea să știe exact ce curs avea. În Salten, ar fi fost absolut înspăimântător, dar în apropierea unui crâng de copaci de argint, cu o mască strălucitoare pe față, mi s-a părut încântător.

Am ajuns în cealaltă parte a lacului cât ai clipi. Castelul se înălța deasupra noastră pe creasta falezei. Niște trepte direct în fața docului urcau dealul în zigzag către porțile palatului. Ne-am oprit să ne uităm la urcușul din fața noastră înainte de a păși pe treptele de marmură.

— Două sute nouăsprezece, două sute douăzeci..., spunea Mercy, numărând fiecare treaptă ca să treacă timpul. La trei sute, tripletele au implorat-o să se oprească. Trei sute patruzeci și opt, trei sute patruzeci și noouăăă... A tărăgănat cuvântul, apoi a sărit pe ultima treaptă cu un icnet. Trei sute cincizeci!

Adunate în piațeta din fața porților principale, ne-am oprit, dând din evantaie ca să creăm o briză în timp ce ne trăgeam sufletul. Palatul, construit din bucăți de obsidian, avea șapte etaje, cu turnuri ascuțite în fiecare colț. Coșurile înalte luminau covorul vișiniu care ducea spre intrarea mare. Fațada reflecta flăcările pâlpâitoare, clipind de parcă și ea ardea.

Munții se înălțau în jurul lacului, cu crestele înzăpezite și acoperiți de păduri dese. O ceață plutea deasupra apei, dând scenei o blândețe misterioasă.

— Unde naiba suntem? a întrebat Fisher, respirând aerul răcoros de seară în timp ce stătea lângă parapetul de piatră.

Era singurul care nu părea afectat de urcuș. Mă întrebam de câte ori pe zi era nevoit să urce scara în spirală a Bătrânei Maude.

— Nu m-am simțit niciodată atât de departe de casă, a recunoscut Camille, venind lângă el.

— Asta pentru că nu am trecut niciodată dincolo de Astrea, a spus Ligeia.

— Niciodată? El s-a întors și ne-a zâmbit. Atunci, ce aventură grozavă o să fie primul vostru drum pe continent!

A răsunat un clopot greoi, bubuind atât de tare, încât l-am simțit în piept.

— E aproape miezul nopții! a strigat Rosalie. Trebuie să intrăm acum, altfel pierdem tot!

Căutând invitațiile în buzunarele de la pelerine, ne-am alăturat cozii de hoinari care cereau să fie primiți. Toți erau îmbrăcați în nuanțe de pietre prețioase și negru scânteietor. Măștile erau de la dominouri simple la opere de artă elaborate cu pene și pietre scumpe. Unii aveau fețele pictate, în formă de privire misterioasă sau buze țuguiate. Erau coarne și solzi, flăcări și sclipici. Toți concurau să întreacă splendoarea palatului.

Înăuntru, sălile erau mărginite de panglici stacojii, fiecare brodată cu un lup care urlă. Nu era un sigiliu pe care să-l cunosc și l-am notat în minte ca să-l caut de îndată ce ne întorceam la Highmoor. M-am simțit complet nelalocul meu în timp ce mergeam pe coridoarele înspăimântătoare în culoarea onixului. Chiar și aerul mirosea mai întunecat aici, cu un parfum puternic de sacâz ars, mosc și tămâie. Era mult mai grandios decât văzuseră vreodată fetele Thaumas.

— Ești fiica unui duce, mi-am șoptit eu. Locul tău e aici.

Lenore m-a auzit și mi-a mângâiat mâna.

— Și mie mi-e frică, a recunoscut ea cu un zâmbet vag.

Am urmat mulțimea pe holurile străjuite de armuri complete. Pene roșii și săbii aprige împodobeau cavalerii încremeniți și m-am întrebat cât de tare aș fi țipat dacă unul din ei ar fi prins viață deodată. Mercy a întins mâna și a atins o pereche de cizme înainte să o retragă cu o bucurie vicleană.

Muzica a început undeva în stânga noastră. Orchestra se pregătea de primul nostru număr. După colț, o sală mare s-a deschis cu o serie de arcade ascuțite pe o parte, încadrând sala de bal.

Grupurile de oameni roiau în jur, vorbind și râzând. Toți păreau să-i cunoască pe toți ceilalți, dar nimeni nu ne remarca pe noi. Am schimbat priviri îngrijorate. Clipa la care visaserăm era aici, însă niciuna dintre noi nu îndrăznea să intre.

— Domnișoară Camille Thaumas. Fisher a pășit în față cu o plecăciune elegantă. Aș fi onorat dacă mi-ați îngădui primul dans.

După o pauză de o clipă, ea a dat din cap, vizibil relaxată. Au intrat, și noi toate am mers după ei, rămânând lângă pereți ca să vedem când începea dansul.

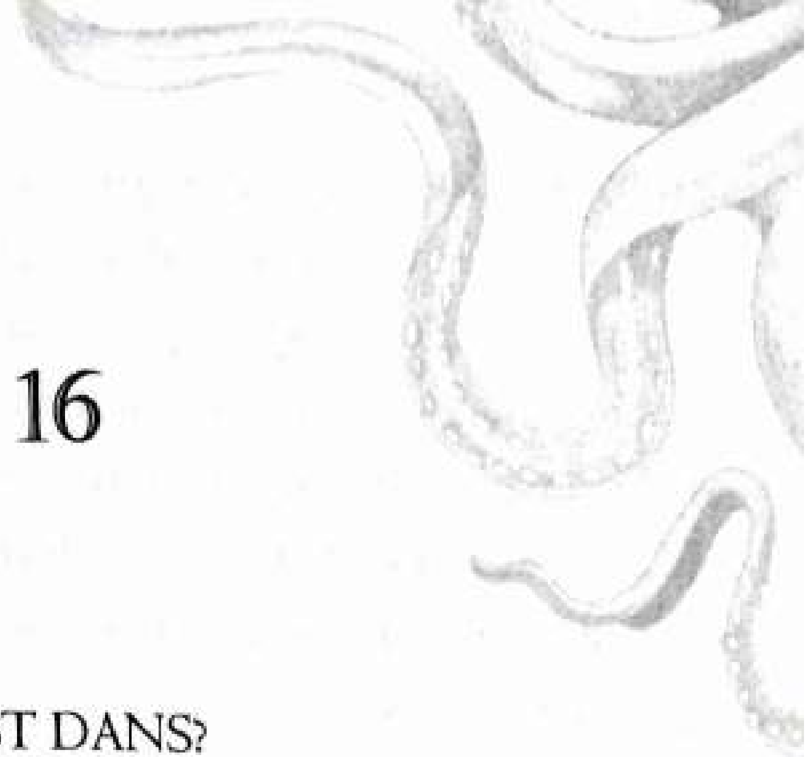

16

— ÎMI ACORDAȚI ACEST DANS?

Un bărbat îmbrăcat în albastru-închis a întins mâna spre Rosalie. Cu un zâmbet dornic, ea s-a lăsat purtată spre ringul de dans aglomerat. Lenore și Ligeia au urmat-o imediat. Rochiile lor fluturau în timp ce se răsuceau sub cea mai tulburătoare frescă pe care o văzusem vreodată.

Era o pădure pictată, adâncă și întunecată. O haită de lupi gonea printre copacii negri, alergând un căprior mare. Ochii animalului sclipeau de spaimă în timp ce se ridica pe picioarele din spate, încercând să scape dintr-un desiș de mărăcini. Vrejuri din fier forjat se răsuceau pe lungimea tavanului pictat. Unele coborau, răsucindu-se pe deasupra capului nostru. Altele aveau noduri care țineau sfere micuțe de lumină roșie și puternică.

— Bietul căprior, a spus Verity, urmărindu-mi privirea.

— De ce stă cea mai frumoasă fată din camera asta fără să danseze? Ne-a întrerupt Fisher, apropiindu-se de noi.

Camille se învârtea în brațele unui bărbat cu mască din piele roșie, ca un fenix care se ridica din flăcări. Se potrivea perfect cu rochia ei. Ea avea capul înclinat spre el în timp ce asculta cu atenție fiecare cuvânt al lui. Arătau radioși împreună, un rege și o regină prezidând curtea înflăcărată.

Fisher a luat-o pe Verity și a condus-o pe ring, învârtind-o în cerc până când ea a pufnit în râs. El mi-a făcut un semn cu ochiul, promițând că eu aveam să urmez la rând.

M-am plimbat pe laturile ringului de dans, uluită de spectacolul grandios. La capătul opus al sălii, un șemineu ocupa aproape toată lățimea peretelui. O vâlvătaie puternică mugea în încăperea de obsidian, unde un porc întreg se prăjea în frigare. Alte vrejuri de metal se răsuceau în sus pe coloane și în lungul arcadelor. Florile strălucitoare de culoarea cireșelor, fiecare cu un opaiț în mijloc, apăreau printre ele. Petalele fuseseră lipite cu multă grijă pe sticla colorată în zeci de nuanțe pastelate.

— O adevărată capodoperă a ingineriei, nu crezi? am auzit în spatele meu. Și n-am văzut nicio lumânare care să se stingă. Probabil că personalul înnebunește înlocuind toate flăcările acelea.

M-am întors și inima a început să-mi bată cu putere în piept.

— Cassius!

Am vrut să exclam, să-mi exprim cu glas tare mirarea de a-l vedea aici, dar cuvintele mi-au ieșit doar cu forța unei șoapte stinse.

Era îmbrăcat într-un costum din cea mai neagră lână, croit impecabil pe silueta lui. O mască neagră îi ascundea fața de la frunte până la nas. Mărgele mici și negre erau presărate pe margini.

Mi-a arătat un zâmbet fugar.

— Ești atât de convinsă? Doar *port* o mască.

Deși mă tachina, aș fi recunoscut acei ochi albaștri oriunde. Întunecați ca marea, cu punctișoare argintii, îmi bântuiseră visele în fiecare noapte de la întâlnirea noastră din Selkirk.

— Ce cauți aici?

— La fel ca tine, aș zice. La fel ca ei toți, a răspuns, arătând cu brațul la cei din încăpere.

— Toți dansează, am spus eu.

Nu știam dacă era anonimatul măștii sau atracția opulentă și seducătoare a castelului, dar nu mă simțisem niciodată în viață atât de îndrăzneață. Practic, îl provocam să mă invite la dans.

— Și noi nu dansăm? a întrebat el, uitându-se la picioarele noastre ca și cum se mira să le vadă încă nemișcate. Ar trebui să îndreptăm situația.

Am strecurat degetele în mâna lui întinsă ca apa peste pietre. M-a condus în mijlocul camerei când a început o melodie nouă. Mi-am așezat brațul pe umărul lui și am simțit că mi se taie răsuflarea când cealaltă mână a lui mi s-a oprit pe talie. Un frâu cald de dorință s-a descătușat în mine și am îndrăznit să mă întreb cum s-ar simți acele degete pe pielea mea dezgolită.

Am aflat curând.

Era o melodie veselă, plină de răsuciri și învârteli complicate. Cassius m-a condus cu îndemânare prin pașii nefamiliari, cu zâmbetul luminos. Când cântecul s-a terminat, m-a tras aproape, atât de aproape, încât i-am simțit căldura pieptului aprinzându-mi satinul subțire, apoi m-a răsucit într-o coborâre spectaculoasă. Avea palma întinsă pe spatele meu, susținându-mi greutatea cu o grație abilă. În spatele măștii, ochii lui ardeau privind într-ai ai mei.

Mulțimea a izbucnit în aplauze pentru orchestră și am simțit o bătaie pe umăr.

— Ești gata acum pentru dansul acela, Plevușcă? a întrebat Fisher. Dacă nu ți-ai făcut deja planuri cu...

Am inspirat adânc, trăgându-mi sufletul.

— Fisher, el este Cassius. Tatăl lui e căpitan în Selkirk. M-am întors spre Cassius. Fisher e...

— Un prieten de familie, a intervenit el. M-a mângâiat pe cot, trăgându-mă încet spre el. Un prieten foarte apropiat de familie.

S-au măsurat unul pe altul, cu priviri încinse și categoric masculine. Era o senzație stranie, să fiu prinsă între ei doi. Deși era măgulitor, nu puteam să nu mă simt ca un înotător înconjurat de doi rechini, întrebându-mă care avea să lovească primul.

După o pauză, Cassius și-a îndreptat ochii spre mine, cu fața relaxată.

— Îmi păstrezi valsul următor?

— Aș fi încântată..., am început, dar Fisher m-a învârtit când a început un cântec nou și nu știam dacă Cassius mă auzise.

Mâna lui Fisher pe talia mea era caldă și fermă și mi-a îndrumat pașii cu mult mai multă încredere decât arătase la balul tripletelor. Deși am stat față în față aproape tot dansul, ochii lui nu priveau spre mine, oprindu-se mereu chiar deasupra umerilor mei, de parcă cerceta încăperea să se asigure că privirea lui Cassius ne urmărea.

— Fisher?

Pe fața lui a apărut un rânjet triumfător și, când ne-am întors, l-am observat pe Cassius ieșind din sala de bal.

— Ce e? a râs el, văzându-mă cu o sprânceană ridicată.

— Despre ce-a fost vorba?

El a ridicat din umeri, pe urmă m-a învârtit în timp ce muzica intra într-un ritm crescendo.

— Fisher!

— Nu știu. Te-am văzut prin sală, dansând cu el, și doar... am știut că trebuie să vin să vă întrerup.

M-am oprit.

— De ce?

S-a înroșit în vârful urechilor și s-a uitat în altă parte.

— E greu de recunoscut, Annaleigh.

— Întotdeauna am fost în stare să ne spunem totul unul altuia, am zis eu, atrăgându-i privirea din nou spre mine. Nu-i așa?

— Păi, da, dar... E doar... A scos un oftat de frustrare. Chiar nu mi-a plăcut să te văd în brațele altui bărbat.

Pașii mei au șovăit și Fisher își freca gâtul, arătând exact ca băiatul de doisprezece ani de care fusesem îndrăgostită.

— E chiar atât de ciudat s-o auzi? Mi se pare și mie ciudat s-o spun. Toată viața mea te-am considerat o soră... O soră uneori exasperantă, dar întotdeauna îndrăgită. Dar când m-am întors la Salten și te-am văzut mare și frumoasă... Nu am vrut să te mai consider o soră.

— Oh.

Ar fi trebuit să spun mai multe, îl simțeam rugându-mă în tăcere să spun mai mult, dar nu-mi găseam cuvintele. Fisher stătea încremenit în mulțimea de cupluri care se învârteau pe ringul de dans. Ochii lui arămii mă urmăreau îngrijorați, căutând cu neliniște ceva într-ai mei. Dar n-au găsit ce voiau și atunci a părăsit brusc scena.

Am alergat după el, cu stomacul strâns în noduri tulburătoare. În copilărie visasem la acest moment, îmi dorisem și mă rugasem să sosească, dar acum, când era aici, mi se părea sec. Chiar și după mărturisirea lui, tânjeam mai degrabă să-l caut pe Cassius prin sală, temându-mă să nu ne fi auzit.

— Fisher, stai! am exclamat eu, urmându-l spre marginea imensei săli de bal.

— Las-o baltă, Annaleigh. Uită că am spus ceva.

L-am luat de mână, silindu-l să se oprească.

— Unde te duci?

El a dat din mână, eliberându-și-o dintr-a mea.

— Oriunde, numai nu aici. Nu veni după mine.

— M-ai... luat prin surprindere.

Cuvintele mi-au ieșit slabe și firave.

Și-a trecut degetele prin păr.

— Ar fi trebuit să tac – mai ales după tot ce a spus Camille despre ceasornicarul acela.

— Ce legătură are Edgar cu toate astea?

Fisher a înclinat capul pe o parte, cu o expresie neîncrezătoare pe chip.

— Doar nu o să sfârșești cu Paznicul de la Far. Știu asta. Știam asta. Dar când te-am văzut în rochie în seara asta... A întins mâna și mi-a dat o buclă desprinsă după ureche. M-a mângâiat cu degetul pe obraz. Am îndrăznit să visez la altceva, a clătinat el din cap. Iartă-mă. Am distrus toată seara. Doar că... Trebuie doar să...

El s-a întors și a ieșit în fugă din cameră.

— Fisher! am strigat eu, dar a dispărut.

— Ceartă de îndrăgostiți?

Un străin a apărut în dreptul meu, imposibil de înalt și de slab. Redingota lui părea croită din mătase verde-smarald minunat de densă. Pe revere avea brodat un dragon cu trei capete, cu ghearele ridicate pregătite de atac. Părea să facă semn cu ochiul în lumina florală a lumânărilor, dar masca bărbatului era cea care mă tulbura cel mai mult. Făcută din rășină străvezie, îi acoperea întreaga față, ascunzând omul dedesubt. Ochi enormi pictați peste ai lui, permiteau vizibilitatea doar prin câteva înțepături minuscule în irisurile false. Urmele de penel erau pline de gelozie, înnebunite de dorință.

— Nu chiar.

— Excelent. Înseamnă că nu ești ocupată cu altceva. A ridicat un deget neobișnuit de subțire. Dansăm?

M-am uitat înapoi spre ușa pe unde fugise Fisher, dar n-am văzut nici urmă de el. Întristată, am acceptat brațul străinului.

— E o seară minunată, nu ți se pare? m-a întrebat bărbatul-dragon după un moment lung de dans în tăcere.

— Am avut și mai bune, am recunoscut eu.

El a râs.

— Ei, haide. Înveselește-te. E o petrecere, nu-i așa?

— Cred că ai dreptate, am spus eu, urmându-l într-o serie de pași. Cu cine am plăcerea de a dansa?

El a ridicat iar degetul acela lung, scuturându-l cu un zâmbet întunecat.

— Nu, nu, nu. Însăși plăcerea unei asemenea seri este să fii întru totul tu însuți cu un străin, nu crezi? Să-ți dezvălui cele mai ascunse gânduri – cele prea sumbre și prea profunde să le spui vreodată în lumina zilei, să mărturisești păcate de pasiune și plăcere, poate chiar și de obrăznicii, și nimic să nu conteze, pentru că dacă nu știi cu cine te joci, atunci ce e rău în asta? Brațul lui s-a ridicat pe spatele meu, cald și expus, trăgându-mă mai aproape de el. Spune-mi, frumoasă doamnă, care sunt cele mai murdare secrete ale tale?

Deși nu-i vedeam ochii adevărați, îi simțeam cum îmi urmăreau tot corpul.

Când cântecul a ajuns la sfârșit, o coardă de la o vioară s-a rupt, sfârșind nota finală cu un sunet ciudat. Am profitat de moment să mă eliberez din strânsoarea bărbatului-dragon.

— Mă tem că trebuie să mă duc la prietenul meu, m-am bâlbâit eu.

După o clipă tensionată, el a chicotit de parcă aș fi spus ceva amuzant.

— Mă întorc mai târziu după tine. A bătut cu degetul lung în încheietura mea. Poți să fii sigură.

Am vrut să mă uit unde se ducea, să nu-l scap din ochi, dar erau prea multe nuanțe de verde și s-a topit în mulțime, dispărând într-o clipă. Orchestra a căutat printre partituri până a găsit un foxtrot vesel.

— Aici erai! a exclamat Cassius, apărut deodată lângă mine.

Mi-a întins mâna pentru dansul următor.

— Putem să sărim peste acesta?

Am dat cu evantaiul de dantelă înainte și înapoi. Aveam mintea plină de prea multe gânduri, eram prea apăsată să dansez.

— Preferi să facem o plimbare? Îmi amintesc că am văzut o curte când am intrat.

Am dat din cap recunoscătoare.

— Pe aici.

Cassius m-a condus pe sub arcadele uriașe ce străjuiau marginea sălii de dans și apoi coridorul, cotind de prea multe ori ca să mai țin minte. În cele din urmă, am pășit într-o curte liniștită, înconjurată din trei părți de arcade înalte.

Vântul s-a stârnit, suflându-mi fire de păr în față. Aici încă mirosea a toamnă. A ace de pin și aer rece și aspru, a focuri și frunze vechi, o lume muribundă în timp ce se pregătea să renască. Am inspirat adânc, savurând izul puternic.

Un strigăt sinistru a străpuns aerul. I s-a adăugat altul și apoi încă unul, și deodată noaptea s-a animat de urlete continue.

— Lupii de Pelage, mi-a explicat Cassius când m-am încordat. Cutreieră pădurile noaptea, mereu la vânătoare.

Pelage. Eram în Pelage. Am încercat să vizualizez harta ce atârna în biroul lui Papa, care arăta toate regiunile din Arcannia. Pelage era în partea nord-estică a regatului, la cea mai mare distanță posibilă de Salann.

— Aproape că sună ca atunci când se întorc balenele acasă. Poți să le auzi cântând în nopțile de vară când apele sunt liniștite.

Amintindu-mi de Salann, mintea mea s-a întors la întrebarea pe care o evitase de când îl întâlnisem pe Cassius. Dar trebuia să știu.

Ultima dată când te-am văzut, erai la Selkirk...

Ochii lui străluceau pe sub mască.

— Îmi amintesc. Erai cea mai frumoasă fată de pe docuri.

M-am oprit, surprinsă de flirtul său fățiș.

— Ce naiba cauți tu aici?

El s-a uitat spre cer când încă o rundă de urlete a început.

— Aș putea să spun că și tu ești la fel de departe de casă.

— Ai dreptate, dar…

— Am venit din același motiv ca tine, a continuat Cassius, dând din cap spre castel. Pentru dans.

— Dans? am repetat eu. Ai venit atâta drum până la Pelage pentru dans?

— Tu nu?

Ochii noștri s-au întâlnit și am avut impresia clară că el vedea cumva mai mult din mine decât trebuia.

— Te-ai îmbujorat, a murmurat el, atingându-mi obrazul sub masca de tul. Nu mă așteptam la asta. A mângâiat curios una dintre stelele de pe mâneca mea. Ce anume ar trebui să fii tu?

Am dat cu mâinile pe rochie, iar căldura mi s-a răspândit de pe obraji în tot corpul.

— Mie… mie mi-au plăcut stelele. Mi s-a părut că arată ca un cer înstelat de vară.

Privirea lui atârna greoaie pe pielea mea.

— Ți se potrivesc.

— Dar tu? am întrebat eu, gesticulând spre ținuta lui neagră. Ți-e frică de întuneric?

— Mie? S-a uitat în jos. Sunt cel mai înfricoșător coșmar dintre toate.

Am ridicat din sprâncene, așteptând să dezvolte.

— Regretul.

Am zâmbit, deși nu era nostim.

— Chiar e un coșmar?

— Te poți gândi la ceva mai înspăimântător?

Alt urlet ascuțit a despicat noaptea, urmat de un cor de mârâieli. Probabil lupii simțiseră un miros. Erau la vânătoare.

Am privit spre pădure, încercând să zărim haita, dar erau prea multe umbre.

Degetele lui au atins dosul mâinii mele, doar o întrebare șoptită, trimițându-mi fiori pe șira spinării. Când am privit în sus, l-am văzut pe Cassius uitându-se la mine, dar era prea întuneric să văd intenția din ochii lui. Pentru o clipă, lumea a părut să vrea ca noi să ne apropiem tot mai mult. I-am simțit răsuflarea pe obraz și am știut că dacă mai făceam un pas spre el avea să mă sărute.

— Vrei să știi care va fi cel mai mare regret al meu în seara asta, frumoasă Annaleigh? a murmurat el, iar buzele lui îmi atingeau tâmpla.

Fiecare fibră din ființa mea stătea în alertă, dorindu-și ca el să închidă distanța dintre noi. Mă simțeam prea amuțită ca să răspund cum trebuie, iar când mâna lui a alunecat peste a mea am crezut că o să-mi explodeze inima de fericire.

— Să nu-mi petrec restul balului cu tine pe ringul de dans.

M-a tras ușor înapoi înăuntru, către sala de bal. Când a început un nou vals, mi-am amintit deodată că nu răspunsese cu adevărat la întrebarea pe care i-o pusesem.

17

M-AM TREZIT ȚIPÂND ȘI M-AM ZBĂTUT SĂ MĂ eliberez din cearșafurile încâlcite.

Clipind în lumina de început de după-amiază care pătrundea prin draperiile trase pe jumătate, m-am străduit să mă ridic în capul oaselor, simțindu-mă îngrețoșată, gata să vărs. Stomacul mi se strângea. Cearșafurile erau ude de sudoare și cămașa de noapte se lipise de mine ca un giulgiu umed. Un miros acru umplea camera, acoperindu-mi gura și sufocându-mă. M-am împleticit spre ferestre și mi-am apăsat obrajii aprinși de ochiurile reci de geam, înghițind briza sărată și revenindu-mi încet în fire.

Era a treia noapte la rând când aveam coșmarul acela.

După ce ne-am întors după noaptea petrecută în Pelage, furișându-ne înapoi în Highmoor chiar înainte să se trezească personalul de la bucătărie, am reușit să stau trează până la micul dejun, apoi m-am prăbușit amorțită și epuizată. Cât am dormit, Camille și tripletele s-au întors în Grotă, căutând invitații pentru următorul bal. Și următorul. Și cel de după următorul.

Fuseserăm la dans în fiecare noapte timp de o săptămână.

Dar nu toate. Grațiile nu puteau sta treze atât de târziu. Aveau lecții cu Berta și ea se alarmase din pricina cearcănelor de sub ochii lor, îngrijorându-le pe Hanna și Morella. Au rămas în urmă, destul de morocănoase, în timp ce noi ne găteam și ne pudram, îmbrăcându-ne pentru tema fiecărei nopți cu rochiile mamei. Afirmațiile pantofarului Gerver despre încălțările de zână că ar dura un sezon întreg erau extrem de exagerate. După o săptămână de dans, cusăturile se desfăceau și tălpile erau uzate. Am fost nevoite să ne îndesăm degetele mari în pantofii aurii și sandalele mamei. Pielea învechită s-a uzat și mai repede, iar teancurile de încălțări stricate au crescut sub paturile noastre.

La început, balurile mi s-au părut distractive, să văd locuri noi, să întâlnesc oameni noi. Îmi trecea un fior pe șira spinării când intram într-o sală nouă de bal, sperând să fie și Cassius acolo. Dar nu era niciodată, iar nopțile de nesomn începeau să mă ajungă din urmă. Adormeam din ce în ce mai târziu, dar somnul îmi era întrerupt de vise ciudate, prelungiri ale balurilor în sine.

Începeau mereu destul de normal, cu rochii superbe în săli frumoase. Un bărbat chipeș ieșea din mulțime și-mi întindea mâna.

— Dansezi cu mine? întreba el și porneam, învârtindu-ne într-o serie de pași.

Dar pe măsură ce visul continua, muzica începea să capete un ton diferit, iar notele sunau plat și strâmb. Ne învârteam iar și iar, și apărea o lumină ciudată, colorând camera în nuanțe verzui, bolnăvicioase. Nimeni în afară de mine nu părea să observe. Oamenii dansau mai departe. Nimeni nu se oprea niciodată.

Eu încercam să reduc viteza, implorându-mi partenerul să luăm o pauză, dar picioarele nu mă ascultau niciodată. Continuau să-i urmeze pașii, orice aș fi făcut.

— Dansează cu mine, se ruga partenerul meu, dar vocea lui nu se potrivea niciodată cu trupul, ci era aspră și răgușită, de parcă erau mai multe voci care rosteau cuvintele, vrând să se amestece într-una singură, dar nu se sincronizau niciodată.

Eu clătinam din cap, dându-mă înapoi. Nu era normal. Ceva era foarte greșit. Voiam să plec acum de pe ringul de dans – chiar acum – și atunci ea mă înșfăca.

Pielea ei era palidă și pestriță, ca o ciupercă ce crescuse prea mare și moale. Părul negru plutea în jurul ei, amestecându-se în straturile ei de șifon gri, imponderabilă și zvârcolindu-se. Cei mai îngrozitori erau ochii ei, negri ca noaptea, ostili și vărsând lacrimi negre. Îi curgeau pe față, lăsând urme uleioase care picurau pe picioarele cenușii dezgolite. Dinții ascuțiți se zăreau din rânjetul viclean în timp ce mă trăgea mai aproape.

— Dansează cu mine, șoptea Femeia Înlăcrimată, și eu mă trezeam cu răsuflarea tăiată.

— Să nu-mi spui că ești tot în cămașă de noapte, a spus Hanna, dând buzna în camera mea.

Avea un coș cu rufe de peticit și l-a pus jos respirând greoi.

— Am avut o noapte grea.

— Tu și toate celelalte, se pare. Camille încă doarme. Nu știu cum s-o trezesc decât să năvălesc în camera ei cu două cinele de alamă.

S-a întors spre comoda mea, alegând ciorapii din coș.

Am flexat înainte și înapoi picioarele care mă dureau. Rupsesem ultima pereche de pantofi ai mamei și simțeam bășici usturătoare pe marginea degetelor mici. Aveam nevoie de pantofi noi.

— Tatăl vostru se întoarce acasă azi, a continuat Hanna.

— Azi? m-am înseninat eu.

Poate avea să se întoarcă de la curte într-o dispoziție bună și puteam să-i spun în sfârșit ce aflasem despre ultima noapte a lui Eulalie.

— Cucoana Morella a primit o scrisoare ieri după cină. E trează de ore întregi, dansează prin casă și cântă veștile la urechea oricui ascultă, a oftat Hanna. Și dacă trebuie să mai aud o dată despre bebelușii aceia... Chiar crezi că sunt băieți?

Mi-am șters de pe ochi ultimele urme de somn.

— Nu știu. Mama a spus că și ea credea că toate o să fim băieți.

Hanna s-a dus la șifonier și a scos o rochie albastră.

— Are pântecul atât de ridicat, încât cred că are fete. Dar ea e atât de sigură... A clătinat din cap. Mă tem că o să fie dezamăgită. Și-a revenit și mi-a zâmbit. Nu că voi ați fost o dezamăgire.

Am scos cămașa de noapte îmbibată înainte de a îmbrăca rochia pe care o ținea ea.

— Că veni vorba de fii... Zâmbetul ei a căpătat o nuanță de tristețe. Ai petrecut ceva timp cu Fisher de când s-a întors, nu-i așa?

— Puțin, am murmurat eu neliniștită.

Adevărul era că nu mai vorbisem cu el din noaptea aceea de la Pelage. Când ne întâlneam, el o lua brusc pe alt coridor, ignorându-mi rugămințile. Am încercat să mă strecor în aripa servitorilor ca să-l încolțesc în dormitorul lui, dar părea să mă audă de fiecare dată când veneam. Mereu găseam dormitorul lui întunecat și gol.

Încetase și să mai vină la baluri, în ciuda rugăminților aprinse ale tripletelor.

Folosind oglinda de la măsuța de toaletă, i-am urmărit expresia în timp ce-mi încheia rochia. Fruntea ei părea să aibă mai multe riduri de îngrijorare decât de obicei.

— E totul în regulă, Hanna?

— Oh, e bine, bine. E de așteptat, presupun. E prima dată când are ceva timp liber de multă vreme. Era o prostie să cred că o să vrea să-și petreacă fiecare secundă liberă cu mine.

M-am încruntat. Dacă nu venea la baluri și nu era cu Hanna, unde își petrecea tot timpul?

Hanna a dat cu mâna pe spatele meu, netezind corsetul.

— Dar uit că nu mai e un băiețaș. Mi-a mângâiat obrazul o dată. Mama ta a avut noroc cu atâtea fete. Morella ar trebuie să se roage ca Pontus să-i dea fete, mai degrabă.

* * *

— AI VENIT! AI VENIT!

Verity, Mercy și Rosalie au alergat pe scări direct în brațele lui Papa, dând una peste alta.

— Putem folosi azi barca? a întrebat Rosalie fără preambul.

— Nu pe căldura asta. Ai fost afară? a întrebat-o el, apoi s-a oprit, uitându-se la Rosalie. Ești încă în cămașă de noapte. S-a întors spre mine. E bolnavă?

Am deschis gura, dar am încremenit. Habar nu aveam să mint.

— M-am trezit mai greu de dimineață, a intervenit Rosalie.

— În dimineața asta? E trecut de trei. Măcar voi două sunteți îmbrăcate, a răspuns el, ridicându-le pe fetițe de eșarfe în timp ce ele chiuiau și râdeau. Pentru ce vă trebuie barca?

Rosalie s-a albit la față.

— Trebuie să mergem în oraș după... provizii.

— Provizii?

— Pantofi! a icnit Mercy, țipând când el o legăna.

El le-a pus jos, cu respirația tăiată.

— Pantofi? Pentru cine?

— Noi, toate!

Verity s-a învârtit pe hol, prea entuziasmată pentru un trup atât de mic. Mercy și Rosalie s-au luat în grabă după ea, lăsând în urmă ecouri de râs.

M-am uitat la profilul tatei, bucuroasă că eram doar noi doi, în sfârșit.

— Papa, e ceva despre care vreau să vorbesc cu tine.

El părea surprins să mă vadă tot lângă el.

— Doar nu ai și tu nevoie de pantofi?

Mișcam neliniștită din degetele de la picioarele desculțe pe plăcile de mozaic.

— Ba da, dar nu asta... E vorba de Eulalie...

Fața tatei s-a înăsprit. Trebuia să fiu cu băgare de seamă. Nu era ceva despre care voia să audă.

— Ce-i cu ea?

Am înfipt unghiile adânc în palmă. Trebuia să o spun, pur și simplu.

— E vorba de pețitorii ei.

— Bun venit acasă, Papa! a spus Camille, ieșind din Camera Albastră de parcă exersa la pian de ore întreci, nu abia se dăduse jos din pat.

— Doar o clipă, Camille. Eu și Papa vorbeam despre...

— Voiam doar să-l salut. Ea s-a ridicat în vârful picioarelor și l-a îmbrățișat. Cum a fost călătoria? Ce face regele? Ai...

— Camille! am exclamat eu.

Papa a ridicat brațele, oprind cearta înainte să înceapă.

— Călătoria a fost bună. Regele Alderon speră să vii și tu la următoarea noastră întrunire, Camille. O să-ți povestesc detaliile după ce mă instalez.

Ea a zâmbit, bucurându-se că obținuse ce-și dorea.

El s-a întors spre mine.

— Ce-i cu pețitorii, Annaleigh?

Zâmbetul lui Camille s-a stins.

— Pețitori? Pentru cine?

— Eulalie, a spus Papa pe un ton sumbru.

Greutatea privirilor lor a căzut asupra mea.

— E vorba de ceasornicar? Ți-am spus că e doar o fantezie prostească pe care a inventat-o el...

— Ceasornicar? a întrerupt Papa.

— Nu e vorba de Edgar, și te rog, Camille, vrei să ne lași singuri? m-am rugat eu, ridicând vocea ca să mă fac auzită.

Deși a intrat în Camera Albastră, o bucățică din fusta ei ieșea pe sub arcadă. Evident, trăgea cu urechea.

— Mă tot gândesc la Eulalie, am spus eu întorcându-mă spre Papa. Mă gândesc dacă era cineva cu ea pe aleea de pe stânci în noaptea aceea.

Papa a oftat.

— Când cineva moare pe neașteptate, e normal să vrei să găsești un vinovat.

— Nu e... Nu e doar durere, Papa. Cred cu adevărat că cineva i-a făcut rău lui Eulalie. Intenționat. Mi-am adunat curajul și povestea a ieșit în grabă. Eulalie voia să fugă de acasă în noaptea aceea. Voia să fugă să se mărite cu Edgar, ucenicul ceasornicarului, dar o aștepta altcineva.

Papa și-a înăbușit un râs și inima mi s-a strâns.

— Edgar Morris? Omulețul acela cu ochelari? Buzele i-au zvâcnit, amuzate. N-ar avea curajul să ridice o floretă de cupru aruncată pe caldarâm, darămite să fugă cu fiica mea cea mare.

A intrat în Camera Albastră, alăturându-se surorilor mele.

— Papa, ascultă-mă, te rog! am strigat eu fugind după el. Edgar a cerut-o de nevastă – el i-a dăruit lui Eulalie medalionul cu care a fost îngropată, cel cu ancora și poezia înăuntru. A spus că, atunci când a ajuns s-o ia cu el, a văzut o umbră pe stânci, imediat după ce ea a căzut. Trebuie să fi fost împinsă.

— Prostii.

El a dat din mână, respingând cu ușurință teoria mea.

— Ba nu! Cineva a fost acolo. Cineva care nu voia ca Eulalie să se mărite cu Edgar.

— Ar fi putut fi oricine, a intervenit Camille. Nu mă pot gândi la o pereche mai nepotrivită.

Papa s-a lăsat în fotoliul lui, râzând.

— Foarte adevărat. Dacă mă așteptam vreun pic ca Edgar să fie în stare s-o răpească pe Eulalie, l-aș fi împins eu pe *el* de pe stânci. Bucuros. S-a frecat la ochi. De ajuns cu asta, Annaleigh.

— Dar cum poți fi atât de sigur...

— Am spus de ajuns! Vocea lui era aprigă și aspră, o ghilotină căzută peste conversație. Acum, ce-i povestea asta cu pantofii?

Toate am schimbat priviri îngrijorate. În cele din urmă, Honor a înaintat și și-a ridicat fustele, arătând încălțările foarte uzate. Tălpile erau jerpelite, iar vopseaua bleumarin se ștersese de tot în câteva locuri. Majoritatea mărgelelor argintii se desprinseseră, iar panglicile erau complet zdrențuite.

Papa a scos un pantof, uluit.

— Toți sunt așa?

Tripletele s-au uitat una la alta, pe urmă și-au ridicat fustele.

— Pantofarul a promis că o să țină tot sezonul. Arată de parcă au fost la o sută de baluri.

Lenore a zâmbit, vizibil stânjenită.

— Poate a fost ceva în neregulă cu pielea?

— Și nu aveți alți pantofi? a întrebat Papa, evident bănuitor. Tocmai am plătit trei mii de florete de aur pentru un set care nu a ținut nici măcar o lună.

— Pe ceilalți i-ai ars, i-a amintit Camille. În focul în care ai ars hainele de doliu, mai știi?

Papa a oftat, apăsându-și fruntea cu buricele degetelor.

— Presupun că un drum în oraș o să fie necesar. Dar trebuie să așteptați. Plec la Vasa poimâine, în zori. Este o problemă cu carena unei nave. Nu o să plătesc pentru lucrătură proastă. S-a uitat iar la pantoful lui Honor. Nici pentru nave, nici pentru pantofi. Aș putea să mă duc la începutul săptămânii viitoare.

— Nu putem sta desculțe până atunci! a exclamat Rosalie. Nu putem lua noi barca cu vâsle? Am putea merge mâine. Toate știm să vâslim.

— Dar nu o să încăpeți toate. S-a uitat în spatele nostru. Ah, Fisher.

— Bun venit acasă, domnule! a zis Fisher, rămânând în ușă. Avea fața murdară și părul ud de sudoare. Purta un pulover gros bleumarin și ducea o găleată de palete pentru curățatul bărcilor. Ochii lui arămii s-au oprit asupra mea înainte de a se îndepărta.

— Îți place șederea? Trebuie să fie o pauză frumoasă de la mâncarea gătită de Silas, îmi imaginez, a spus Papa, așezându-se înapoi pe scaun.

— Este, cu siguranță. Și e minunat să-mi petrec atât de mult timp cu mama.

Am clipit, durerea Hannei fiind încă proaspătă în mintea mea.

— Azi m-a pus la treabă, a continuat el, ridicând găleata.

Papa s-a strâmbat de râs.

— Cureți lipitorile ca un flăcău mititel. Îmi pare rău s-o aud. A făcut o pauză. De fapt, s-ar putea să am ceva care să te ajute. Fetele trebuie să meargă mâine la Astrea dacă se ridică ceața. Poți să le duci tu cu barca?

Fisher a dat din cap.

— Mi-ar face plăcere.

— Oh, mulțumim, Papa! Mulțumim, Fisher! a exclamat Ligeia, prinzându-l pe Papa cu brațele pe după gât.

Papa a ridicat un deget de avertizare pentru noi.

— Nu o să-mi fac un obicei din a vă cumpăra perechi noi în fiecare săptămână. Alegeți ceva solid care să vă țină măcar toată iarna. Gata cu pantofii de zâne.

18

— GRĂBEȘTE-TE ȘI ALEGE CEVA, ROSALIE.

Honor sărea de pe un picior pe altul, un scâncet îndărătnic crescând în vocea ei. Papa ne dăduse cizme de marinari, găsite într-un depozit din apropierea docului, și erau prea mari chiar și pentru noi, fetele mai în vârstă. Încălțate de Grații, erau de un comic absurd.

Eram în prăvălia pantofarului de peste o oră. Fisher cărase cutiile cu pantofi uzați și le răsturnase pe masa lui Reynold Gerver, cerând să afle de ce se stricaseră atât de repede.

Bietul pantofar mormăise și bombănise în timp ce examina creațiile lui, spunând că asemenea stricăciuni nu ar fi trebuit apară atât de repede. Ne oferise tuturor pantofi noi la o părticică din prețul normal.

— Aceștia sunt foarte frumoși.

Rosalie a luat o pereche de pantofi de satin cu un toc la modă.

— Și nepractici, a spus Fisher, luându-i-l din mână. Tatăl vostru a spus foarte clar că nu trebuie să vă las să cumpărați ceva delicat și frumos. Găsește ceva la fel ca surorile tale.

Ochii ni s-au întâlnit și gâtul mi s-a contractat. Voisem să am ocazia să-l trag deoparte și să lămuresc neînțelegerea de la Pelage, dar o furtună se abătuse la puțin timp după ce plecaserăm de la Highmoor. Fisher mă respinsese, invocând nevoia de a se concentra în timp ce ploaia ne udase până la piele, făcând din drumul scurt spre Astrea o nenorocire.

Honor s-a aruncat pe un scaun prefăcându-se că leșină într-un mod demn de o scenă, iar Verity era cât pe ce să dărâme un teanc de cutii expuse în vitrină.

— Ce-ar fi să mă duc eu cu Grațiile la o ceașcă de ceai cât timp Rosalie se hotărăște? am sugerat eu.

— Sau de cidru? a întrebat Verity, trăgându-l pe Fisher de mână cu un zâmbet optimist.

El mi-a întins monedele.

— Aveți grijă să purtați glugile, le-am spus, înainte să deschidă ușa prăvăliei.

Am dat fuga pe caldarâm, ferindu-ne de băltoacele cu apă de ploaie ca să ne adăpostim sub marchiza lată a unei taverne.

— Poftim, ia astea, am spus eu, punând monedele în mâna lui Honor. Trebuie să fac ceva – o treabă –, așa că intrați voi trei și mă întorc cât pot de repede.

— Unde te duci? a întrebat Verity, evident, dornică să vină și ea.

— Nicăieri unde au cidru, am spus eu, îndemnând-o încet spre ușa mare de stejar. E frig și umezeală. Grăbiți-vă, nu vreți să înghețați!

Au fugit înăuntru și eu m-am întors prin furtună, îndreptându-mă spre ceasornicăria domnului Anderson.

Stomacul mi se strângea de vinovăție când îmi aminteam cât de nepoliticos fusese Edgar alungat de la Highmoor. Ar fi trebuit să o opresc pe Camille, ar fi trebuit să încerc mai mult să iau legătura cu el. Îmi era rușine cât de ușor mă lăsasem distrasă.

Balurile îmi consumau nu doar nopțile. Dormeam toată dimineața. Deseori, nu ne trezeam decât când era timpul să ne pregătim de următoarea petrecere. După atâți ani de haine negre și chipuri triste, balurile erau revigorante. Îmbătătoare. Măștile și bijuteriile lipite, șoaptele mătăsurilor și tulurilor, promisiunea partenerilor chipeși de dans – toate mă amețiseră până când am pierdut din vedere adevăratul scop.

Uitasem de Eulalie.

Și, sincer, nu mă deranjase până acum, când eram bine înrădăcinată acasă, înapoi la Salann, înapoi în Sare.

Trebuia să-l găsesc pe Edgar și să-i cer iertare. Nu-mi păsa ce credea Camille. Credeam povestea lui despre umbra de pe stânci și împreună aveam să descoperim cine era.

Un clopoțel de argint a sunat deasupra capului când am intrat în prăvălie, adăpostită de ploaie.

— Vin, vin! s-a auzit un glas vesel din camera de lucru.

Sau poate venea din spatele teancului de brațe de metal din colț. Erau mai înalte ca mine, folosite pentru ceasurile turnurilor din piețele orașelor.

Roți dințate și mecanisme erau împrăștiate pe orice suprafață disponibilă în prăvălie, iar șirurile de ceasuri erau agățate pe pereți. Ticăitul decalat al secundelor se suprapunea, formând o simfonie de bătăi. Era un sunet calm, subtil, dar odată ce remarcai ticăitul, devenea imposibil de ignorat.

— Cu ce vă pot ajuta azi... Edgar a apărut din camera de lucru. Când m-a văzut, s-a oprit brusc, aproape lovindu-se de o vitrină cu ceasuri de buzunar și lanțuri. Ce faci aici? a întrebat el, pe un ton nervos. Ai venit să mă dai afară și de la locul meu de muncă? O să afli că influența familiei Thaumas nu ajunge până aici. O zi bună!

— Edgar – stai! Îmi pare rău pentru asta. Ar fi trebuit să te apăr, ar fi trebuit să o opresc pe Camille. Am venit să-ți cer iertare... și să stăm de vorbă.

— De vorbă? a zis, încruntându-se la mine prin ochelarii lui mici.

— Despre Eulalie, despre umbră.

— Deja ți-am spus tot ce știu.

Mâna lui s-a ridicat spre ușa batantă.

— Nu tot, am zis eu, oprindu-l înainte să se retragă. Am văzut cum ai reacționat când Camille l-a chemat pe Roland. De ce?

El s-a încordat când a auzit numele valetului. S-a întors cu o figură șovăielnică. Și-a scos ochelarii și i-a lustruit de marginea șorțului de pânză, trăgând de timp.

— S-ar putea ca el să fie umbra? am bănuit eu.

El a mijit ochii prin lentile de parcă erau încă murdare.

— Nu știu cine era umbra aceea... dar trebuie să recunosc că și eu îl bănuiesc pe el mai întâi. Degetele lui tremurau de parcă se luptau cu dorința de a-și șterge iar ochelarii. De fiecare dată când eram la Highmoor – îl ajutam pe domnul Averson cu ceasul cu pendulă, livram un ceas de buzunar sau unul de poliță –, mereu era prin preajmă, pândea, asculta. Eulalie spunea că făcea parte din slujba lui, aștepta să fie nevoie de el, dar părea mai mult de atât... Părea...

— Da? am șoptit eu, aplecându-mă spre el.

— Ca o obsesie.

M-am uitat la ploaia care cădea în piața udă de afară, gândindu-mă la viața noastră de zi cu zi la Highmoor. Era adevărat, Roland era mereu prin preajmă, gata să ajute, dar mi se părea firesc fiindcă era unul dintre cei mai de încredere servitori ai lui Papa. Nu știam multe despre Edgar, dar aș fi îndrăznit să ghicesc că nu crescuse într-o casă ca a noastră, cu mai mulți servitori decât membri de familie.

— Eulalie ținea un jurnal? a întrebat Edgar, încercând altă abordare. A aflat ceva ce n-ar fi trebuit să știe. Poate că a scris despre asta?

Eulalie nu era genul care să-și mărturisească tainele pe pagină, cum făceau Lenore și Camille. Urâse lecțiile de scriere când eram mici și numai obligată redacta scrisori mătușilor și verișoarelor.

— N-am văzut-o niciodată cu unul.

Sprâncenele lui blonde s-au unit.

— Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convins că umbra era Roland, a spus el, întorcându-se. Nu m-a plăcut niciodată. Dacă a aflat cumva că voiam să fugim...

— N-ar încerca să te oprească pe *tine*, atunci, nu pe Eulalie? am întrebat eu.

Acuzația lui Edgar nu-mi convenea deloc. Avea prea multe necunoscute. Chiar dacă Roland ar fi fost îndrăgostit nebunește de Eulalie, trebuie să fi știut că nu avea să iasă nimic de acolo. Era moștenitoarea de la Highmoor. Papa n-ar fi lăsat-o niciodată să curteze un servitor.

Și-n plus... era atât de bătrân...

Unul câte unul, mecanismele ceasurilor s-au întors, sunând sfertul de oră. Cacofonia îmi strepezea dinții, amintindu-mi că eram plecată deja de prea mult timp. Am întins mâna spre ușă.

— Domnișoară Thaumas, stai! Trebuie... trebuie să știu... Mă crezi, nu-i așa? Despre umbră? Eulalie nu s-a împiedicat și nu și-ar fi făcut niciodată rău de una singură. Știi asta.

După o clipă, am dat din cap.

— Vreau să aflu cine i-a făcut asta. Cine... a ucis-o. A pronunțat cuvântul cu o precizie intensă, de parcă încerca să nu se bâlbâie. Vrei să mă ajuți? Te rog?

Ochii lui, aprinși deodată de fervoare îndreptățită, m-au pironit ca pe un fluture fixat într-un insectar.

— Da, am șoptit eu.

El s-a jucat din nou cu ochelarii.

— Știu că nu crezi că Roland a fost implicat, dar îmi promiți că o să faci cercetări? Pune întrebări. Dacă nu a fost el, trebuie să fi văzut ceva. El vede tot.

A sunat și ultimul ceas, cu note puțin stridente, dând importanță ideii lui Edgar.

— Așa e, am încuviințat eu.

— Bine. Mulțumesc. Familia ta vine la evenimentele de Învolburare?

Festivalul avea să înceapă peste doar o săptămână. În curând, Highmoor avea să fie cu fundul în sus, pregătit de o festivitate de zece zile.

— Mereu mergem la concurs după Prima Noapte.

O scândură a scârțâit deasupra noastră și ochii ni s-au îndreptat spre tavan. Bănuisem că eram singuri. Oare cineva trăgea cu urechea la discuția noastră?

— Ce-i acolo sus?

— Doar un depozit... Domnule Averson? a strigat Edgar.

— Da, Edgar? Doar îmi scot pelerina, s-a auzit o voce din atelierul din spatele nostru. Ploaia nu se oprește prea curând.

— Să ne întâlnim aici înainte de piesă, a șoptit el.

Am promis că așa voi face.

— Acum trebuie să mă întorc la surorile mele.

Edgar și-a dat părul pe spate și un zâmbet i-a încălzit chipul.

— Bine. Mă bucur că... Mulțumesc că mă crezi, domnișoară Thaumas.

— Annaleigh, am spus eu, oferindu-i un mic semn de prietenie.

— Annaleigh.

AM DAT FUGA PE STRADĂ, alegând cel mai rapid drum înapoi spre tavernă, chiar și prin băltoace.

Am oftat ușurată când am deschis ușa și am văzut Grațiile la o masă, pe urmă m-am oprit în loc.

Nu erau singure.

— Annaleigh! a strigat Honor.

Un tânăr s-a ridicat de la masa lor și s-a întors la salutul ei. Cassius. Pe față i-a apărut un zâmbet când m-a zărit.

— Ne reîntâlnim.

Avea obrajii îmbujorați de frig și buclele lui negre ieșeau de sub basca împletită.

— Ce cauți aici? l-am luat la rost, după care aș fi vrut imediat să-mi retrag întrebarea; suna prea acuzator, prea răstit. Ce mai face tatăl tău? am încercat din nou, mai blând, întrucât uitasem să întreb la bal.

— Mă tem că e la fel. De fapt, am venit la Astrea după provizii. Rădăcini și ierburi. E un vraci pe strada asta care spune că o să ne ajute.

— Este adevărat că dacă faci scarlatină îți curge sânge din ochi? De asta îi spune așa, nu?[1] a întrebat Honor, aplecându-se peste masă cu o veselie macabră.

— Honor! am exclamat eu îngrozită.

Cassius părea netulburat. S-a aplecat aproape de ea.

— Mai rău, chiar!

S-a îndreptat și m-a văzut încruntată în timp ce ele chicoteau.

— Am luat prânzul aici și tocmai ieșeam când am văzut aceste doamne frumoase chinuindu-se să găsească o masă. M-am gândit că aș putea să le dau o mână de ajutor.

— Nu ne vedeau de după tejghea, a explicat Mercy.

— Foarte frumos din partea ta!

— Plăcerea a fost doar a mea. Nu știam cât de încântător... Ce beau eu aici?

— Cidru cu caramel! a intervenit Verity.

— Cât de încântător poate fi cidrul cu caramel. Și tu pari să ai nevoie de unul, s-a oferit el, scoțând o monedă.

— Oh, pot să-l comand eu? a întrebat Mercy, luând banii înainte ca el să fie de acord. Te rog?

---

[1] În original, *scarlet fever* („febră stacojie").

— Și eu! s-a băgat Honor. Te lasă să stai pe scaunele mari cât aștepți.

— Și eu! a strigat Verity, nelăsându-se întrecută.

Au pornit țopăind, nespus de încântate că li se dădea voie să îndeplinească o sarcină de adulți.

— Ce mai faci? a întrebat el când fetele nu ne mai puteau auzi. Văd o oboseală aici, a spus el, gesticulând în jurul ochilor mei.

Am respins îngrijorarea lui.

— Nimic ce nu se poate rezolva cu un somn bun de noapte. Și tu? Cum e tatăl tău, de fapt?

— Nu prea bine. Cassius a zâmbit pe jumătate. O să fie o binecuvântare la final. Și-a mușcat buza. Asta nu a sunat cum trebuie.

Mi-am amintit ultimele ore ale Avei, felul în care se chinuia să respire, strigătele ei să scape.

— Nu, înțeleg ce vrei să spui. Sora mea...

El a dat din cap observând tăcerea mea.

— Surorile tale mai mici sunt foarte fermecătoare. Cea mică – Verity? – seamănă foarte bine cu tine.

— Nu ți-au împuiat capul, nu-i așa?

— Deloc. Mi-a plăcut compania lor. Ultimele săptămâni au fost o existență mai degrabă lipsită de prieteni.

Am murmurat ceva cum că înțeleg, apoi am tăcut. Nu era ca și cum fusese blocat pe Selkirk în tot acest timp. Fusese și la Pelage. La bal.

— Sper că nu au fost în întregime neplăcute.

Când a zâmbit, ochii lui au dansat în nuanțe scânteietoare de albastru-închis.

— Bineînțeles că nu.

— Nu eram sigură dacă mai apuc să te văd după... Am sperat că o să ne reîntâlnim.

— Serios? a zis Cassius, înăbușindu-și un zâmbet mulțumit.

Fără masca strălucitoare după care să mă ascund, cuvintele mele păreau prea îndrăznețe, prea curajoase, dar mi-am amintit ce spusese el la bal. Regretul era cel mai urât coșmar dintre toate.

— Serios.

Zâmbetul lui a devenit foarte larg.

— Mă bucur să aud asta.

Obrajii îmi ardeau de plăcere și m-am uitat în altă parte, prea timidă să-l privesc în ochi.

Pe peretele din spatele lui era o tapiserie mare cu Arcannia. Fiecare secțiune era țesută în fire de culoare diferită.

I-am arătat-o.

— Unde e casa ta?

El s-a întors să studieze harta.

— Puțin aici, puțin acolo. Am trăit cam peste tot.

— Ești navigator? am bănuit eu.

— Ceva asemănător.

— Care a fost locul tău preferat?

El și-a tras scaunul mai aproape de al meu, oferindu-ne amândurora o vedere mai bună a tapiseriei.

— Cred că mi-au plăcut toate, a spus, gesticulând spre bucata galben-aprins din mijlocul regatului.

— Acolo e Lambent. Am fost acolo puțin în copilărie. Tu ai fost vreodată? E un deșert lung și fierbinte, cu dealuri de nisip cât vezi cu ochii. Soarele bate de sus, pârjolind totul.

Am clătinat din cap că nu.

— Cum trăiesc oamenii așa? Atât de izolați de apă?

— Sunt oaze din loc în loc. Și sunt animale mari numite cămile, cu cocoașe uriașe și picioare subțiri. Merg așa. Și-a folosit degetele ca să mimeze o ființă cu patru picioare ce mergea pe masă. Ele poartă pe spinare Oamenii Luminii, cei care îl slăvesc pe Vaipany, dincolo de nisipuri. A arătat către un lanț muntos roșu-sângeriu, cusut în zigzag. Când aveam opt ani am petrecut o vreme în Munții Cardanieni.

Am inspirat brusc.

— Acolo sunt Trișorii, nu-i așa?

Cassius a dat din cap.

— Și zeul afacerilor necurate, Viscardi.

Am tresărit. Doar auzind numele acela spus cu glas tare, mă durea capul. Oare Trișorul avea să o ia ca pe o invitație să ni se alăture?

— Cum a fost?

— E o comunitate săracă. Oamenii de acolo își câștigă existența culegând planta nyxmist. Are florile roșu-aprins, ca pălăria-cucului. Crește doar acolo, foarte sus, aproape de zăpadă. Uleiul este prețuit de vraci și se spune că vindecă aproape orice boală. Poți să-ți dai seama imediat cine din sat recoltează florile. Au mâinile pătate mereu de roșu de la vopseaua pe care o secretă planta.

— Ce îngrozitor, am murmurat eu, imaginându-mi un oraș plin de oameni cu mâinile însângerate. Așa se numesc? Oamenii Florilor?

— Oamenii Oaselor, m-a corectat el.

Am strâmbat din nas.

— Nu cred că este un loc pe care mi-ar plăcea să-l vizitez. De ce ai fost acolo?

Cassius a râs.

— Nu făceam afaceri, dacă asta crezi! A coborât vocea. Mama avea afaceri de care se ocupa.

Nu mi-o puteam imagina pe mama cărându-ne prin regat, căutând în mod activ să-și câștige pâinea, și am devenit imediat interesată.

— Cu ce se o...

— Asta a fost preferata mea, a spus el, tăindu-mi vorba, apoi s-a ridicat și a bătut cu degetul în colțul cel mai nordic al hărții. Domeniul lui Zefir. Grupuri micuțe de novici religioși își fac casa pe stânci. Își împodobesc satele cu ghirlande, flamuri și steaguri albastre. Zeci de mori de vânt se învârt toată ziua, iar elicele lor creează o simfonie măreață de zgomot.

Oare îmi întrerupsese întrebarea din pricina emoției sau o evitase intenționat?

— Oamenii Vijeliei, am spus eu, studiindu-l.

— Da, exact! Un ceas deasupra barului a bătut ora fixă. E deja ora trei? a întrebat el, mijind ochii. Mă tem că trebuie să plec. Am venit cu barca vecinului meu. A jurat că mă lasă în urmă dacă întârzii.

— Cassius, eu...

Când ochii lui m-au privit senin, mi-am pierdut șirul gândurilor. Voiam să aflu mai multe despre el, atât de multe, dar când și-a pus haina de ploaie mintea mi s-a blocat brusc și gura mi s-a golit.

— Îți place ștrudelul?

Ochii lui au sclipit amuzați și am vrut să mă strâmb. Ce mă apucase? Mă simțeam vrăjită, de parcă altcineva îmi controla corpul. Cineva care nu voia nimic mai mult decât să-și treacă degetele prin părul negru al lui Cassius. Cineva care voia să tragă acel cap plin de bucle spre ea și să fie în sfârșit sărutată. Cineva care voia... Obrajii îmi ardeau în timp ce în minte mi se derulau lucruri necuviincioase.

— Ei bine, depinde, a răspuns el cu o voce senină și glumeață. Mă inviți în oraș la ștrudel, Annaleigh?

— Nu! Gulerul rochiei mele părea nespus de strâmt și eram convinsă că aveam obrajii roșii ca merele. Doar că... Este o brutărie pe stradă care e recunoscută pentru asta... dacă îți place așa ceva.

— Iubesc ștrudelul, a mărturisit el. Cel cu cireșe e preferatul meu și mi se pare și mai bun când îl savurez într-o companie plăcută. Dar chiar trebuie să plec azi. Ne putem întâlni mâine aici?

Am deschis gura, dornică să accept, dar un țipăt mi-a tăiat vorba. Venea de afară, urmat de strigăte de ajutor.

Cassius s-a aplecat peste mine, uitându-se pe fereastră. Preț de o clipă, i-am simțit mirosul parfumului, cald și luxuriant. Când s-a retras, mi-am dorit să-l simt din nou.

El și alți clienți au ieșit în grabă din tavernă. S-a auzit încă un țipăt și sângele mi-a înghețat în vene. Părea să fie Camille. Oare se întâmplase ceva cu una dintre triplete? Grațiile au sărit de pe scaunele de la bar, arătând de parcă și ele ar fi dorit să iasă pe stradă.

— Stați aici, le-am spus, punându-mi pelerina pe umeri. La masă. Mă întorc imediat.

Un grup de oameni s-a adunat ceva mai departe pe stradă, în fața ceasornicăriei. Am oftat ușurată când le-am văzut pe Camille și toate tripletele la marginea exterioară a grupului. Se țineau una de alta cu lacrimi în ochi.

— Ce se întâmplă? Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, neputând să nu le strâng de brațe, asigurându-mă că erau în siguranță.

— E mort, a scâncit Camille, îmbrățișându-mă cu mâinile tremurând. Chiar a murit.

Inima mi s-a oprit, în timp ce mă uitam prin mulțime, căutându-l pe Fisher.

— Unde e?

Ea a clătinat din cap și s-a lăsat spre Rosalie, ștergându-și lacrimile.

— Fisher? am strigat eu, strecurându-mă prin mulțimea înghesuită. Fisher?

Vocea mi s-a schimbat, transformându-se în țipăt în timp ce împingeam lumea spre partea din față a cercului.

— Annaleigh, nu! a spus Cassius, apărut deodată lângă mine, trăgându-mă înapoi, departe de băltoaca făcută de ploaie.

Uitându-mă în jos, am urlat.

Nu era ploaie.

Edgar zăcea într-o baltă crescândă de sânge, cu trupul zdrobit și prăbușit pe caldarâm. Ochelarii erau căzuți la câțiva metri, cu o lentilă crăpată. Fisher stătea în genunchi lângă el cu urechea lipită de pieptul lui, căutând semne de viață. După un moment prelung, a ridicat privirea spre mulțime și a clătinat din cap întristat.

O femeie a leșinat, căzând într-o stare profundă de inconștiență și stârnind agitație în jur în timp ce însoțitorii ei încercau s-o prindă.

— Ce s-a întâmplat?

— Era la fereastra de la etaj și pur și simplu... a căzut, a spus un bărbat aproape de noi, arătând spre fața prăvăliei.

Cassius încerca să mă protejeze de haos, întorcându-mă cu spatele la priveliștea corpului, dar m-am zbătut să mă eliberez.

— A sărit?

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Nu știu.

— Am auzit că i-a murit iubita de curând, a spus o femeie de lângă noi, auzindu-ne discuția. A fost prea mult pentru bietul om, a adăugat, plescăind din limbă a tristețe, apoi s-a întors la treburile ei.

Nu avea niciun sens. Abia vorbisem cu el. Plănuiserăm să ne întâlnim săptămâna următoare. Voia să afle ce se întâmplase cu Eulalie. Să afle cine o...

Cine o omorâse.

M-am uitat la înclinarea puternică a acoperișului prăvăliei și la fereastra deschisă, amintindu-mi de scândura din podea care scârțâise. Cineva fusese acolo sus cu el. Edgar nu fusese singur.

Oricine o împinsese pe Eulalie de pe stânci fusese cu Edgar înainte să cadă. Eram sigură de asta. Smulgându-mă de lângă Cassius, am fugit spre prăvălie, ignorând protestele lui. Dacă nu urcam chiar acum la etaj, criminalul avea să-mi scape.

Am ocolit locul unde zăcea Edgar și m-am lovit de pieptul lui Fisher.

— Annaleigh, ce faci? a întrebat el, apucându-mă de încheieturi să mă oprească.

— Trebuie să intru acolo. Să urc la etaj. Fisher, trebuie să mă ajuți!

— Cu ce să te ajut?

— Să găsesc ucigașul! E înăuntru!

— Ucigașul? a repetat el, încercând să mă țină în timp ce mă zbăteam să scap din strânsoare. Annaleigh, nu e niciun ucigaș. Am văzut când s-a întâmplat. A sărit.

— A fost împins!

— Nu, nu a fost.

— Dă-mi drumul! am țipat eu, călcându-l pe picioare.

Fisher m-a cuprins cu brațele, ținându-mă să nu mai dau din mâini.

— Calmează-te, Annaleigh! Te dai în spectacol.

M-a tras la pieptul lui și mi-am văzut surorile, cu ochii mari de groază. Sprâncenele lui Cassius erau încruntate de îngrijorare. Zeci de spectatori din jurul corpului lui Edgar se uitau la criza mea. Am scos o răsuflare întretăiată, simțind că mă dezumflu.

M-am întors cu spatele, neputând să mai suport privirile lor asupra mea. M-am uitat în ochii lui Fisher, implorându-l.

— Fisher, știu că ești supărat pe mine, dar, te rog? Te rog, vii cu mine să te uiți? L-am vizitat mai devreme pe Edgar. Am auzit o scândură din podeaua de sus scârțâind. Cineva era acolo. Cineva ne asculta! Trebuie să știu cine.

— Nu sunt supărat pe tine, Annaleigh. Mie... mi-a fost rușine de ceea ce s-a întâmplat, dar nu sunt supărat. N-aș putea niciodată să fiu supărat pe tine.

— Atunci, te rog, mă ajuți? Trebuie să-l găsim până nu fuge.

El și-a trecut degetele prin păr, oftând sonor.

— Mă duc să mă uit. Dar îți jur că nu a fost nimeni la fereastră în afară de Edgar. Rămâi aici.

— Ai grijă! am strigat în urma lui.

Rămasă singură pe treptele prăvăliei, nu știam ce să fac. Un grup de bărbați a acoperit corpul lui Edgar cu un cearșaf și a împins mulțimea înapoi pe trotuar. Voiam să mă întorc la surorile mele și la Cassius, dar deodată m-am temut să nu mă apropii prea tare de cadavru. Cearșaful alb se făcea repede roșu. M-am întors, uitându-mă la ceasurile de buzunar din vitrină în timp ce-mi apăreau lacrimi în ochi.

Nu sărise. Nu ar fi avut cum să facă așa ceva.

Fisher s-a întors câteva clipe mai târziu, cu ochii înnegurați în timp ce clătina din cap.

— Îmi pare rău, Annaleigh. Nu era nimeni acolo.

19

— CINEVA A FOST ACOLO! AM REPETAT EU CÂTEVA ore mai târziu, aproape urlând de frustrare, în timp ce Camille stătea la măsuța ei de toaletă, jucându-se cu noul ei fard. Își trecea peria pe obraji, dându-le o nuanță palidă de piersică. Doar nu te duci la dans în seara asta!

— De ce? Pentru că Edgar s-a sinucis? Nu m-am gândit niciodată la el când trăia; nu te poți aștepta să-l jelesc după ce a murit.

— Azi după-amiază plângeai. Te-am văzut!

— A fost tulburător. Nu e ca și cum oamenii se aruncă spre moarte de câte ori mă duc la piață.

Am luat recipientul cu culoare de la ea.

— Te rog, nu pleca! Rămâi acasă cu mine.

Ea a arcuit sprâncenele.

— Nu. Și nici tu nu ar trebui să rămâi. Hai cu noi și uită de toate. Ea a zâmbit, aplicându-și o porție generoasă de roșu pe buze. Sigur, presupun că tu nu vrei să uiți chiar totul în legătură cu ziua de azi.

Mi-a întins un colier strălucitor. Tema din seara asta era Bijuteriile de la Curte și ea purta rochia roz-auriu de la balul tripletelor.

— Poți să mi-l prinzi tu? Încheietoarea e foarte mică.

— Ce înseamnă asta? Ce n-ar trebui să uit?

Zâmbetul ei era viclean, cu subînțeles.

— Te-am văzut prin fereastra tavernei înainte de... Edgar. Singură cu băiatul acela.

— Grațiile erau la tejghea, luau cidru.

I-am așezat bijuteria în scobitura gâtului.

— Păreai foarte fericită să vorbești despre cidru. Cine e, de fapt?

— Încă nu ești gata? a întrebat Ligeia, pășind înăuntru. O să pierdem primul cadril!

— Sunt gata, a spus Camille, ridicându-se și făcând o piruetă.

— Eu nu merg.

Ligeia s-a bosumflat.

— De ce nu?

Am dat fardul deoparte.

— Astăzi am văzut un om murind. Cum vă puteți duce la dans?

— Nu l-am *văzut* cu adevărat murind. Era deja mort. Și-apoi, în sfârșit avem pantofi noi.

M-am jucat cu o pieliță ruptă de la inelar. O picătură mare de sânge a apărut pe deget când am smuls-o.

— Încă nu sunt purtați. O să faceți bășici.

Camille mi-a dat o batistă.

— Atunci o să facem bășici. Du-te la culcare, acritură! M-a sărutat pe obraz de noapte bună. O să te simți mai bine dimineață.

Am încercat o ultimă tactică.

— Arăți de parcă și ție ți-ar prinde bine o noapte întreagă de somn.

În ciuda petei de culoare de pe obrajii ei, avea cercuri întunecate sub ochi, ce îi pătau în vinețiu pe pielea palidă.

— Așa o să fac. Mâine.

Camille și-a luat poșeta și a stins felinarele, scăldând holul în beznă în afară de strălucirea lumânării mele. Ea și Ligeia s-au furișat pe scările din spate, ca să se întâlnească în grădină cu Rosalie și Lenore.

Chicote înăbușite ieșeau din camera lui Mercy. Fără îndoială, ea, Honor și Verity puneau ceva la cale. Am ascultat o vreme la ușă, întrebându-mă dacă să le stric distracția. Se auzeau fredonând și râzând, iar Mercy ținea ritmul pe deasupra zgomotului.

— Și unu, doi, trei. Unu, doi, trei. Unu, doi, trei, întoarce-te.

Chiar și ele dansau în seara asta.

După ce am aprins candelabrele de o parte și de alta a patului, mi-am pus rochia pe umeraș și am îmbrăcat o cămașă de noapte curată. Era din voal moale, presărat cu fulgi brodați pe decolteu și pe mâneci.

La măsuța mea de toaletă, am scos acele de păr și mi-am pieptănat șuvițele răsucite. Mama spunea că dacă te pieptănai înainte de culcare aveai părul nu doar strălucitor, dar te și ajuta să-ți descâlcești gândurile încurcate de peste zi, asigurând un somn relaxat și liniștit. Nu eram sigură de câte ori trebuia să dau cu peria ca să descâlcesc încurcătura asta. Mă temeam că nu o să scap niciodată de imaginea ochelarilor sparți ai lui Edgar.

Peria de argint capta lumina lumânării, hipnotizându-mă prin oglindă în timp ce trecea prin șuvițele întunecate. Oare făcusem o greșeală că nu mă dusesem cu surorile mele? Eram prea singură aici cu gândurile mele. Dacă aș fi plecat și eu să dansez, măcar aș fi fost prea ocupată să fierb în suc propriu.

Cineva a alergat pe lângă ușa mea, trezindu-mă din reverie.

Am scos capul pe ușă, uitându-mă în lungul coridorului întunecat. O explozie de chicoteli a răsunat de pe scările din spate. Cu un oftat obosit, m-am îndreptat spre ele. Aveam să le prind pe Grații în jocul pe care-l jucau, să le trimit la culcare, pe urmă să adorm și eu. Era mult prea târziu pentru asemenea prostii.

Am fugit pe hol, sperând să le opresc înainte să trezească toată casa. Când am pășit pe prima treaptă, am auzit râsul din spatele meu. M-am întors, am întins lumânarea, dar nu era nimeni acolo. Uitându-mă prin întuneric, am mijit ochii, dar umbrele au rămas nemișcate.

— Verity?

Puteam oricând să pun pariu că ea avea să cedeze prima.

Tăcere.

— Mercy? Honor? Nu e amuzant.

Bufnituri puternice, ca niște tălpi goale care coboară treptele, se auzeau de jos. Cum se întorseseră pe scări fără să le prind? Din ce în ce mai furioasă, am alergat după ele.

Totul părea în ordine când am ajuns la primul etaj. Ferigile în ghiveci flancau arcada spre bucătării. Nimeni nu putea trece de ele fără să facă frunzele să se legene înainte și înapoi. Erau nemișcate. Grațiile trebuie să o fi luat spre fața casei.

În timp ce mă îndreptam spre holul mare, verificând sufrageria, uitându-mă în solariu, mi-am dat seama cât de întunecat era etajul principal. Nu vedeam strălucirea grăitoare de la lumânările fetelor. Honor era îngrozită de întuneric; cu siguranță n-ar fi coborât fără lumină.

Am ascultat după zgomote care să arate în ce direcție o luaseră. Părea că și ele se opriseră, ținându-și respirația, în vârful picioarelor, încercând din răsputeri să nu râdă.

Ocolind un colț, m-am lovit de o siluetă întunecată. Strigătul meu gâtuit a răsunat pe coridor.

— Domnișoară Thaumas! a exclamat Roland, întinzând mâna să mă echilibreze.

M-am ferit de atingerea lui, suspiciunile lui Edgar alergându-mi prin minte.

— Sunt în regulă, l-am asigurat. Doar că m-ai luat prin surprindere.

În ciuda orei târzii, el arăta încă impecabil, cu uniforma călcată cu grijă și încheiată la nasturi. Chiar și cravata era legată cu mare precizie.

— Ești trează foarte târziu, a spus el cu ochii fixați pe ai mei, având grijă să evite să se uite la cămașa mea de noapte. Ai nevoie de ceva? Un pahar cu apă? Lapte cald? Bucătăreasa s-a dus deja la culcare, dar sunt sigur că pot să fac niște ceai. Un ceai de mușețel să te ajute să dormi?

Am respins ofertele lui.

— Le căutam pe Grații. Le-ai văzut?

— Nu dorm și ele? a întrebat el, uitându-se peste umărul meu ca și cum ar fi vrut să le prindă când se furișau spre noi.

Flacăra lumânării a prins un curent, făcând umbrele să danseze înainte și înapoi pe trăsăturile subțiri și ascuțite ale lui Roland. Într-o clipă, a devenit un gargui răutăcios; în clipa următoare, un confident de încredere al familiei.

— Se joacă de-a ceva. Speram să le trimit la culcare înainte să afle Papa.

— Să trimit servitorii să ajute?

Am clătinat din cap.

— Nu... nu, sigur că nu. Sunt sigură că sunt pe undeva pe aici.

Ochii deschiși la culoare ai lui Roland încă priveau într-ai mei. Aștepta ca eu să-l las să plece, știam asta, dar pentru o clipă mi s-a părut că simțea că mă gândeam și la alte lucruri în afară de Grații.

— Mai știi... Îți mai amintești noaptea în care Eulalie...

El a încruntat sprâncenele argintii, bănuind despre ce seară era vorba.

— Mult prea bine, domniță.

— Ai văzut-o cumva – sau ai văzut ceva neobișnuit prin casă?

Roland s-a încruntat.

— Nu, din păcate. Eu... eram liber în seara aceea pentru ziua mamei. Optzeci de ani, știi. A avut loc o mică petrecere în Astrea. Am plecat devreme în după-amiaza aceea ca să ajut cu pregătirile. Fratele meu, Stamish – știi că e valet pentru regele Alderon –, chiar și el a reușit să participe. A fost o adevărată sărbătoare. Gura lui s-a strâmbat. Mă simt vinovat pentru moartea lui Eulalie. Dacă n-aș fi plecat, dacă aș fi fost aici, poate c-aș fi putut s-o opresc.

— S-o oprești de la ce?

El a flexat degetele lungi pe lângă corp.

— Nu cred că a ieșit doar la o plimbare prin lumina lunii, cum e de părere tatăl tău... Slujnicele bârfesc despre ceva îngrozitor, știi, și erau convinse că fugea de acasă în noaptea aceea. Să se mărite în secret, a adăugat el într-o șoaptă atât de joasă, încât abia am auzit-o. Am observat când curățau camera lui Eulalie că lipsea o valiză mică, precum și câteva dintre hainele și lucrurile ei personale. Ochii lui s-au întunecat. Fugea de acasă, domnișoară Thaumas, știu asta.

— Atunci, însoțitorul ei... a împins-o de pe stânci? am întrebat eu, având grijă să nu-i încarc teoria cu propriile mele informații.

Roland și-a dres glasul, o tuse zgomotoasă și subită pe coridorul gol.

— Sigur că nu! Bătea vântul în noaptea aceea... Era prea tare vântul ca să fie pe stânci cu un bagaj greu de manevrat. N-ar fi trebuit să fie acolo din capul locului... Nu e bine să vorbești morții de rău, dar ceasornicarul din Astrea nu avea intenții bune. Ar fi adus doar rușine acestei familii. Păcat de Eulalie. Poate e mai bine că el a ales să... S-a oprit, clătinând din cap. Iartă-mă, domnișoară Thaumas! Vorbește gura fără mine. Crezi că ar trebui să reaprindem felinarele?

— Felinarele? am repetat.

— Să găsim fetițele mai ușor.

Se părea că discuția noastră despre Eulalie se terminase.

— Oh... nu. Sunt sigură că s-au săturat de joc și s-au dus la culcare. Poate că ar trebui să faci și tu la fel? am propus eu.

— Ești sigură că nu mai pot face nimic pentru tine?

Am clătinat din cap.

— Deja faci foarte multe. Noapte bună, Roland!

— Vise plăcute, domnișoară Thaumas.

Am luat-o pe alt coridor, de parcă mă îndreptam spre scări, dar m-am oprit unde nu se mai vedea lumina lumânării.

În ciuda siguranței lui Edgar, Roland nu fusese la Highmoor în noaptea în care Eulalie fusese ucisă. Îmi venea să plâng. Nu progresasem deloc din noaptea priveghiului, dar acum eram în totalitate pe cont propriu și mai trebuia să țin cont și de moartea lui Edgar. Oare încotro puteam să mă îndrept acum?

Ștergându-mă la ochi, m-am desprins de perete. Trebuia să merg la culcare. Totul avea să arate mai bine după o noapte bună de odihnă.

În timp ce treceam prin dreptul galeriei, un foșnet mi-a atras atenția.

Am intrat în camera lungă. Portrete cu membri îndepărtați ai familiei se uitau la mine din ramele lor grele și împodobite. Oricâți ani ar fi trecut, nu se putea șterge mirosul puternic de uleiuri și lacuri care-mi înțepau nasul. Statui mici, busturi ale foștilor duci pe socluri de marmură, erau împrăștiate prin cameră.

Ocolind un bust foarte mare, m-am oprit în loc.

— Verity?

Nu a răspuns și m-am uitat prin cameră, întrebându-mă dacă Mercy și Honor o puseseră acolo să mă sperie.

Stătea în mijlocul unei raze de lună, desenând imagini pe podea cu vârful degetelor.

— Verity? am repetat eu, încremenită și convinsă deodată că nici măcar nu era surioara mea.

Când am ajuns în sfârșit la ea, m-am temut să nu fie cumva o străină în locul ei.

O străină cu lacrimi negre care-i curgeau pe față.

Dar era Verity, cu buclele și obrajii ei rotunzi.

— Uită-te la desenul meu, Annaleigh! a exclamat ea.

M-am uitat la podea. Nu era nici hârtie, nici culori.

— Cred că mergi prin somn, scumpa mea, am murmurat eu încet.

Ea a clătinat din cap, cu ochii lucizi și luminoși.

— Vino aici, a spus, bătând cu palma în podea în fața ei.

M-am așezat în genunchi, convinsă că Mercy și Honor erau pregătite să iasă dintr-un colț întunecat să mă sperie. Când n-au făcut-o, am gesticulat spre lespezile cadrilate dintre noi două.

— Spune-mi despre desen.

— E Edgar, a spus ea, arătând spre un pătrat gol în timp ce inima mea s-a oprit brusc.

— Poftim?

— Vezi, aici e locul în care a căzut...

Degetul ei a mimat o baltă de sânge.

Am clătinat din cap.

— Tu n-ai văzut asta.

— ...și aici sunt ochelarii lui...

— N-ai văzut nimic din toate astea.

Verity a ridicat privirea, surprinsă.

— Nu era nevoie. Eulalie mi-a spus.

Și-a pus mâna caldă peste a mea, judecând greșit expresia de groază de pe fața mea.

— Nu fi tristă pentru Edgar, Annaleigh. Acum e cu Eulalie. Sunt împreună.

— Eulalie ți-a spus asta? am repetat, cu stomacul strâns în noduri dureroase.

Nu era normal. Nu era doar o etapă. Ceva era foarte, foarte în neregulă cu surioara mea.

Ea a dat din cap, netulburată, și o amintire mi-a apărut în gând. Ceva ce-mi spusese Fisher.

Nu i-au plăcut niciodată poveștile scurte, nu-i așa?

— Verity... Când vine Eulalie în vizită, cum vorbești cu ea? Dacă ar fi ceva ce vrem s-o întrebăm... am putea?

— Sigur că da.

— Cum o găsești? Trebuie să aștepți să apară?

— Vrei să vorbești cu Eulalie?

M-am oprit. Era o nebunie desăvârșită. N-ar fi trebuit să o încurajez.

Totuși, am încuviințat din cap.

Ochii lui Verity s-au îndepărtat de mine, privind direct peste umărul meu.

— Poți s-o întrebi acum, dacă vrei.

Mi s-a ridicat părul pe ceafă.

— Ce vrei să spui?

— E chiar aici. Amândoi sunt.

Am urmărit degetul ei și am zărit două siluete întunecate în fereastră, înainte să întorc capul înapoi la Verity. Era un joc al luminii, umbre lungi proiectate de soclurile din jurul camerei. Nu era Eulalie.

Și atunci l-am auzit.

Era un foșnet ușor de fuste de mătase ce treceau pe lespezile de marmură, însoțite de sunetul pantofilor bărbătești eleganți.

Veneau spre mine.

Pașii s-au oprit în spatele meu și deodată i-am simțit, le-am simțit prezența, ca un pește antrenat să simtă mișcările bancului înainte să aibă loc. Pieptul mi s-a încordat, prea strâns ca să pot să mai respir cum trebuie. Verity a zâmbit către oaspeți, dar eu n-am îndrăznit să mă întorc și să fac la fel. Nu voiam s-o văd pe sora mea. Nu așa. M-am aplecat în față, rămânând cu ochii în podea.

— Vrea să știe de ce nu te uiți la ea, a spus Verity cu o voce blândă și distantă.

— Eulalie? am șoptit eu încet, simțind că înnebunisem.

Am încercam să-mi imaginez că eram în criptă, stând în fața statuii ei. Ce-aș fi spus atunci?

— Mi-e... mi-e foarte dor de tine.

— Și ei îi e dor de tine.

— Poți să-mi povestești despre noaptea aceea, despre poteca de pe stânci? Edgar a spus că trebuia să se întâlnească cu tine – dar a venit altcineva în locul lui?

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Verity dând încet din cap, cu ochii nespus de mari.

— Cine a fost? Cine te-a ucis?

Aveam furnicături în piele și am simțit că Eulalie pășește și mai aproape de mine. Un miros urât mi-a umplut nările, ca duhoarea din piața de pește la sfârșitul unei zile călduroase, în care carnea se strica.

Două mâini reci m-au prins de umăr și m-au tras în spate, iar eu mi-am înfipt dinții în buza de jos. Unghiile ei fuseseră vopsite într-un coraliu vesel, dar vârfurile erau acum zdrențuite și două unghii lipseau de pe carnea îmbibată cu apă. Am închis ochii strâns și un scâncet mi-a scăpat printre buze.

— Tu! a țipat Eulalie, pe urmă m-a împins în față cu atâta forță, încât m-am lovit cu capul de podeaua de marmură.

Am clipit să alung stelele pe care le vedeam, gata să o apuc pe Verity și să fug, dar camera era goală.

— Verity! am strigat eu, apoi am coborât glasul. *Eulalie?*

Din capătul opus al camerei, în dreptul ferestrei, s-a auzit din nou foșnetul de fuste. Probabil o luase pe Verity și o ascunsese după draperii. Lui Eulalie îi plăcuse mereu jocul de-a v-ați ascunselea.

Am înghițit în sec și m-am apropiat de draperiile grele de catifea. Imaginația mea era inundată de un val de peisaje înfiorătoare gândindu-mă la ce aveam să găsesc.

Lumina lunii intra în încăpere, argintie și atât de densă, încât aproape o atingeam. Cu mâinile tremurânde, am tras o draperie, pe urmă încă una, dar surorile mele nu erau acolo.

Mișcarea mi-a atras atenția. Un fluture, aproape cât mâna mea, se agăța de un ochi de geam. Dădea din aripi, foșnind pe sticlă.

Alt fluture a ieșit dintre faldurile perdelelor, târându-se pe suprafața aspră. Semne ciudate ca niște cranii mici și urâte erau presărate pe aripile lui. A apărut al treilea. Apoi al patrulea. M-am dat înapoi de la fereastră și unul mi s-a așezat pe umăr cu o greutate surprinzătoare. Mi s-a prins în păr, încurcându-se și răsucindu-se. Am dat cu degetele în locul acela, sperând să-l salvez, dar am atins ceva cu blană.

Dezgustată, mi-am scuturat părul. Insecta a aterizat pe podea cu o bufnitură mult mai puternică decât ar fi trebuit să facă un fluture. Când m-am aplecat să îl examinez, m-am îngrețoșat observând cea mai mare molie pe care o văzusem vreodată. Avea aripile rupte și prăfuite și se lovea de lespezi, străduindu-se să se îndrepte. Șase picioare, musculoase, zvâcnind, se zbăteau furioase. Antenele uriașe încunUNau capul moliei, chiar deasupra ochilor mari și bulbucați.

— Verity? am strigat din nou, dar n-am primit răspuns.

Surioara mea nu era aici și începeam să cred că nici nu fusese vreodată. Îmi simțeam capul desprins de corp în timp ce mă chinuiam să înțeleg ce se întâmpla cu mine.

Încă o molie a zburat de sus, aterizând lângă prima. Dându-mă înapoi, am călcat pe una. Simțind aripile trosnind sub degete, m-am speriat și am fugit din cameră înainte să vină după mine.

Când am îndrăznit să privesc în urmă, am văzut un roi de molii, cu sutele, așezate pe statui, pe tablouri, pe polița șemineului – oriunde voiau. Am alergat pe scări la etajul al patrulea.

— Papa! Trebuie să te trezești! am strigat, dând buzna în dormitorul lui.

După zgomotele ce se auzeau din pat – cu draperiile trase, din fericire – a devenit dureros de evident deodată că Papa nu dormea. Strigătele de extaz ale Morellei s-au transformat într-un urlet gâtuit de frustrare.

— Pleacă, Annaleigh! a poruncit ea printre dinți.

— Dar e..., am dat să spun, după care m-am oprit.

Simțeam în piept un amestec dureros de emoții contradictorii. Groaza pe care o simțisem la parter era înăbușită pe moment de acreala fierbinte a rușinii copleșitoare.

Cearșafurile s-au descurcat cu încă un oftat puternic. Capul lui Papa a ieșit dintre draperii, roșu la față de la efortul la care nu voiam să mă gândesc.

— Ce e, copilă?

— Nu o găsesc pe Verity și sunt molii. Sute de molii. În toată galeria.

A urmat un moment lung de tăcere. Încercam să nu-mi imaginez ce se întâmpla înainte să intru, dar nu-mi puteam scoate din cap sunetele acelea. O mână a tras perdelele la o parte și Papa și-a luat halatul de pe stâlpul patului, bombănind ceva ce n-am auzit. Am întrezărit corpul alb al Morellei înainte ca el să tragă din nou draperiile și s-o acopere.

— Arată-mi! a poruncit el, legând un nod.

Avea fața înfiorător de severă când am ajuns la parter. M-am oprit în fața ușilor de la galerie, prea înfricoșată să intru. Nu suportam să le văd corpurile păroase târându-se peste tot.

— Annaleigh, explică-mi.

Am îndrăznit să privesc înăuntru. Galeria era goală. Papa a aprins mai multe lămpi cu gaz, căutând urmele roiului, dar nu era nimic.

— Nu înțeleg. Am scuturat draperiile. Poate unele erau ascunse în falduri. Erau aici. Peste tot. Am călcat pe una chiar acolo.

M-am dus spre șemineu. Zburaseră toate pe coș și se agățaseră de cărămizile înnegrite ca niște lilieci în peșteră? Am ridicat ochii, convinsă că aveam să fiu atacată de aripile mari și zdrențuite.

Era curat.

Papa s-a uitat pe fereastra conturată de lumina lunii. Valuri de furie tangibilă se revărsau dinspre el.

— Nu e amuzant, Annaleigh.

— Dar, Papa, chiar erau…

— Știu că voi, fetele mai mari, nu vă bucurați de relația mea cu Morella, dar e soția mea și nu o să vă permit să ne mai întrerupeți nopțile așa.

Am rămas cu gura căscată. Chiar credea că era o farsă răutăcioasă?

— Nu asta am… Nici nu știam că voi…

M-am oprit cu obrajii în flăcări. Oricâte remușcări aș fi avut, nu puteam termina propoziția aceea.

— Du-te la culcare, Annaleigh!

— Dar Verity…

— Verity doarme în camera ei. O să ne ocupăm de asta când mă întorc de la Vasa.

Am deschis gura să protestez, dar el m-a oprit imediat.

— Niciun cuvânt în plus.

Am ieșit din cameră când mi-am dat seama că nu avea să mă mai asculte. S-a deplasat spre foaier, luând-o pe drumul mai lung ca să mă evite. Stomacul mi s-a strâns când l-am văzut plecând.

Ce se întâmplase? Mai întâi, Verity și Eulalie, apoi moliile. M-am oprit la baza scărilor, pe urmă m-am întors și am intrat iar în galerie, convinsă că aveam s-o găsesc plină de monștri înaripați.

Era goală.

Am ieșit, frecându-mi tâmplele și simțindu-mă nu tocmai în apele mele. Nu avusesem niciodată momente de somnambulism până atunci, dar poate că visasem acel coșmar.

Dar păruse atât de real!

Elizabeth spusese că văzuse lucruri înfiorătoare înainte să facă baia aceea fatală. Umbre care nu erau acolo. Semne în frunzele de ceai. Odată petrecuse toată după-amiaza în camera ei, prea speriată să iasă pentru că văzuse o bufniță zburând în miezul zilei și spunea că era un semn prevestitor de moarte. Slujitorii șopteau că înnebunise.

Când am ajuns la etajul al treilea, m-am dus imediat în camera lui Verity, sigură că o voi găsi goală. Dar am găsit-o, exact cum prevăzuse Papa, în pat, dormind dusă.

M-am uitat la pieptul ei care urca și cobora cu regularitate. Dormea de ceva vreme; nu era la parter, vorbind cu sora noastră moartă. M-am frecat la ochi, alungând noianul de gânduri neajutătoare.

Eram obosită. Nimic mai mult. O minte epuizată era capabilă să joace feste – cu siguranță existau destule povești despre marinari somnoroși care zăreau nave fantomă sau sirene în timpul cartului de noapte.

Asta era tot.

M-am întors cu spatele și am mers spre camera mea. După o noapte de odihnă, totul avea să arate mai bine.

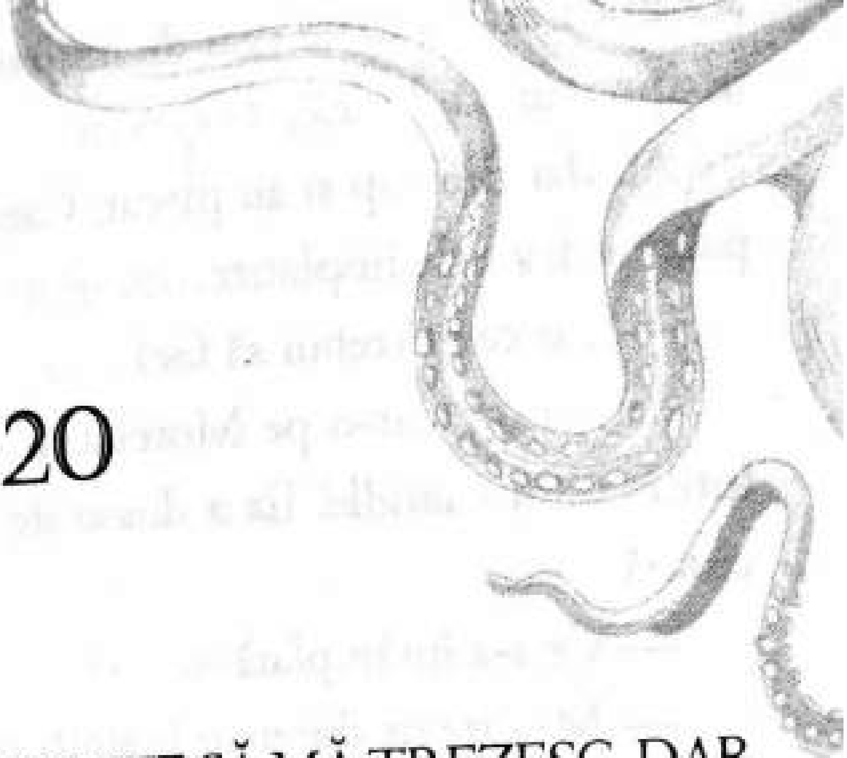

20

AM AUZIT URLETELE ÎNAINTE SĂ MĂ TREZESC. DAR de data asta nu mai era coșmarul meu.

Era Morella.

La ultimul etaj, Roland se plimba prin fața dormitorului, neputând să intre din pricina ideii ridicole despre unde ar trebui să stea bărbații în timpul crizelor feminine. Surorile mele erau în jurul patului ei cu baldachin, cu fețe neajutorate îndreptate spre silueta care se văita în mijlocul patului.

— Fă-l să se oprească! Oh, te rog, Annaleigh, fă-l să se oprească!

Cămașa de noapte a Morellei era ridicată peste burtă, răsucindu-se în jurul corpului ei ca un țipar în timp ce ea se zvârcolea de durere. Era lac de sudoare și fierbinte la atingere. M-am dus lângă ea pe pat, încercând s-o fac să nu se mai zbată.

— Unde te doare?

Ea și-a frecat burta umflată.

— Mi se pare că o să se sfâșie în bucăți!

— *Șșș*, am liniștit-o eu, mângâind-o pe frunte. Trebuie să te calmezi. Panica asta nu le face bine copiilor. Rosalie, adu un castron cu apă și niște prosoape curate, am ordonat eu, preluând controlul pentru că nu o făcuse nimeni altcineva. Lenore, adu puțină loțiune și ulei de lavandă. Verity și Mercy, vedeți dacă are bucătăreasa niște ceai de mușețel. Honor, găsește o cămașă de noapte curată, bine?

Au dat din cap și au plecat. Camille se sprijinea de un stâlp de pat, cu degetele împletite.

— Eu ce ar trebui să fac?

Am dezbrăcat-o pe Morella de cămașa de noapte udă și i-am întins-o lui Camille. Ea a dus-o de acolo, ținând-o de parcă avea ciumă.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a trezit durerea. Îi simțeam lovind, dar s-a transformat în ceva mai rău. Aproape ca și cum se băteau. Și pielea îmi e întinsă ca o tobă. Mă rup în două, s-a văitat, începând să plângă.

Rosalie s-a întors cu o tavă în mâini. Am șters fruntea Morellei cu un prosop, scoțând sunete liniștitoare s-o calmez.

— Ceva nu e în regulă. Trebuie să fie ceva în neregulă! a urlat ea.

Îmi frământam creierii, încercând să mă gândesc la ce ar fi făcut Ava și Octavia dacă ar fi fost aici acum.

— Mi se pare că ei cresc mai repede decât tine, am presupus eu. A trimis cineva după o moașă?

Cineva trebuie să se fi gândit la asta... dar nu a răspuns nimeni.

— Hanna! am strigat. Ea a venit în fugă în cameră, cu brațele pline de așternuturi curate. Trimite-l pe Roland după moașă *acum*!

Avea să treacă cel puțin o jumătate de zi până să ajungă aici o moașă din Astrea.

Hanna a fugit din cameră, aproape dând peste Lenore care intra. Mi-a întins sticluța de ulei.

— Ține un prosop rece pe ceafa ei, am învățat-o eu întinzându-i apa lui Lenore. Am încălzit uleiul în mâini înainte de a-l întinde pe burta Morellei. Lavanda o să te ajute să te relaxezi, i-am spus eu. Inspiră mirosul. Nu-ți amintește de o zi frumoasă de primăvară?

— Erau câmpuri cu flori aproape de casa mea când eram mică, a șoptit Morella cu o umbră de zâmbet pe față. Îmi plăcea să alerg printre petalele acelea.

În timp ce îi masam pântecul cu ulei, o împunsătură puternică mi-a lovit mâna, iar ea a gemut din nou.

— Se bat până la moarte? a întrebat ea.

— Probabil doar se luptă pentru spațiu. Trebuie să fie destul de plăcut acolo, nu crezi?

Ea s-a îndoit de mijloc, respirând greoi.

— *Șss, șss, șss*, am făcut, continuând s-o masez.

Ceva lung și subțire, probabil o spinare sau poate un picior, s-a unduit sub mâna mea și am alungat ideea că era zvâcnetul unui lucru șerpuit.

Copiii sunt sănătoși, copiii sunt normali, îmi repetam întruna în gând.

Luând o porție generoasă de loțiune, am masat-o în pielea ei întinsă, domolind-o și relaxând-o totodată. Verity a deschis ușa și Mercy a adus tava cu ceai.

— Am adus și niște biscuiți cu ghimbir, dacă vrei, Morella, a spus Mercy, punând tava pe noptieră. Mirosul mângâietor de mușețel se ridica din ceainicul mic. Ne-am gândit că poate le este foame copiilor.

— E foarte frumos din partea voastră, a murmurat Morella în timp ce gemenii au făcut iar o mișcare bruscă. Mulțumesc.

După ce abdomenul ei a fost bine hidratat, am îmbrăcat-o într-o cămașă curată și am mutat-o pe o canapea pentru ca Hanna și tripletele să-i schimbe așternuturile. Morella ronțăia un biscuit, privindu-le cum lucrau. Honor îi pieptăna părul cu mișcări lungi, liniștitoare.

Am remarcat lacrimile din colțul ochilor ei. Erau mari și atârnau de gene, nu ca cele de durere care îi alunecaseră mai devreme pe obraji, dornice să se elibereze și să-și împrăștie durerea.

— Ce e, Morella?

— Ați fost atât de bune! Nu m-aș fi așteptat la asta.

Am strâns-o de mână.

— Suntem o familie, avem grijă unii de alții. Vrem să te simți cât de bine poți acum. Toate vrem.

Morellei i s-a tăiat respirația și a dat din cap, întorcând privirea spre fereastră.

— Mi-aș dori să fie și Ortun aici.

— Cred că vine mâine acasă.

Când plecase la Vasa, ne adunaserăm toate în foaier să-i urăm drum bun. El trecuse direct pe lângă mine, cu fălcile încleștate.

Ochii Morellei erau îndurerați.

— Pare că e atât de departe!

— Chiar dacă ar fi acasă, pun pariu că ar fi pe hol, ascunzându-se cu Roland, i-am spus eu. Se cam îngrețoșează de lucrurile legate de sarcini. Îmi amintesc că mama îl tachina că se putea uita la un val de peste zece metri stând doar într-o bărcuță, fără să tremure, dar niște grețuri matinale erau de ajuns să-l facă să se ascundă.

Ea și-a dat părul pe spate.

— Sunt atât de obosită! Vrea una din voi să mă ajute să mă întorc în pat?

Rosalie a cuprins-o cu brațele pe Morella și s-au îndreptat încet spre patul cu baldachin. Morella s-a strecurat în cearșafurile curate și și-a tras cuvertura până la bărbie.

— Trebuie doar să mă odihnesc, a murmurat ea.

— Vrei să stăm cu tine până adormi?

Deși îi revenise culoarea în obraji, avea ochii sticloși și mă temeam că avea febră.

A ridicat ochii spre partea de sus a baldachinului, uitându-se la caracatița mare ce alcătuia cadrul patului. Îi tremurau fălcile în timp ce o privea.

— Morella? am insistat eu.

— Nu e nevoie să rămâneți toate, dar... e ceva ce nu știu dacă v-aș putea cere?

M-am așezat lângă ea, având grijă să nu-i zdruncin pântecul.

— Orice.

— Festivalul Învolburării e peste câteva zile. Ea a strâns din buze. Mai sunt foarte multe de făcut. Aveam de gând să mă apuc când mă simțeam mai bine, dar am fost tare obosită în ultimele săptămâni. Mă... mă simt de parcă o să fie un dezastru. Nu știu cum să fac nimic din toate astea. Să plănuiesc mesele, să plănuiesc distracțiile. Încă n-am atribuit camere pentru oaspeți. Mi-a luat mâna în a ei. Annaleigh... nu știu ce să fac.

Am auzit un plescăit zgomotos din limbă din dreptul ușii. Camille se întorsese și asculta, sprijinită de tocul ușii.

— Te ajutăm, bineînțeles. Ai o listă cu invitații?

Ea a dat din cap.

— Pe biroul meu.

Honor a dat fuga și a adus foile de hârtie la pat.

— Eu și bucătăreasa am vorbit despre cina din Prima Noapte, dar mai sunt alte mese de pregătit. Mă tem că sunt depășită de situație. N-am plănuit niciodată ceva atât de grandios. Morella a râs, dar a sunat mic și trist. N-am mai participat niciodată la așa ceva. Nu știu ce așteptări sunt. Nu vreau să-l fac de râs pe Ortun.

— Nu-ți face nicio grijă, am spus eu cu mai multă încredere decât aveam. Odihnește-te acum. Noi mergem la parter să ne ocupăm de toate.

Camille s-a întors imediat și a plecat. Una câte una, toate au dat din cap și au spus câteva cuvinte de încurajare înainte de a pleca. Verity s-a înapoiat la pat să o sărute pe Morella pe obraz. Eu am strâns hârtiile și notițele ei și m-am întors să plec.

Privind peste umăr, am zâmbit văzând-o pe Morella vârâtă în pat, ținându-se de pântec și vorbind cu copiii. Cât de înspăimântător trebuia să fie să simți că ai putea pierde ceva atât de prețios!

— Annaleigh? a strigat Verity după mine.

Morella a ridicat privirea, mirată că nu era singură. Mi-a arătat un zâmbet firav, luându-și la revedere.

DUPĂ CE MI-AM LUAT HALATUL și am dat repede cu un pieptene prin păr, m-am grăbit spre Camera Albastră. Erau câteva nume familiare în notițele Morellei. Sterland Henricks și Regnard Forth erau în capul listei de invitați.

Erau doi dintre cei mai vechi prieteni ai lui Papa și căpitani sub flamura Thaumas. Toți trei fuseseră la academia de marină împreună în tinerețe. Avea să-mi facă plăcere să-i revăd. Erau ca niște unchi pentru noi.

Mai erau câțiva căpitani, pe care îi știam doar după nume, și doi dintre secretarii lui Papa de la birourile din Vasa. Mă întrebam dacă aveau să mai fie primiți după incidentul pe care Papa încerca acum să-l repare.

Dând cu degetele peste ultimul nume de pe listă, am încremenit.

— Căpitanul Walter Corum.

Tatăl lui Cassius! Trebuie să fi trimis răspuns înainte să se îmbolnăvească. Dar poate că tincturile alese de Cassius funcționaseră și avea să fie pregătit de călătorie săptămâna următoare. Poate că avea să-l însoțească și Cassius, ca să-l îngrijească.

M-am uitat în sus și-n jos pe coridor, imaginându-mi-l pe Cassius mergând pe acolo. Cassius plimbându-se pe domeniul Highmoor. Eu și Cassius furișându-ne în solar pentru un sărut sub frunzele enorme...

Am alungat gândul. Aveam de trecut printr-un teanc întreg de hârtii și aveam nevoie de tot timpul disponibil. Mă puteam pierde în vise febrile mai târziu, după ce era totul rezolvat.

Întorcându-mă în Camera Albastră, m-am oprit în loc. Surorile mele erau împrăștiate prin cameră, de parcă le aranjase un portretist ce încerca să le prindă pe toate în cea mai bună lumină.

Pe toate.

Camille stătea lângă pian, cu mâna pe capac. Rosalie și Ligeia erau pe fotoliu, cu brațele unite la spate. Lenore stătea în picioare în spatele lor, cu degetele pe umărul lui Rosalie. Honor poza la fereastră cu o carte deschisă în mână, deși era cu susul în jos. Mercy și Verity erau întinse lângă foc pe un covor gros. Păreau să fie adâncite într-un joc, dar nu aveau nimic în față.

Toate au ridicat privirea când am intrat, întorcând capul cu o mișcare bruscă la unison. Am clipit văzând mișcarea nefirească și, preț de o clipă îngrozitoare, au apărut și celelalte surori ale mele în imagine. Octavia stătea în fața lui Honor, citind cartea cu partea corectă în sus. Elizabeth stătea la pian, cântând un cântec pe care Camille să îl acompanieze vocal. Eulalie era între Verity și Mercy, ținând în mână câteva piese de joc, și Ava era lângă Lenore, completând tabloul sinistru cu degetele pe umărul Ligeiei.

— O să ne ocupăm noi de tot, Morella, a îngânat Camille, întrerupând momentul.

Totul a revenit la normal. Doar șapte dintre surorile mele erau acum în cameră. Am mijit ochii, încercând să recreez imaginea monstruoasă, dar viziunea dispăruse.

— Ești fiica îndatoritoare azi? Ai grijă de biata mamă vitregă suferindă, te apuci să organizezi Prima Noapte. În curând, o să te oferi voluntară ca vârful de catarg al familiei.

I-am ignorat înțepăturile, mergând lângă tripletele care sortau notițele pe măsuța de cafea.

— Pe tine nu te-am văzut dând fuga să ajuți.

— Nici prin gând nu-mi trece! a spus ea răstit. Și-a făcut-o cu mâna ei.

— Nu e vina ei pentru ce fac copiii.

Camille a ridicat din umeri.

— Atâtea ambiții și degeaba. A visat să conducă moșia și nici măcar nu e în stare să organizeze Învolburarea. Eu nu o ajut.

N-are decât să dea greș, iar Papa o să vadă cu ce ființă amărâtă și inutilă s-a însurat.

— Camille! a exclamat Rosalie. Fie că-ți place de ea sau nu, nu așa se vorbește despre mama noastră vitregă.

— Nu e mama mea.

Camille a ieșit din salon. Pașii ei apăsați au răsunat pe hol. Rosalie și-a suflat un fir de păr de pe față, privind încruntată spre ușă.

— Ce-a apucat-o?

— Nu apucă să doarmă, a murmurat Lenore.

Am pufnit pe nas.

— Din pricina dansului? De ce nu ia pauză o noapte?

Lenore se trăgea de fustă.

— E disperată să-și găsească un iubit. Aseară vorbea întruna despre faptul că tu ți-ai găsit deja pe cineva în Astrea și că ea o să rămână fată bătrână toată viața.

— Oh, Camille.

Îmi molfăiam obrazul pe interior. Acum erau lucruri mai importante de care să ne ocupăm. M-am gândit la Morella, lăsată singură în patul acela mare, așteptând să se întoarcă Papa. Nu o văzusem niciodată arătând atât de mică și pierdută.

Am clătinat din cap.

— Învolburarea începe săptămâna următoare. Avem doar șase zile ca să ne asigurăm că totul e pregătit pentru Prima Noapte.

Ligeia a ridicat din umeri.

— Și?

— Să luăm o pauză de la dans...

— Ce? Nu! a explodat Rosalie.

— Doar săptămâna asta, ca să putem fi odihnite și să ne concentrăm ca să iasă cât mai bine. Ați văzut ce dureri are Morella. Nu se poate ocupa de un proiect atât de mare.

— Putem face toate astea și să mergem mai departe la dans, a protestat Ligeia.

Am ridicat o sprânceană.

— Chiar puteți? Toate am dormit până după prânz azi. Din nou.

Chiar și Lenore părea supărată, încrucișându-și brațele pe piept.

— Și?

— Avem nevoie de odihnă. Toate avem cearcăne și ne răstim una la alta. Nu e sfârșitul lumii. Doar o săptămână.

Rosalie a mijit ochii.

— Și ne ducem toate la dans după Învolburare?

Am promis că așa va fi.

Tripletele au făcut schimb de grimase.

— Bine, a spus Rosalie cu un oftat care nu m-a convins pe deplin că vorbea serios.

— Ce trebuie să facem? a întrebat Lenore?

— Dacă Prima Noapte e pregătită, mai rămân nouă cine pentru oaspeții noștri, presupunând că nu petrec nicio noapte pe Astrea. Trebuie să scriem meniuri. Mercy, Honor, voi petreceți mult timp la bucătărie cu bucătăreasa. Nu vă puteți ocupa de asta?

Ele au dat dornice din cap.

— Și eu? a întrebat Verity.

— Tu poți să mă ajuți cu Aripa de Vest. O să ne asigurăm că sunt camerele pregătite. Ar trebui să fie niște panseluțe de iarnă care înfloresc în solariu. Poți să faci buchețele cu care să întâmpini familiile când sosesc.

— Aș putea să le și desenez ceva! a exclamat ea.

Amintindu-mi ultima serie de desene create de Verity, i-am zâmbit încurajator, dar nu i-am promis nimic.

Ce mai era de făcut? Am reluat amintirile de la ultimele Învolburări.

— Trebuie să găsim ceva distractiv. Poate reușim să organizăm niște plimbări prin pădure? Arată foarte frumos cu zăpadă. Trebuie să fim sigure că avem bărci și echipaje la îndemână care să transporte oaspeții la Astrea și înapoi pentru toate activitățile de la festival.

De fiecare Învolburare, era o piesă de teatru care arăta cum Pontus învârtea oceanele cu tridentul lui mare. Actorii creau valurile folosind metri întregi de materiale irizate. Într-un an, un val s-a apropiat prea tare de luminile rampei și a luat foc. A fost anul în care venise Acacia la Învolburare. Una dintre fiicele lui Pontus a invocat o aversă care să-și verse furia deasupra flăcărilor. Când s-a stins focul, scena era un dezastru de bălți și funingine, dar toți au aplaudat reacția promptă a zeiței.

— Vă mai vine vreo idee? a întrebat Ligeia.

Am răsucit inelul de argint pe arătător.

— Țineți minte când eram mici și mama a făcut un concurs pentru cel mai bun castel de zăpadă?

— Castel de zăpadă? a întrebat Honor, prea mică să fi luat parte. Ca unul de nisip?

— A fost în grădină, a spus Ligeia râzând. Castele, scoici, decorațiuni, totul trebuia să fie din zăpadă!

— Aproape mi-au căzut mâinile încercând să creez șanțul cu apă, și-a amintit Rosalie. Mai știți că îngheța apa mereu?

Ligeia a dat din cap.

— Și pe urmă a dat Greigoff peste el și s-a prăbușit toată fortăreața!

— Cine? a întrebat Verity.

— Greigoff. Era câinele-lup al mamei. Avea picioarele aproape cât ale mele de lungi și mereu se împiedica de labele acelea monstruoase, a spus Rosalie chicotind. N-am văzut niciodată un câine mai neîndemânatic.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit înainte să se nască Mercy. Avea aproape cincisprezece ani deja și avea mustățile și barba albe.

Camera a devenit serioasă, înregistrând încă o moarte.

Verity a vorbit prima.

— Mi-ar plăcea să construiesc castele de nisip în zăpadă.

— Și nouă, a spus Ligeia, vorbind în numele tripletelor.

Mercy și Honor au dat din cap.

Am zâmbit.

— Bine. Ce-ar fi să luăm micul dejun și pe urmă ne putem apuca de pregătiri?

— Crezi că Morella o să fie bine?

Vocea lui Honor suna ascuțit și și-a înfipt unghiile în palmă, îngrijorată.

— Trebuie doar să se odihnească. Să porți în pântec un copil e destul de greu, iar ea are doi.

— Nu vreau să moară, a recunoscut ea încet. Nu vreau să mai moară nimeni dintre noi.

— Moașa o să vină în curând, i-a amintit Lenore. Sunt sigură că o să aibă ceva care să o ajute pe Morella cu durerea. Iar noi, celelalte, suntem bine.

— Și Eulalie a fost bine până când nu a mai fost.

— A fost o întâmplare. O întâmplare cumplită, oribilă, îngrozitoare.

— Și celelalte?

Vocea ei a sunat aspru.

Lenore a ridicat din umeri spre mine, cerând ajutor.

Până să răspund, Verity s-a uitat în poală, împletindu-și mâinile până i s-au înroșit degetele.

— Poate ar trebui să plec.

M-am încruntat.

— De ce spui asta?

Când a ridicat ochii, lacrimi străluceau în ei.

— Eu sunt blestemul. Totul a început cu mine. Eu am omorât-o pe mama.

Tripletele au fugit spre ea și i-au îngenuncheat la picioare.

— Ba nu-i adevărat!

— Nu a fost vina ta, scumpo.

— Nu există niciun blestem. Nu mai gândi așa.

Ea a strâns mâinile mai tare, iar unghiile micuțe i s-au albit de la apăsare.

— Dar dacă n-aș fi fost eu, ea ar fi încă aici.

— Nu se știe asta, am spus eu, mângâindu-i părul. Atunci a chemat-o Pontus înapoi în mare. Ar fi făcut asta oricum ar fi fost. Și chiar dacă am fost toți foarte triști pentru mama, ne-am bucurat să te cunoaștem. Papa te lua din pătuc și spunea: „Priviți la fetița mea fericită, priviți ce zâmbet frumos." Fără tine, Verity, am avea doar tristețea asta îngrozitoare în viața noastră. Tu ne-ai adus bucuria.

Buzele ei tremurau și părea disperată să creadă aceste vorbe.

— Mă bucur că m-am născut, a spus ea în cele din urmă. Și mă bucur că sunteți surorile mele.

Ne-am unit toate într-o îmbrățișare de grup. Am închis ochii în timp ce o luam în brațe pe Verity, rugându-mă să nu ni se mai întâmple nimic.

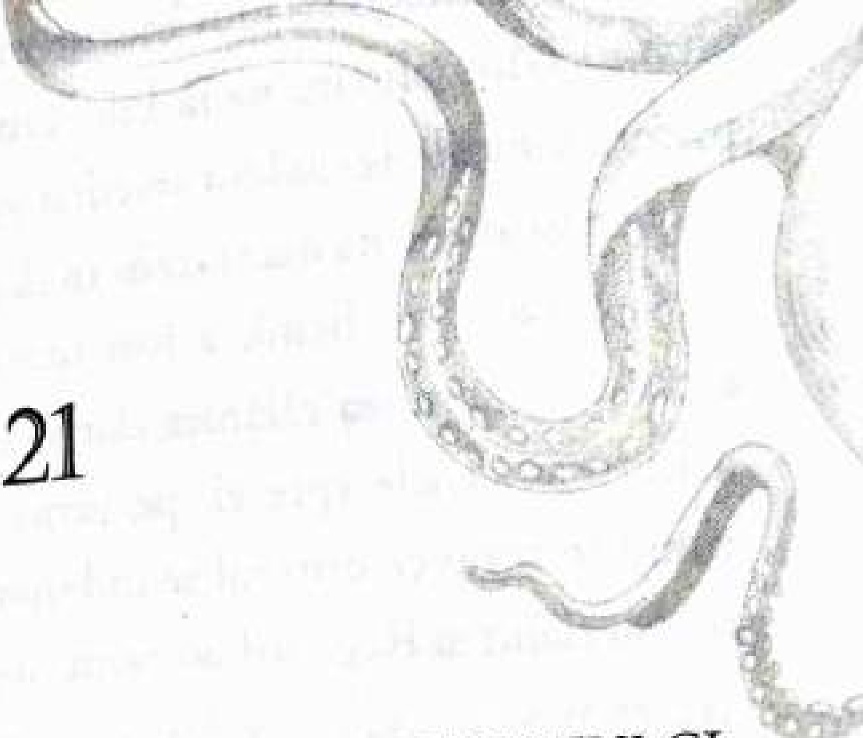

21

ÎNVOLBURAREA A VENIT ÎNTR-UN IUREȘ DE FULGI.

Papa era în foaier, așteptând să sosească oaspeții. Morella se odihnea la etaj, păstrându-și energia ca să reziste la cină. Tânjea să fie văzută ca adevărata gazdă, dar gemenii aveau alte idei.

Moașa nu găsise nimic în neregulă cu ea. Deși gemenii păreau mari, într-adevăr, ea a dat vina pe aerul proaspăt de mare și dieta noastră sănătoasă. Mi-a arătat niște exerciții care să elibereze tensiunea din spatele Morellei și a spus să folosim în continuare uleiul și loțiunea. Verity privea, fascinată și dornică să ajute oricum putea.

Papa s-a uitat în lungul rândului de primire, numărând încruntat.

— Unde e Camille?

— Vin, vin.

Camille a intrat în fugă, strecurându-se la locul ei. Avea părul înfoiat de vânt și, oricât ar fi încercat, nu se putea abține să zâmbească.

Am ridicat din sprâncene spre ea. Abia acum venea de la Grotă? Se ținuse cu îndărătnicie de amenințarea că nu va ajuta la activitățile de Învolburare. Se ducea în schimb în fiecare noapte la dans și dormea din ce în ce mai mult, deseori fără să se trezească până după ora trei după-amiază. Papa fusese prea ocupat cu treburile și Morella ca să observe, dar noi îi simțeam din plin lipsa.

Ușa s-a deschis, aducând un șuvoi de zăpadă și oaspeți. Căpitanul Morganstin, soția lui, Rebecca, și cele două fiice au fost primii. Grațiile le-au luat imediat pe fete printre ele cu promisiuni de păpuși și jocuri mai târziu în după-amiaza aceea.

Căpitanul Bashemk a fost următorul. Soția lui era izolată de sarcină și nu putea călători, dar și-a adus secundul, Ethan. Rosalie a fluturat genele spre el, pe urmă s-a uitat în jos cu un zâmbet timid în timp ce ofițerul se îmbujora.

Sterland și Regnard au venit împreună, schimbând povești între ei și salutându-l pe Papa cu îmbrățișări gălăgioase. Soția lui Regnard, Amelia, venea din urma lor, întrebând de Morella.

Doi tineri au intrat din frigul de afară, uitându-se cu admirație fățișă la marele foaier de la Highmoor. Unul era scund și îndesat, cu părul atât de blond, încât părea aproape alb. Și-a împuns prietenul în coaste când ne-a văzut pe mine și surorile mele. Celălalt era opusul lui, mult mai înalt ca el, cu părul negru ca smoala și un nas atât de coroiat, încât trebuia să fi fost spart cel puțin de două ori în viața lui. M-a văzut că mă holbam, dar, în loc să zâmbească, și-a lăsat ochii să mă măsoare din cap până-n picioare. Mi se părea că mi se târăște un cărăbuș pe piele și mi-am mutat privirea.

— Jules, Ivor! a exclamat Papa, salutându-și secretarii. Le-ați cunoscut pe fiicele mele?

S-a uitat prin cameră după cineva care să poată sta de vorbă și eu m-am ascuns în intrând, prefăcându-mă ocupată cu băieții în uniformă ce descărcau cufere. Voiam să fiu disponibilă când apărea căpitanul Corum.

M-am încruntat. Săniile erau goale, toți oaspeții erau înăuntru. Nu-l văzusem când intrase? M-am întors înapoi în foaier, numărând.

— Căpitanul Corum a fost cu voi în barcă? am întrebat eu, mergând pe lângă Amelia.

Biata Lenore era prinsă în conversație cu secretarul înalt. Am jurat s-o salvez după ce-l întâlneam pe Corum.

Amelia și-a scos pălăria, dând cu degetele prin părul grizonant.

— Oh! N-ai auzit veștile, să-nțeleg? A murit acum câteva zile.

— Oh, nu!

Bietul Cassius. Chiar dacă nu-l cunoștea pe tatăl lui de prea mult timp, tot era dureros să-l piardă.

Ea s-a aplecat și mi-a șoptit.

— Se pare că a fost scarlatină. Îngrozitoare boală. Dar a venit fiul lui. Ar trebui să fie pe undeva pe aici. S-a uitat către intrare. Iată-l.

M-am întors și mi s-a părut că-mi stă inima.

— Oh!

Era Cassius. Aici, la Highmoor, vorbind cu Papa. Când ochii lui i-au întâlnit pe ai mei, s-au înseninat.

M-a copleșit un val de căldură. Am deschis gura, gata să formulez o întâmpinare de gazdă, dar nu mi-a ieșit nimic. Papa m-a văzut încurcată și l-a adus pentru prezentări.

— Ea este a doua mea fiică...

— Annaleigh, au terminat împreună.

Papa ne-a aruncat o privire curioasă.

— Annaleigh, el este fiul căpitanului Corum, Cassius. Ne va fi alături săptămâna asta în locul tatălui său.

— Ne-am mai întâlnit, am recunoscut eu, luându-i prin surprindere pe Papa și pe Cassius. În piața din Selkirk. Îmi pare foarte rău să aflu de moartea tatălui tău.

— Într-adevăr, a spus Papa, bătându-l pe umăr cu palma în mod încurajator. Tatăl tău a fost un om grozav și i se va simți lipsa.

S-a întors spre încăpere, dregându-și glasul.

— Doamnelor și domnilor, bine ați venit la Highmoor! Familia mea este bucuroasă că ați putut fi alături de noi cu această ocazie. Prima Noapte a fost mereu specială în casa noastră. Valetul nostru, Roland, vă va conduce în Aripa de Est ca să vă puteți instala înainte să înceapă ospățul.

În timp ce în încăpere începea agitația, Cassius m-a prins de cot, trăgându-mă deoparte. Departe de Papa, părea să se fi relaxat, iar vocea îi era joasă, cu o cadență liniștită.

— Când am văzut emblema Thaumas pe plic, am știut că trebuie să vin, măcar ca să te mai văd. Nu mi-a plăcut să te las așa în piață săptămâna trecută, dar a trebuit să mă întorc la tatăl meu. A înghițit în sec. Și ce folos? A murit la câteva ore după ce m-am întors.

— Oh, Cassius, îmi pare foarte rău! Mă bucur că ai fost cu el la sfârșit.

El a ridicat privirea, iar ochii lui albaștri i-au căutat pe ai mei înainte de a zări pe cineva în cameră.

— Acela e bărbatul din piață. Cel care a descoperit cadavrul ceasornicarului.

M-am întors și l-am văzut pe Fisher vorbind cu Camille. El s-a uitat și m-a văzut privindu-l. Mi-a susținut privirea un moment și a murmurat ceva la urechea surorii mele. Camille rânjea.

— E Fisher. Se pregătește ca ucenic la farul de pe Hesperus.

Cassius l-a privit cu atenție, uitându-se cum mâna lui Fisher o cuprindea pe Camille pe după umeri.

— Ciudat mod de a te pregăti, atât de departe de far.

N-am putut să nu zâmbesc, amintindu-mi de confruntarea lor de la balul din Pelage.

— Pari gelos!

— Câtuși de puțin. Și știi de ce?

Am clătinat din cap.

— Pentru că eu sunt cel care șoptește într-un colț cu cea mai frumoasă fată din cameră.

Pe urmă, Cassius a plecat, salutându-le pe triplete înainte de a urma restul grupului la etaj. Când a ajuns la ultima treaptă, s-a întors și m-a văzut cum îl priveam. Mi-a făcut repede cu ochiul și a dispărut după colț.

Cum ei nu-i scăpa nimic, Rosalie a venit spre mine.

— Cine era acela?

Ligeia și Lenore au urmat-o imediat.

— Cassius Corum.

— Și navighează pentru Papa?

Am clătinat din cap.

— Tatăl lui făcea asta.

— Ei bine, cu siguranță e o îmbunătățire față de secretarii invitați de Papa, a șoptit Ligeia după ce oaspeții au ieșit din cameră. Cel mic îmi ajunge la piept. Și-a petrecut toată discuția uitându-se direct în decolteul meu.

— Nu că ar avea la ce să se uite, a spus Rosalie, gâdilând-o.

— E mai bun decât celălalt. Ivor, parcă așa îl cheamă, a adăugat Lenore. Se uita de sus la mine ca un gargui uriaș. Mi-era teamă că o să mă mănânce chiar acolo.

Ea a imitat o față înfricoșătoare și ghearele încovoiate.

— Dar Cassius, a spus Ligeia. Cassius are potențial, cu siguranță.

Rosalie s-a strâmbat.

— Pas. Dați-mi un bărbat cu o mustață mare și stufoasă, ca marinarul acela adus de căpitanul Bashemk. Ei bine, acela e o partidă bună! Am nevoie de un bărbat care să se simtă ca acasă pe ocean. Unul care să se descurce cu curburile și umflăturile valurilor. Și-a trecut o mână pe curbura propriului ei șold, lăsându-se teatral în jos, cu vocea răgușită. Unul care să manevreze orice navă în orice port, oricât de agitat.

Ligeia a pufnit în râs, acoperindu-și gura.

— Unul cu un artimon foarte mare, foarte gros, foarte tare…

Triplete au izbucnit într-o criză de râs și eu am dat ochii peste cap.

— Dacă vă aude Papa vorbind așa, o să vă ia toate romanele de dragoste și o să le dea foc.

— Nu fi acră, Annaleigh. E Învolburarea. Avem voie să fim un pic îndrăznețe, nu-i așa? a spus Rosalie. Și-apoi, s-ar putea să te ferești și tu de un artimon. Cassius nu o fi marinar, dar nu arată rău deloc.

— Nu cred că e...

— Nu, cu siguranță e interesat de tine, a intervenit Ligeia. Tu n-ai văzut pentru că stăteai de vorbă cu Amelia, dar cât a stat cu Papa, nu și-a putut lua ochii de la tine.

— Cine stă lângă tine la cină?

— Eu, a spus Camille, venind lângă noi. Presupun că sunteți toate agitate din cauza fiului căpitanului Corum? Am văzut dispunerea locului. Annaleigh m-a așezat pe mine lângă căpitan. Nu o să schimbi acum lucrurile doar pentru că e fiul lui în schimb, nu-i așa?

Ea a ridicat o sprânceană spre mine, provocându-mă să spun da, iar eu m-am trezit dorindu-mi să o trag tare de coadă, cum făceam când eram mici. Nu-mi păsa cât de obosită era. Și-o făcuse cu mâna ei în timp ce lăsa toată treaba în seama noastră.

— Nici nu mi-ar trece prin cap, am bombănit eu.

— Minunat. Acum, că s-a lămurit, trebuie să încep să mă pregătesc de cină. Cu siguranță vreau să arăt cât mai bine.

A urcat în pași de vals la etaj, fredonând un cântec ca pentru sine.

— N-o lăsa să te enerveze, a spus Lenore. E supărată că n-a ajutat mai mult.

— N-a ajutat deloc.

Lenore și-a dat o șuviță după ureche.

— Și știe că, fiind fiica cea mai mare, ar fi trebuit s-o facă. Se teme că Papa o să aibă o părere proastă despre ea.

Ligeia a dat din cap când am ajuns la al doilea palier.

— Vrei să te pregătești cu noi? Ca să nu ai de-a face cu ea?

— Nu. Nu o las să mă deranjeze. În afară de asta, trebuie să mă asigur că se pregătesc și Grațiile.

— Ar trebui să porți rochia verde în seara asta, a propus Rosalie.

— Cea de la bal?

Ea a dat din cap.

— Are nuanța potrivită și arăți ca o sirenă în ea. Ce-ar fi mai bine de atât pentru Învolburare?

Gândurile îmi alergau prin cap, invocând fața lui Cassius în timp ce intram în sala mare purtând rochia verde. Pieptul mi s-a încălzit și mi s-au aprins obrajii imaginându-mi ochii lui măsurându-mă.

— Nu credeți că e prea mult?

— Nu pentru Prima Noapte, a răspuns Ligeia. Cassius nici nu o să observe cu ce coboară Camille.

— Nu asta voiam să..., am bolborosit.

— Doar pune-ți rochia, Annaleigh, m-a îndemnat Lenore, împingându-mă spre scări.

22

— NOI, OAMENII DE SARE, NE ÎNTÂLNIM ÎN SEARA asta specială, intona Înaltul Marinar, să aducem mulțumiri măritului Pontus pentru bunăvoința lui, binecuvântându-ne cu un anotimp de belșug. Plasele pescarilor noștri – pline ochi. Vânturile – puternice și sigure. Iar stelele – clare și constante. Acum el învolbură apele, schimbând anotimpul cu unul de odihnă, umplând marea din nou, având grijă de noi așa cum are de mii de ani.

— Pontus, îți mulțumim! am spus noi în cor.

Ne-am așezat la masa lungă din sala mare, așteptând să se termine ceremonia și să se servească al șaptelea fel. Papa și Morella erau în capul mesei, iar eu și surorile mele eram împrăștiate printre invitați. Din păcate pentru mine, Ivor stătea în stânga mea. Îl prinsesem deja de două ori uitându-se pe furiș în decolteul meu.

Înaltul Marinar stătea la propria masă. În față erau așezate diferite obiecte. Am recunoscut pocalul de haliotis, plin încă o dată cu apă de mare. O cochilie era sprijinită pe țepii ascuțiți, arătându-și miezul roz lustruit. Erau arici de mare, violeți și țepoși, și stele de mare imense, moarte de mult, dar păstrate și șlefuite până le străluceau brațele portocalii.

— Noi, Oamenii de Sare, ne întâlnim în seara asta specială să comemorăm sufletele celor luați de lângă noi prea curând, care se odihnesc acum în îmbrățișarea puternică a valurilor.

Se referea la marinarii pierduți în furtuni sau accidente de pescuit, dar când m-am uitat la familia mea am știut că toți se gândeau la surorile mele care lipseau.

— Dragii noștri, vă comemorăm.

— Noi, Oamenii de Sare, ne întâlnim în seara asta specială, a repetat el, încheindu-și discursul, să ne amintim cine suntem. Noi, cei care ne clădim căminul pe Insulele Salann, suntem un popor mândru, condus de un zeu mândru. Suntem născuți din sare și lumina stelelor. Să bem pentru asta, să ne amintim de unde venim și unde – cu voia lui Pontus – ne vom întoarce.

Era singura parte din Prima Noapte pe care o detestam.

Toți au luat păhărelul ascuns printre paharele cu apă și cu vin. Cassius, față în față cu mine, cu vreo două scaune mai într-o parte, și-a amânat reacția față de invitația Înaltului Marinar. În mod clar, nu era un locuitor al insulelor.

Am dat peste cap gura de apă sărată și am înghițit repede, încercând să nu-mi rămână pe limbă gustul sălciu. Însă a rămas, acru și înțepător. Am pus păhărelul jos cu o grimasă, la fel ca majoritatea celor de la masă. Cassius s-a șters la gură cu un șervet și mi s-a părut că a scuipat apa în el. M-a prins că mă uitam și a dus repede un deget la buze, avertizându-mă să păstrez secretul. Aproape am uitat să spun ultimele cuvinte.

— Ne amintim.

— Și acum noi, Oamenii de Sare, sărbătorim! a exclamat Înaltul Marinar.

Perfect sincronizate, ușile s-au deschis și au intrat patru majordomi, ținând o tavă sus deasupra umerilor. Un pește-spadă, lung de aproape trei metri și fript, era pe platoul de argint, sprijinit pe pectorali. Aripioara dorsală albastră era întinsă, demonstrând talentul bucătăresei. Corpul argintiu lucea și, preț de o clipă, toți și-au putut imagina acest prădător mare în natură, zburând afară din apă cu o grație puternică.

Bucătăreasa a intrat să facă o mică plecăciune. După ce Papa a tăiat primul fileu de ceremonie, căpitanul Bashemk s-a prefăcut că provoacă peștele la un duel, lovind sabia lungă cu cuțitul pentru unt. Vinul a curs din belșug toată seara. Femeile sorbeau cu zgârcenie, dar bărbații erau deja cam șifonați și mai aveam încă șase feluri de mâncare.

Tata a pus fileul pe farfuria Morellei cu o privire drăgăstoasă. Faptul că îi oferea prima porție era un semn că o prețuia mai mult decât pe toți ceilalți din cameră. Camille a scos buza de jos în față, periculos de aproape de a se bosumfla. S-a întors spre Cassius și a șoptit ceva care l-a făcut să râdă.

Bucătăreasa a tăiat alte porții în timp ce toți lăudau frumusețea peștelui. Era o adevărată extravaganță, să prăjești un pește-spadă întreg pentru un grup de doar douăzeci și patru de oameni. Știam că restul peștelui avea să fie servit de angajați pentru petrecerea lor de Prima Noapte mai târziu în seara aceea, dar uitându-mă la peștele acela mândru mi-a părut rău că fusese prins. Ar fi trebuit să fie afară în Sare, nu între legume și fructe lucioase.

Când Înaltul Marinar s-a așezat să mănânce, conversația la masă a pornit din nou.

— Câteva dintre voi, fetelor, ați avut de curând un bal de ziua voastră, nu, Ortun? a întrebat Regnard, învârtind paharul cu vin cu o eleganță inutilă.

— Tripletele mele, a spus el. A fost o petrecere frumoasă. Îmi pare rău că ai ratat-o.

— Am nimerit într-o vijelie când ne întorceam de la Antinopally. Afurisita de furtună ne-a deviat de la curs trei zile. S-a uitat în lungul mesei. Voi cât aveți acum, paisprezece ani?

— Șaisprezece, unchiule Regnard, l-a corectat Rosalie, zâmbindu-i.

— Șaisprezece! Și toate sunteți încă la Highmoor?

Vocea lui avea o nuanță de glumă, dar tot am simțit un fior pe șira spinării.

— Deci niciuna nu e promisă cuiva? a întrebat Jules, aruncând o privire spre Camille.

Ivor a ridicat din sprâncene, uitându-se din nou la mine.

Sterland a chicotit.

— Ortun, trebuie să măriți frumusețile astea înainte să te lase fără casă și masă!

— Habar nu ai, domnul meu. N-ai idee. Costul pe care... Știi, e o poveste apropo de asta. Papa s-a ridicat în picioare, captând atenția întregii încăperi. Un mister, de fapt. Avea vocea nuanțată de vin, mai relaxată decât o auzisem de zile întregi. După cum știți, am opt fiice frumoase, minunate, talentate. Și e adevărat, costă destul de mult să ții pasul cu ele, dar nu m-a deranjat niciodată până acum. Pontus a binecuvântat familia noastră cu bogăție și e un privilegiu s-o cheltuiesc ca să am fete fericite și frumoase. Însă evenimentele recente m-au pus pe gânduri. Vedeți voi, ceva e în neregulă cu picioarele fiicelor mele.

— Cu... picioarele? a întrebat Înaltul Marinar, uitându-se la fiecare soră în parte.

Oaspeții se priveau neliniștiți unii pe alții, toți vrând să tragă cu ochiul sub masă să vadă ce gheare oribile se ascundeau sub fustele noastre.

— Strică pantofii mai repede decât orice om am cunoscut vreodată. Le-am cumpărat pantofi noi, conduri scumpi, chiar înainte de ziua tripletelor. Toți s-au stricat. Le-am lăsat să meargă în oraș să-și cumpere alții noi – deja sunt jerpeliți și se descos. Odată la câteva zile mă imploră să le las în oraș să-și ia pantofi noi și acum aud de la angajații mei că tripletele au rugat slujnicele să le împrumute încălțări.

Am aruncat o privire spre Rosalie. Toate promiseseră să nu se mai ducă la dans pentru Învolburare. Ea se uita în poală, evitându-mi privirea. Chiar și Grațiile păreau reținute.

— La început, m-am gândit că vor să țină pasul cu moda, adăugând din ce în ce mai mulți la colecție, dar nu. Pielea e crăpată și uzată, și cusăturile se desfac.

— Ce ciudat, a spus Amelia. Poate e ceva în neregulă cu marfa cizmarului?

— Așa am crezut, așa am crezut! a strigat Papa, luând o gură mare de vin.

Morella a întins mâna să-l tragă pe scaun, dar el s-a smuls din mâna ei, dornic să-și continue povestea.

— M-am întors de la Vasa acum câteva zile și a trebuit să fac un drum imediat în Astrea ca să îl cert și să-l insult pe bietul cizmar că le vindea pantofi defecți fiicelor mele. Dar nu era el. Vedeți voi, vina era a fetelor.

Oaspeții s-au întors spre noi. Cassius se uita la mine, gândindu-se la cuvintele lui Papa. Am plecat privirea și un val de căldură mi-a aprins obrajii. Înfigând o furculiță în fileu, am desfăcut peștele până n-a mai rămas decât un morman de solzi.

Chiar și ochii reci și morți ai peștelui păreau să se holbeze la mine.

— „Niciun alt client nu s-a plâns", spune cizmarul. Niciunul. Doar fetele mele. Înseamnă că ele îi sabotează, dar nu reușesc să înțeleg cum sau de ce. Poate reușiți voi să aflați de la ele.

— Ia să vedem acești pantofi! a exclamat căpitanul Bashemk.

— Da! a strigat secundul său, încurajat de băutură. Arătați-ne pantofii!

— Doamnelor? a întrebat Papa.

Noi ne uitam inexpresiv la el. Nu așa trebuia să decurgă Prima Noapte. El a dat din braț, făcându-ne semn să ne ridicăm. După o clipă de ezitare, ne-am ridicat poalele rochiilor într-o parte, arătându-ne pantofii. Eu purtam a doua pereche de conduri din

Astrea. Nu mă dusesem la dans de când murise Edgar, iar pielea era încă solidă și nu avea zgârieturi.

Regnard s-a aplecat, examinând picioarele lui Lenore.

— Ortun, ai dreptate. Acești pantofi sunt cât se poate de uzați. Cum de nu-ți cad din picioare, copilă?

Lenore a încremenit, îngrozită să nu fie dată de gol în fața atâtor oameni.

— Papa nu vrea să ne cumpere alții, a recunoscut ea cu o strâmbătură.

— Ortun, cu siguranță glumești, a spus Amelia. E iarnă acum. Nu le poți cere fetelor să se plimbe desculțe prin zăpadă.

Papa părea mai degrabă amuzat decât furios.

— Află ce pozne pun ele la cale și o să îndrept situația. Ba chiar o să-ți cumpăr și ție o pereche, Millie! Cei mai frumoși conduri din întregul Salann!

Toți au râs.

— Nu, vorbesc serios, vorbesc serios! a strigat el vesel. Cumpăr perechi pentru toată masa dacă vă dați seama ce se întâmplă!

— Nu cred că m-aș descurca cu pantofi atât de grațioși ca ai domnișoarei Annaleigh, a spus căpitanul Morganstin, chicotind în timp ce se apleca să-i studieze pe ai mei. Dar, Ortun, exagerezi. Acești pantofi mie mi se par în regulă. Nu au nicio zgârietură.

— Adevărat, adevărat. Annaleigh e singura care n-a mai venit să ceară alții, a încuviințat Papa, cu ochii tot mai tulburi.

Morella a așezat un pahar cu apă în fața lui, dar el l-a ignorat vizibil.

— Ce curios! a spus Amelia. Ce faci tu diferit, Annaleigh?

Privirea lui Camille mă apăsa și am ridicat din umeri, nevrând să recunosc nimic.

— Vedeți? Nu scoți o vorbă de la niciuna! Spre ușurarea Morellei, Papa s-a așezat, sprijinindu-și coatele de masă. E exasperant.

Sunt aproape dispus să-mi dau toată moșia ca să aflu ce se ascunde în spatele acestei povești!

— Ei, da, asta e o idee bună! a exclamat căpitanul Bashemk, împungându-l pe Ethan în coaste. Doi iepuri dintr-o lovitură! Oricine deslușește misterul câștigă binecuvântarea ta să se însoare cu una dinte fete! Și sunt convins că știm cu toții pe cine o să aleagă!

Nu era nevoie să încline capul spre dreapta ca să-și arate alegerea, dar a făcut-o. Camille. Evident. Era cea mai frumoasă și cea mai deșteaptă. Și era fiica ce avea să moștenească averea lui Papa. Deși Insulele Salann erau mici, eram puternici, și asta se putea dovedi un impuls prea mare ca să-l ignorăm.

Papa a băut restul vinului și a făcut semn să i se umple paharul. A băut jumătate din el într-o înghițitură mare. Clipea încet, încercând să facă asocierile în minte. În cele din urmă, a ridicat privirea, zâmbind.

— Nu este o idee rea, nu-i așa?

M-am uitat la triplete. Toate păreau la fel de confuze ca mine. Ce se întâmpla? Papa nu putea vorbi serios.

— Dragul meu, poate ar trebui să reținem ideea pentru altă dată, a sugerat Morella cu seninătate. Ar trebui să-l sărbătorim pe Pontus și Prima Noapte, nu-i așa? N-aș vrea să-l jignim pe stimatul nostru Înalt Marinar...

Preotul a respins cuvintele ei, dornic să vadă cum se desfășura drama.

— Am putea trimite un mesager celorlalți nobili din Arcannia, a spus Papa, gândindu-se în continuare. Ne-ar putea ajuta să împrăștiem vestea. O să lăsăm pe oricine din regat vrea să încerce să vină și să vadă.

— Pe absolut oricine? a întrebat Fisher, punând paharul cu vin pe masă cu o bufnitură greoaie. El era singurul care ne cunoștea secretul. Nu ar trebui să aibă titluri nobiliare? a ridicat el din sprâncene spre Camille.

Ligeia i-a dat un cot puternic în coaste.

Regnard a dat din cap, mișcându-l în sus și în jos cu mare grijă. Amelia i-a aruncat o privire Morellei, cerându-i scuze. Era vreun bărbat la masă acum care să nu fie beat? Cassius stătea nemișcat, dar ochii îi alergau de colo-colo, urmărind discuția cu interes.

— Și mai bine, și mai bine! a spus căpitanul Bashemk, strigând de bucurie. Cinci flăcăi chipeși stau la masa asta. Să încerce ei mai întâi!

— Șase, a corectat Sterland din adâncimile paharului cu vin.

— Haide, Henricks, nu crezi că ești cam bătrân să alergi după domnițe tinere? a spus căpitanul Bashemk râzând.

Sterland s-a lăsat pe spate în scaun, cu gura moale de la băutură, uitându-se la noi toate. Am întors privirea când ochii lui au ajuns la mine. Deși nu ne era unchi adevărat, nu de sânge, tot părea greșit.

— Câtuși de puțin. De fapt, dacă Highmoor chiar este la mijloc, drept este să încerc eu primul. Îmi datorezi măcar atât, Ortun.

Regnard s-a dezmeticit pe moment, uitându-se la prietenii lui.

— Sterland, l-a avertizat el. Nu în seara asta.

— Îți... datorez? s-a zbârlit Papa, strângând mâna pe piciorul paharului cu vin. Nu-ți datorez nimic.

— Iar o luăm de la capăt, a bombănit Regnard.

Dar Sterland nu era genul care să se dea înapoi de la o ceartă.

— Dacă nu erai tu...

— Dacă nu eram eu, ce? s-a răstit Papa, ridicând vocea odată cu nuanța din obraji. Dacă nu eram eu, nu aveai nimic. Nici educație, nici carieră. Familia mea te-a creat și așa mă răsplătești? Întorcându-te la nedreptăți închipuite? Trăind în iluziile trecutului? M-am săturat!

Degetele i s-au albit, strângând paharul până s-a spart, împrăștiind cu cioburi. Pe fața lui Papa a apărut sânge. Un ciob îl lovise în obraz, tăind adânc.

— Ortun! a exclamat Morella, înmuind șervetul în apă și încercând să șteargă tăietura.

— Nu te mai băga! a strigat el, întinzând brațul să-i dea mâna la o parte.

Farfuriile grele au fost împinse de pe masă și trântite la pământ.

— Îmi… pare rău, a spus Morella, scufundându-se în scaunul ei, părând mică și mult mai tânără decât era.

— Ortun, calmează-te! a poruncit Amelia. Ești beat.

— Și ce dacă sunt? E casa mea. Casa mea! N-aveți decât să ieșiți afară în frig dacă nu vă place! A arătat cu degetul tremurând spre Morella. Inclusiv tu! Și-a golit paharul în două înghițituri. Mai aduceți! a cerut el.

Când un lacheu a dat fuga să-l asculte, Morella și-a șters ochii, înăbușindu-și lacrimile. Deși nu se întâmpla des, pe Papa îl apucau crize de furie după ce bea prea mult. Erau ca furtunile de pe Marea Kaleică, distrugeau o zi cât se poate de senină cu vânturi de forța vijeliilor și ploi torențiale, doar ca să se termine câteva clipe mai târziu. O compătimeam pe Morella, dar era mai bine să stea cuminte și să-l lase să-i treacă furia.

După o clipă chinuitor de lungă de tăcere plină de tact, Ethan a vorbit pe un ton șovăitor.

— Dacă sunteți serios, domnule, mi-ar plăcea să încerc eu să rezolv misterul.

Nimic surprinzător. Îl văzusem apreciind frumusețea conacului Highmoor de când venise, cu ochii atât de mari, încât îi ieșeau din cap.

— Și mie la fel, a spus Ivor, cu o voce gravă ca de crocodil.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am întors capul.

— Minunat! a răsunat vocea de bețiv a lui Papa peste cea a oaspeților.

Jules a aplaudat de bucurie.

— Când începem?

Dintr-odată, lui Papa i-a revenit cheful de petrecere. A bătut-o pe Morella pe spate, șoptindu-i o scuză cu ochii tulburi. Ea i-a șters tăietura de pe obraz, aparent iertând totul.

— Ah, fiule, fie ca norocul să fie de partea ta, a spus căpitanul Bashemk, prinzându-l cu brațul pe Ethan pe după umeri ca să-i șoptească un sfat în taină.

Rosalie a trântit paharul destul de tare pe masă încât să se facă liniște.

— Noi nu avem niciun cuvânt de spus?

Papa a mijit ochii.

— Ați avut ocazia și ați tăcut.

— Nu înțeleg de ce ești tu supărată! s-a răstit Camille. Eu sunt cea care trebuie să se mărite cu cine câștigă. Papa, nu poți vorbi serios! Spune-le tuturor că e o glumă.

— De ce ești atât de convinsă că o să fii tu aleasa? a întrerupt-o Ligeia, cu furia scăpărând în ochi. Aș spune că cineva atât de ingenios încât să rezolve acest mister ar putea fi interesat de oricare dintre noi.

În timp ce surorile mele începeau să se certe, aruncându-și insulte și remarci indignate una alteia, m-am lăsat pe spate în scaun, dorindu-mi să mă înghită tapițeria cu totul. Prima Noapte era un dezastru. Soțiile căpitanilor priveau circul care se desfășura într-o tăcere îngrozită în timp ce soții lor aclamau și strigau. În toată nebunia aceea, Ivor s-a strecurat sub masă ca să examineze pantofii în continuare. Când mâna lui mi-a atins glezna și mi-a urcat pe pulpă, am lovit cu putere, fără să-mi pese dacă-l loveam în piept sau în față.

Papa s-a sprijinit de scaun și a început să râdă. Râsul lui a devenit tot mai zgomotos, până când expresia lui a părut complet dezaxată. Morella i-a pus mâna pe braț, dar el a dat-o la o parte, lovind masa.

Verity mi-a prins privirea, cu o expresie nedumerită, făcându-mă să trec la fapte. Am mers la capătul opus al mesei, unde stăteau Grațiile și fetele Morganstin. Nu era nevoie să fie martore la asemenea absurdități din partea atâtor adulți.

— Haideți, doamnelor! Am încercat să vorbesc cu calm. O să avem o tratație specială în seara asta.

— Unde e? a întrebat Verity, înseninându-se când a alunecat de pe scaunul înalt.

— Dulciuri în sala de clasă, am inventat eu, rugându-mă ca Papa și invitații să nu se gândească să ajungă cu festivitățile în partea aceea a casei.

— Uuu! a răsuflat Honor cu ochii scânteind. Haideți, vă arăt eu unde!

A apucat una din fete de o mână și au luat-o la fugă.

Mergând după ele, am zărit un majordom care trecea în grabă pe hol cu o sticlă de coniac.

— Poți să-i spui bucătăresei că în seara asta copiii vor servi desertul în sala de clasă?

El strângea gâtul sticlei, părând un pic panicat.

— Coniacul nu ar trebui servit decât după cină, în bibliotecă, a explicat el, mușcându-și buza.

— L-a cerut Papa? El a dat din cap și am oftat; ultimul lucru de care avea nevoie camera aceea era tăria pe lângă vin. Ce-ar fi să mă lași pe mine să mă ocup, am propus eu luând sticla. Spune-i bucătăresei să pregătească madlenele și cafeaua pentru oaspeți în hol. Spune-i s-o facă foarte tare.

El a plecat grăbit la bucătărie. Am rămas în hol o clipă, bătând cu degetul în sticlă în timp ce mă gândeam la următoarea manevră.

— Te-ai descurcat de minune, a spus o voce în spatele meu. Cassius stătea sub o fereastră arcuită. Nu o să iei sticla și să fugi, nu-i așa? a întrebat el, arătând spre coniac.

Am râs încet, dar fără bucurie.

— Nu. Mă întrebam cum să fac să nu-i observe Papa absența.

— Atmosfera s-a cam... încins acolo.

De data asta, am râs de-a binelea.

— O să fie bine Sterland, ce crezi?

Am dat din cap.

— Mereu se întâmplă ceva asemănător când vine în vizită la Highmoor.

Cassius mi-a zâmbit nonșalant.

— E o minune că îndrăznește măcar să vină.

Amintirile certurilor trecute – ochii lui Sterland scânteind de furie indignată, fața roșie a lui Papa, tremurând de furie – au revenit.

— El și Papa sunt prieteni de foarte mult timp, de când erau tineri. E doar... ceva ce fac ei. Sterland a fost chiar logodit cu mătușa Evangeline.

— Nu știam că e însurat...

— Nu e. Evangeline a murit înainte să se cunune. Nu și-a revenit niciodată. Highmoor a fost mereu a doua casă pentru el... Îmi pare rău pentru aiurelile astea cu concursul și pantofii.

El mi-a ignorat îngrijorarea.

— Oamenii au nevoie de mijloace de a se distra. Nu e cel mai rău lucru pe care l-ar putea face în timpul Învolburării, cel puțin așa am auzit.

— E prima dată pentru tine?

Un hohot de râs a izbucnit în sufragerie, iar Cassius m-a tras spre o bancă mai departe pe hol, departe de zgomot. M-am așezat, lăsând sticla între noi, dar mi-am dorit să nu o fi făcut. Fără să am ce ține în mână, îmi simțeam mâinile prea libere și nu știam ce ar trebui să fac cu ele. Le-am privit pe ale lui, atât de neglijente și relaxate pe genunchi, apoi le-am privit pe ale mele, ca să le compar. Păreau tot în neregulă.

— Este. Camille a spus că mâine încep adevăratele festivități?

— Da. După-amiază mergem în Astrea. E un bazar și sunt concursuri. Multe tarabe cu mâncare. Spectacolul începe după lăsarea întunericului. E atât de frumos! Sunt păpuși care arată ca niște meduze și felinare mari de hârtie în formă de balene care plutesc prin teatru. Nu se poate descrie în cuvinte.

— Și după aceea?

— Alte festivități. Nu știu *sigur* cât o să vrea Papa să stea... Lucrurile întrec un pic măsura, dar e prima pauză pe care au avut-o pescarii și marinarii de la Vânturile Vestice.

— Acela e începutul sezonului de pescuit?

— Când Zefir îl trezește pe Pontus, aducând vânturi calde ca să topească gheața. Pontus folosește tridentul ca să aducă înapoi spre noi curenții calzi. Se întorc peștii și varecul crește verde și bogat.

Cassius s-a aplecat, atingându-mi o mână cu mâna lui.

— Știi, cei mai mulți numesc asta primăvară.

— Nu în Salann, am reușit eu să spun, bâlbâindu-mă.

Când mâna lui s-a întors pe genunchi, degetele mele i-au simțit lipsa.

— Am observat lucruri care se fac destul de diferit aici. El s-a uitat la arhitectura de deasupra noastră. Când se uita la Highmoor, nu era cu aceeași foame vizibilă ca a lui Ethan. Camille va moșteni toate astea, nu-i așa?

Ultimul om despre care voiam să vorbesc cu Cassius pe un hol întunecat era Camille.

Vocea lui Papa s-a auzit tunând pe coridor.

— La naiba cu cafeaua și la naiba cu madlenele! Unde e coniacul meu? Am cerut coniac!

Oftând în sinea mea, m-am ridicat. Nu voiam să pun capăt discuției, dar nici nu voiam să fie învinuit personalul pentru ceva ce făcusem eu.

— Se pare că am tras de timp destul.

El și-a întins picioarele lungi în față.

— Mă întorc într-un minut.

— N-ai auzit destul despre pantofi pentru o seară?

El a zâmbit și am vrut să alerg înapoi spre el.

— *De ce* sunt doar ai tăi nevătămați?

Am ridicat o sprânceană.

— De ce? Doar nu ai de gând să accepți provocarea lui Papa, nu-i așa?

El s-a uitat iar la tavan.

— S-ar putea. E o casă foarte frumoasă.

— Oh.

Era ca un pumn în stomac. Normal că avea să o aleagă pe Camille. A fost o prostie să cred altceva. Exista o atracție între noi, știam asta, dar nu se compara cu atracția moșiei Highmoor și a titlului de Salann.

— Unde e coniacul? a strigat Papa.

S-a auzit un zdrăngănit puternic și o bufnitură. Bietul majordom era probabil înconjurat de farfurii sparte pline de lichid cald.

— Trebuie să plec.

Am luat sticla de pe bancă și am fugit pe hol.

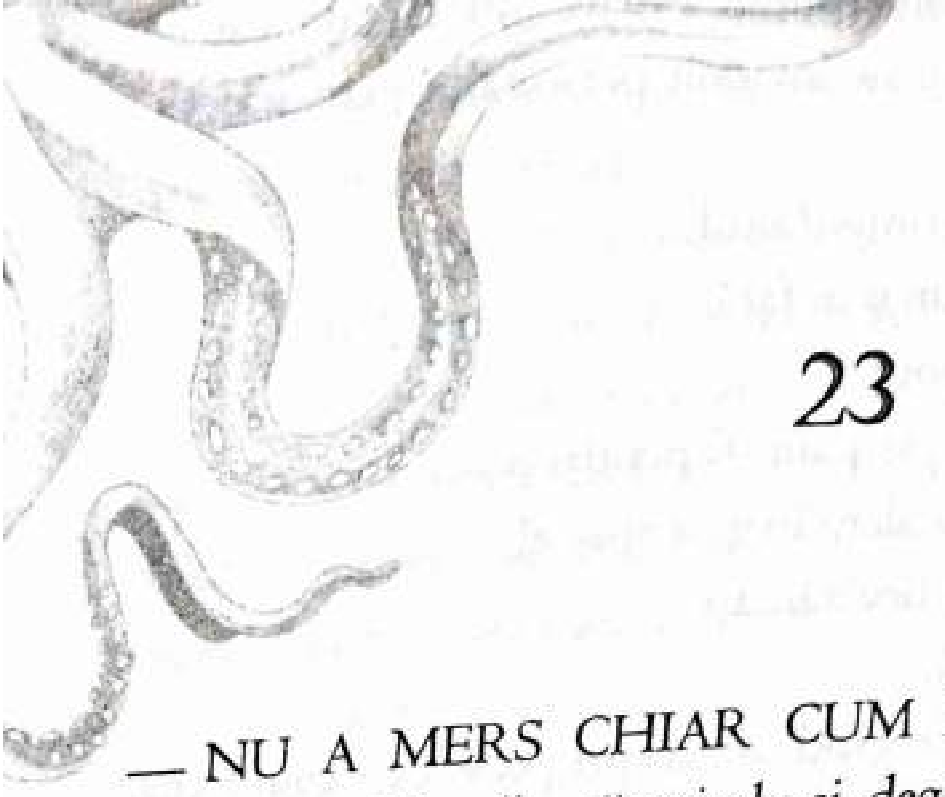

23

— NU A MERS CHIAR CUM MI-AM IMAGINAT, a recunoscut Morella, răsucindu-și degetele în materialul plin al cămășii de noapte.

După cină, Papa și căpitanii au pornit, băuți, să facă un tur al casei, căutând indicii care să-i ajute pe băieți să afle misterul pantofilor. Un majordom a spus că adormiseră în biroul lui Papa, împrăștiați pe orice suprafață destul de comodă să se întindă.

Am îngenunchiat lângă fotoliu, pregătind loțiunea și uleiul pentru masajul din fiecare noapte.

— Nicidecum.

S-a lăsat pe spate în fotoliu, scoțând pântecul în față într-un unghi mai confortabil. Simțeam trupurile tari ale gemenilor pe sub pielea ei întinsă și am avut grijă să nu îi apăs prea tare. Deocamdată, păreau adormiți.

— Sunt sigură că totul va fi bine dimineață.

Vârând degetele în recipientul cu loțiune, m-am concentrat pe gambele ei, întrebându-mă cum să aduc vorba de izbucnirea lui Papa fără să-i provoc o tulburare în plus. Avea picioarele umflate, mai groase și îndesate decât cârnații, cu gleznele aproape de neidentificat.

— Nu cred că Papa a vorbit serios despre concursul acela, nu?

Primul meu instinct a fost să-l iau ca pe o glumă. Era o nebunie să crezi că Papa și-ar da toată moșia celui care i-ar spune că stricam pantofii la dans. Dar se schimbase foarte mult în ultimele luni. Emoțiile lui treceau de la urcușuri excesive la coborâșuri înfuriate, ca o plută prinsă în valuri prea mari.

— Mă tem că tu îl cunoști mai bine ca mine.

Vocea i-a sunat atât de trist, încât am ridicat ochii să-i văd fața.

— E totul în regulă, Morella? Adică, între voi doi. Papa nu a vorbit serios când...

Nu eram sigură ce să spun ca să fie mai bine. Îmi doream să fie Octavia aici. Ea se pricepea mult mai bine la astfel de lucruri, mereu pregătită cu cele mai potrivite cuvinte.

Morella se juca cu vârful cozii împletite, întorcându-l între degete.

— Cred că da. Totul a fost atât de ciudat de când Eulalie... Ortun nu a mai fost el însuși. Are ieșiri... Spune lucruri pe care nu le crede. E felul lui de a jeli, cred. Asta-i tot.

A zâmbit și a repetat încet ultima propoziție, încurajându-se.

— Dacă vrei vreodată să vorbești despre asta...

Am luat celălalt picior, începând să-i masez ușor talpa.

— Ești foarte bună, Annaleigh. Foarte diferită de surorile tale.

— Ele nu sunt...

— Nu voiam să spun că nu sunt drăguțe. Sunt – în cea mai mare parte –, dar tu ai inima mai bună decât oricare dintre ele. Știu că nu suntem foarte apropiate noi două și sunt sigură că sunt momente în care nici nu mă placi... dar m-ai ajutat de foarte multe ori... Loțiunea de varec, masajele, pregătirea acestei săptămâni când ar fi trebuit să mă ocup eu de ea.

— Aveai nevoie de odihnă.

Și-a pus mâna pe creștetul meu, mângâindu-mi părul. Preț de o clipă, mi-am amintit când făcea mama asta și mi s-a strâns inima.

— Mulțumesc.

— Știam că era important pentru tine. Îmi pare rău că seara asta a fost un dezastru.

Morella a clătinat din cap.

— Cred că va fi una dintre poveștile acelea care ne vor face să râdem peste ani.

— Peste mulți, mulți ani.

Ea a închis ochii, lăsându-se în perne în timp ce eu lucram la piciorul ei.

— Mi-aș dori ca lucrurile să fie diferite, a recunoscut ea încet.

— Ce vrei să spui?

— Știu că probabil o să fiu mereu doar o mamă vitregă pentru tine, dar mi-aș dori... Ești genul de persoană cu care aș vrea să fiu prietenă.

M-am oprit din masaj. Nu mă gândisem niciodată la viața singuratică pe care o ducea Morella. Se căsătorise cu Papa și se mutase departe de familia ei și de toți prietenii pe care îi avusese vreodată. Singurii oameni care îi țineau companie erau slujitorii sau fiicele vitrege. Noi eram prea izolați ca să mergem în oraș în fiecare zi la ceaiuri sau la cină, dar chiar dacă n-am fi fost, pe cine să viziteze? Eulalie murise la atât de puțin timp de la sosirea ei, încât Morella nu avusese timp să-și facă prieteni în Astrea.

— Suntem prietene, am încercat eu, dar știam că nu suntem, nu cu adevărat, cel puțin nu genul de prietenă după care evident că tânjea.

Mi-a oferit un zâmbet șters, reținut.

— Bine.

I-am frecat încheieturile mâinilor cu picături mici de ulei de lavandă, apoi tâmplele și picioarele. În cele din urmă, am apropiat mâinile de nasul ei, făcându-le căuș cum îmi arătase moașa.

— Inspiră, i-am cerut eu.

Ea a respirat adânc de trei ori, cu ochii leneși și somnoroși.

— O să mă odihnesc foarte bine în seara asta. S-ar putea chiar să fiu în stare să merg mâine la Astrea cu grupul.

M-am mirat că Morella își dorea să facă drumul. Nu mai ieșise din casă de la balul tripletelor și aș fi crezut că toate activitățile de la festival vor fi prea mult pentru ea.

— Vrei să te ajut să urci în pat?

— Nu, cred că o să mai stau un pic aici. Ortun ar putea încă să urce.

Am pus balsamurile la loc pe tavă și am dus-o la măsuța de toaletă. Am dat peste un glob mic de sticlă și m-am grăbit să-l prind să nu se spargă. Era o sferă de sticlă aproape perfectă, cu o parte pilită ca să nu se rostogolească. Înăuntru, suspendată într-o perfecțiune fără vârstă, era o floare mică roșie, un smoc de petale mici cu franjuri.

M-am întors.

— E frumoasă.

— Tata mi-a dăruit-o când am împlinit cinci ani. Am păstrat-o mereu cu mine oriunde m-am dus.

Era o minune că micul ornament era încă intact. Suseally – locul unde se născuse Morella – era la sute de kilometri pe continent. Renunțase la tot ce știa ca să-l urmeze pe Papa în Salann, schimbând câmpurile de flori și pădurile pentru valurile fără sfârșit și malurile noastre stâncoase. Nu-mi imaginam că m-aș fi putut muta vreodată atât de departe de surorile mele, oricât de îndrăgostită aș fi fost.

Am pus sfera la loc pe măsuță și am zărit inelele de nuntă ale Morellei stând pe un vas special. Avea degetele prea umflate să le poarte. Am bătut cu degetul în inelul de logodnă.

— Cum ai știut că Papa e bărbatul potrivit pentru tine?

Morella părea stânjenită.

— La început... înainte de curte. Cum ai știut că e interesat de tine?

Ea a zâmbit.

— Ți-a atras atenția unul dintre domnii din seara asta?

Am alungat gândurile la zâmbetul lui Cassius ridicând din umeri.

— Poate. Nu știu. Am crezut… Sperasem că ar putea fi interesat de mine. Într-un fel romantic, adică. Dar nu sunt deloc sigură.

Ea și-a mișcat picioarele, bătând un loc pe fotoliu unde să mă așez lângă ea.

— Povestește-mi.

Mi-a căzut fața.

— Nu sunt foarte sigură ce ar fi de spus. El… mi-a făcut câteva complimente, dar când Papa a anunțat concursul…

Ea a clătinat din cap, zâmbind.

— Concursul acela atât de prostesc!

— Camille e mult mai frumoasă ca mine și o să moștenească moșia într-o zi. Iar eu sunt doar… eu.

Morella mi-a mângâiat mâinile cu ale ei.

— Atunci e un prost.

M-am simțit ciudat de mulțumită că mă admira.

— Cum a fost când îți făcea curte Papa?

Zâmbetul ei a înghețat o clipă și m-am temut că îmi băgasem nasul prea departe și prea repede.

— Ei bine, a fost puțin neobișnuit. El a fost în Suseally o perioadă foarte scurtă. S-a întâmplat foarte repede.

Am dat din cap, neștiind dacă să spun mai multe.

— Dar… a fost un bărbat, înainte de toate astea, care îmi plăcea foarte mult. Ochii ni se întâlneau într-o încăpere aglomerată și simțeam niște fiori plăcuți pe șira spinării. Eram mult mai tânără, doar o școlăriță îmbujorată, de fapt, dar știam că-l doresc.

M-am aplecat spre ea.

— Și el simțea același lucru?

Ea a dat din cap și o pată roșie i-a apărut în obraji.

— Probabil n-ar trebui să discut detaliile cu fiica soțului meu.

Mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru și am decis să fiu curajoasă.

— Dar dacă n-ai fi cu fiica soțului tău... Dacă ai vorbi doar cu prietena ta?

Ochii ei s-au înviorat și a părut mai fericită decât o văzusem în ultimele săptămâni.

— Dacă aș vorbi cu prietena mea, i-aș spune că dacă vrea ceva, ar trebui să încerce să-l obțină cu orice preț.

Am dat din cap, zâmbind la fel ca ea.

— Bine. O să-i spun, cu siguranță. Prietenei tale.

— Oh, Annaleigh, a spus ea când plecam. E o carte pe noptiera mea.

Am găsit romanul și i l-am întins, dar ea l-a împins înapoi spre mine.

— Eu am terminat-o deja. A fost atât de frumoasă, încât am rămas trează ore întregi citind. Ți-ar plăcea. Poate după ce termini am putea să vorbim despre ea? Mie... mi-a plăcut mult să stau de vorbă cu prietena mea în seara asta.

Nu eram sigură cum să reacționez. După toate pregătirile pentru Învolburare, apoi cina neplăcută din Prima Seară, eram epuizată și nu voiam decât să mă vâr în pat și să dorm.

Dar ochii ei păreau foarte optimiști. Își dorea o prietenă. Avea mare nevoie de una. Iar cartea asta era felul ei de a-mi întinde o ramură de măslin. Puteam să rezist pentru un capitol, cu siguranță.

— Mi-ar plăcea, am murmurat eu. Sper să ai o noapte plăcută, Morella!

Când am trecut pragul, m-am întors, convinsă că spusese ceva, dar avea ochii închiși.

24

MAI ÎNTÂI AU DAT DRUMUL BALENELOR CÂND A început spectacolul organizat cu ocazia Învolburării.

Felinarele plutitoare de mătase, în formă de orcă și belugă, luminau scena cu o strălucire aurie puternică. Undeva în culise, un corn deformat scotea note care sunau ciudat de asemănător cu țipătul unei balene cu cocoașă. Actorii legau sforile felinarelor de bucăți din peisajul pictat ca un recif de corali.

Pe urmă au fost marionetele în formă de rechini și pești-spadă, apoi sepiile și stelele de mare roșii și portocalii, legate în mod elaborat. Valuri de pești, fiecare prins de o sfoară individuală, înotau în larg. Păpușarii erau adevărați artiști, făcând peștii să se miște în același timp, exact cum ar fi făcut un banc adevărat. Aripioarele argintii scânteietoare reflectau lumina baloanelor de mătase de deasupra.

S-a auzit o bătaie de tobă, bubuind atât de tare, încât am crezut că o să-mi spargă timpanul. Apoi încă una și încă una către apogeul gălăgios. Am simțit că publicul își îndreaptă atenția spre loja ducelui, privind pe furiș să vadă reacția familiei noastre când ultima creatură marină a ieșit pe scenă.

Tentaculele violet au ieșit pe o piatră violet, fiecare mișcată de copii îmbrăcați în negru. Capul a săltat liber, umflat cu aer cald și abur. Caracatița Thaumas s-a întins pe scenă, executând un dans complicat pe ritmul muzicii. La final, odată cu ultima bătaie, i s-au aprins ochii, pătrunzători și luminoși.

Publicul a izbucnit în aplauze. Când păpușarii au trecut la următoarea scenă din spectacol, m-am uitat la Grații. Erau captivate, aplecându-se pe balustrada lojei ca să nu le scape niciun moment.

— Ce impresionant, a șoptit Morella lângă mine.

Oaspeții noștri au încuviințat în șoaptă și m-am bucurat văzându-l pe Papa cum punea mâna pe genunchiul ei și o strângea afectuos.

Fusese o zi minunată. Merseserăm cu barca în Astrea după micul dejun și petrecuserăm după-amiaza luând parte la nenumăratele bucurii ale festivalului. Priviserăm cum pescarii locali aduceau cârlige de argint pe altarul lui Pontus ca mulțumire pentru sezonul îmbelșugat. Pe parcursul săptămânii, cârligele fuseseră transformate în sculpturi nautice de artiști și expuse pe străzi în timpul festivalurilor viitoare. Noaptea, străluceau în întuneric, șterse cu alge strălucitoare culese din golf.

Ne-am îndopat cu dulciuri de la vânzătorii ambulanți. Vată de zahăr, prăjituri cu migdale și glazură în formă de arici de mare turtiți, porumb fript și boluri de ciorbă de scoici, toate erau oferite la orice colț de stradă, alături de mărfuri mai exotice: crabi roșii și melci de mare. Copiii alergau în sus și-n jos pe plajă cu zmeie de mătase pictate ca pisicile și căluții de mare. Globuri de sticlă erau împrăștiate prin piața orașului ca bulele de aer ale balenelor cu cocoașă.

La sfârșitul spectacolului, actorul care-l juca pe Pontus a pășit în față și a anunțat un mare foc de artificii la miezul nopții, peste doar două ore.

— Putem rămâne, Papa? a întrebat Mercy, foindu-se pe scaun. Oh, te rog!

Au intervenit și restul fetelor, implorând și cerșind. Vocile lor stârneau zarvă, iar Papa a ridicat mâinile și s-a uitat la ceilalți adulți cerând păreri. Văzându-i pe toți dând din cap, a zâmbit spre tot grupul.

— Artificii să fie!

— Începe să fie cam frig, nu ți se pare, Ortun? a întrebat Regnard, bătându-l cu palma pe spate. Ce spui dacă petrecem timpul până atunci în taverna pe care am văzut-o pe drum? Un rând de Sirene Încâlcite pentru toată lumea!

Sirenele Încâlcite erau niște băuturi speciale, servite doar de Învolburare. Un amestec de alcool cu bitter, aveau gust puternic de varec sărat.

— Niciodată nu mi-au plăcut. Voi mergeți să vă simțiți bine, a propus Amelia. Haideți, doamnelor, nu cumva este o brutărie în apropiere?

Fetițele au gemut, vrând să rămână la spectacolul Învolburării cât de mult puteau.

Am surprins privirea din ochii Morellei. Fusese o zi lungă pentru ea și, cu toate că nu se plânsese, probabil o dureau picioarele.

— Am văzut un vânzător cu înghețate aromate aproape de statuile din parc. Cine vrea prăjituri învechite și ceai când putem avea înghețată? Plătesc eu!

Cu un țipăt, fetele au luat-o la fugă pe o stradă lăturalnică. Lenore și Ligeia au fugit după ele, încercând să le țină pe toate cinci sub control. Camille le urma la câțiva pași în spate, mai interesată de vitrinele luminate decât de festivitățile din jurul ei. Rosalie i-a făcut cu ochiul lui Ethan înainte de a se îndepărta țopăind, sperând evident ca el s-o urmeze.

— Venim și noi mai târziu, le-am promis femeilor mai vârstnice. Chiar înainte să înceapă artificiile.

Morella i-a dat brațul Rebeccăi și s-au îndepărtat. Mi-am amintit cât de singură fusese cu o noapte înainte și inima mea i-a zâmbit. Poate avea să-și facă prietene săptămâna asta, până la urmă.

Papa mi-a pus în palmă câteva monede.

— Pentru înghețata voastră.

Am rămas cu gura căscată.

— Cu ăștia pot să cumpăr înghețată ani de zile.

Am încercat să-i dau floretele de aur înapoi, dar el mi-a respins mâna. Ochii lui păreau sălbatici în lumina lunii.

— Atunci cheltuie-i pe altceva, draga mea. E sărbătoare. Seara asta e pentru extravaganță.

Căpitanii și secretarii au scos un strigăt dezmățat în spatele lui. Papa l-a cuprins frățește cu brațul pe Sterland, intrând în tavernă. Cassius era ultimul rămas afară. În prag, s-a uitat peste umăr.

— În ce urmează să mă bag?

Privirea lui dansa și jur că mi-a făcut cu ochiul. Voiam să cred că era mai mult decât un joc al luminii, dar comentariul lui despre concursul de aseară încă mă durea.

— Nu lăsa Sirenele să te poarte prea departe. Am auzit că sunt puternice.

M-am întors și am fugit după surorile mele. Strigătele bărbaților răsunau pe străzi. Nu erau singurii petrecăreți din seara asta, dar cu siguranță erau cei mai gălăgioși.

Parcul fusese transformat într-un spațiu de pregătire pentru un concurs de sculpturi de gheață. Forme strălucitoare se înălțau în noapte, luminate de felinare. Majoritatea sclipeau într-un alb blând, dar altele aveau geluri colorate în interior, proiectând tonuri sclipitoare pe statuile de cristal.

Am găsit fetele în jurul unui palat de gheață din mijlocul parcului, arătând spre detaliile surprinzătoare. Steagurile înghețate se învârteau în bătaia brizei, prinse cu bucățele de metal. Marginile de cărămidă erau rotunjite ușor, făcând arhitectura să curgă cu o răsucire feerică.

— Priviți tridentele de pe pod! a spus una dintre fetele Morganstin. Exact ca în piesă!

— Este castelul lui Pontus, a explicat Mercy. El poartă un trident mare oriunde ar merge.

— Credeam că trăiește în mare. Nu sunt castele în mare.

— El locuiește în Ocean, am spus eu, intervenind. Face parte din Sanctum, unde trăiesc zeii, care este împărțit în regate diferite. Pontus are Oceanul, Vaipany are Corona, Arina are Ardor... Nu v-au învățat părinții toate aceste lucruri?

Ele au clătinat din cap.

— Ooo, priviți! a strigat Verity, arătând în spatele nostru și încheind discuția.

Șiruri de pânzeturi albastre atârnau de un semicerc de copaci. În mijlocul crângului, o bătrână avea niște cutii ciudate de metal. În lateral erau făcute găuri cât un vârf de ac, iar ea punea felinare în cutii și imagini uimitoare erau proiectate pe fâșiile de pânză. Când le atingea, cutiile se învârteau. Delfinii săreau prin valuri, pescărușii pluteau dând din aripi și aerul țâșnea din balenele ieșite din apă.

Era o mulțime adunată în jurul ei, aplaudând, în timp ce-și crea iluziile. Mai departe pe stradă, pe veranda altei taverne, un grup de pescari cânta un cântec marinăresc deșănțat.

— Îmi place Învolburarea, a șoptit Rosalie, împingându-mă cu umărul în timp ce împărtășeam acest moment special.

Ceva i-a atras atenția în gloata aceea. I-am urmărit privirea. Nu ceva. Cineva. Ethan îi făcea semn dintr-un colț și i-am văzut pe Jules și pe căpitanul Morganstin în mulțime. Trebuie să fi venit să vadă ce era cu forfota aceea.

— Cred că doar o să...

S-a oprit, neputând să găsească o scuză plauzibilă să plece.

— Da… cred că ar fi mai bine doar să, am tachinat-o eu, împingând-o cu un zâmbet cu subînțeles.

S-a strecurat prin mulțime și a traversat strada cât ai clipi.

S-au auzit chicoteli în stânga mea și când m-am întors am văzut-o pe Camille dând capul pe spate și râzând de ceva ce spusese Fisher. Probabil venise și el de la tavernă.

Dincolo de ei stătea un bărbat, iar trupul său zvelt proiecta o siluetă întunecată pe fundalul luminilor colorate. Deși nu eram sigură, i-am simțit ochii asupra mea, privirea lui punând o presiune tangibilă. În timp ce-l priveam, o amintire mi-a revenit în minte.

— Îl cunosc, am șoptit eu.

— Hmm? a întrebat Ligeia, întorcându-se de la spectacolul cutiilor luminoase.

— Bărbatul de acolo. Îl recunosc, dar nu știu sigur de unde.

De parcă simțea că vorbeam despre el, a ridicat bărbia și mi-a făcut semn să mă apropii.

— Ce bărbat? Sunt bărbați peste tot, a spus Ligeia, aruncând o privire prin mulțime. Oh, uită-te la valuri! a exclamat ea, întorcându-se din nou la spectacol.

— E prea aglomerat pentru mine, am spus eu, apăsându-i o monedă în palmă. Poți să ai tu grijă de fete? Trebuie să iau puțin aer curat.

Ea a dat din cap și eu mi-am croit drum prin mulțime, strecurându-mă printre și mai mulți privitori care veniseră la spectacol. Când am ajuns în locul din parc unde stătuse silueta înaltă, dispăruse.

M-am întors în cerc, încercând să zăresc pe cineva cu statura lui neobișnuit de înaltă. O umbră se mișca printre copaci la marginea parcului și părul argintiu capta lumina luminii. S-a uitat o dată înapoi ca să se asigure că-l urmăream.

Când s-a întors, lămpile cu gaz i-au luminat o secundă haina, reflectând firele aurii brodate pe umărul drept.

Dragonul cu trei capete.

Era bărbatul de la primul bal, din Pelage.

Ce căuta în Astrea?

Curioasă, am luat-o pe o alee îngustă, apoi pe încă una, neștiind exact încotro mergeam. De fiecare dată când credeam că-l ajung, zăream haina bărbatului-dragon dispărând pe altă stradă. Pe întuneric, cu toate decorațiunile acelea pentru Învolburare, m-am rătăcit complet. Am trecut printre șiragurile lungi de mărgele de sticlă și de perle false care formau o cortină la ieșirea de pe alee.

Strada pe care am ajuns arăta diferit față de port sau de piața orașului.

Mai întunecată, mai murdară.

Și mai umedă.

Prima vitrină pe care am văzut-o era scăldată într-o strălucire roz și mi s-a întors stomacul ghicind ce marfă se vindea în spatele acelor ornamente roșiatice. Alte câteva case roz erau înșirate pe stradă. Unele aveau fete în vitrine, făcând din mână și pozând. Altele erau pline de beteală și strasuri țipătoare.

Bărbatul-dragon dispăruse, parcă intrase în pământ și, în timp ce priveam în jur, încercând să mă orientez, m-am întrebat de ce mă luasem după el.

Când m-am întors să o iau înapoi, un grup de femei tinere a ieșit dintr-o casă roz, oprindu-se chiar în fața aleii. Erau îmbrăcate ca niște Sirene. Buclele lungi coborau în cascadă pe spatele gol, iar pielea ca de găină era vopsită cu sclipici argintiu și arămiu. Stele și arici de mare le acopereau pieptul, dar foarte puțin, iar câteva panglici subțiri din tifon verde le alcătuiau fustele. Unele purtau tocuri cu platforme imposibil de înalte. Altele aveau pe umăr umbrelușe împodobite ca meduzele luminoase.

— Tu, de colo! a strigat una și am simțit că mă îmbujorez imediat, îngrozită că vorbea cu mine. Vii să arunci ancora, marinare?

Un trio de râsete a răsunat în spatele meu și femeile au rupt rândurile ca să se uite la potențialii clienți. M-am ascuns pe alee, iar inima îmi bubuia în piept.

— Ești departe de parc, nu-i așa? mi-a murmurat o voce în ureche.

Am scos un țipăt speriat, convinsă că bărbatul-dragon se întorsese să mă ia prin surprindere, dar Cassius era cel care stătea pe alee, cu ochii albaștri învăluiți în umbre.

— Aș putea să spun același lucru despre tine. Credeam că ești cu Papa.

El și-a dat o șuviță de păr din ochi, strâmbând din nas, deși zâmbea.

— Sirenele Încâlcite nu sunt tocmai pe gustul meu. Ivor și Jules au început iar să discute despre misterul pantofilor voștri și am plecat cât încă puteam. Te-am văzut ieșind în grabă din parc și m-am gândit că ai putea avea nevoie de ajutor.

M-am uitat în lungul aleii, însă bărbatul-dragon chiar dispăruse.

— Știi cum să te întorci în parc? Mă tem că m-am încurcat de tot.

Zâmbetul lui a devenit mai cald.

— Hai să găsim drumul împreună.

Am luat-o pe alee, ieșind de pe strada cu case roz. Ajungând la drumul următor, Cassius a pășit pe o porțiune cu polei și a alunecat. M-a prins cu mâna din instinct și m-am străduit să-l țin, dar ne-am învârtit amândoi, apoi ne-am prăbușit la pământ într-un amestec de pelerine și membre.

— Ești în regulă?

Vocea lui avea o nuanță de îngrijorare adevărată, dar am râs, neținând cont de ea. Fuseserăm mult mai grațioși pe ringul de dans.

— Sunt bine. Te-ai rănit?

— Doar în mândrie.

M-a ajutat să mă ridic și, cu un zâmbet glumeț, i-am întins brațul așa cum face un domn pentru o doamnă. El și-a frecat șoldul învinețit, apoi a acceptat pufnind în râs.

— Ți-a plăcut ziua asta? am întrebat în timp ce mergeam, încercând să găsim cel mai rapid drum spre piața orașului.

Îmi petrecusem majoritatea timpului cu surorile mele. De câte ori mă uitam pe furiș la Cassius, el era adâncit în discuții cu Regnard sau Papa.

— Foarte mult. E foarte diferit de festivalurile cu care sunt eu obișnuit.

— Nu te-am întrebat niciodată ce ești… Pe cine…

— Oamenii Stelelor, a completat el, cu o expresie amuzată în timp ce eu mă chinuiam să întreb. Versia.

— Regina Nopții. M-am uitat la cer, la stelele amețitoare pe întinerea albastră. Mi se pare că și ea se bucură de festivități.

— Cred că da.

— Unde o să te duci după ce se termină Învolburarea?

— Mai am încă puțin de lucru în Selkirk, să rezolv ultimele documente ale tatei, să închei ultimele afaceri, dar nu m-am gândit prea mult la ce se întâmplă după aceea. Walter mi-a lăsat niște bani și casa lui. Poate o să stau acolo, să învăț să navighez, să învăț să pescuiesc sau…

— Sună minunat, l-am întrerupt, imaginându-mi o casă mică și un doc, dimineți liniștite în care te trezești înainte să iasă soarele, să pregătești plasele pentru ziua de muncă – muncă adevărată.

Cassius a ridicat o sprânceană.

— Capcane și momeli puturoase pentru pește?

— Tu ai toată lumea deschisă pentru tine. E minunat.

El s-a uitat cu atenție la mine.

— Ce vise mărețe ai, Annaleigh? Dacă ai putea merge oriunde, să faci orice vrei, ce-ai fi?

— E un far departe spre vest. Noi îi spunem Bătrâna Maude. De când eram mică, mi-am dorit să trăiesc acolo, să-l țin curat și să am grijă de lumină. Când a apărut postul de ucenic, oh, cât am sperat și m-am rugat să fie al meu. Dar Papa l-a trimis pe Fisher.

— Tu ai toată lumea deschisă pentru tine și nu vrei să te duci decât la câteva insule distanță?

Deși întrebarea lui era menită să mă tachineze, evident, avea o adevărată curiozitate în ochi.

— N-aș vrea să părăsesc marea niciodată. E casa mea.

Am luat-o pe altă stradă și am auzit murmurul mulțimii. O tarabă mică la capătul opus al străzii vindea ceai și ciocolată caldă. Aburul se ridica din mica tarabă de draniță, o priveliște bine-venită, căci noaptea era mai rece.

— Vrei una? a întrebat Cassius, scotocind în buzunar după monede.

— Te rog.

— Nu e cu alge sau altceva asemănător, nu-i așa? a glumit el cu vânzătorul, arătând la oalele de cupru. E doar ciocolată?

— Cea mai bună de pe insule, s-a lăudat vânzătorul zâmbind.

— Excelent. Luăm două.

— Mulțumesc, am spus eu, acceptând cana de cositor.

Cassius a luat o gură și s-a strâmbat.

— Încă simt gustul de sare. Pătrunde peste tot aici? Vânzătorul a râs și el a încercat din nou: Cu caramelul nu e atât de rea, dar serios! În toate băuturile!

Am intrat în parc, trecând printre sculpturile de gheață, până am găsit o zonă liniștită cu o bancă liberă. Era chiar lângă o flotilă de țestoase, gheața vopsită în verde și luminată cu albastru.

— Acestea sunt preferatele mele.

— Știu, a spus el, luând încă o gură de ciocolată.

M-am uitat la el.

— Știi?

Mi-am amintit toate discuțiile noastre, dar nu am reușit să-mi amintesc dacă pomenisem de țestoase.

Fața lui a încremenit o clipă, apoi a afișat un zâmbet.

— Mi-a spus Verity. Mai devreme, după-amiază – la concursul de zmeie. E foarte atașată de sora ei mai mare, să știi.

Am pipăit marginea cănii, gânditoare. Vorbise cu Verity despre mine. Îmi făcea plăcere mai mult decât voiam să recunosc.

— Și mie îmi e foarte dragă.

— Înțeleg de ce. E fermecătoare. Toate surorile tale sunt. Dar ar trebui să-ți spun... A întins mâna și mi-a atins unghia de la degetul mare. Era o atingere ciudat de intimă, apropiindu-mă de el. Cred că pe tine te plac cel mai mult.

Nu mi-am putut opri zâmbetul călduros când cuvintele lui au trecut peste mine, trăgându-mă la fund și mergându-mi direct la inimă.

— Serios? Puteam să jur că...

M-am oprit, întrucât nu voiam să-i mărturisesc temerile din noaptea precedentă.

El a dat din cap cu seriozitate.

— Oh, da. Cel mai mult dintre toate, m-a asigurat el, apoi a bătut din nou în degetul meu, oprindu-se acolo preț de o clipită. Nu casa, nici titlul sau pământurile nu m-ar putea face să mă răzgândesc și să aleg pe altcineva.

Rușinată că mă citise atât de ușor, am simțit că mă îmbujorez.

— Dar aseară ai spus...

— Mă simt îngrozitor din cauza asta! Am văzut cum toți ceilalți tânjeau după Highmoor și am vrut să fac o glumă – nu deosebit de bună –, dar ai fugit înainte să putem râde de ea.

M-am uitat în poală, agitată.

— Sunt atâția alții care caută exact acest lucru. A fost ușor să cred că și tu făceai la fel.

— Oh, Annaleigh, iartă-mă, te rog. Nu-mi place să cred că te-am supărat. Mi-a mângâiat obrazul și degetele lui mi-au dansat pe marginea maxilarului, trimițându-mi fiori delicioși în piept. Mai ales când nu e câtuși de puțin adevărat. Am vorbit serios — cel mai mult dintre toate.

Aveam gura prea uscată ca să vorbesc, așa că am dat din cap, acceptându-i scuzele.

Cassius s-a întors spre statuie, zâmbind complet relaxat.

— Acum, povestește-mi despre țestoasele astea ale tale.

Am scotocit prin amintiri, încercând să găsesc una veselă și luminoasă cu toate surorile mele, tefere și fericite.

— Era în vara dinainte să moară mama. Era însărcinată cu Verity. Ne plăcea să mergem pe plajă să privim broscuțele ieșind din ou și luând-o spre mare. În anul acela, unul dintre cuiburi nu s-a deschis odată cu celelalte. Gerul puternic a venit mai devreme. De obicei, puii se duc direct în apă, dar cred că frigul i-a dezorientat. Au luat-o în direcția greșită, luptându-se să urce o dună de nisip. Indiferent de câte ori îi întorceam noi, o luau înapoi spre plajă. În cele din urmă, surorile mele au vrut să plece acasă. Vântul le pătrundea prin rochii. Părea mai degrabă noiembrie decât august. Eram nouă care ne jucam pe plajă în ziua aceea — Mercy și Honor erau prea mici. Au plecat toate acasă fără să se uite în urmă, obosite de încercările de a ajuta viețățile care păreau să nu dorească a fi ajutate. Am adunat puii în fustă, ca într-un coș, și i-am dus acasă. Erau atât de mulți și tot încercau să se elibereze. Am umplut o cadă cu apă de mare și i-am pus înăuntru. Vocea îmi suna distantă, captivată de amintire. Slujnicele erau furioase că adusesem broscuțele în casă, dar mama le-a spus să mă lase în pace. Venise la parter să le vadă înotând în apă și prinzând puteri.

Cassius s-a mișcat pe bancă și s-a întors mai mult spre mine.

— Cât timp le-ai ținut acolo?

— Aproape o săptămână. Le dădeam să mănânce alge și icre de pește. Când vremea s-a încălzit din nou, le-am dus înapoi pe plajă.

— Și toate au fugit în apă? a ghicit el.

Știusem că nu puteam să le păstrez, erau animale sălbatice, menite să trăiască în mare, dar speram ca una sau două să rămână în urmă, să aibă încă nevoie de mine.

— Toate, până la una. Erau atât de puternice! Am zâmbit, amintindu-mi cât de repede înaintau aripioarele mici, dornice să intre în ocean. Stăteam cu ele în cadă, lovind cu picioarele și învolburând apa ore întregi.

Când a râs, mâna lui a căzut peste a mea. S-a întâmplat firesc, de parcă era absolut normal ca mâinile noastre să se atingă atât de intim.

— De ce?

Am avut nevoie de toată puterea mea să-mi iau ochii de la nodul format de mâinile noastre.

— Trebuiau să învețe să înoate cu valurile.

O fărâmă de speranță ardea în adâncul meu, aprinsă de atingerea degetului său mare în palma mea, ca o bucățică de cremene pe un morman de surcele.

— Annaleigh Thaumas, eroina curajoasă pentru țestoasele mari și mici, a murmurat el, apoi mi-a înclinat bărbia și m-a sărutat.

Deși nu mai fusesem sărutată până atunci, visasem la cum ar fi fost întâlnirea dintre două perechi de buze. Ca niște artificii explozive sau ca o atingere ușoară de aripi nevăzute? Eram convinsă că romanele de dragoste ale lui Eulalie născoceau asemenea contacte ca să te captiveze. Cu siguranță, nu era nimic mai mult decât atingerea cărnii de carne, ca o bătaie cu palma pe spate sau o strângere de mână.

Dar era mult mai bine decât atât.

Gura lui era caldă, lipită de a mea, mai moale decât mi-aș fi imaginat că poate fi gura unui bărbat. Pielea îmi sfârâia când mâinile lui mi-au cuprins obrajii și m-a sărutat pe frunte înainte de a se întoarce la gura mea. Am îndrăznit să ridic degetele, să-i explorez obrazul. Era aspru de țepi și părea atât de diferit de mine, încât l-am pipăit cu vârful degetelor, memorând contururile.

În cele din urmă, m-am retras, veselă și cu respirația tăiată.

— Obrajii tăi îmbujorați sunt foarte frumoși, mi-a zâmbit el și mi i-a sărutat, mângâind cu degetul strălucirea lor roșiatică.

— La fel și ai tăi, am murmurat eu, apoi am clătinat din cap, iar obrajii mi s-au aprins și mai tare. Nu asta voiam să spun. Îmi pare rău, eu...

El părea mulțumit.

— Te-am zăpăcit?

— Puțin, am recunoscut.

M-am mișcat pe bancă, lăsând aerul rece dintre noi să-mi limpezească gândurile.

— Oh, privește, încep artificiile, a spus el, iar genunchiul lui l-a apăsat pe al meu când s-a uitat în sus.

I-am urmărit privirea, căutând cerul, dar rămânea întunecat.

— Unde? Nu văd nici...

Și atunci m-a sărutat din nou.

25

M-AM RIDICAT BRUSC, SPERIATĂ DIN SOMN. Clipind amețită, mi-am dat la o parte părul, cearșafurile și somnul de pe ochi. Amintirile nopții trecute au venit plutind înapoi printr-o ceață deasă. Festivalul de Învolburare… piesa de teatru și sculpturile… sărutările lui Cassius…

Pe drumul înapoi cu barca, începuse să ningă din ce în ce mai tare. Eu și Cassius am folosit frigul ca scuză să stăm prea aproape unul de altul, cu genunchii periculos de apropiați. Până să ajungem în Salten, cerul devenise o furie rece, lovind insula cu vânturi ce urlau. Înainte să mă duc la culcare, m-am uitat cum valurile se zdrobeau de stânci ca niște berbeci în luptă.

Un țipăt m-a trezit din gândurile mele înfierbântate. Au urmat strigăte, apoi un vaiet puternic, ca un animal chinuit. Ce naiba se întâmpla? Punându-mi halatul gri, am ieșit pe coridor. Sunetele veneau de la parter. Am luat-o la fugă, recunoscând vaietele lui Lenore.

— Au dispărut, a strigat ea când am intrat în cameră. Au dispărut, Annaleigh!

Camille și Hanna erau deja acolo, certându-se cu atâta forță, încât nu înțelegeam nimic. Lenore s-a aruncat în brațele mele, cu obrajii reci și uzi lipiți de ai mei. Trupul ei era un iureș haotic de păr vâlvoi și straturi ale cămășii de noapte sfâșiate.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt Ligeia și Rosalie?

I-am trecut mâna prin păr, încercând să o liniștesc. Degetele mi s-au prins în ceva din șuvițele ei. Era o rămurică. Pe crenguța maronie erau fructe roșii mici.

— Ai fost afară? am întrebat-o, arătându-i crenguța.

— Nu știu, nu știu! urla ea în timp ce Hanna se ducea să-l găsească pe Papa. Dar au dispărut!

A fost cât pe ce să mă lovească cu brațele.

— Camille, ce s-a întâmplat?

Ea m-a ajutat să o duc pe Lenore în pat.

— Din câte înțeleg, s-a trezit, iar Rosalie și Ligeia nu erau în paturile lor. De atunci, urlă întruna.

— E blestemul! scâncea Lenore, înfundându-și strigătele în perne.

Am frecat-o pe spate.

— N-ar putea fi jos la micul dejun? Sau la o plimbare de dimineață? A verificat cineva?

Camille a clătinat din cap.

— Nu știu. Nu reușesc să scot nimic coerent de la ea.

— Lenore, trebuie să te calmezi.

Aveam vocea fermă, dar blândă, alungând fiorul de teamă auzind-o pomenind de blestem. Nu puteam să mai îngrop altă soră.

— Sunt moarte. Știu că așa e!

— Spune-ne ce s-a întâmplat. Ai văzut ceva?

Ea a clătinat din cap, îndurerată, și a aruncat cuvertura cu care o învelisem, cu ochii febrili și luminoși.

— Eu sunt ele. Ele sunt eu. Și au dispărut. O simt!

Am ridicat mâinile, arătându-i că nu voiam să-i fac rău.

— E în regulă. O să le găsim. Știi unde s-ar fi putut duce?

Lenore s-a ridicat în capul oaselor, uitându-se la Camille.

— Ea știe, a spus, pe o voce periculos de încărcată de acuzații.

Ochii lui Camille s-au ridicat în tavan în timp ce afișa o expresie înfuriată.

— E isterică.

Am dat la o parte o șuviță de păr de pe fața lui Lenore, mângâindu-i obrazul.

— Ce vrei să insinuezi? Spune-mi, Lenore. Ea s-a lăsat pe spate, plângând, și am înțeles imediat ce voia să spună. M-am întors spre Camille. Ați fost la dans azi-noapte?

— Ce? Nu! Ne-am întors foarte târziu din Astrea și mai era și furtuna. Nimeni n-ar vrea să iasă pe așa o vreme.

Obrazul lui Lenore tremura.

— Ele au ieșit!

Mă uitam de la una la alta în timp ce aruncau cu vorbe.

— N-am avut nimic de-a face cu asta.

— Le-ai spus unde o să aibă loc balul!

Camille a rămas cu gura căscată de uimire.

— Ba nu.

— Te-am văzut!

Ea s-a întors spre mine.

— Annaleigh, jur că nu știu despre ce vorbește. Aseară m-am dus direct la culcare.

Papa a intrat în cameră, punând capăt oricărei discuții despre dans.

— Casa este într-un haos complet. Servitorii aleargă de colo-colo plângând, se vaită de triplete. Ce se întâmplă? Apoi a observat-o pe Lenore. Unde sunt surorile tale?

— Rosalie și Ligeia nu erau în paturile lor când s-a trezit Lenore, am intervenit eu, ca să o opresc pe Lenore să reînceapă.

L-am tras deoparte, încercând să nu mă feresc – încă mirosea a tavernă.

— Crede că au dispărut.

Papa a gemut, ștergându-și fruntea cu o mână.

— Trebuie să fie pe undeva. O să încep să le caut. Poate ni te poți alătura... după puțină cafea? O să fie găsite curând.

Aveam să mă asigur că așa era.

ORELE TRECEAU ÎN TIMP CE CASA era scotocită fără să se dea de urma surorilor mele.

— Am căutat în tot labirintul din gard viu, domniță, a raportat Jules, venind din viscol, însoțit de Sterland și Fisher. N-am găsit nimic.

Pe măsură ce vestea dispariției surorilor mele se răspândea la Highmoor, oaspeții noștri se ofereau să ne ajute la căutări.

— Unde ar putea fi? a întrebat Morella.

Se ascunsese în Camera Albastră, distrând fetele mici și stând la căldură lângă focul strașnic. Părea palidă și trasă la față. Mă temeam de felul în care îi afecta stresul zilei pe ea și pe bebeluși.

Am tăiat labirintul de pe lista cu locuri în care să căutăm.

— A încercat cineva la criptă?

— Sunt cel puțin treizeci de centimetri de zăpadă afară, a spus Sterland. Le-am fi văzut urmele.

— Vântul ar fi putut să le astupe. Cred că ar trebui să căutăm. Spune-i lui Papa că m-am dus.

Cassius a intrat în cameră, scuturându-și zăpada de pe umeri. Căutase la grajduri. Avea obrajii roșii ca focul, ciupiți de frig și de vânt. Speranța mi s-a spulberat când el a clătinat din cap.

— Ai spus că ieși?

Am dat din cap.

— La cripta familiei.

— Vin cu tine. Furtuna se intețește. Nu pot să te las să mergi singură. N-ai fi în siguranță.

Pe parcursul dimineții îl evitasem, încercând să nu mă gândesc la seara trecută, la sărutul nostru. Trebuia să rămân concentrată.

Dar avea dreptate. Dacă mă duceam singură prin furtună, ar fi fost altă căutare numai pentru mine.

— Am nevoie de pelerină, am spus eu, alergând pe scări. Vin într-o clipă.

Pașii lui m-au urmat. Când privirile ni s-au întâlnit, am simțit că-mi tremură maxilarul.

— Cum te simți?

Avea vocea joasă și caldă și amenința să-mi spulbere fațada aspră pe care încercasem s-o mențin toată dimineața. Mi-am șters o lacrimă din ochi, de parcă ar fi fost doar un fir de praf.

— Cu siguranță, azi nu e vorba despre mine.

El a urcat treptele dintre noi.

— Pari epuizată. Lasă-mă să caut eu în criptă.

Am continuat să urc.

— Nu știi cum să ajungi acolo.

— Trimite un servitor cu mine. O să ajungem imediat. Degetele lui au ajuns în scobitura spatelui meu. Annaleigh…

Am pășit pe palier.

— Trebuie să fac asta, Cassius. Nu pot să stau aici, să mă uit prin aceleași camere iar și iar, în timp ce toți ceilalți… Simt că înnebunesc. Lasă-mă să fac asta.

— O să le găsim, a promis el, strângându-mă de mână. Trebuie să fie o cameră care ne-a scăpat sau poate ne joacă o festă?

Am clătinat din cap.

— N-ar face asta. Știu la ce ne-am gândi noi.

Cassius s-a oprit în dreptul unui portret față în față cu dormitorul meu, studiindu-l. Fusese pictat înainte să se nască tripletele, pe vremea când eram doar șase.

— Acelea sunt surorile mele mai mari.

— Ava, Octavia, Elizabeth și Eulalie.

M-am oprit.

— De unde știi cum le chema?

A încremenit, iar ochii azurii i s-au întunecat. Preț de o clipă, a părut îngrijorat, ca și cum fusese prins asupra faptului.

— Scrie pe placă.

Am mijit ochii la bucățica de alamă de sub ramă. Nu deslușeam numele în lumina slabă.

— La început, am fost douăsprezece. Dar una câte una am fost smulse de pe lumea asta. Sătenii cred că există un blestem în casa noastră. Așa că Rosalie și Ligeia nu s-ar preface niciodată că au dispărut. Ar fi prea crud.

— Câte pierderi! a spus el cu ochii fixați pe tablou.

M-am întors de la privirile surorilor mele.

— Oh.

— Ce e?

M-am uitat la clanța ușii.

— Sunt sigură că am lăsat ușa închisă.

Dar acum era întredeschisă câțiva centimetri. Am deschis-o larg, sperând să le găsesc înăuntru pe Ligeia și Rosalie. Când am zărit forma întunecată în apropierea dulapului meu, am scos un țipăt de spaimă.

Ivor a ridicat ochii mirat, cu fața întunecată, dar panicată.

— Ce cauți aici? am întrebat eu și l-am simțit pe Cassius în spate, privind în cameră.

Ivor a închis încet sertarul. Unul dintre ciorapii mei de mătase s-a prins în încuietoare.

— Căutam gemenele.

— În comoda lui Annaleigh? a întrebat Cassius pe un ton amenințător. Și sunt triplete.

El a ridicat din umeri.

— M-am gândit că, dacă lumea e ocupată, aș putea căuta indicii.

— Indicii?

— Despre pantofi.

— Surorile mele lipsesc și pe tine te preocupă pantofii noștri?

M-am aruncat spre el, apucându-l de braț și împingându-l spre ușă cu toată forța de care eram în stare. Era ca și cum aș fi încercat să mut un munte.

— Asta este camera mea. Ieși!

Ivor s-a ferit de strânsoarea mea.

— Încercam doar să ajut.

— Mai degrabă să te ajuți pe tine.

— Domnișoara te-a rugat să ieși din camera ei, i-a amintit Cassius, întinzându-se cât era de înalt.

Ivor s-a uitat de la unul la altul, cu o sprânceană ridicată.

— Dar tu ce anume cauți în camera domnișoarei?

Cassius a mijit ochii. S-a uitat fix la el, fără să vorbească sau să se miște, până când Ivor a plecat.

— Ai o podoabă în buzunar care sunt convins că-i aparține domnișoarei Thaumas! a strigat după el. Las-o aici!

Fără să se uite înapoi, Ivor a aruncat pe jos una dintre panglicile mele de păr, călcând-o în timp ce se îndepărta. Cassius s-a dus după el ca să se asigure că nu intră în vreo altă cameră.

Când am luat panglica, o amintire s-a trezit în adâncul meu.

Păr.

De dimineață scosesem o rămurică din părul lui Lenore. O rămurică cu fructe. Știam unde erau tufele acelea. Creșteau într-un desiș nu departe de Highmoor. Probabil Lenore fusese acolo. Și tripletele nu făceau nimic singure...

— Cred că știu unde ar putea fi, am spus, după ce Cassius s-a întors.

— Unde?

Am alergat în jos pe scară, punându-mi fularul la gât.

— Vino după mine!

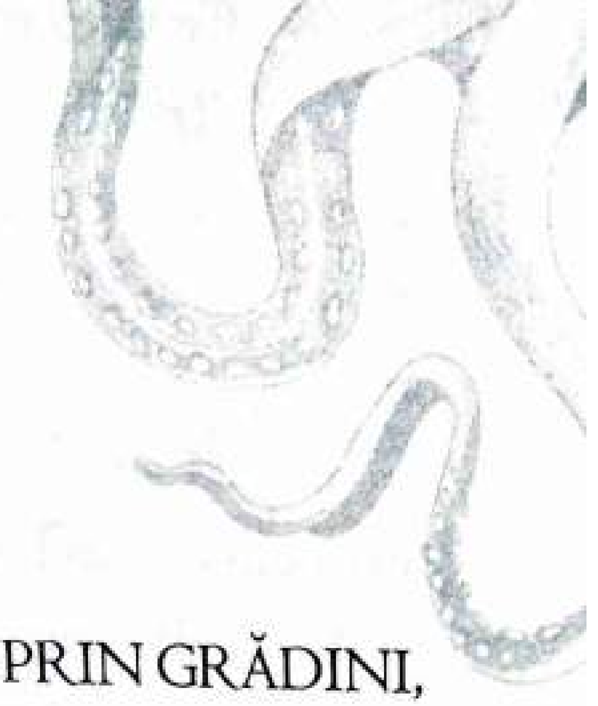

26

AM LUAT-O PE CEL MAI RAPID DRUM PRIN GRĂDINI, dar tot eram pe jumătate înghețați până am ajuns la marginea pădurii. Pe drum, m-am uitat după vreun semn că surorile mele veniseră pe aici, dar vânturile puternice ascundeau orice urme ar fi lăsat. Am încercat să ignor temerile care-mi creșteau ca un nod în stomac în timp ce amestecau speranțele mele cu pragmatismul sec.

Era prea frig.

Erau plecate de prea mult timp.

Nu aveam cum să le găsim în viață.

Nu!

Mi le-am imaginat pe Rosalie și Ligeia îngrămădite în desiș, înghețate și dezorientate, dar aveam să le acoperim cu pelerinele și să le ducem acasă. Aveau să se încălzească în fața focului, înveselite de cești cu cidru fierbinte și o masă bună, și toți aveam să râdem de toate astea într-o zi.

Am alergat prin păduri cât de repede ne permitea zăpada. În unele locuri, de-abia se așezase, dar ne zgâriam gleznele în vrejuri și rădăcini înghețate. În alte locuri, nămeții îmi ajungeau la genunchi. Apărați de copaci cum eram, vântul nu era la fel de aspru și vizibilitatea s-a îmbunătățit de zece ori.

Cassius s-a oprit exact înainte să se împiedice de o vizuină de vulpe.

— Ce să caute ele aici?

Am dat într-o parte o ramură joasă, dar s-a întors și m-a lovit peste față. Aveam obrajii prea amorțiți să simt înțepătura. Mă dureau picioarele, reci și furnicate, în timp ce înaintau prin zăpada masivă.

În față am zărit ceva roșu, prima culoare adevărată pe care o văzusem de când intrasem în lizieră. Tufele cu fructe!

Erau alăturate, formând un gard viu gros și circular. Era o spărtură ceva mai departe între tufe, ce se deschidea într-un mic luminiș din mijloc. În lunile de vară, pregăteam deseori un picnic și ne petreceam după-amiezi întregi ascunse în desișul înverzit.

Am zărit urmele de pași în zăpada neatinsă.

Inima mi-a tresărit în piept, atât de plină de speranță, încât am crezut că va exploda. Fuseseră aici.

— Rosalie! Ligeia!

Cassius era acum în fața mea, urmărind pașii în jurul gardului. Voiam să-l dau la o parte și să alerg mai repede, dar nămeții îmi agățau fustele, ținându-mă la câțiva pași în spate.

Am număr trei serii de pași.

— Privește! Vezi? Ar putea fi încă aici!

El s-a oprit brusc la deschizătura din desiș, blocându-mi drumul. Cassius m-a prins când m-am aplecat pe lângă el. Degetele lui au alunecat încet peste ale mele, dar nu a fost de ajuns să mă oprească.

— Annaleigh, nu!

M-am oprit pe loc. Totul în lume a încremenit în afară de bătăile inimii mele. Bătea din ce în ce mai tare, din ce în ce mai repede, până i-am simțit ritmul în gât, oprindu-mi răsuflarea.

Cred că am țipat, dar n-am auzit nimic, doar scâncetul ascuțit al tăcerii devenite prea puternice.

Voiam să mă duc la ele, dar singurul mod în care am reușit să mă mișc a fost în jos, când genunchii mi-au cedat și am căzut în zăpadă.

Nu-mi amintesc cum am ajuns la ele – probabil m-am târât –, dar deodată am fost acolo, cu surorile mele, căutând pulsul pe gâtul lor înghețat, pe încheieturile vinețiі. Mi-am lipit urechea de pieptурile lor, disperată să aud o bătaie, dar nu era nimic.

— Rosalie!

Vocea mi s-a transformat într-un scâncet când i-am atins obrazul. Lacrimile îmi curgeau pe față. Era rece. Era atât de rece! Fusese afară prea mult timp.

— Ligeia? Ligeia, Rosalie, vă rog, treziți-vă, am implorat eu trupurile reci ale surorilor mele înainte să le cuprind cu brațele și să urlu.

Zăceau pe spate în mijlocul desișului, cu ochii încremeniți privind spre cer. Dacă vedeai dincolo de țurțurii de pe genele lor, de bruma de sub nări și albastrul buzelor, ar fi putut să se uite la nori, arătând formele amuzante pe care le vedeau.

Cassius era în spatele meu, încercând să mă ridice de pe cadavre. Nu. Nu cadavre. Rosalie. Ligeia. Surorile mele frumoase, lipsite de griji. Nu erau cadavre. Nu puteau fi moarte. Nu puteau fi…

Am lăsat brațele lui să mă cuprindă în timp ce încerca să-mi absoarbă durerea. Suspinele îmi străpungeau pieptul, de parcă aveau să-mi despice sternul în două, dar el m-a ținut strâns, sărutându-mi părul, mângâindu-mă pe spate, ținându-mă întreagă și teafără.

Când m-am întors spre surorile mele, am observat că se țineau de mână și mi-am amintit de povestea pe care mama o spunea cu plăcere despre ziua în care se născuseră tripletele. După ce petrecuseră atâtea luni înghesuite și strânse la un loc, niciuna nu suporta să se aventureze în lumea necunoscută de una singură, așa că au format un lanț, ținându-se de mâini, o legătură întreruptă doar când moașa le-a desprins. Mai întâi Rosalie, apoi Ligeia, pe urmă Lenore.

Ligeia întinsese brațul liber în zăpadă, căutând mâna surorii ei, căutând-o pe Lenore, disperată să părăsească lumea așa cum intraseră în ea. Împreună.

Lacrimile mi-au umplut ochii, orbindu-mă, și n-am mai știut nimic.

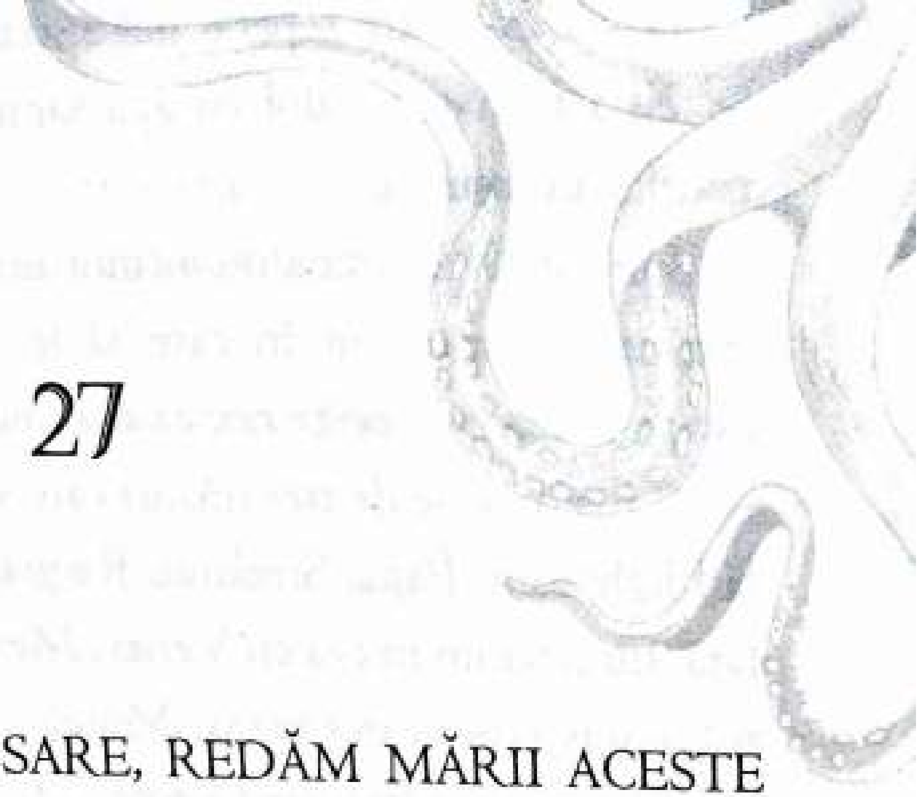

27

— NOI, OAMENII DE SARE, REDĂM MĂRII ACESTE trupuri.

Vocea Înaltului Marinar avea o urmă de tristețe pe care nu o sesizasem la înmormântările celorlalte surori ale mele. A dat din cap spre Sterland, Regnard, Fisher și Cassius.

Purtătorii noștri de sicriu improvizați.

Afară furtuna încă mugea, blocând accesul spre continent și al oricăror rude ar fi fost dispuse să înfrunte această confirmare a blestemului Thaumas. Majoritatea oaspeților voiseră să plece de la Highmoor după ce au fost găsite surorile mele. În afară de cei mai vechi prieteni ai lui Papa și Cassius, toți plecaseră la Astrea, intenționând să îndure furtuna cât mai departe de suferința noastră.

Bărbații au împins sicriul în mormânt, încercând să nu geamă de efort.

Sicriu. La singular.

Cripta era destul de mare doar pentru o cutie odată. Se părea că înaintașii nu muriseră niciodată câte doi. Nu voiam să știu ce se făcuse pentru ca Rosalie și Ligeia să încapă într-un singur sicriu, dar mă făcea să mă simt cumva mai bine că erau acolo împreună.

— Suntem născuți din Sare, trăim cu Sare și în Sare ne vom întoarce, a continuat Înaltul Marinar.

— În Sare, am repetat noi apatici.

El a turnat pocalul cu apă sărată pe cutie, a stins flăcările și totul s-a terminat.

De data asta, Papa nu a ținut niciun discurs. Niciun priveghi. Nu era un moment în care să le sărbătorești viața. Doliul s-a așternut din nou peste noi ca o a doua piele.

A fost nevoie de trei trăsuri care să ducă pe toată lumea înapoi la Highmoor. Papa, Sterland, Regnard și Înaltul Marinar erau în față. Eu stăteam în cea cu Verity, Mercy și Fisher. Camille, Honor și Cassius veneau din urmă. Morella rămăsese acasă, neputând să îndure asemenea frig, iar Lenore…

Lenore.

Rămăsese în pat de când eu și Cassius ne întorseserăm la Highmoor cu vestea cumplită. Nu-mi aminteam prea multe din drumul înapoi. Nu mai leșinasem niciodată. Nu era așa cum citisem în romanele acelea ridicole de dragoste pe care tripletele le schimbau între ele.

Le schimbaseră.

Când Lenore a auzit vestea, a dat din cap o dată, cuvintele noastre afirmând ceea ce ea știa deja, și a ieșit din cameră cu o grație sinistră. Hanna a fugit după ea, convinsă că avea să-și facă ceva rău.

Dar nu a fost nimic violent. Nu au fost lacrimi, țipete, gemete sau vaiete. Era ca și cum scânteia vieții care o animase pe Lenore le urmase pe surorile ei, lăsând o carapace goală în urmă. Se trezea și dormea, mânca și se îmbăia, dar nu era acolo cu adevărat. Chiar și când mă lipeam de ea noaptea – nu suportam s-o las singură, știind că suferința era de zece mii de ori mai mare pentru ea –, nu spunea nimic. Aproape tânjeam după starea agitată, sălbatică pe care o avusese înainte. Jalea asta tăcută, detașată, era prea îngrozitoare de văzut.

— Le-ai văzut, nu-i așa? a întrebat Verity, aducându-mă înapoi în trăsura zdruncinată.

Chiar și cu ferestrele închise și acoperite, răsuflarea noastră ieșea în aburi, și ne înghesuiam una în alta sub blănuri și pături groase.

Am dat din cap.

— Ce le-a ucis? Papa nu vrea să spună. Roland mi-a zis că a fost un urs.

— Nu există urși pe insulă, i-a amintit Fisher.

— Nu a fost un urs, am spus eu.

Vocea mea părea răgușită, asprită de lacrimi.

— Atunci ce a fost? A spus că au fost sfâșiate în bucăți. Era sânge peste tot.

— Roland o să se trezească fără slujbă. N-ar fi trebuit să vă spună asemenea lucruri. Nici măcar nu sunt adevărate. Când noi... le-am găsit... erau doar în desiș, pe spate.

— Le-a otrăvit cineva? a întrebat Mercy.

— Sigur că nu!

— Atunci, cum?

Am ridicat din umeri.

— Arăta ca și cum se rătăciseră în furtună și le-a fost prea frig. Era foarte pașnic. Și erau împreună. Nu cred că erau speriate sau triste.

— Atunci, de ce nu s-au întors?

Mă întrebam și eu același lucru. Lenore reușise să străbată furtuna. Când insistasem să-mi dea detalii, încercând să aflu ce se întâmplase în noaptea aceea, se întorsese spre mine cu privirea aceea stranie și goală, apoi doar plecase.

— Nu știu, am recunoscut. Sunt multe lucruri pe care nu le știu.

— Blestemul, a spus Verity, cu vocea blândă și mică.

— Nu există blestem. Doar ghinion.

— Ghinionul n-ar putea fi un blestem? a întrebat Mercy.

— Nu. Doar o coincidență.

— Blestemul ar putea să facă să pară o coincidență.

— Nu există blestem! am strigat eu, mult mai tare decât voisem.

Fetele au tresărit, mirate. Nu era frumos să le sperii, dar trăsura a rămas plăcut de tăcută tot restul drumului.

Când am ajuns la Highmoor, Mercy și Verity au sărit din trăsură, nerăbdătoare să scape de mine, dar Fisher a rămas în urmă, cu sprâncenele adunate într-o linie dreaptă.

— Ce e? am întrebat când mi-a fost clar că avea ceva de spus.

El a clătinat din cap, întinzând mâna spre ușă. L-am luat de mână, oprindu-l. Ce e, Fisher?

— Cassius era cu tine când le-ai găsit pe Rosalie și Ligeia?

— Era.

Ochii lui căprui au sclipit spre ai mei o clipă, pe urmă s-au întors la fereastră.

— Nu e nimic.

— Evident că e ceva.

Răsuflarea ieșea în fuioare în jurul lui, în aerul rece.

— Doar că... am fost chiar eu în pădurile acelea. În timpul căutării... Știu că amintirile mele despre ziua aceea sunt neclare, dar cred că le-aș fi văzut pe fete când am trecut pe lângă tufe.

— Încotro bați?

El și-a frecat fruntea de parcă degetele lui ar fi reușit să șteargă ideile care i se adunau în minte. Când ochii lui i-au întâlnit pe ai mei, erau ascuțiți ca niște cuie.

— Spun că nu erau acolo. Spun că cineva le-a pus acolo mai târziu.

— Le-a pus acolo? am repetat. Ce vrei să spui? Crezi... crezi că au fost ucise?

O fărâmă de răceală s-a aprins în inima mea, coborându-mi prin vene ca apa înghețată, țintuindu-mă în loc.

— Tu nu? Tu mi-ai spus că cineva a omorât-o pe Eulalie. Ai strigat la mine și la toată Astrea că Edgar a fost împins. Nu bănuiești că aici a fost o crimă?

M-am încruntat, îngrozită.

— Nu... Eulalie... acolo a fost altcineva. Cineva care era gelos pe Edgar și... Dar Rosalie și Ligeia... se duseseră să danseze. Au fost prinse în furtună...

— Chiar au fost? a întrebat Fisher, cu vocea aspră, dar nu răutăcioasă. Ai spus că ai văzut trei rânduri de pași în zăpadă...

— A fost Lenore, am spus eu imediat, pe urmă mi-am dat seama cât de aiurea suna.

— De ce să fi ajuns doar Lenore înapoi? Fisher s-a aplecat spre mine. Știi că nu le-ar fi lăsat.

— Dar rămurica din părul ei...

— Ar fi putut fi pusă acolo mai târziu.

Mi-am imaginat o umbră mare și greoaie pătrunzând în camera surorii mele în timp ce dormea, lăsând în urmă o singură rămurică, și m-am cutremurat.

— Crezi că al treilea rând de pași au fost ai ucigașului? Ucigașul lui Eulalie?

El a dat din cap.

Gândurile mi-au luat-o razna, în timp ce încercam să îmi amintesc toate motivele care mă făcuseră să cred că ucigașul lui Eulalie fusese un iubit respins. Dar dacă nu fusese așa, dacă teoria mea fusese greșită...

— Dacă Rosalie și Ligeia au fost ucise cu adevărat... asta înseamnă că niciuna dintre noi nu e în siguranță, am șoptit eu.

Privind pe fereastră, le-am văzut pe Verity și pe Mercy ascultându-l cu răbdare pe Papa, care vorbea cu Înaltul Marinar, și stomacul mi s-a strâns. Cineva ar fi putut să le urmărească. Cineva care...

Ultima trăsură a tras în curte. Cassius a coborât, întinzând mâna să le ajute pe Camille și Honor. S-a uitat îndelung la trăsura noastră, apoi le-a însoțit înăuntru.

— Cât de multe știm despre el, de fapt? a întrebat Fisher, nemulțumit. Adică, nici măcar tatăl tău nu știa că Corum a avut un fiu până nu a apărut. Nu ți se pare puțin ciudat?

Capul îmi plesnea de durere, o migrenă subită adusă de fiorul înghețat și acuzațiile care pluteau în aer.

— E puțin suspicios, recunosc. Dar nu înseamnă că e un ucigaș...

— Adevărat, dar...

Am întins mâna ca să-l opresc.

— Fisher, trebuie să te întreb... Nu cumva spui toate astea pentru că... pentru că l-am ales pe el în locul tău?

El a rămas cu gura căscată.

— Sigur că nu! Cum poți să crezi că eu aș...

A pus mâna pe portiera trăsurii, gata s-o deschidă și să mă lase singură.

— Stai! Spun doar... Am respirat adânc, clătinând din cap. Nu știu ce spun. Îmi pare rău. N-am dormit bine și... O să mă gândesc, bine?

Ochii lui Fisher mă fixau cu ardoare.

— Ce? Chiar acum?

— Ai altceva mai urgent de făcut? a ridicat el din umeri.

Oftând, am încercat să mă gândesc la ziua aceea.

— Tu și Sterland erați în labirint cu Regnard și Ethan, nu?

— În cea mai mare parte a dimineții.

I-am numărat pe degete. Ivor fusese la etaj, căutând indicii despre pantofii noștri uzați. Am bifat încă unul.

— Jules era la grajduri cu Cassius, cred, am spus eu.

De cum am spus cuvintele, mi-am amintit că se întorsese singur. Avea obrajii roșii ca focul, de parcă fusese afară în frig multă vreme.

De ce?

Grajdurile nu erau departe de casă și erau încălzite cu cărbuni pentru cai.

— Ești sigur că ai trecut pe lângă tufe?

Nodul din gâtul meu s-a strâns. Mă simțeam de parcă stăteam pe marginea unei stânci, cu pietricelele mișcându-se sub tălpi.

Fisher a dat din cap.

— Desișul era gol. Nu era nimeni acolo.

M-am uitat pe fereastră, dar n-am văzut nimic în afară de obrajii roșii ai lui Cassius.

Sticla s-a acoperit de condens de la respirația noastră, în timp ce Fisher aștepta în tăcere, lăsându-mă să analizez cuvintele lui.

— Haide să te duc înăuntru, a spus el într-un târziu, deschizând ușa și ajutându-mă să ies.

Am rămas în curte într-o negură amețitoare. Nici măcar n-am tresărit când vizitiul a pocnit din bici, stârnind caii să pornească. Deși îmi treceam mâinile pe brațe în sus și-n jos să mă încălzesc, nu mă ajuta. Nu simțeam nimic. Amorțisem de tot.

— Cineva de pe insula asta mi-a ucis surorile.

Fața lui Fisher era plină de tristețe când m-a prins de cot și m-a condus înăuntru.

Chiar înainte să intrăm sub portic, am ridicat privirea și am zărit o siluetă, perfect încadrată de una dintre ferestrele din Camera Albastră. Cassius ne privea de sus, cu riduri de îngrijorare pe frunte.

28

ÎN CAMERĂ ERA CALD.

Eram întinsă lângă Lenore și nu puteam să dorm. Cearșafurile mi se lipeau de picioare, răsucindu-se și trăgându-mă. Am încercat să le apăs cu piciorul, dar am reușit doar să le încâlcesc și mai tare.

Cât de multe știm despre el, de fapt?

Vocea lui Fisher ieșea la suprafață, repetând întrebarea iar și iar, până când fiecare cuvânt a încetat să mai aibă sens, lăsând doar un ecou neclar de consoane ce-mi răsunau în minte.

Nu avea logică.

Nu se putea.

Dar obrajii lui fuseseră atât de roșii...

Am adunat perna sub mine, încercând să stau mai confortabil, dar nu a făcut decât să mă agite și mai mult. Am izbit cu pumnul în moliciunea ei, dorindu-mi să-mi potolesc și gândurile la fel.

— Nici măcar nu era în Salann când a căzut Eulalie, mi-am amintit.

Vrei să spui că l-ai cunoscut doar după ce murise...

Am clătinat din cap, dorindu-mi să amuțesc vocea aceea micuță. Cassius nu avea motive să le ucidă pe Rosalie și Ligeia, și fusese cu mine când a murit Edgar. Nu putea fi el.

Dar Eulalie...

Am inspirat adânc, amintindu-mi pictura în ulei de pe hol, în dimineața în care plecaserăm spre tufișurile cu fructe.

Știuse numele lui Eulalie.

Știuse numele tuturor surorilor mele.

Era imposibil să fi citit plăcuța ștearsă de sub portret. Atunci, cum?

Șuierând frustrată, m-am întors pe o parte. Luna transforma camera în umbre și lumini contrastante. Zărind cele două paturi goale, m-am întors iar, ajungând față în față cu Lenore.

Avea ochii deschiși și se uita la mine. Era prima dată când ne priveam ochi în ochi de când mă întorsesem din desiș.

— Ești trează, am spus eu inutil. Îmi pare rău, n-am putut să dorm. Te-am trezit?

După cum era de așteptat, nu mi-a răspuns.

— Întotdeauna e atât de cald aici? Tăcere. Poate că focul a fost prea puternic. M-am ridicat în capul oaselor, încercând să mă eliberez dintre cearșafuri. Pot să-ți aduc ceva? N-ai coborât la cină. Ce zici de ceai? Ți-ar plăcea un ceai?

Eram obișnuită cu discuțiile unilaterale din mausoleul mamei, dar mi se părea enervant să port una când lângă mine stătea o persoană vie, care răsufla, însă nu voia să răspundă.

Ea s-a întors și s-a uitat la baldachin. Minutele treceau.

În cele din urmă, am scos picioarele peste marginea patului. Cămașa de noapte se lipise de mine, umedă și sufocantă.

— O să fac o baie să mă răcoresc. Vrei să aduc niște ceai după aceea, dacă mai ești trează?

N-am așteptat să răspundă.

Ar fi fost mai ușor să folosesc cada mea de la etajul al treilea, dar țevile erau gălăgioase și nu voiam să le trezesc pe Grații. Lenore era singura care mă putea auzi aici.

În timp ce cada se umplea, mi-am scos cămașa udă, lăsând-o grămadă lângă chiuvete. Era trecut de miezul nopții – prea târziu să-mi spăl părul și să am vreo speranță că se va usca până la răsărit –, așa că l-am răsucit într-o coadă și l-am prins deasupra umerilor.

Baia, plină de marmură și porțelan, era rece prin comparație cu dormitorul lui Lenore. Am urcat în cadă, bucurându-mă de căldura apei. Cada asta era mult mai mare decât a noastră, puteam pluti pe spate fără să ating laturile.

Am închis ochii, ascultând cum ultimele picături de apă picurau din robinet și răsunau în bolta de deasupra capului.

Pic. Poc.

Pic. Pic. Poc.

Cădea cu un sunet hipnotizant, liniștindu-mă treptat. Pentru prima dată în ziua aceea, simțeam că mușchii mei se puteau relaxa cu adevărat, iar mintea îmi părea goală și odihnită.

Cât de multe știm despre el, de fapt?

Am deschis ochii și am tresărit, înjurând de uimire. Lenore stătea lângă cadă, uitându-se la mine tăcută, cu ochii împăienjeniți.

Apa stropea pe lângă cadă și pe Lenore, dar ea nu-și dădea seama, doar continua să mă fixeze cu o expresie goală și curioasă. Avea fața învăluită în umbre, lungă și trasă, iar părul îi atârna în șuvițe, desfăcute din coada pe care i-o împletisem în seara aceea.

— Ți-ai schimbat cămașa de noapte? am întrebat, uitându-mă la tivul de dantelă nefamiliar. Ce s-a întâmplat? Vrei ceai? Îți aduc când ies, am promis eu, scufundându-mă în apă, întorcându-mă ca să mă acopăr cât mai mult.

Nu mă simțisem niciodată pudică în preajma surorilor mele – ne petreceam jumătate din viață schimbându-ne una în fața alteia –, dar ceva în ochii ei mă făcea să tânjesc după un prosop după care să mă ascund.

A clipit o dată, apoi s-a întors încet și s-a dus ușor spre ușă, mișcându-se de parcă îi amorțiseră picioarele.

— Lenore! am strigat după ea.

Când nu s-a întors, m-am ridicat din apa aburindă și m-am șters. Am pus halatul pe mine și m-am grăbit după ea.

Lenore ajunsese deja la palierul scării din față.

— Ce faci? O să-ți aduc ceai. Ar trebui să fii în pat.

Ea s-a întors spre mine, dar apoi a început să coboare treptele, încă mișcându-se cu pasul acela stângaci. Oftând, am strâns halatul mai bine în jurul meu și m-am dus după ea.

Am ajuns la parter si nu puteam decât să ghicesc unde se dusese. Am încercat la bucătărie, dar era goală, la fel și cămara.

— Lenore?

Întorcându-mă în holul principal, am zărit o bucată de rochie albă și păr roșcat intrând în bibliotecă. M-am grăbit s-o prind din urmă, dar ușa din partea opusă se închidea deja când am intrat.

— Lenore, așteaptă-mă!

Pe coridor, s-a închis o ușă. Părea să fie ușa de sticlă de la solariu. Oare ce făcea acolo la ora asta?

Am intrat în aerul dens și umed. Când eram mici, ne plăcea să pierdem vremea în după-amiezile de iarnă în solariu. Ni se părea magic să stăm în mijlocul junglei, cu zăpada dincolo de ferestrele cu sticlă fumurie.

— Lenore? am strigat iar, făcând un pas în față. Unde ești?

Nu am primit răspuns, dar o frunză de ferigă se legăna înainte și înapoi. Am închis ochii și am ascultat cu grijă. Firicelul de apă din iazul interior nu prea putea să ascundă foșnetul fustelor lungi ce se târau pe dalele de piatră.

M-am întors și am mers într-acolo. Grădinarii erau liberi în prima lună de iarnă, iar palmierii creșteau vâlvoi în absența lor, întinzându-se pe alei fără să le pese de cei care trebuiau să treacă pe acolo. Am dat o frunză deoparte, dar aproape m-am împiedicat de ceva în mijlocul drumului.

Era caietul de schițe al lui Verity.

Nu-l mai văzusem din ziua aceea, în dormitorul lui Elizabeth. Ce căuta în solariu? Cumva Lenore îl adusese cu ea?

Coperta de hârtie s-a deschis de parcă prinsese un curent de aer, dezvăluind desenul în care Eulalie smulgea așternuturile de pe Verity în timp ce dormea.

Când m-am aplecat să ridic de jos caietul cel morbid, paginile s-au întors din nou, deși nu simțeam niciun curent de aer. Imagini cu surorile mele, îngrozitor de strâmbe sau descompuse, apăreau în fața mea în succesiune rapidă. Schițele cu Eulalie, Ava, Octavia, Elizabeth, chiar și Rosalie și Ligeia, se derulau iar și iar, întoarse de mâini nevăzute. Caietul s-a oprit brusc la ultimul desen.

Eram eu.

Zăceam în mijlocul unei săli mari de bal, cu o mulțime de petrecăreți ce se uitau răutăcios din spatele măștilor. Fusta de satin era întinsă în jurul meu ca o băltoacă, dezvăluind unghiul nefiresc al gleznelor mele strâmbe. Fiecare încheietură era întoarsă în direcția greșită, ca o marionetă cu sforile tăiate.

Aveam capul dat pe spate și priveam de pe pagină cu ochii goi. Aveam gura căscată, moale și destinsă. O mână era întinsă, întoarsă de parcă îl chema pe privitor înăuntru.

Înăbușindu-mi un strigăt de groază, am închis caietul macabru, împingându-l departe de mine.

De ce ar desena Verity așa ceva?

Sau n-o făcuse ea?

— Lenore? am strigat eu, cu vocea nesigură în timp ce gâtul mi se strângea de spaimă.

Desenul meu arăta diferit față de celelalte, cu un stil mai subtil și mai rafinat. Oare îl făcuse Lenore? Nu mai vorbise de când fuseseră găsite surorile mele. Toți am presupus că era felul ei de a jeli, dar dacă ne înșelam? Dacă cedase?

M-am uitat la palmierii din jurul meu. Cu atenția distrasă de caiet, nu știam unde era. Putea fi oriunde în solariu, urmărindu-mă, pândindu-mă cu ochii aceia bântuiți.

Am simțit un fior pe ceafă și am luat-o la fugă pe alee, trecând în zigzag printre plante ca să nu fiu o țintă ușoară. Ajungând după colț, m-am oprit brusc, văzând-o profilată în lumina lunii lângă fereastră. Avea mâna apăsată pe sticlă, de parcă încerca să ia ceva ce nu putea atinge. S-a uitat înapoi la mine, apoi a luat-o spre stânga.

Am vrut să văd la ce se uitase. Aripa de Vest era vizibilă din acest punct, de-a lungul peluzei din față. Era întuneric, cu excepția luminii de la o singură fereastră de la etajul al doilea.

Camera lui Lenore.

Respirația mi s-a oprit și aproape m-am sufocat, când am zărit o siluetă întunecată ce privea de la fereastră.

Era Lenore.

Am încremenit. Simțeam cum părul mi se ridică pe mâini. Frunzele s-au mișcat din nou și foșnetul fustei care nu era a lui Lenore s-a apropiat de mine. Cu gura uscată de spaimă, m-am întors și n-am văzut-o pe Lenore, ci pe Rosalie și Ligeia, stând una lângă alta, cu mâinile unite, cu buzele albastre și chiciură în păr. Ochii lor erau ca niște biluțe lăptoase.

— Rosalie? am îndrăznit să întreb.

Ea se legăna înainte și înapoi, fără să dea vreun semn că m-ar fi auzit.

— Ligeia?

Rosalie a întins brațul liber, arătând cu degetul la mine. Nu, nu la mine. La ceva dincolo de mine, peste umărul meu. Încet, ca trase de un fir nevăzut, capetele lor s-au întors spre dreapta. Trupurile lor au urmat, traversând aleea, atrase de ceva ce nu vedeam și nu auzeam.

M-am întors să văd dacă Lenore le zărise pe surorile ei, dar fereastra era acum goală și întunecată. Venea încoace? Când mi-am dat seama, inima mi-a tresărit.

Ele mergeau spre *ea*.

Am luat-o la goană, împingând frunzele de palmier, alunecând cu picioarele goale pe pietrele umede. Am căzut o dată și m-am lovit cu genunchiul de o statuie. Sângele îmi curgea pe picior, picurându-mi printre degete, dar nu-mi păsa. Singurul lucru care conta era să ajung la Lenore înaintea surorilor mele.

De câte ori mi se părea că am câștigat teren, ele grăbeau pasul, mișcările lor fiind ca o ceață neclară, o pâclă vibrantă, dureros de privit. Aerul zumzăia când ele tremurau și aveam senzația că timpanele aveau să îmi pocnească.

Surorile mele au ajuns la ușă. Într-o clipă erau cu mine în solariu, iar în clipa următoare erau de cealaltă parte a sticlei. Am clătinat din cap, convinsă că era o iluzie optică, dar Rosalie a pus mâna pe ochiul de sticlă și a împins. S-a închis cu un clic puternic.

Am încercat mânerul, dar ele mă încuiaseră înăuntru. Am bătut cu pumnii în ferestre. Când m-au durut prea tare, am folosit palmele, apoi picioarele, încercând să sparg geamul.

Surorile mele mă priveau cu o curiozitate seacă. Ligeia a înclinat capul, uitându-se la firul de sânge de pe geam după ce mi-am zdrelit încheieturile. A apăsat cu degetele pe pata stacojie.

— Lăsați-mă să ies, vă rog! le-am implorat. Nu mă puteți lăsa aici!

Ea a bătut o dată cu degetul în acel loc, apoi a luat-o iar de mână pe Rosalie. Mâna ei liberă s-a întins din reflex spre Lenore, dar s-a întors goală, ratând ținta. S-a uitat în jos la spațiul gol de lângă ea, vizibil tulburată că mâna rămăsese goală.

A dat din cap spre Rosalie și au plecat, traversând iar holul cu o imagine difuză, cu mișcarea aceea vibrantă și îngrozitoare. Era o ușurare să le văd spectrele de coșmar plecând, dar mi-am amintit de Lenore și am început să bat iarăși în ușă și să strig după ajutor. Nu-mi păsa dacă trezeam tot conacul și mă credeau toți nebună. Fantomele surorilor mele trebuiau oprite.

M-AU TREZIT NIȘTE PĂCĂNELI subtile de cealaltă parte a ușii.

Zăceam grămadă lângă ochiurile de geam, complet epuizată. Aveam mâinile julite, însângerate, și răgușisem de la țipat. După ce surorile mele dispăruseră, mi se păruse că nu mai văd bine, nu-mi puteam fixa privirea pe nimic. Îmi lăsasem ochii să se închidă, vrând să se odihnească doar o clipă, poate două.

Deodată, ușa s-a deschis și am căzut, lovindu-mi capul de podeaua de lemn din hol cu o bufnitură dureroasă. Privind în sus, cu ochii aproape cruciș, am văzut silueta întunecată a lui Cassius uitându-se la mine pe deasupra unei lumânări, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Annaleigh, ce faci aici? Ești rănită, a spus el, prinzându-mi mâinile într-ale lui.

— Lasă-mă în pace!

M-am ferit de atingerea lui, rostogolindu-mă pe trepte înapoi în solariu. Capul mi se învârtea, în timp ce camera s-a înclinat brusc spre dreapta, devenind o pâclă neclară înainte de a se vedea din nou cu o claritate prea mare, cu prea multe culori. Mă luptam cu echilibrul precar al încăperii, iar stomacul mi s-a strâns. M-am agățat de un palmier în ghiveci ca să nu mă răstorn odată cu ea.

El s-a îndreptat.

— N-am vrut să te sperii. Ești teafără? Am auzit țipete.

— Nu te apropia!

M-am șters de pământ și de frunze, înăbușindu-mi un scâncet. Fiecare mișcare din mâinile umflate era chinuitoare, dar nu-l puteam lăsa să afle că mă durea.

Vederea fantomelor surorilor mele mă convinsese că teoria lui Fisher era adevărată. Fuseseră ucise și se întorseseră, iar acum ne bântuiau până la aflarea ucigașului. Și cu toate că mi se rupea inima gândindu-mă la asta, Cassius era cel mai probabil suspect.

Fiecare mișcare a lui mi se părea acum foarte calculată. O duritate vicleană sclipea în ochii lui, evaluând situația cu grijă, remarcând fiecare detaliu posibil.

Vederea mi se deslușea și încețoșa iar și iar. Preț de o clipă m-am gândit că aș putea avea o contuzie, după care am obser-vat cum Cassius se folosea de neatenția mea ca să traverseze încet solariul.

— Annaleigh, ce s-a întâmplat? Mâinile tale arată groaznic.

— Ți-am spus să nu te apropii!

El s-a oprit pe ultima treaptă, iar eu m-am împiedicat de tivul halatului și am căzut printre frunze. Dacă într-adevăr el fusese cel care le omorâse pe surorile mele, puteam doar să presupun că avea să mă atace și pe mine.

Viziuni cumplite îmi alergau prin minte. Verity care-mi descoperea trupul plutind cu fața în jos în iaz. Camille care se împiedica de glezna mea pe jumătate ascunsă în timp ce căutau prin casă. Lenore care se trezea să-mi vadă cadavrul întins lângă ea. Încă o înmormântare.

Ce aveau să facă cu trupul meu? Nu încăpea în criptă, cu Rosalie și Ligeia încă acolo. Aveau să mă arunce în mare? Aveam să sfârșesc în Ocean împreună cu restul familiei sau blestemată să plutesc în valuri pentru totdeauna, ca o navă fantomă ce nu poate intra în port?

Camera s-a înclinat din nou și m-am străduit să nu-l scap din ochi pe Cassius.

— M-ai otrăvit! l-am acuzat în timp ce puncte negre îmi înotau prin fața ochilor.

Fusesem drogată.

Fața lui era o mască perfectă de scepticism.

— Otrăvit? Despre ce vorbești? Annaleigh, spune-mi ce s-a întâmplat!

A venit grăbit spre mine, iar eu m-am întors cu spatele și am alergat pe alee. Am răsturnat ghivecele și statuetele mici, orice puteam ca să-i încetinesc urmărirea, dar pașii lui sunau din ce în ce mai aproape.

Ieșind dintre ferigi pe o porțiune cu gresie de lângă iaz, am apucat o masă mică de metal și am pus-o între noi.

— Stai departe de mine! Știu ce ai făcut!

În timp ce-i aruncam acuzația în obraz, am știut că nu avea sens. Otrăvită? Când? Cu ce? Dar cum altfel se putea explica starea mea de dezorientare?

Ochii lui Cassius erau disperați de nedumerire și a ridicat mâinile, probabil ca să-mi arate că nu voia să-mi facă rău.

— Ce-am făcut? Annaleigh – n-am făcut nimic!

— Atunci, de ce au murit surorile mele?

Odată ce aceste cuvinte îmi ieșiseră din gură, nu le mai puteam lua înapoi. Au străpuns aerul, mai ascuțite ca o lamă dințată, și s-au înfipt adânc.

Nu aveam să uit niciodată expresia îngrozită de pe fața lui Cassius.

— Crezi că eu ți-am ucis surorile?

A scos un hohot de râs scurt și sec.

— Cineva le-a ucis. Cineva de pe insulă.

Fălcile lui s-au încleștat.

— Așa că ai presupus că am fost eu, străinul.

S-a întors să plece și un val rece de uimire m-a copleșit. De ce pleca? Un ucigaș nu putea să se îndepărteze de un martor. Un ucigaș s-ar fi asigurat că îl amuțea. Pașii lui în retragere alungau îndoielile din inima mea una câte una.

Mă înșelasem din nou?

— Știai cum le cheamă pe surorile mele! am strigat după el.

Cassius s-a întors, rănit, cu fața contorsionată de indignare.

— Ce se întâmplă, Annaleigh? E de la cap? Când ai căzut?

— Ava și Eulalie. Octavia și Elizabeth. Nu ți-am spus niciodată cum le cheamă. Le știai din portret.

— Și asta mă transformă într-un ucigaș?

— Dar nici nu te face să arăți prea bine. Și mai sunt și alte lucruri... Verity nu ți-a spus niciodată despre țestoase, am ghicit eu la nimereală.

— Nu mi-a spus, dar...

El a pălit, pierzându-și siguranța pentru o secundă, însă eu am observat.

— De câtă vreme îmi urmărești familia?

Masa se zdruncina în mâinile mele în timp ce o nouă senzație de groază mă pătrundea, împrăștiindu-se în mintea mea ca o maree roșie, otrăvind tot ce atingea.

— Eulalie nu a fost prima, nu-i așa? Buzele îmi tremurau. Elizabeth nu s-a sinucis. Iar Octavia nu a căzut. Un suspin mi-a străpuns pieptul. Tu ai fost în spatele morților lor.

Am căzut în genunchi, iar camera s-a micșorat în jurul meu. Capul mi se învârtea într-un haos întunecat, zvâcnind de spaimă. Un zumzet jos, asemănător celui pe care îl făcuseră fantomele lui Rosalie și Ligeia, se auzea din colțurile solariului. M-am ferit, apăsându-mi mâinile pe urechi, dar nimic nu putea să astupe zgomotul. Devenea tot mai tare și am strigat, am urlat în fața haosului. Eram convinsă că timpanele aveau să-mi explodeze.

Și deodată a dispărut, iar singurul zgomot pe care îl auzeam era de la pașii lui Cassius care se apropia de mine.

— Ridică-te.

Am rămas pe loc, sperând că pământul avea să mă înghită cu totul.

— Annaleigh, m-a avertizat el.

Convinsă că eram pe punctul de a-mi da ultima suflare, m-am ridicat în genunchi, tremurând în fața lui.

— Tu chiar crezi că ți-am ucis surorile?

Ochii lui mă cercetau din cap până în picioare, cu profundă dezamăgire.

Presiunea din capul meu s-a întețit, ca un pumn care se încleșta în creierul meu, cu degetele nemilos de albite. M-am întors într-o parte și am vărsat. Cassius a venit imediat lângă mine, m-a sprijinit și mi-a ținut părul la spate. Scotea sunete neînsemnate de încurajare, desenând cu degetele modele mângâietoare pe spatele meu în timp ce vomitam. Când am îndrăznit să-l privesc, era ca și cum mă pierdusem într-o ceață deasă, neștiind încotro mergeam, înainte ca vântul puternic să se întețească și să îmi dezvăluie că malul fusese tot timpul chiar în fața mea.

În vreme ce limpezimea se așternea în jurul meu, nedumerirea s-a transformat în spaimă. Ce făcusem?

— Cassius, îmi pare atât de rău! Nu știu… Nu știu ce s-a întâmplat cu mine.

M-am șters la gură, dorindu-mi măcar un strop de apă.

— Ar putea fi o contuzie, a murmurat el, apăsând nodul tot mai mare din ceafa mea. Ia să-ți văd mâinile.

Cu mai multă blândețe decât meritam, mi-a luat mâinile, examinând laturile, umflate și julite, cu unghiile rupte de la încercările de a deschide ușa.

— Cum anume s-a întâmplat?

— Păi… am crezut că sunt încuiată.

Vedeam în ochii lui că nu mă credea.

— Și nu puteai să aștepți până venea cineva să te ajute?

Eram mult prea aproape unul de altul. Pieptul și obrajii mi s-au înroșit, și am privit în jos, prea rușinată să mă uit în ochii lui.

— Le-am văzut pe surorile mele.

— Camille și Lenore te-au încuiat aici?

Am clătinat din cap.

El s-a încruntat.

— Cele mici?

Încă o mișcare din cap.

— Oh.

Vârfurile zdrențuite ale unghiilor mi se înfigeau adânc în palme.

— Tu crezi în fantome?

El a tăcut un moment atât de lung, încât mă temeam să nu creadă că am înnebunit, dar a dat din cap.

— Da. Trebuie să facem ceva cu mâinile tale.

— Mâinile mele? am repetat.

Mâinile erau ultima mea problemă.

Dar Cassius m-a tras afară din solariu și pe coridor, înainte să pot protesta. Felinarele erau stinse; pe hol era liniște. Mi se părea că numai noi eram treji în casă, în Salann, în toată Arcannia.

— Hanna păstrează o cutiuță cu tifon și unguente într-o trusă din spălătorie, am spus eu, dar el a trecut dincolo de hol fără să se oprească. Unde mergem?

S-a oprit la ușa ce dădea în grădină. Cassius pipăia lemnăria, fără să se uite la mine.

— Trebuie să știi că aveam de gând să-ți spun toate astea până la urmă, Annaleigh, chiar mi-am dorit să o fac.

Am ridicat garda, iar pielea de pe brațe mi s-a înfiorat.

— Ce să-mi spui?

El a deschis ușa, lăsând să intre o pală de vânt înghețat.

— Hai cu mine.

Mi-am înfipt picioarele în covor.

— Nu putem ieși așa. O să murim înghețați în câteva minute.

— Nu durează atât. Dar trebuie să fiu afară.

— Pentru ce?

M-a tras după el în zăpadă. Am icnit și am expirat chinuitor, în timp ce o mie de cuțite înghețate mă înțepau. Vântul îmi pătrundea prin mătasea subțire a halatului, iar trupul îmi tremura lângă al lui când m-a tras după el.

— Cassius, e o nebunie! am protestat, strigând să mă fac auzită pe deasupra rafalelor.

— Trebuie să mă îndepărtez de copaci. Nu pot să stau sub crengile lor.

Ajunși în câmp deschis, m-a lipit de corpul lui. M-am adăpostit în îmbrățișarea lui, căutând toată căldura pe care o avea de oferit, la naiba cu bunăcuviința. Cu capul ascuns sub bărbia lui, aproape de piept, nu vedeam ce se întâmpla, dar mă simțeam de parcă eram într-un burlan, numai vânt și picături înghețate de apă. Presiunea din urechi îmi creștea, iar capul mi se învârtea. M-am lăsat în genunchi, amețită și îngrețoșată.

Aerul s-a încălzit brusc. Chiar călduț și mirosind a caprifoi. Am deschis ochii și am scos un strigăt de uimire.

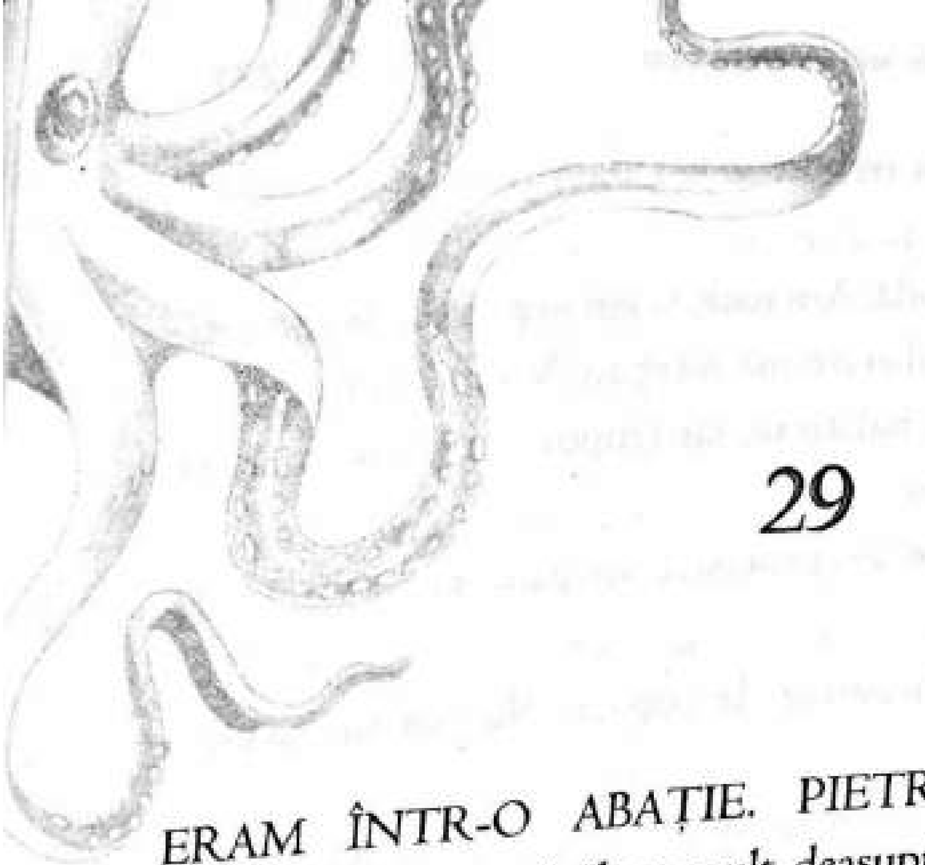

29

ERAM ÎNTR-O ABAȚIE. PIETRELE DE TEMELIE, cenușii și sobre, se înălțau mult deasupra noastră, creând un labirint de colonade și coridoare boltite. Pădurea din jurul nostru – bogată și înverzită – pătrundea înăuntru, luând stâlpii în stăpânire. Acoperișul dispăruse, lăsând înăuntru lumina palidă și stranie. Umbrele păreau mai pronunțate, de parcă erau două straturi suprapuse. Cerul părea să fie în pragul răsăritului, deși știam că era noaptea târziu în Salann.

— Ce e locul ăsta? Unde suntem?

Vocea mea nu suna mai tare ca o șoaptă. Pieptul mi se golise de aer și mâinile îmi tremurau.

M-am frecat la ochi, convinsă că încă dormeam, prăbușită lângă ușa solariului. Nu putea fi adevărat.

Cassius s-a îndepărtat de mine, privind spre cer.

— Asta este Casa Celor Șapte Luni. Suntem în abația Versiei.

Versia. Nicio zeiță nu era mai puternică decât ea. Ea stăpânea noaptea și cerurile ei, aducând întunericul peste regate. Stelele veneau din urma ei ca niște giuvaere pe o trenă de catifea. Însuși Pontus venea după ea, un flăcău amorezat, cu valurile sale veșnic atrase de frumusețea lunii ei.

— În Sanctum? E imposibil. Muritorii nu pot intra în...

El a clătinat repede din cap.

— Nu, nu, nu suntem în Sanctum. Suntem pe insula Lor, în colțul sud-estic al Arcannei. Aici trăiesc Oamenii Stelelor.

— De ce… Cum am… Cum ai…

Am tăcut, îngrozită deodată să nu pun întrebările greșite. M-am îndepărtat de el, mergând cu spatele spre o arcadă de piatră.

— Ce ești tu?

Ochii lui erau întunecați, indescifrabili.

— O să-ți răspund la tot, dar mai întâi doar ai încredere în mine…

Încredere?

N-ar fi trebuit.

Dar voiam să am.

Cassius a intrat mai adânc în abație, făcându-mi semn să-l urmez. Direct în fața noastră, la capătul unui sanctuar lung, era altarul. Nu era însemnat de o masă sau un altar, dar peretele din spate era mult prea impresionant ca să fie altceva.

Trei arcade mari se înălțau din pământ, sprijinind peretele de deasupra lor. Șapte cercuri identice formau o fereastră circulară goală. Oare avusese cândva un vitraliu? Acum încadrau doar o felie de lună, perfect echilibrată în vârful cercului drept.

Firicele de apă curgeau pe piatră ca argintul viu, de parcă niște picături de rouă luminate de lună ieșeau dintre cărămizi. Se scurgeau într-un vas mare în formă de semilună în spatele altarului. Părea că fuseserăm transportați într-o furtună de vară.

Mă uitam în sus la ferestre, hipnotizată de simetria lor perfectă.

— Annaleigh? a întrebat Cassius, atrăgându-mi privirea.

A luat un pocal de cristal și l-a băgat în apa argintie.

— Întinde mâinile.

Apa mirosea a câmpuri de mentă sălbatică, gâdilându-mi nasul și făcându-mă să vreau să strănut. Când mi s-a vărsat pe degetele umflate, mi-a lăsat furnicături în piele, a pătruns și m-a răcorit, deși nu era rece la atingere. Nici măcar aerul dens și umed nu a împiedicat fiorul care-mi cobora pe șira spinării.

Am îndoit degetele, uluită. Vânătăile s-au estompat în timp ce umflăturile scădeau. Unghiile rupte și crăpate erau refăcute. Durerea a dispărut instantaneu.

— Apleacă-te în față, mi-a cerut el.

Luând încă o cupă de apă argintie, a turnat peste umflătura din ceafa mea. Când a intrat în piele, am simțit cum ultimele urme de confuzie și panică dispar. El a pus cupa înapoi în nișa scobită și a dispărut după o arcadă. Mi-am frecat nodul micșorat, mirându-mă că mă simțeam deodată bine în pielea mea, de parcă apa alungase o prezență fantomatică, iar în urma ei rămăsesem doar eu. Când s-a întors cu un pahar cu apă, l-am băut cu recunoștință.

— Ce-i asta? am întrebat, arătând spre peretele cu cascada.

— Ți-ai pus vreodată o dorință pe prima stea a serii?

— Sigur.

— Versia le adună și ele picură ca ploaia aici.

Am studiat apa, căutând un semn de proprietăți magice, dar n-am văzut decât propria mea imagine care mă privea.

— Vorbești de parcă ai întâlnit-o.

— Așa este, a spus el și m-a tras spre câteva bănci.

M-am așezat pe banca de piatră, jucându-mă cu poala cămășii de noapte, încercând să înțeleg toate astea. Înainte să aflăm de ușa din altarul lui Pontus, Fisher a spus că zeii vorbeau cândva direct cu muritorii, intervenind în disputele lor, ajutându-i cu recoltele și culturile. În timp, majoritatea s-au retras tot mai departe în Sanctum, mulțumindu-se să lase treburile muritorilor în seama acestora.

Dar eu știam că unii zei încă foloseau emisari care să le îndeplinească sarcinile. Oare Cassius era unul dintre mesagerii Versiei?

S-ar fi explicat răspunsurile lui vagi despre viața lui înainte de a apărea în dimineața aceea în Selkirk.

— Lucrezi pentru ea? l-am întrebat eu, încurcându-mă în cuvinte. Ca mesager?

Ochii lui au sclipit și a zâmbit.

— Nu... Sunt fiul ei.

Am rămas cu gura căscată de uimire.

— Fiu? Dar asta ar însemna că ești...

— Pe jumătate zeu.

Mi-am împletit degetele. Era greu de înțeles și aproape imposibil de crezut, dar stăteam aici, în abația mamei lui. Simțeam căldura aerului și pietrele de sub tălpi. Magia ei îmi vindecase mâinile. Nu putea fi o invenție.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Și-a trecut degetele prin buclele negre, trăgând de vârfuri.

— Îți mai amintești ce mi-ai spus în parc, de Învolburare? Despre faptul că mulți bărbați pe care îi cunoști urmăresc rangul și banii tăi? m-a întrebat, iar eu am încuviințat din cap. Și eu vreau să fiu plăcut pentru cine sunt cu adevărat. Nu pentru toate astea.

A ridicat o mână, arătând spre peretele lunii.

— De ce îmi spui acum?

— Ai spus că ești bântuită. De surorile tale.

Am încleștat pumnii, amintindu-mi cum am deschis ochii în cadă și am văzut-o nu pe Lenore, ci pe Rosalie uitându-se la mine. Cassius și-a pus degetele peste ale mele, acoperindu-le cu mare grijă.

— Știu că nu ești.

Mi-a strâns mâinile o dată, zdrobind totodată orice urmă de speranță aveam.

— Ai avut dreptate acolo, în solariu. N-ar fi trebuit să știu numele surorilor tale. Nimeni nu vorbește despre ele vreodată. Dar... le-am întâlnit... și pot să-ți promit – nu sunt fantome.

Am rămas încremenită.

— Poftim?

El și-a dres glasul.

— Sanctum e împărțit în diferite regiuni, fiecare loc fiind un spațiu separat pentru zeul sau zeița pe care o adăpostește. Ca să-i arate Mamei devotamentul său, Pontus i-a clădit un palat din piatra lunii în Ocean cu el. Acolo am crescut eu, foarte adorat, un copil ciudat pe jumătate muritor. Dar pe măsură ce am crescut și a devenit evident că nu aveam aceleași talente ca restul fraților mei vitregi, o parte din farmec a dispărut.

Și-a frecat ceafa.

— Sună minunat, am spus, vrând să-l compătimesc, dar și disperată să aud mai multe despre surorile mele.

— A fost. Mama era plecată destul de des, avea grijă de toate astea. Și nu mai era nimeni ca mine acolo. Nu aveam drept companie decât sufletele celor morți. Mi-a arătat un zâmbet vag. Am explorat fiecare centimetru din Ocean, vorbind cu orice persoană întâlnită, ascultându-le poveștile, și într-o zi am găsit-o pe Ava. E atât de remarcabilă, cu părul negru și pielea albă. Mi-a povestit despre viața ei de dinainte. Despre surorile ei. Despre tine. Mai târziu, când a venit Octavia, a adus povești noi cu ea. Pe urmă, Elizabeth.

Eu încercam să accept neverosimilul acestei discuții.

— Așadar, când ne-am cunoscut pe chei, știai deja cine sunt?

El a dat din cap.

— Speram că da. Arătai exact ca Ava. Pe urmă mi-ai spus numele tău și mi-ai confirmat.

— Ce altceva ți-au spus despre mine?

— Ava a spus că ești aproape de vârsta mea, poate ceva mai mică. A spus că-ți place să cânți la pian, să cutreieri moșia și să te prefaci că ești căpitan de navă pe propriul tău vas.

Obrajii mi s-au îmbujorat, calzi și rozalii.

— Pe atunci nu aveam mai mult de șase ani.

— Elizabeth mi-a povestit despre țestoase.

— Deci așa ai aflat.

A avut bunul-simț să pară rușinat.

— Da... Dar așa știu că nu ești bântuită. Surorile tale sunt în Ocean, fericite și libere. Nu sunt blocate aici, cu treburi neterminate. Orice ai vedea, nu sunt fantome.

— Dar în seara asta au fost Rosalie și Ligeia – nu știi dacă sunt în Ocean. Iar Verity le-a văzut și ea. A făcut niște desene îngrozitoare. Și arată exact ca ele. Cum îți explici asta? E prea tânără să-și amintească de Ava și Octavia.

El s-a sprijinit de peretele de piatră.

— Ar putea fi altceva.

M-am concentrat pe cuvântul ales de el: alt*ceva*.

Un șir de femei au intrat în abație, tăindu-ne vorba. Purtau robe lungi, albastru-deschis, de culoarea luminii de lună, cu glugi care le acopereau fețele. Erau douăsprezece, ridicând felinarele din sticlă cu mercur. Medalioane cu stele de argint și luni de aur atârnau de cingătorile lor împletite, zăngănind ca niște clopoței în timp ce pășeau. Deși majoritatea erau atente la altar, o fată de la coadă, mai tânără decât restul grupului, s-a uitat curioasă la noi. Recunoscându-l pe Cassius, a înclinat capul cu respect.

— Adeptele Versiei. Surorile Nopții. Trăiesc în abație, au grijă de zidul dorințelor și aduc omagii mamei. Urmează să înceapă prima slujbă a zilei. Vino cu mine.

Cassius m-a tras departe de ceremonia lor.

— De ce șapte? am întrebat, privind înapoi spre ferestrele circulare când ne-am oprit pe treptele ce duceau în curte.

— Ce vrei să spui?

— Casa Celor Șapte Luni. Șapte ferestre. Presupun că fiecare are o etapă diferită a lunii? El a dat din cap. Dar sunt opt faze.

— Nu există fereastră pentru luna plină. Vezi cum sunt aranjate? Sunt pătrarele lunii, a spus el, arătând cu degetul, semilunile și luna în creștere. Iar la mijloc – e Craiul Nou. Când e lună plină, adeptele Versiei sting toate lumânările din abație ca să lase lumina să acopere totul de sus, a explicat, arătând spre acoperișul deschis.

Mi-l imaginam noaptea, cu lumina argintie a lunii curgând pe pietrele cenușii presărate cu punctișoare metalice. Cum or mai fi scânteind!

— Ce priveliște frumoasă!

— O să te duc, dacă vrei. La cele două solstiții, mulțimile se adună în abație ca să sărbătorească noaptea. Seamănă cu Învolburarea, dar pentru Versia și Oamenii Stelelor. Există un perete în interiorul abației care conține sute de lumânări. Fiecare persoană ia una și-și pune o dorință.

— Ce se întâmplă pe urmă?

— Mai târziu, în seara aceea, toți se adună aici cu lumânările dorințelor. Aprind felinare de hârtie și le înalță spre cer. Strălucesc și scânteiază, plutind tot mai sus, până ajung în cer. Oamenii Stelelor cred că în lunile următoare, dacă văd o stea căzătoare, e dorința lor ce se întoarce la ei.

Gura mi s-a curbat într-un zâmbet, imaginându-mi cerul luminat de sute de flăcări mici.

— Mi-ar plăcea să văd asta.

— Următorul solstițiu e peste o lună. Trebuie să începi să te gândești la o dorință foarte importantă.

M-a condus pe sub o serie de arcade, arătându-mi priveliștea dincolo de abație. Un vârf stâncos întins spre mare, ascuțit și inegal. Apa de jos era verde, presărată cu creste înspumate. Atât de diferită de Marea Kaleică, neagră și adâncă.

— Aici lansez eu felinarul. Rămâne departe de restul grupului și nu-l pierd din vedere. Îmi place să-mi urmăresc felinarul cât de mult pot. El s-a uitat la mine cu un zâmbet sfios. Dacă vii cu mine, poți să-l lansezi și tu pe al tău acolo. Nu m-ar deranja dacă dorințele noastre s-ar amesteca una cu alta.

Două felinare care se învârteau în noaptea întunecată ca să se alăture stelelor. Era o imagine atât de frumoasă în mintea mea, încât am vrut să le lansez chiar acum. Mi-aș dori... Ce mi-aș dori?

Voiam să fie găsit ucigașul și surorile mele să nu mai moară. Voiam ca Morella să nască în siguranță și să aibă gemeni sănătoși. Voiam să se mărite Camille și să aibă o familie. Dacă nu mai eram moștenitoare, puteam să-mi dau seama ce trebuia să fac cu viața mea. M-am uitat la profilul lui Cassius, bucurându-mă de felul în care lumina juca pe pomeții lui.

În clipa aceea, mai mult decât orice, îmi doream să mă sărute din nou.

— Ți s-a întors vreodată o dorință?

Zâmbetul lui a devenit brusc timid, iar vârfurile urechilor i s-au înroșit.

— Am întâlnit o fată care a învățat țestoasele să înoate cu valurile, nu-i așa?

Cassius a ridicat mâinile, mângâindu-mi obrajii, și m-a sărutat tandru pe frunte. Am înclinat bărbia și buzele lui le-au găsit pe ale mele, moi și dureros de dulci. Am întins degetele spre pieptul lui, lăsându-le să-i întârzie pe ceafă și răsucindu-le în buclele lui negre.

— Atâția ani mi te-am imaginat, a murmurat el, lăsând o cărare de sărutări pe fața mea, și ești cu mult mai mult decât aș fi putut visa vreodată... Miroși ca lumina soarelui, a șoptit el cu gura lipită de a mea.

— Lumina soarelui are miros? am întrebat eu, cu răsuflarea tăiată când mi-a sărutat scobitura gâtului.

— Oh, da, m-a asigurat el. Toată viața mea au fost doar lumina lunii și stelele. Simt mirosul luminii soarelui care îți curge prin vene din cealaltă parte a camerei. Lumina soarelui, căldură și sare. Întotdeauna, sare.

I-am cuprins obrajii cu palmele, aducându-i gura spre a mea și amuțindu-l. I-am mușcat ușor buza de jos, surprinsă de propria mea îndrăzneală. Atunci, sărutul s-a întețit și am deschis gura, lăsându-mi limba să se aventureze în căutarea limbii lui. Avea gust proaspăt și răcoros, ca roua nopții în grădină sau prima brumă pe un măr verde lucios.

Un fior de dorință a trecut prin mine, arzându-mi membrele ca fulgerul. Mâinile lui mi-au cuprins talia, trăgându-mă spre el, ca atunci când m-a adus aici prima dată.

Împotrivindu-mă tuturor impulsurilor din corp, m-am retras, oprind sărutul cu răsuflarea tăiată.

— Cum am ajuns aici? am întrebat, încercând să-mi liniștesc bătăile inimii. Bubuia în piept, cântând numele lui Cassius prin vene atât de puternic, încât eram sigură că putea să o audă. Am... am zburat?

Cassius a hohotit de râs și s-a întors, arătându-mi spatele.

— Vezi cumva aripi?

— Nu știu cum altfel să-i spun. Nici măcar n-ai folosit o ușă.

El a ridicat o sprânceană.

— O ușă?

— Noi o folosim pe cea din Grotă. Ca să ajungem la baluri.

El a înclinat capul.

— Nu... Nu înțeleg.

— Există o ușă pe care am descoperit-o în Salten. Pontus o folosește ca să călătorească repede prin lumea noastră. Am tot folosit-o ca să părăsim insula.

Un stol de păsări și-a luat zborul de pe fațada din fața noastră, cu un forfot de aripi și ciripeli vesele, întrerupând intensitatea privirii lui Cassius.

— Cum e ușa asta?

Am coborât în curte, simțindu-mă ca și cum spusesem ceva greșit.

— E la altarul lui Pontus. Învârți un trident și ușa pur și simplu... apare.

— Și unde te duce?

Am ridicat din umeri.

— Oriunde vrei. Trebuie doar să te gândești bine la locul acela în timp ce mergi prin pasaj. Așa am ajuns la Pelage în noaptea aceea. Am inspirat brusc, punând lucrurile cap la cap. Și așa ai reușit tu să ajungi aici atât de repede și să te întorci în Astrea câteva zile mai târziu! Ai... zburat, am spus eu, încă neștiind cum s-o numesc.

— Am fost în Salann de când am venit să am grijă de tatăl meu. Nu știu despre ce vorbești.

Am clipit.

— Ai fost acolo. La castelul cu lupi și Oamenii Vânătorii.

El a clătinat din cap.

— Știu unde e Pelage, dar repet, n-am fost niciodată acolo. Nu eram eu.

M-am încruntat, amintindu-mi noaptea aceea, primul bal. Am zâmbit când mi-am amintit mâinile lui pe talia mea.

— Sunt convinsă că a fost. Aveai o mască, dar...

El a mijit ochii.

— Nu eram eu.

Cassius s-a întors, plimbându-se pe un mozaic cu cerul nopții. Stelele străluceau sub tălpile lui. S-a răsucit brusc.

— Pantofii tăi!

— Pantofii mei?

— Tocmai mi-am dat seama – ați folosit ușa ca să vă duceți la petreceri... I-ați stricat dansând!

Am dat din cap.

— La început ne duceam toate, dar m-am oprit după ziua aceea cu Edgar în Astrea... Nu am mai avut chef de dans după aceea.

— De asta perechea ta era singura neuzată în Prima Noapte.

— Da, dar... pantofii nu au nimic de-a face cu moartea surorilor mele.

— Nu? a întrebat el uitându-se la mine. Chiar crezi că ucigașul e din Salten?

— Trebuie să fie cineva de la Highmoor, am murmurat eu nefericită. A fost furtuna aceea cumplită în noaptea în care Ligeia și Rosalie au dispărut. Nimeni n-ar fi putut părăsi insula atunci.

— Nu cu barca, bineînțeles, a spus Cassius. Dar dacă nu sunteți voi singurele care folosesc ușa aceea?

Logica lui m-a luat prin surprindere și respirația mi s-a tăiat, înfrigurându-mă. Nu-mi trecuse niciodată prin minte că ușa pe care o foloseam ca să vizităm castele și moșii îndepărtate putea fi folosită și de alții ca să ajungă la noi. Dacă oricine din Arcannia putea ajunge în Salten, cum puteam să restrâng vreodată lista de suspecți?

Șirul de adepte a părăsit abația, traversând curtea și oprindu-ne discuția. De data asta, erau toate conștiente de prezența lui Cassius, făcând plecăciuni solemne din mers. El a plecat capul, făcând o plecăciune mică drept răspuns.

Prea agitată ca să mai stau pe loc, am trecut de arcade și am ieșit în iarba înaltă ce ducea spre stâncă. Am simțit o briză slabă care mi-a umflat poala halatului în spate.

— Vreau să văd ușa asta, a spus Cassius, venind din spatele meu. Și un bal. Ceva în legătură cu ele nu este în regulă. N-am fost niciodată la Pelage. Cineva... ceva s-ar fi putut folosi de fața mea ca să se apropie de tine.

Iar cuvântul acela: *ceva.*

— Crezi că ucigașul ar fi putut fi la baluri?

Stomacul mi se strângea într-un nod dureros.

— Poate. Poate ți-a văzut surorile acolo și...

S-a oprit, ridicând din umeri.

— Dar Eulalie a murit înainte să înceapă balurile... Ar fi trebuit să o cunoască din altă parte.

Cassius a dat din cap, gândindu-se la asta.

— Totuși, vreau să merg și eu la unul, să arunc o privire și să văd ce pot să aflu. Au legătură cumva, sunt convins. Vezi dacă Camille pleacă mâine seară.

El m-a cuprins cu brațele de talie, sprijinindu-se cu bărbia de umărul meu.

— O să-i dăm noi de capăt, bine? Tu și cu mine. Nu ești singură, Annaleigh.

O liniște caldă și pașnică s-a așternut peste mine. Pentru un moment, norii cenușii s-au dat la o parte, dar în loc să dezvăluie cerul luminat de soare, cosmosul întunecat și plin de stele ne făcea cu ochiul. O stea căzătoare dansa prin deschizătură, dar înainte s-o pot arăta, buzele lui Cassius au coborât peste ale mele și am uitat complet de cer.

30

— ASTA MERGE? AM ÎNTREBAT, SCOȚÂND ROCHIA verde-marin din șifonier și ridicând-o s-o vadă Camille.

Ea a strâmbat din nas.

— Nu! Ai purtat-o deja de două ori, în afară de Învolburare. E un bal la Lambent! Cu Oamenii Luminii! Fisher a spus că toți trebuie să poarte nuanțe deschise în cinstea lui Vaipany. Nu o să te potrivești în verdele acela.

Am pus rochia înapoi pe umeraș și am închis ușa.

— Atunci, nu pot să merg. Nu am nimic de felul acela.

Ea m-a prins de mână.

— Vino cu mine. Camille a alergat spre camera ei și a îngenunchiat lângă pat. A scos două cutii enorme de sub cuvertură și mi-a întins una. Surpriză!

— Ce-i asta? am oftat când am scos capacul. Oh, Camille!

Înăuntru, pe un pat de hârtie roz subțire, era cea mai frumoasă rochie pe care o văzusem vreodată.

— De unde o ai?

— Mai ții minte balul de la Bloem? Cu Oamenii Petalelor?

Sigur că-mi aminteam. Fusese cea mai opulentă seară din viața noastră. Nu exista nimic în castel neîmpodobit în perle, pietre scumpe sau foiță de argint.

— Am pus-o pe doamna Drexel să ne facă rochii la fel ca acelea pe care le-am văzut acolo. Le-am luat din Astrea în noaptea spectacolului de Învolburare. Ea a înghițit în sec. Chiar înainte ca Rosalie și Ligeia...

Când mi-a văzut privirea, ochii îi sticleau de lacrimi nevărsate.

— E frumoasă, am asigurat-o, luând rochia și lăsând mătasea rozalie să cadă la pământ.

Straturile erau atât de ușoare și subțiri, încât păreau să danseze singure. Șiraguri de perle se încolăceau pe umeri și pe spate, lovindu-se unele de altele.

— Probeaz-o! Probeaz-o! a exclamat ea, lăsând la o parte clipa de tristețe cu un zâmbet forțat.

Când îi spusesem lui Camille că voiam să ies, țipase de încântare, începând o discuție despre ce baluri se țineau. Mă miram că rămăsese la curent cu toate evenimentele sociale, mai ales în lumina morții surorilor noastre, dar toți jelim în felul nostru.

Nu aveam chef să merg la balul acesta. Voiam să stau în pat – la căldură, în siguranță, înconjurată de surorile mele, cum făceam când eram mici – și să dorm. În siguranță în somn, departe de coșmarurile cu Femeia Înlăcrimată și blesteme și ucigași. Doar să dorm.

Dar Cassius era tare sigur că vom descoperi ceva. Dacă exista o șansă cât de mică să fie acolo ucigașul surorilor mele, trebuia să mă duc să aflu tot ce puteam.

Camille a dezlegat spatele rochiei, eliberându-mă de țesătura neagră, și m-a ajutat să-mi trag rochia nouă peste cap. Mi se așeza pe corp ca o bucățică subțire de spumă de mare. Perlele încă mă înfiorau în timp ce mi se rostogoleau pe spatele gol, făcându-mă să strâng din dinți.

— Nu te uita în oglindă încă! a poruncit ea, mult mai încântată decât eram eu. Ajută-mă să mă îmbrac. Vreau să văd cum arată împreună.

A ei era tot fără mâneci, cu un decolteu străveziu. Perle de un roz ca șampania și argintii formau modele complicate pe stratul diafan de material.

— Arăți uimitor.

Ea mi-a ignorat laudele, scotocind în cutia de pe biroul ei.

— Am găsit astea între vechile lucruri ale mamei. Ar trebui să le purtăm în seara asta. Toți trebuie să știe că surorile din Casa de Sare sunt acolo.

Mi-a întins o bijuterie și am întors-o pe toate fețele, încercând să înțeleg. Era caracatița Thaumas. Corpul, făcut din cea mai mare perlă pe care o văzusem, era un inel. Tentaculele formau o brățară delicată din aur roz, răsucindu-se și împletindu-se pe încheietura mea când mi-am pus bijuteria. Camille a ales coronița de stele de mare încrustate și cerceii roz-deschis.

— Le-am dat Grațiilor celelalte lucruri din caseta de bijuterii a mamei. Nimic deosebit de prețios, dar au fost mulțumite.

Am întors privirea speriată de la brățara Thaumas.

— Vin și Grațiile?

Ea a dat din cap, jucându-se cu spatele unui cercel.

— Bineînțeles. Ar trebui să mergem toate, nu crezi?

— Nu și Lenore, am specificat eu, rugându-mă să nu o fi forțat Camille să vină.

Ea a clătinat din cap smiorcăindu-se.

— E imposibil să vorbești cu ea acum. Stă pur și simplu și se uită peste umărul tău de parcă nici n-ai fi acolo.

— Jelește.

Camille a împins buzele în afară.

— Știu asta. Doar că... A scos un oftat adânc. Nu vreau să par grosolană, dar n-am făcut asta destul? M-am săturat de doliu. Nu vreau decât să trăiesc fără să mă tem că o să mai pierd pe vreuna dintre voi.

Am ridicat o sprânceană, privind-o cu scepticism.

— Dacă mâine aș muri, ai ține doliu pentru mine?

Ea m-a privit șocată.

— Nici să nu glumești cu așa ceva! Normal că aș ține. Dar... chiar ți-ai dori să stau înfășurată în tafta neagră și bijuterii negre, încă un an amărât din viața mea, doar pentru că viața ta s-a terminat?

Nu mi-aș fi dorit, dar mi se părea urât s-o spun atât de curând după moartea lui Rosalie și a Ligeiei.

— Hai, a spus ea, luându-mă de mână. Am ținut doliu și am jelit cât pentru mai multe vieți. Seara asta este despre șampanie, caviar și dans!

PE DRUM SPRE GROTĂ, mă tot uitam după Cassius, ca să mă asigur că venea după noi. În timp ce mergeam după Fisher și Grații pe poteca abruptă de pe stânci, o siluetă întunecată se mișca pe după pâlcul de copaci.

Odată intrați în peșteră, Fisher a răsucit tridentul și peretele din valuri s-a dat repede la o parte, transformându-se într-un pasaj deschis.

— Deci mergem la Lambent, am spus eu tare, ca să audă Cassius. Auzisem o pietricică apăsată pe potecă și speram să mă poată auzi. La balul Oamenilor Luminii. Țineți minte, toți trebuie să ne gândim la asta în timp ce trecem prin tunel.

Honor mi-a aruncat o privire curioasă.

— Nu e nevoie să ne amintești. Știm cum funcționează.

— Știm că vă amintiți, a spus Fisher, învârtind-o într-o piruetă prin intrare râzând în timp ce dispăreau. Plevușca vrea doar să se asigure că Mercy nu a uitat!

— N-am uitat! a strigat ea, alergând prin gura deschisă și dispărând.

Camille și Verity au trecut, iar eu am privit în urmă la Grota goală.

— Lambent, am repetat înainte de a merge după surorile mele.

Tunelul ne-a dus direct în noul palat. Zidurile de piatră ale acestui domeniu erau mult mai deschise, aproape de culoarea scoicilor pătate de soare, iar aerul era cald și uscat, cu parfum de mir ars și flori de lotus. Îmi era deja dor de izul sărat al mării.

Felinarele picurau ceară aurie pe podeaua de piatră de jos. Fumul de la mucurile pâlpâitoare atârnau grele, umplând holul cu o ceață cenușie. M-am uitat înapoi la ușa spre Highmoor, dar era învăluită în umbre.

Camille mi-a zâmbit peste umăr în timp ce o învârtea pe Verity în cercuri vesele. Fumul dădea o atmosferă de vis aerului, încetinind mișcările și dând o importanță stranie fiecărui gest. Am clipit de câteva ori, încercând să mă concentrez, dar mă simțeam ca drogată. Mintea mea se străduia să se limpezească.

Un foaier mare s-a deschis în fața noastră. Pe partea dreaptă era sala de bal și, după sunetul orchestrei și al pălăvrăgelii, festivitățile erau deja în toi. În stânga, erau câteva arcade deschise ce duceau spre terasa luminată de lună. Am zărit conturul întunecat al dunelor de nisip în depărtare, astupând o parte de cer. Eram foarte departe de malul mării.

În partea opusă a camerei era o fântână din care țâșnea vin. Cuplurile îmbrăcate după moda elegantă de la curte se plimbau în jurul bazei circulare, întinzând paharele ca să prindă lichidul roșu care curgea dintr-o scenă de luptă cioplită în bronz. În scena aceea, trei bărbați îl ridicau pe altul care încerca să scape din mâinile lor. Deasupra zbura o siluetă înaripată oribilă care tăia gâtul fugarului cu o seceră. Vinul se vărsa din rana bietului suflet.

— Nu vă uitați la asta, am spus eu, încercând să distrag atenția Grațiilor de la tabloul sângeros.

Fumul îmi ardea ochii și, în timp ce clipeam, am observat că mă înșelasem. Statuia era un heruvim care întindea săgeata spre un grup de fete ce stăteau la marginea fântânii. Vinul curgea din carafele lor.

M-am frecat la ochi, încercând să-i fac să vadă statuia îngrozitoare din nou. Cum de o interpretasem atât de greșit? Până să mă uit încă o dată, Camille m-a tras spre sală.

Un perete era împărțit în trei fresce enorme, fiecare înfățișând un moment de la facerea lumii. Vaipany se înălța în mijloc, creând soarele prin învârtire. În dreapta era Seland, alcătuind pământul din noroi și argilă, cu mâinile murdare de seva primordială. Versia era în stânga, plutind printr-un câmp de stele și planete. Am privit în jurul camerei, întrebându-mă ce părere avea Cassius despre asta.

Valuri mari de mătase aurie atârnau de tavan, unduindu-se spre candelabrul spectaculos. Sfere uriașe de metal rotitor erau suspendate în aer, protejând o minge mare de flăcări. Nu mai văzusem niciodată așa ceva.

Fisher a luat-o pe Verity pe ringul de dans, iar doi băieți mai tineri le-au întrebat pe Honor și Mercy dacă vor să danseze. Eu și Camille ne uitam la cuplurile care dansau. Am întors capul și m-am uitat după Cassius prin mulțime.

— Îl vezi pe bărbatul acela îmbrăcat în argintiu lângă coloane? mi-a șoptit Camille. Am privit printre oameni, dar nu reușeam să disting pe cine arăta ea. Am dansat cu el noaptea trecută – un menuet și trei valsuri. E un partener excelent.

Mi-a dat un ghiont spre el.

— Ce faci? am întrebat, străduindu-mă să rămân pe loc în ciuda îmbrâncelilor ei.

— Nu dansează. Du-te și invită-l.

M-am ferit de strânsoarea ei.

— Nu invit un bărbat la dans!

Camille a oftat.

— Ce demodată ești!

M-a lăsat singură, înaintând prin aglomerație.

M-am uitat din nou la candelabru, studiind frenezia lui cinetică. Nu cunoșteam nicio metodă mecanică prin care să creezi o mișcare atât de fluidă – și s-o faci să pară de parcă plutea pe deasupra. Un avertisment s-a stârnit undeva în adâncul meu. Magia neagră funcționa aici.

— Nu cred că am avut plăcerea de a ne întâlni.

Tresărind, m-am întors și l-am văzut pe bărbatul în argintiu al lui Camille.

De aproape, l-am recunoscut imediat. Alt șir de dragoni era cusut pe catifeaua deschisă la culoare a hainei. Ochii duși în fundul capului, de un albastru atât de deschis, încât erau aproape albi, mă priveau ca brațele unei meduze ce se zvârcoleau în jurul prăzii.

A întins o mână îndrăzneață, apucându-mă de bărbie și întorcându-mi capul într-o parte și-n alta. Degetele lui erau prea lungi, prea subțiri, prea ascuțite, și m-am ferit de strânsoarea lui.

— Nu, cu siguranță n-aș uita asemenea chip. Aș fi onorat să am o parteneră atât de drăguță. Dansăm?

Bărbatul-dragon a întins mâna, luând-o pe a mea când am ezitat. M-a învârtit pe ringul de dans cu un farmec exersat.

— De fapt, cred că ne-am cunoscut. Ba chiar de două ori, am comentat eu.

Trebuia să aflu cât mai multe despre acest bal, mai ales pentru că se părea că eram pe cont propriu. Cassius tot nu apăruse.

— Ai fost la balul de la Pelage.

— Am fost, a spus el, conducându-mă într-o serie de pași complicați, iar ochii i s-au luminat atunci când m-a recunoscut. Îmi amintesc că am dansat cu tine – ești una dintre fetele Thaumas! Le cunosc bine pe surorile tale.

— Da?

A zâmbit.

— Cu siguranță, sunt cele mai minunate partenere de dans.

M-a învârtit departe de el, întorcând ochii spre sală. Dar nu le văd pe triplete în seara asta. Dinții lui au sclipit cu un avertisment prădător. Sper că nu li s-a întâmplat nimic.

Aproape m-am împiedicat în timp ce clopote de alarmă au început să sune în adâncul meu.

— De ce spui asta?

El a ridicat din umeri cu o mișcare elegantă.

— Ce ai vrea să spun?

Cu o mișcare din încheietură, m-a răsucit înapoi în brațele lui.

— Nu m-ai întrebat unde ne-am întâlnit a doua oară, mi-a scăpat, întorcând fața de la el când m-a aplecat și s-a lăsat peste mine, adulmecându-mi mirosul.

Am avut presentimentul îngrozitor că voia să lingă scobitura din gâtul meu.

— Oh, Astrea, desigur. În noaptea spectacolului de Învolburare, dacă nu mă înșel. În noaptea în care două dintre surorile tale au dispărut.

Mi s-a tăiat respirația. De unde știa asta?

— Ce căutai în Astrea?

El a clipit o dată, cu pupilele imposibil de mari, ca ochii goi și seci ai unui rechin.

— Spune-mi, Annaleigh, de ce mă întrebi lucruri pe care le cunoști deja?

L-am împins de lângă mine.

— Nu ți-am spus niciodată cum mă cheamă.

Bărbatul-dragon a râs.

— Nu, dar mi-a spus ea.

A dat din cap spre mijlocul încăperii, unde Fisher se legăna înainte și înapoi, lăsând-o pe Verity să stea pe picioarele lui.

Îmi venea să plâng știind că acest străin vorbise cu Verity.

— Stai departe de surorile mele!

El m-a prins de cot, trăgându-mă aproape.

— Ocupăm locul pe ring stând aici. Dansează cu mine.

Mă strângea prea tare și nu mă puteam elibera. Înainte să ridic vocea ca să protestez, Camille și un partener nou au trecut învârtindu-se pe lângă noi.

— Nu e extraordinar? a strigat ea.

Mi s-a strâns stomacul privind-o cum se îndepărta răsucindu-se. De ce nu simțea pericolul pe care îl simțeam eu? Părea la fel de nepăsătoare ca un fluture, zburând de la un partener la altul.

— Dansează, Annaleigh, m-a îndemnat bărbatul-dragon, aducându-mă înapoi la clipa prezentă. Mi-a trecut degetul mare peste curbura obrazului, apoi peste buze. Prinsă în strânsoarea lui, m-am lăsat pe spate cât de tare am putut, dar încă îi simțeam căldura răsuflării pe obraz. Dansează pentru mine.

Bărbatul acesta avea legătură cu moartea surorilor mele, eram convinsă. Trebuia să-l găsesc pe Cassius. Să chem ajutoare. Trebuia să scap din sala asta de bal și de fumul care-mi întuneca gândurile. Trebuia să fug de muzică. Suna și pe jumătate fals, prea ascuțit, strepezindu-mi dinții și împiedicându-mă să aud, darămite să dansez.

— Lasă-mă în pace! am strigat și l-am împins în piept cu toată forța.

Când m-am întors să fug, mă așteptam să aud zgomote de uimire și îngrijorare, icnete de la privitori în timp ce cream o scenă zgomotoasă.

Dar nu am văzut nicio reacție.

M-am oprit în loc, uitându-mă la cuplurile de pe ring. Niciunul nu-mi remarcase izbucnirea. Era ca atunci, cu moliile. Eu le văzusem, dar mai târziu Papa nu le văzuse. În seara asta, vedeam și auzeam lucruri pe care mulțimea de oameni din aceeași cameră în care eram eu nu le vedeau și nu le auzeau.

Mai întâi, statuia aceea macabră și acum muzica — nimeni în afară de mine nu observa că ceva nu era în regulă. M-am întors pe loc, căutându-l pe Cassius. De ce nu vedea câtă nevoie aveam de el?

Un tânăr cu o vestă aurie strălucitoare mi-a blocat calea, întrerupându-mi șirul gândurilor.

— Îmi acorzi acest dans?

Am clătinat din cap, întorcându-mă în direcția opusă.

— Am terminat cu dansul.

— Dar petrecerea abia a început.

A sărit în fața mea, surprinzător de agil.

— Sunt obosită. Poate altă dată.

— Un dans.

Și-a împletit brațul cu al meu, învârtindu-ne în cerc.

— Chiar aș prefera...

— Vino.

M-a dirijat mai departe în mulțime cu o serie de pași pe care mă chinuiam să-i urmez. Orchestra cânta o mazurcă animată, iar cuplurile din jurul nostru se mișcau prea repede ca să mă eliberez. S-a auzit nota de deschidere a altui cântec, pe un ton greșit. Simțeam că aveau să-mi sângereze urechile.

— Oh, cât îmi place cântecul acesta! Domniță drăguță, drăguță, te pot ispiti să mai dansezi o dată cu mine? Ar fi onoarea mea.

— Mă tem că e luată deja, a spus o voce dintr-o parte a camerei.

M-am întors, sperând să-l văd pe Cassius, dar era un bărbat scund și îndesat care fuma trabuc. A scos un nor ciudat de fum de culoarea lavandei în fața mea, făcându-mi ochii să lăcrimeze. După ce a tras ultima oară, l-a călcat cu piciorul și m-a luat la dans.

Mi-am șters ochii, încercând să-i limpezesc și să-mi adun gândurile. Trebuia să fac ceva, dar nu reușeam să-mi amintesc ce anume. Am întors privirea prin cameră ca să-mi împrospătez memoria. Sala de bal era atât de frumoasă! Atât de strălucitoare, de somptuoasă, de... *extraordinară*!

Eu și bărbatul scund am dansat pe lângă Camille, iar partenerul ei a spus că ar trebui să schimbăm după vals. Am acceptat imediat.

Am dansat de două ori cu el înainte ca un băiețel îmbrăcat în culoarea șofranului, arătând foarte mult ca fiul acelei case, a întrebat dacă poate să ne întrerupă.

Fermecată de manierele lui impecabile, am sfârșit prin a dansa de trei ori cu el. Spunea glume atât de amuzante, încât timpul a zburat pe nesimțite. Atunci, un bărbat blond m-a bătut pe umăr și m-a întrebat atât de frumos, încât am acceptat oferta lui de a dansa cadrilul.

— Știi unde este masa cu răcoritoare? am întrebat la jumătatea dansului. Nu sunt obișnuită cu vremea atât de caldă.

El a arătat spre capătul camerei.

Pe un șir frumos de mese se aflau rânduri de cupe de cristal și trei feluri diferite de punci. Era un castel în miniatură cu antreuri mici și tăvi cu cărnuri exotice, afumate, fripte și murate. În mijloc, la loc de cinste, era un tort magnific. Cu treisprezece etaje înalte și înconjurate de flori comestibile, pictate cu mâna, arăta minunat.

Înainte să mă pot alătura festinului, am simțit pe cineva în spatele meu. Era din nou bărbatul-dragon. Arăta absolut splendid în frac. Catifeaua era groasă și bogată, și croită cu mare precizie pe silueta lui.

— Îmi acorzi acest dans?

Era cât pe ce să accept – mă distrasem atât de bine cu el înainte – când ceva s-a schimbat în mine.

Chiar mă distrasem?

Am clipit și mi s-a părut că-și pierde o nuanță din splendoarea aceea. Am observat un loc cu barba crescută unde nu se bărbierise, iar ochii lui păreau și mai afundați în cap decât cu o clipă mai devreme.

Straniu.

— Mulțumesc, dar cred că o să sar peste acest dans.

— Aiureli! E ultimul dans înainte de artificii. Dansează cu mine, Annaleigh.

Am întins mâna, gata să accept, dar atunci am observat iar bufetul. Îmi era sete mai devreme. Venisem la masă după ceva de băut. Ce ridicol că am uitat așa ceva.

— O să beau un pahar de punci, dar mulțumesc.

— N-ai prefera ceva mai tare? Și-a dat haina la o parte, dezvăluind o sticluță subțire. A luat o gură din sticlă înainte să mi-o ofere. Am împins-o cu mâna. Atunci, bea-ți paharul de punci, a rânjit el. Dar pe urmă dansăm.

Rânjetul acela. Tonul vocii sale, răgușite, dar care păstra o furie urâtă, arogantă. Mi se părea foarte familiar. Deodată, mi-am amintit de degetul lui care mi-a atins gura, plin de dorință întunecată, și mi-am venit în fire.

De ce uitasem asta? De ce uitasem totul? Nu eram aici să socializez și să dansez toată noaptea. Trebuia să caut informații despre cine voia să le facă rău surorilor mele.

— Nu dansez cu tine. Am păstrat tonul ferm și hotărât și m-am întors pe călcâie, uitându-mă la bufet, pregătindu-mi mintea pentru sarcina imediată.

Să găsesc un pahar.

Să aleg un punci.

Dar în timp ce mă instruiam singură pentru un procedeu atât de simplu, picioarele mele se răzvrăteau fățiș, dorindu-și să danseze.

— Care punci, Annaleigh? am murmurat eu, stabilizându-mă în momentul de față.

În cele din urmă, l-am ales pe cel roz. Zeci de căpșune înghețate pluteau la suprafață. Nu mai băuserăm deloc de luni de zile, de când se instalase vremea rece, iar acesta părea pur și simplu încântător.

Nu. Nu încântător. Era doar punci.

Luând o gură mare, l-am scuipat imediat afară. Ceva nu era în regulă. Avea un gust metalic puternic, de parcă era amestecat cu o duzină de florete de cupru.

O sămânță de căpșună mi-a rămas între dinți, înfiptă destul de adânc, încât toate încercările mele delicate de a o desprinde cu limba nu au putut-o scoate. Am desprins-o cu o mișcare pe furiș a unghiei.

Aveam de gând să o arunc deoparte fără să stau pe gânduri, dar era mult mai mare decât ar fi trebuit să fie o sămânță de căpșună. Am apropiat-o să o văd mai bine.

Era un solz de pește.

Nedumerită, am frecat punctișorul argintiu între degete. Cum a ajuns un solz de pește în bolul cu punci de la petrecere? M-am întors să dau de știre unui servitor despre contaminare, dar am încremenit. Acele lucruri roșii plutitoare pe care le luasem drept căpșune nu erau deloc fructe. Bucățele tăiate de fructe de mare săltau în punci, o adevărată tocană de pește.

Punciul era făcut din sânge.

Mi s-a întors stomacul, amenințând să verse și ultima bucată din cina pe care o luasem. Prăjiturile și tăvile au dispărut, înlocuite cu bucăți hăcuite de pește. Un vârf ici, o aripioară dorsală colo. Satinul galben al feței de masă era îmbibat în roșu în jurul acestor hălci de carne. Tentacule, lungi și cleioase, cădeau zvârcolindu-se de pe masă, răsucindu-se spre podea.

Nările mi-au fremătat simțind duhoarea. Peștele nu era proaspăt prins. Era vechi de săptămâni întregi și se stricase. Atâția oameni se foiau pe acolo, vizibil neafectați. Cum de mai dansau în fața acestui masacru?

Și atunci mi-am dat seama. Doar eu vedeam asta. Doar eu miroseam asta. Eram singura care observa vreuna dintre ororile acestei nopți. Erau sute de oameni acolo, dar eu eram singura care vedea lumea asta așa cum era.

Cum era posibil? Cum erau posibile toate acestea?

Există o cale, o voce mică și întunecată mi-a șoptit în minte.

Am clătinat din cap, de parcă alungam un țânțar care bâzâia.

Nimic din toate astea nu e real, insista vocea. *Nimeni nu mai vede pentru că nu este nimic aici ca să vadă. Ai înnebunit, fata mea.*

Nu. Nu era asta. Nu era posibil.

Nu eram nebună.

Trebuia să existe altă explicație.

Chiar trebuie?

Dând din cap, am privit din nou prin încăpere, căutându-le pe Camille și pe Grații. Plecam. Lăsam în urmă locul acesta îngrozitor și rău și atunci…

Am scos un țipăt pe care doar eu l-am auzit.

Acolo unde fusese tortul înainte se afla un platou uriaș. O țestoasă – cea mai mare pe care o văzusem vreodată – era expusă pe un pat de țipari morți. Carapacea mare fusese crăpată, sfâșiată și tăiată în bucăți. Nu avusese o moarte ușoară. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Am îndrăznit să mă apropii de creatura mândră. Era enormă și evident destul de bătrână. Avea scoici pe spate și înotătoarele purtau cicatrici din lupte. Am întins mâna să ating una dintre dungile lungi, dar m-am oprit când capul țestoasei s-a mișcat.

Era vie? Cu siguranță, nimic n-ar fi putut rezista la rănile de pe corpul ei, dar iată-l din nou, acel spasm al capului. I-am frecat înotătoarea, dându-i de știre că nu era singură. Chiar dacă avea dureri, cicatrici și probabil avea să moară, voiam să știe că cineva o iubea și că-i părea rău.

Capul s-a întins spre atingerea mea și am îndrăznit să visez că aș putea s-o salvez. Eu și surorile mele puteam lua platoul și fugi înapoi cu el la Highmoor. Aș fi umplut iazul din solariu cu apă sărată. Putea trăi acolo până se recupera destul cât să se întoarcă în mare.

A dat iar capul pe spate și m-am aplecat spre ea. Dacă era cât pe ce să deschidă ochii, voiam să fiu primul lucru pe care îl vedea. Botul s-a mișcat și inima mi-a tresăltat de nerăbdare.

Pleoapele țestoasei s-au deschis și un șir de viermi albi și grași au căzut prin deschizătură. Se scurgeau pe platou din craniul bietului animal. Avea corpul plin de viermi, gata să explodeze.

M-am întors, convinsă că avea să mi se facă îngrozitor de rău, și am dat peste bărbatul-dragon care rânjea. El m-a prins de coate, ținându-mă să nu cad.

— Îți plac gustările? a întrebat el.

Avea o seninătate în glas, atât de opusă lucrurilor pe care tocmai le văzusem, încât mi-a dat speranță că mizeria aceea însângerată era o iluzie, la fel ca fântâna. Întorcându-mă, mă așteptam să văd tortul și bolurile drăguțe cu punci, dar sângele era tot acolo, împrăștiat pe mese într-un bufet sadic.

— Simt că leșin, am mărturisit, cu capul amețit de fum. Le poți găsi pe surorile mele sau pe Fisher? Poți s-o găsești pe Camille?

Genunchii mi-au cedat și el m-a lăsat pe podea, ținându-mă cu mâinile de ceafă. Camera se scufunda în întuneric și se lumina din nou. Când bărbatul-dragon s-a aplecat deasupra mea, șiruri de sudoare îi curgeau pe față.

Am dat cu degetele pe obrazul lui. Erau negre și uleioase.

Femeia Înlăcrimată.

— Dansează cu mine, mi-a șoptit ea în ureche.

Mi-a zvâcnit stomacul, amenințând să-și piardă controlul, și m-am forțat să mă smulg de lângă duhul rău. Podeaua părea lipicioasă când m-am târât în față. Lipicioasă și se mișca.

Viermii se vărsau din platoul cu țestoasa pe ringul de dans, zvârcolindu-se odată cu melodia veselă a orchestrei. Podeaua era plină de corpurile lor respingătoare. Erau cu miile. Se târau pe mine, în pantofii mei, pe sub fuste, și în cele din urmă am deschis gura și am urlat.

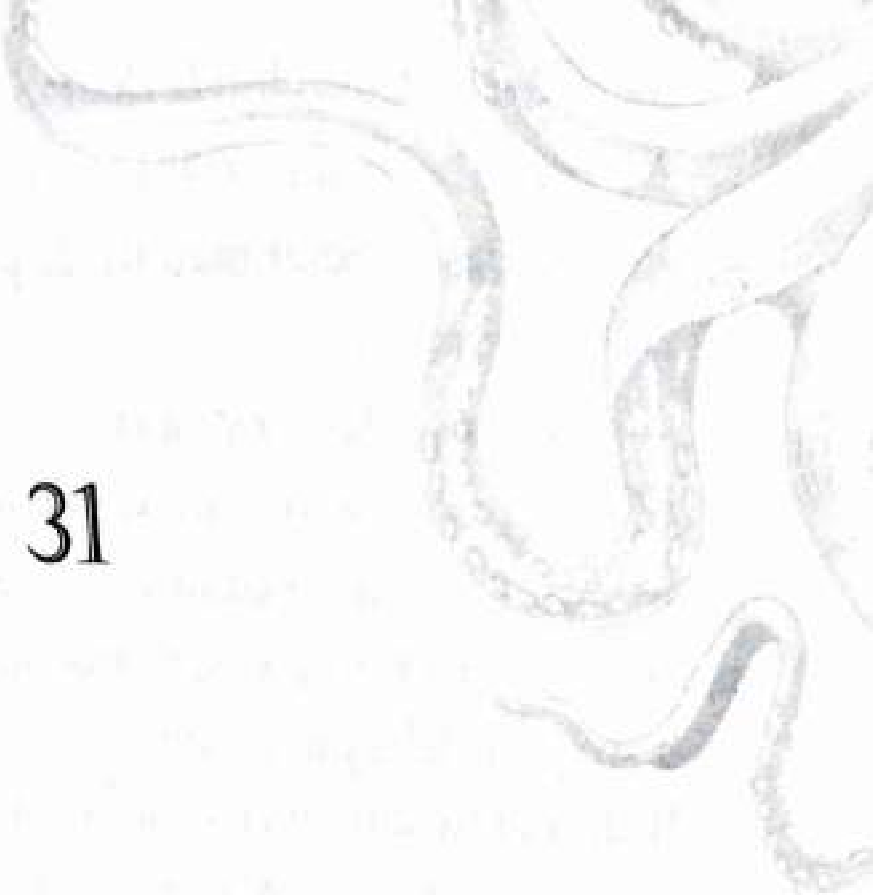

31

— ANNALEIGH!

De undeva de departe, din adâncurile leșinului, am auzit strigăte. Voiam doar să stau acolo unde eram, în întunericul adânc și tăcut, însă vocea mă striga în continuare pe nume, din ce în ce mai tare. Umărul mi s-a mișcat în spate de parcă eram împinsă.

— Annaleigh, trebuie să te trezești! Încă o împunsătură. Acum!

Mi-am revenit cu un icnet, amețită de confuzie. Aveam gura uscată și un gust acru, metalic pe limbă. Am mijit ochii din pricina strălucirii de la felinarele din dormitor.

— Cât e ceasul? am murmurat spre Hanna, ridicându-mă în capul oaselor, gata să mă împing de pe pat.

Dar nu eram în pat.

Și nu Hanna mă trezise.

— Cassius! Ce cauți în camera mea? Papa o să-ți ia capul dacă te găsește aici.

Am clipit des și mi-am folosit mâinile să țin lumina la distanță. De ce părea camera atât de luminoasă?

El a îngenuncheat lângă mine, apucându-mă de umeri, înfigând degetele adânc.

— Uită-te la mine, a cerut el, dându-mi mâinile la o parte.

M-a prins de bărbie, forțându-mă să mă uit în ochii lui. Era alb ca varul; pe frunte avea picături de sudoare. Părea îngrozit.

— Dă-mi drumul! Mă doare.

M-am eliberat din strânsoarea lui puternică.

El și-a tras imediat mâinile de pe mine.

— Te-ai trezit?

— Evident. De ce ești aici?

M-am ridicat, strâmbându-mă. Mă rostogolisem jos din pat în somn? Sau adormisem cumva pe podea după bal? Mă durea corpul și, când am făcut un pas spre măsuța de toaletă, o durere ascuțită mi-a străpuns laba piciorului.

Ridicând tivul rochiei – de ce nu mă schimbasem în cămașa de noapte? – am tresărit. Aveam picioarele pline de vânătăi și bășici. Chiar trebuia să ne luăm pantofi noi înainte să ne ducem din nou la dans.

Am încremenit când amintirile mi-au năvălit înapoi în minte, lovindu-mă cu forța unui val împins de furtună.

Balul.

Masacrul sângeros de pe mesele de ospăț.

Femeia Înlăcrimată.

M-am lăsat pe scaun și mi-a scăpat un suspin. Femeia Înlăcrimată nu fusese la bal. Nici în visele mele, ci chiar acolo, lângă mine, cu degetele lungi strânse pe încheieturile mele. Am închis ochii, străduindu-mă să-mi amintesc ce se întâmplase după ce o văzusem.

Leșinasem. Dar după aceea?

— M-ai ajutat să vin înapoi după ce am leșinat – m-ai cărat în brațe? Ochii albaștri ai lui Cassius erau întunecați de neînțelegere. M-ai văzut leșinând la bal?

El a strâns buzele, rostind cuvintele cu grijă.

— Annaleigh, nu a fost niciun bal.

Deodată, mi s-a părut că temperatura a scăzut cu câteva grade și am alungat un freamăt de fiori.

— N-ai venit? Nu te-am găsit acolo. Era ușa închisă când ai venit din urmă?

Cassius a îngenuncheat lângă scaunul meu, luându-mi mâinile într-ale lui.

— Nu a fost nicio ușă prin care să trec. Ai fost în camera ta toată noaptea.

Am înăbușit un chicotit care amenința să-mi scape.

— E absurd. Am fost în Lambent. Pot să-ți spun orice vrei să știi despre castel. Eram acolo, la fel și Camille și Grațiile și... dansam. Uită-te la picioarele mele!

S-a uitat la tivul meu zdrențuit și la călcâiele bășicate și a dat încet din cap.

Tăcerea lui era enervantă.

— Cum îți explici asta dacă nu a fost niciun bal? Dacă nu ai mers – ai adormit sau ai uitat sau orice ar fi –, doar spune-o, Cassius. Știu că am fost acolo. Toate am fost acolo. În afară de tine!

El s-a ridicat, cu fălcile încleștate, și a întins mâna.

— Cred că trebuie să vii cu mine.

— De ce?

— Annaleigh, te rog! Trebuie să vezi cu ochii tăi.

Șovăind temătoare, l-am urmat pe hol. Felinarele erau la minimum, dând doar destulă lumină cât să se vadă portretele ce atârnau pe pereți. Nu observasem niciodată cum ochii surorilor mele păreau să prindă viață, așa cum făceau acum, urmărindu-ne cu priviri pline de subînțeles cum treceam. Tremurând, am mers repede după Cassius.

El s-a oprit în fața camerei lui Camille. Avea ușa întredeschisă.

— Ce ar trebui să văd?

El a dat din cap spre dormitor.

— Intră.

Camera era întunecată și eram cât pe ce să mă întorc, nedorind să-i tulbur somnul lui Camille, când am văzut-o. Am rămas cu gura căscată, de parcă mă udase cineva cu apă rece ca gheața, făcându-mă să-mi vin în fire.

Dansa.

În mijlocul camerei.

Nu cu cineva, dar nici întru totul singură.

Avea brațele întinse, poziționate de parcă erau așezate pe un partener fantomă. Mătasea de la rochia ei se întindea în spate ca o stafie în timp ce se învârtea prin cameră. Avea ochii închiși, cu un zâmbet fericit pe buze. Dormea?

— Camille! Ce faci? Ce...

M-am întors spre Cassius ca să văd dacă el înțelegea scena. Gura lui era strânsă într-o linie dură.

— Ce face? am șoptit.

— Dansează.

— Dar cu cine? Camille...

El a întins mâna și m-a oprit.

— Nu. Dacă e somnambulă, s-o trezești brusc v-ar putea face rău amândurora. El și-a frecat o porțiune înroșită de piele pe obraz; îl lovisem? Ai mai văzut-o vreodată mergând prin somn?

Am clătinat din cap.

— Niciodată.

Sub privirile noastre, Camille a făcut câțiva pași complicați. Nu era un dans închipuit cum făceam când eram mici, cu fustele învârtindu-se în jurul nostru până ni se tăia răsuflarea de la râs.

Ea s-a lăsat pe spate, împinsă de un partener care nu era acolo. Spatele i s-a arcuit destul de tare, încât clama de păr cu pene să atingă podeaua. În mod imposibil, piciorul drept i s-a ridicat și stătea în echilibru în poziția aceea dureroasă de bal pe piciorul stâng. Dacă ar fi fost în brațele unui însoțitor chipeș, poziția ar fi fost uluitoare. Dar fără ca cineva să-i susțină greutatea, arăta anormal.

Nefiresc.

Posedată.

Cassius m-a tras de mânecă, ducându-mă pe coridor. L-am urmat fără tragere de inimă, nevrând s-o las singură pe Camille în asemenea stare.

El și-a trecut degetele prin păr.

— Unde sunt camerele fetițelor?

M-am încruntat.

La capătul coridorului.

— Arată-mi, te rog.

— Asta e camera lui Mercy, am spus eu, arătând ușa închisă din stânga.

Mă tot uitam peste umăr, convinsă că ne va urma Camille într-un pas-de-deux sinistru, executat de una singură.

— Poate tu ar trebui să intri.

Am pus mâna pe clanță, cu un nod dureros de îngrijorare în coaste. Ce urma să descopăr?

Draperiile lui Mercy erau trase și era prea întuneric să văd ceva la început. Pe urmă, o siluetă albă a apărut prin raza de lumină ce se revărsa de pe hol. Am sărit înapoi, dând peste Cassius.

Mercy dansa în somn, la fel cum făcea Camille.

Am privit-o un moment, pe urmă am alergat pe hol spre camera lui Honor. Făcea o piruetă frumoasă, cu ochii închiși, cu gura moleșită în somn.

M-am furișat în camera lui Verity, cu ochii arzând de lacrimile neplânse. Cu mâinile tremurând, am deschis ușa și am așteptat să mi se obișnuiască ochii.

Verity se temea de întuneric și mereu păstra draperiile parțial deschise, lăsând lumina lunii să intre. Camera ei era liniștită și am intrat pe vârfuri, rugându-mă să o găsesc în siguranță vârâtă în pat. Cassius a rămas în ușă, iar silueta ei era profilată de felinarele de pe hol.

Dând la o parte draperiile din jurul patului, am vrut să strig. Patul era gol; cearșafurile erau la locul lor.

— Annaleigh, a murmurat Cassius când o siluetă micuță a alunecat pe lângă mine.

Verity dansa vals, cu pașii grațioși și mult mai siguri decât îi văzusem vreodată în viața reală. Am căzut pe pat ca să nu dea peste mine. Când a trecut prin dreptul razei de lună, s-a întors și mi-a zâmbit.

Avea ochii deschiși. Larg deschiși și negri ca noaptea, plângând cu lacrimi negre, uleioase.

— Vrei să intervii? a întrebat ea, dar nu era vocea lui Verity; era acel lucru din coșmarurile mele, aflat cumva în trupul surorii mele.

— Verity?

Propriile mele lacrimi îmi curgeau pe față. Ce se întâmplase cu sora mea?

Cassius a întors până la capăt robinetul felinarului. Chiar înainte să se aprindă felinarele, Verity cea ciudată s-a întors, uitându-se la el, dar când camera s-a luminat, fața Femeii Înlăcrimate a dispărut și a rămas doar surioara mea.

S-a prăbușit pe podea ca o marionetă cu sforile tăiate, într-o clipă în picioare și în clipa următoare un morman de membre și tul pe jos.

— Verity! am strigat, alergând spre ea.

I-am strâns la piept trupul micuț, înăbușindu-mi lacrimile când ochii ei s-au deschis. Erau verzi, nu negri, și am ridicat-o spre mine, îmbrățișând-o cât de tare am îndrăznit cu un suspin de ușurare.

— Ce faci aici, Annaleigh? a întrebat ea, cu vocea groasă și răgușită.

Așa cum fusese a mea când mă trezise Cassius...

— Ești bine? Ești teafără? am întrebat, mângâindu-i buclele din nevoia de a mă asigura că era chiar ea.

— Vreau să adorm la loc, a murmurat ea amețită, iar pleoapele i se închideau.

— Nu! am exclamat, bătând-o pe obraji, încercând să o țin trează, dar a băgat capul lângă gâtul meu și a ațipit din nou.

— Ce se întâmplă? am întrebat, întorcându-mă spre Cassius. Ce au surorile mele?

— Cred că ar putea fi… S-a oprit, ieșind din nou pe hol. Ai auzit?

Am înclinat capul spre ușă, ascultând. Mi s-a părut că aud niște bătăi în ușă, dar erau înăbușite, prea departe să le disting clar.

— Foaierul din față? am sugerat.

— Mă întorc imediat, a spus el, lăsându-ne singure.

Stăteam în mijlocul camerei lui Verity, strângând-o la piept. Eram îngrozită să-i dau drumul, convinsă că se va ridica și va începe din nou să danseze. Voiam s-o țin în siguranță și lipită de mine, dar pe măsură ce minutele treceau, ea devenea tot mai grea, apăsându-mă inconfortabil pe oasele șoldurilor și foindu-se în somn. M-am ridicat cu greu, ducând în pat trupul ei întins. Ochii îi dansau pe sub pleoape. Arăta atât de mulțumită, încât îmi era greu să-mi imaginez că valsase prin cameră, cu lucrul acela care-i folosea fața cu doar câteva clipe mai devreme.

Bătăile în ușă s-au transformat în strigăte clare și am auzit pași alergând pe scări. Cineva se ducea probabil după Papa.

Am mers spre ușă, vrând să stau cu ochii pe Verity, dar și supărată că pierdeam agitația. Am auzit blestemele înăbușite ale lui Papa, amestecate cu bufniturile tălpilor lui pe scară.

— Papa? am strigat eu pe coridorul lung. Ce se întâmplă?

— Și i-ai trezit pe toți din casă! îl mustra el pe Roland. Amândoi erau încă în cămăși de noapte. Culcă-te la loc, copilă! E doar un mesager.

Un mesager în toiul nopții?

Am aruncat o privire peste umăr către Verity, încă dormind dusă. Făcând lumina mai slabă — nu voiam să se trezească în beznă totală –, am fugit afară din cameră, trecând pe lângă ușile surorilor mele. Dacă încă se răsuceau și se învârteau cu partenerii lor fantomă, nu voiam să știu.

Până să ajung în foaier, o mulțime de bucătari și lachei, slujnice și rândași, se adunaseră. Dădeau târcoale unui marinar cu înfățișare zdrențăroasă. Era ud până la piele, cu o pătură de lână pe umeri. Cu toate astea, tremura, aproape înghețat de frigul nopții. S-a uitat disperat prin cameră până l-a zărit pe tatăl meu.

— Domnule! a strigat marinarul. Aduc vești cumplite. A fost un naufragiu în dreptul coastei la nord de Hesperus. Au murit mulți oameni. Încearcă să salveze încărcătura, dar vasul ia apă cu repeziciune. Avem nevoie de ajutor.

Papa a pășit în față în timp ce lumea adunată icnea auzind veștile.

— De ce ai pierdut atâta timp venind aici? Silas trebuie să aprindă semnalul de alarmă. Oamenii din Selkirk și Astrea o să vă sară în ajutor.

— Am încercat întâi pe Hesperus, domnule, dar ceva e în neregulă acolo. De asta a naufragiat vasul. Lumina era stinsă. Bătrâna Maude s-a stins!

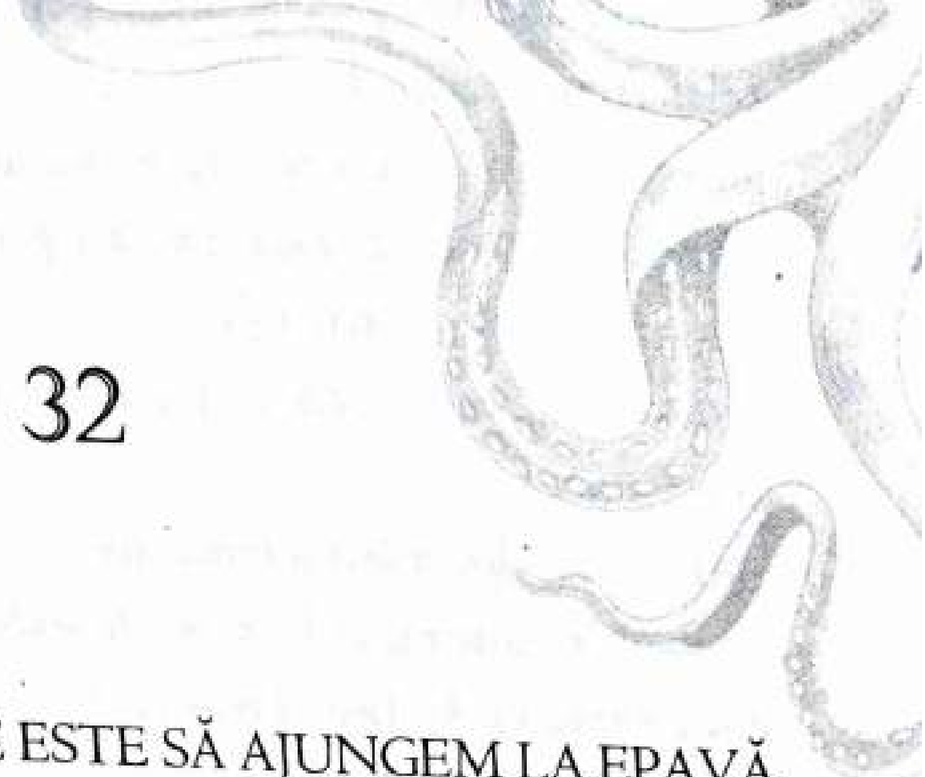

32

— PRIMA PRIORITATE ESTE SĂ AJUNGEM LA EPAVĂ, a spus Papa, plimbându-se prin fața șemineului mare din biroul lui.

Deasupra poliței era atârnat blazonul familiei. Ochii caracatiței Thaumas sclipeau în lumina lumânărilor, de parcă se amuza de încurcătura noastră.

Cassius, Roland, marinarul și cu mine stăteam pe scaunele împrăștiate prin cameră. Hărți mari și diagrame ale oceanului, fixate la colțuri cu greutăți în formă de ancoră, acopereau biroul lui Papa.

— Trebuie să salvăm câte vieți – și câtă încărcătură – putem. Papa a dat din cap spre Roland. Trezește toți oamenii apți pe care-i avem și plecați imediat spre *Rusalka*. S-a uitat pe fereastra din spatele biroului, studiind girueta prinsă de frontonul inferior. Măcar vântul e de partea noastră. A bătut cu degetul în hartă acolo unde marinarul spunea că se lovise nava de stânci. Dacă rezistă, ar trebui să ajungi la ea în două ore.

Roland a pornit pocnind din călcâie, luându-l și pe marinar cu el.

— Papa, cum rămâne cu Bătrâna Maude? am întrebat eu. N-ar trebui să trimitem pe cineva să vadă de Silas? Nu-mi amintesc să se fi stins vreodată lumina până acum.

El s-a lăsat pe scaun, uitându-se la flăcările ce trosneau în timp ce își freca cearcănele de sub ochi.

— Nu înțeleg ce se întâmplă. Mai întâi Eulalie, pe urmă fetele. Acum, asta. E aproape ca și cum... El a clătinat din cap, alungându-și gândurile negre. S-a uitat nedumerit la mine, de parcă mă vedea cu adevărat pentru prima dată în seara aceea. Cu ce ești îmbrăcată, Annaleigh?

— Eu..., am început, după care m-am oprit, neputând să răspund sincer.

El a dat din mână a lehamite.

— Nu contează. Bătrâna Maude trebuie să fie reaprinsă. O să-l trezesc pe Fisher. Trebuie să se întoarcă și să facă lumina să funcționeze din nou.

Gândurile mele erau la etaj, în camerele surorilor mele. Fisher fusese cu noi la bal. Aveam să-l găsim și pe el dansând prin camera lui?

— Papa... mai e ceva ce trebuie să-ți spun, am început eu, dar Cassius a dat din cap, avertizându-mă să tac.

— Aveți multe lucruri de care să vă ocupați, domnule, a spus Cassius. Lăsați-mă să mă duc eu să-l trezesc.

— Ar fi foarte frumos din partea ta. Ar trebui să verific ce face Morella. Era foarte agitată când ne-a trezit Roland. Vă mulțumesc amândurora.

L-am urmărit mergând spre foaier, cu umerii plecați de prea multă greutate.

— Unde e camera lui Fisher? a întrebat Cassius, atrăgându-mi atenția la ce aveam de făcut.

— La al doilea etaj, chiar deasupra bucătăriilor, pe partea servitorilor.

Am urcat în grabă la etaj, dându-ne la o parte în timp ce Roland cobora treptele pe lângă noi, urmat de un grup de lachei somnoroși.

— Ai spus că el a fost la bal cu voi?

Am dat din cap, conducându-l pe un hol slab luminat. Pereții erau albi și simpli, cu ușile cu clanțe de alamă. Mai fusesem o dată în camera lui Fisher, când eram copii. Hanna îl luase de urechi când aflase.

— O să fie și el cum era Camille și celelalte?

— Nu știu, a răspuns Cassius. Chiar nu știu ce să mă aștept de la noaptea asta.

— Și eu eram... așa? am întrebat, oprindu-mă în fața camerei lui Fisher.

Nu voiam să-mi imaginez că mă învârteam și mă contorsionam în pozițiile pe care le văzusem la surorile mele. Voiam să plâng la gândul că Femeia Înlăcrimată m-ar fi putut forța s-o fac.

— Erai, a confirmat el încet. Mi s-a părut că e o farsă oribilă, dar ai trecut printr-o rază de lună și ți-am văzut fața...

— Aveam ochii negri? am întrebat.

Îmi simțeam vocea imposibil de mică și gâtuită.

— Ar fi putut fi un joc de umbre... dar a fost îngrozitor, Annaleigh. Era ca și cum... ai fi dispărut. Mă temeam că te-am pierdut pentru totdeauna.

L-am prins de mână și i-am dus-o la buze.

— Sunt aici. Sunt tot a ta.

Gura lui s-a întors într-o umbră de zâmbet.

— A mea? Adevărat?

— Cu totul a ta, am promis și i-am sărutat degetele din nou.

El m-a tras aproape, sărutându-mă în creștetul capului. Voiam să rămân acolo, învăluită în căldura și siguranța îmbrățișării lui, dar nu puteam întârzia. Bătrâna Maude trebuia aprinsă.

Răsuflând nesigură, m-am îndepărtat de Cassius.

— Mi-e frică să deschid ușa asta.

— O deschid eu, a spus el, întorcând clanța și împingând.

După o secundă de ezitare, a intrat.

— Cassius? am strigat eu când tăcerea a devenit destul de zgomotoasă încât să fie asurzitoare.

Distingeam un pat jos și îngust, cu pătura așezată frumos pe el, un birou mic și un scaun. Hainele lui Fisher atârnau în niște cuie pe perete. Dar Fisher nu era.

— Nu e aici.

— Poate l-a trezit Roland?

— L-am fi văzut coborând scările cu ceilalți, a spus Cassius, scoțând capul pe coridor.

— Ar fi putut să audă larma și să coboare mai devreme, am încercat eu, gândind cu voce tare.

Mi-am dat la o parte firele de păr care se desprinseseră din părul răsucit pe cap. Pur și simplu, nu avea sens. Când ajunsesem de la a fi trează la a avea coșmaruri atât de îngrozitoare?

— Crezi că e în Grotă? Poate s-a dus pentru bal și…

— Nu a fost niciun bal, a repetat Cassius ferm. Nu e în Grotă. Am verificat acolo când n-ai mai venit. Era goală. Nici oameni, nici petreceri, nicio ușă magică. Cassius a oftat. Sunt o sută de locuri în care ar putea fi acum, dar nu avem timp să căutăm. Farul trebuie reaprins. Cât mai repede.

— S-ar putea să-l pot aprinde eu.

Cassius s-a uitat mirat la mine.

— Tu?

— Papa mă ducea des în vizită la Bătrâna Maude când eram mică. Cred că-mi amintesc tot ce mi-a arătat Silas.

— Îmbracă-te cu haine călduroase și vino în grădină, departe de copaci. Grăbește-te.!

Am ridicat sprâncenele. Spusese același lucru în noaptea în care merseserăm la Casa Celor Șapte Luni.

— Mergem la Hesperus.

33

AM AUZIT ZGOMOTUL VALURILOR ÎNAINTE SĂ știu măcar că plecaserăm din Salten.

Neobișnuită cu viteza cu care putea călători Cassius, m-am agățat de el o clipă, să-mi recapăt senzația de echilibru. Când am deschis ochii, am zărit-o pe Bătrâna Maude, spirala ei veselă în alb și negru acoperită cu gheață și străbătută de sute de țurțuri care atârnau de balustrade. În lumina vagă a stelelor, erau ca niște dinți înghețați.

Arăta foarte ciudat fără farul care să lumineze cerul nopții, o uscătură tăcută ce privea spre Salann cu ochi morți, nevăzători. Nu mai văzusem insula atât de întunecată niciodată. Luna atârna jos, deasupra capului, dar norii negri goneau pe cer. Se apropia o furtună.

Aterizaserăm la capătul estic al insulei, departe de Bătrâna Maude și căsuța lui Silas. Am luat-o pe poteca îngustă, uitându-mă atent după Silas. N-ar fi lăsat niciodată lumina să se stingă. Ceva cumplit se întâmplase.

Mult mai jos de noi era malul, cu nisip negru presărat cu fuioare mici de zăpadă. După ce petrecusem multe ore aici în copilărie, știam insula asta pe de rost. În ciuda neliniștii și epuizării care-mi apăsau pieptul, mi-a tresăltat inima văzând colțurile și pietrele familiare.

Am ocolit un colț, ieșind aproape de stânca farului.

— Oh, Doamne, a murmurat Cassius, văzând oceanul vast în fața noastră.

Am zâmbit, mulțumită că era impresionat. Valurile se loveau de baza stâncii lui Maude, iar aerul era animat de spargerea lor și mirosul sărat. Crestele albe se zăreau în apă cât vedeai cu ochii și în largul mării se aduna un zid gros de nori. Fulgerul dansa printre ei – promitea să fie o furtună monstruoasă. Urma să ningă iar în Salten până la sfârșitul nopții.

Cassius se învârtea într-un cerc jos, uitându-se la relieful insulei și privind în sus la structura enormă din fața noastră.

— Ce-i acela?

I-am urmărit privirea până în vârful farului.

— E un paratrăsnet. Atrage fulgerele ca să protejeze restul construcției.

— Sunt sigur că o să fie folosit destul în seara asta. E ciudat să vezi atâtea fulgere într-o furtună de zăpadă, nu-i așa? a zis, mijind ochii în bătaia vântului care urla.

La poalele dealului față de noi era casa lui Silas. Toate ferestrele, înguste și cu geamuri groase ca să reziste la vânturile de pe Marea Kaleică, erau întunecate.

— Cheia ar trebui să fie înăuntru, am spus eu, neputând să-mi iau ochii de la ferestre. Mi se părea că ceva se uita la noi de acolo. M-am înfășurat mai bine cu fularul. Silas o păstrează într-un cui din bucătărie.

Am intrat în căsuță pe ușa laterală și am rămas în vestibul. Cizme înalte de cauciuc erau atârnate de cârligele lungi de deasupra preșului și o manta grea, cândva neagră, dar acum pătată de sare, era în agățătoarea din vârf a unui cuier.

— N-ar fi ieșit din casă fără asta, am spus eu, pipăind lâna uzată a hainei. Silas? am strigat, ridicând glasul. Sunt Annaleigh Thaumas. Ești aici?

Ne-am oprit, dar am auzit doar vântul ce vuia afară. Alerga pe lângă casă, crescând într-un urlet grav.

— Ai spus că are cheia în bucătărie? a întrebat Cassius, făcându-mă să intru și mai departe în casă.

Pe masa din mijlocul micului salon era un felinar pentru uragan și am scotocit după o cutie de chibrituri. Am încercat să mi-i imaginez pe Fisher și pe Silas în fotoliile iezite, îngrămădiți lângă foc în timp ce verificau pe rând lumina farului. Jucau cărți ca să mai treacă timpul? Cântau cântece sau spuneau povești fantastice? Fitilul s-a trezit la viață, iar strălucirea lui caldă a alungat o parte din ciudățenia nopții.

Înarmați cu lumina, am găsit repede inelul cu chei de fier ce atârna lângă ușa din spate. Când l-am luat din cui, s-a auzit un scârțâit deasupra noastră, de parcă cineva călcase pe o scândură inegală.

— Silas? am strigat eu. Tu ești? M-am întors spre Cassius. Ar trebui să ne ducem să verificăm. Dacă e bolnav?

— Mă duc eu, s-a oferit el, iar ochii lui au găsit treptele șubrede ce duceau la etaj. Tu stai aici.

Am clătinat din cap când s-a auzit altă scârțâitură.

— Silas mă cunoaște. Ar trebui să merg și eu.

Cassius mi-a întins felinarul și a luat vătraiul de lângă șemineu. L-a întins în jos, verificându-i greutatea.

— Măcar stai în spatele meu. În caz de ceva.

— În caz de ce? am întrebat eu în timp ce ne furișam pe scări.

— În caz că nu e Silas, a șuierat el pe înfundate.

Mi-am înghițit fiorul de spaimă când am urcat ultimele trepte. Erau trei camere la etaj. Toate ușile erau închise. Cassius a deschis-o pe cea mai apropiată de noi. Era dormitorul gol al lui Fisher.

Urma biroul lui Silas, plin de cărți și registre. Un glob vechi era sub fereastra întredeschisă. Când a trecut o rafală de vânt, sfera s-a învârtit, scârțâind când s-a întors pe axa ruginită. Mă rugam ca acela să fie zgomotul pe care îl auzisem la parter.

Ultima cameră era dormitorul lui Silas. Era gol, aproape spartan, cu excepția cărților stivuite pe jos. Perdelele simple de bumbac erau trase la o parte, oferind o priveliște spectaculoasă către Bătrâna Maude. În partea opusă a ferestrei era un pat lat de alamă.

— Oh, Silas, am șoptit eu, văzând silueta nemișcată de sub pătura albă și bleumarin.

Stătea sprijinit de o pernă, cu o carte deschisă pe piept. Fața lui zbârcită și afectată de vreme arăta atât de liniștită, încât ar fi putut fi ațipit. Dar nu se mișca și în aer era un miros acru care ne-a strâmbat nasul. Probabil se așezase în pat în urmă cu vreo două zile, după o noapte lungă în care îngrijise flacăra, și nu se mai trezise.

M-am uitat pe fereastră la Bătrâna Maude. Părea să privească neliniștită spre noi, neputând să-l ajute pe vechiul ei prieten. Speram ca farul lui iubit să fi fost ultimul lucru pe care l-a văzut înainte de a închide ochii. În ochii mei au apărut lacrimi când mi-am amintit zâmbetul lui strâmb și hohotul aspru de râs.

Cassius a căutat pulsul lui Silas, un gest superficial, înainte de a ridica pătura peste fața lui. Am ieșit în vârful picioarelor din dormitor și am închis cu grijă ușa în spatele nostru, de parcă l-am fi putut trezi.

— Trebuie să-l trimitem pe Înaltul Marinar imediat ce se crapă de ziuă, am spus după ce am ajuns la parter. Vocea îmi tremura, îngroșată și tristă. Și pe Fisher, bineînțeles.

— Îmi pare rău că a murit, Annaleigh, a spus Cassius, strângându-mă ușor de umăr. Dar se pare că a dus o viață bună și lungă.

— Nu crezi că a suferit, nu?

El mi-a șters lacrimile de pe obraz, trăgându-mă într-o îmbrățișare.

— Sunt sigur că nu.

— Probabil Bătrâna Maude a rămas fără kerosen și s-a stins farul, am spus, băgând mâna în buzunar, căutând cheile.

— Știi cum să-l umpli la loc?

Am dat din cap.

— Silas mă punea mereu să car găleata cu ulei pe trepte. Spune că genunchii tineri puteau s-o facă în jumătate de timp cu jumătate de efort.

— Atunci, ar trebui să ne grăbim. După ce vine furtuna, nu o să mai pot să ne duc înapoi la Highmoor.

Mi-am trecut încă o dată fularul peste cap, prinzând capetele ca să nu zboare.

— Nu poți călători pe furtună?

— Nu când sunt fulgere. E prea imprevizibil.

— Atunci, să nu mai pierdem timpul. Am pus mâna pe clanța ușii, pregătită să fug spre magazia cu provizii. Silas păstra butoaie mari pline de kerosen acolo. Ești gata?

Am ieșit afară în vânt. Aerul era acum și mai rece, șuierând pe insulă și aruncându-ne fulgii în ochi. Am descuiat ușa, am găsit o găleată veche de tablă și am umplut-o pe trei sferturi. Aroma aspră de kerosen îmi ardea nările.

— Nu-ți trebuie mai mult? Îl car eu până sus. Nu-ți face griji pentru greutate, a spus Cassius.

— În rezervor nu încape mai mult, am spus eu, închizând robinetul cu kerosen. Asta o să țină flacăra aprinsă câteva zile, cel puțin până se poate întoarce Fisher. Haide.

Am mers spre Bătrâna Maude, având grijă să evităm porțiunile cu gheață de pe treptele din stâncă. M-am oprit în prag, scoțând din ochi un fir de praf. O pală de vânt a trecut pe lângă far și a trântit ușa cu o bufnitură zgomotoasă. Speriată, am scăpat felinarul. Globul s-a spart, iar flăcările s-au aprins lacome în combustibil. A fost o explozie de lumină și am rămas într-o beznă adâncă.

— Îmi pare rău! am exclamat eu, întinzând mâna după Cassius. Ușa m-a lovit și...

— E în regulă, a spus el, găsindu-mi mâna și strângând-o încurajator. Presupun că mai e unul înapoi la căsuță?

— Nu avem timp. Furtuna e aproape aici. E un felinar la jumătatea drumului pe scări. Mă duc să-l aprind. Stai aici ca să nu vărsăm combustibil.

Lumina slabă a stelelor pătrundea prin far din galeria de ferestre de deasupra. Balustrada scării în spirală de-abia se vedea. Am pus mâna pe ea și am bâjbâit cu piciorul după prima treaptă, apoi următoarea și cea de după aceea.

Cu o mână pe balustradă ca să mă echilibrez în vidul întunecat și cu cealaltă pe peretele aspru de piatră, căutam felinarul peste tot.

Urcasem vreo douăzeci de trepte când ceva mi-a atins părul, o mângâiere fantomatică ce m-a făcut să mă opresc brusc.

— Dansează cu mine, a șoptit o voce blândă în spatele urechii.

— Cassius? am strigat eu.

Se hotărâse să urce și el în loc să aștepte lumina?

— Da? a zis, iar vocea lui s-a auzit sub mine, în mijlocul turnului.

Strângând balustrada, am fluturat din mâna cealaltă pe întuneric, convinsă că o să dau peste trupul altei persoane – sau altui lucru – și să țip. Dar nu era nimic, doar aerul umed și rece.

— Dansează cu mine, a repetat vocea rugătoare.

— Auzi... auzi asta? am întrebat eu, străduindu-mă să-mi păstrez vocea fermă.

— Nu aud nimic din cauza vântului, a răspuns el. Ar trebui să urc?

Când am atins cu degetele globul mic de sticlă, am vrut să țip de ușurare. Am deschis cu greu ușa felinarului și am găsit fitilul. Chiar înainte să aprind paiul de perete, am avut o premoniție îngrozitoare că, atunci când îl aprindeam, Femeia Înlăcrimată avea să fie în fața mea. M-am imaginat pe mine, speriată, căzând pe treptele de metal și sfârșind într-un morman dezordonat de membre rupte și însângerate.

Dar eram doar eu și, când fitilul a prins viață, o strălucire blândă de lumină a încălzit scara. Cassius se uita în sus la mine, cu găleata în mână.

— Ești în regulă? a întrebat el, pășind pe lângă cioburile de sticlă de la felinarul spart.

Am dat din cap.

— Mi-a luat-o imaginația la goană o clipă.

El a urcat pe treptele în spirală, cărând kerosenul.

— N-ar trebui să mă mir după tot ce s-a întâmplat în seara asta. Unde ducem asta?

Am arătat în sus în interiorul farului, unde treptele se înălțau curbate, îngustându-se spre vârf ca trupul spiralat al unei scoici.

— Până sus în observator. Baza farului e acolo.

El a pus jos găleata grea pentru un moment și și-a șters fruntea.

— Condu-mă.

AM PUS FELINARUL PE MASA din observator și am verificat rezervorul farului. Era gol.

— Trebuie să ridicăm pistonul la loc, pe urmă să băgăm kerosenul, am explicat eu, învârtind maneta. După ce am ridicat greutatea, l-am pus pe Cassius să toarne uleiul, apoi să pună greutatea la loc. Pistonul apasă uleiul în sus prin țeava asta, am spus eu, arătându-i tubul de cupru ce urca spre arzătorul din galerie. Când fitilul arde uleiul, e alimentat de rezervor.

— Până se termină, a spus Cassius, așezând găleata jos.

— Exact. Acum trebuie doar să aprind arzătorul și farul pornește din nou.

Cassius s-a uitat pe o fereastră, urmărind furtuna.

— Ar trebui să ne ajungă timpul la limită.

— Stai aici în cazul în care pistonul trebuie coborât din nou ca să curgă kerosenul, l-am instruit, lăsând felinarul la Cassius în timp ce alergam pe scări.

Galeria era plină de umbre întunecate, dar mi-am găsit drumul spre far și lampă. Înfășurându-mi fusta pe degete – uleiurile din pielea mea puteau face sticla să se încălzească inegal și să se spargă –, am dat plăcuța într-o parte și am aprins fitilul. Acesta a scăpărat, pâlpâind când kerosenul s-a ridicat de jos. După ce flacăra a fost plină și sigură, am pus sticla la loc și am studiat oglinzile rotative. Funcționau pe un sistem de pendule, asemănător cu un ceas cu pendulă.

— Cum arată? a strigat Cassius.

Flacăra farului îmi dădea doar atâta lumină cât să-l văd prin deschizătura din podea.

Am îngenunchiat, arătând prin gaură.

— Vezi lanțurile de lângă tine? Ridică greutățile până sus și pe urmă întoarce piedica. Asta o să pornească oglinzile și să lanseze raza de lumină.

Mijind ochii prin întuneric, l-am privit lucrând, verificând fitilul la câteva secunde ca să mă asigur că ardea încă în forță. Am înclinat o sticlă, orbindu-mă instantaneu când camera a explodat de lumină, amplificată de șirurile de oglinzi.

— Merge! am exclamat, frecându-mă la ochi. Zeci de puncte viu colorate îmi dansau prin fața ochilor, făcându-mă să nu văd. L-am auzit pe Cassius pe scări, care venea să vadă ce făcusem. Ai grijă la strălucire! l-am avertizat.

Dacă era Silas aici, s-ar fi prăbușit în hohote de râs din cauza unei greșeli de amator.

— Annaleigh?

Am simțit nuanța de îngrijorare din vocea lui Cassius. Cu ochii întredeschiși, abia îi distingeam forma pe scări. În jurul lui dansau stele.

— Annaleigh, vino la mine.

— Ce? De ce?

Privea dincolo de mine, uitându-se la ceva îngrămădit la gleznele mele. M-am întors și mi-a ieșit un țipăt din piept, despicând lumea în două.

Acolo, pe podea, contorsionat de rigor mortis și înnegrit de descompunere, era Fisher.

34

M-AM LOVIT CU GENUNCHII DE SCÂNDURILE DE lemn când m-am prăbușit pe podea. Am încercat să-mi acopăr gura, dar nimic nu putea opri urletele guturale, sufocante pe care le scoteam. Gâtul lui Fisher era întors oribil într-o parte, iar încheieturile erau răsucite în unghiuri nefirești. Ochii lăptoși se uitau la mine din orbitele afundate. Știam că nu mă pot vedea cu adevărat, dar păreau să implore după eliberare.

— Fisher? am scâncit, târându-mă spre cadavru.

Mâinile mele tremurânde s-au întins să ajute cumva înainte de a cădea la loc. Nu aveam cum să-l ajut. Era mort de multă vreme. Duhoarea fetidă a cărnii putrezite era copleșitoare, acoperindu-mi limba și gâtul. Un val de greață mi-a urcat în gură și m-am întors cu spatele, scuipând totul.

— Nu înțeleg, am gemut eu.

Cassius a ajuns lângă mine într-o secundă, cuprinzându-mă în brațe, trăgându-mă de lângă corpul descompus al prietenului meu din copilărie.

— L-am văzut acum cinci ore. Cum e posibil?

Un chicotit grav s-a auzit dintre umbre, parcă de la însuși Fisher. A devenit din ce în ce mai tare, transformându-se într-un hohot de triumf. Cassius m-a ridicat în picioare și m-a împins în spatele lui în timp ce el stătea de pază, scoțând un pumnal ascuns din cizmă.

— Cine-i acolo? a întrebat el, îndreptând lama spre cadavru. Arată-te!

O undă imposibilă s-a mișcat pe pieptul lui Fisher, iar brațul i s-a rostogolit de pe trup, izbindu-se cu zgomot de podea.

— Fisher? am șoptit, îndrăznind să sper că era viu totuși.

Brațul s-a îndoit, contorsionându-se în timp ce picioarele se străduiau să împingă jumătatea inferioară a corpului său de pe podea. Nu păreau că pot găsi sprijin și au împins din nou, testându-și forța. Celălalt braț s-a mișcat sub el, făcându-l să arate ca un crap întors pe spate și străduindu-se să se îndrepte. Trunchiul lui se răsucea și se zbătea, mușchii și tendoanele scârțâiau, trosneau și pocneau în unghiuri dureroase.

Un vaiet gros și plângător mi-a ieșit din piept când m-am ascuns după Cassius, cu degetele prinse de el, ancorându-mă de el. Era real. Era aici. Tot restul părea ca ceva dintr-un coșmar întunecat din care aveam să mă trezesc în curând.

Fisher s-a îndreptat, stând pe picioarele prea descompuse ca să susțină greutatea. Genunchii erau lăsați, spatele aplecat, cocoșat și lălâu. Ne-a privit o clipă cu o căutătură goală, de piatră, pe urmă a început să tușească.

O flegmă groasă, vâscoasă, ieșea din gura lui, aterizând pe podea ca niște picături de ceară. Trupul lui se scutura din cauza tusei, încercând să scoată ceea ce avea blocat în gât. Când buzele au început să i se desprindă, curbându-se ca niște colaci de scoarță de copac, mi-am lipit fața de Cassius, luptându-mă cu nevoia de a voma. Nu voiam să văd ce avea să urmeze.

Dar nu puteam ascunde icnetele și gemetele în timp ce prietenul meu, cât se poate de mort, se forța și se lupta cu obiectul acela străin. Cu un plescăit ud, ceva îngrozitor a cedat și a căzut pe podea. M-am uitat peste umărul lui Cassius, neputând să nu văd.

Trupul lui Fisher zăcea despicat, cu bucăți și frânturi împrăștiate de explozia înfiorătoare. În mijlocul acestei grozăvenii înspăimântătoare se afla o siluetă cu spatele întors spre noi. Acoperită de măruntaie, a întors gâtul dintr-o parte în alta, întinzându-și mușchii, bucurându-se de libertatea subită după o strânsoare atât de puternică.

S-a întors încet, privind în jur. Când ne-a văzut, gura ei neagră a zâmbit, în vreme ce lacrimile unsuroase îi curgeau pe față.

Ochii ei negri și cumpliți i-au întâlnit pe ai mei.

— Dansezi cu mine?

— Kosamaras? a spus Cassius cu un icnet.

— Bună, nepoate! a răspuns Femeia Înlăcrimată, mijind ochii spre el.

Am rămas cu gura căscată de spaimă.

— Cunoști această... arătare?

— Este mătușa mea. Cassius a lăsat pumnalul în jos, punând cap la cap informații pe care nu le cunoșteam. Balurile, dansul... tu le-ai făcut?

Ochii Femeii Înlăcrimate erau sălbatici în lumina pâlpâitoare.

— Eu, eu. A fost cea mai bună operă a mea. Bineînțeles, nu e încă terminată. A înclinat capul într-o parte, uitându-se la mine pe după el. Sper că nu te-ai atașat prea tare de asta. E următoarea pe lista mea.

— Listă? am repetat. Cassius, ce se petrece?

Fiecare fibră din corpul meu îmi striga să plec, să fug pe scări și să ies în frig, departe de creatura asta, departe în siguranță. Dar unde eram în siguranță? Nu pe insula asta și cu siguranță nu la Highmoor. Cum furtuna se apropia cu repeziciune, chiar și marea era periculoasă. Într-adevăr, nu aveam unde să merg.

— Kosamaras, am șoptit eu, repetând numele pe care-l pronunțase el. Îl mai auzisem. Căutând prin amintirile cu lecțiile despre canonul zeilor, le-am analizat până mi-am dat seama. Kosamaras era sora vitregă a Versiei, nu chiar zeiță, dar sigur nu era nici muritoare. Vestitoarea Nebuniei.

Ea și-a trecut limba peste vârfurile ascuțite ale dinților.

— Și a Coșmarurilor, a adăugat ea. Întotdeauna toți uită de Coșmaruri. N-ar trebui să mă deranjeze, știu, dar chiar e partea mea preferată. A întins brațele, gesticulând spre bucățile distruse din Fisher. Mă pricep de minune la ele.

— Ce cauți aici? a întrebat Cassius.

Ea a râs, un sunet mic și răutăcios în adâncul gâtului, ca un greier care-și caută perechea.

— Am fost invocată, dragă băiete, de ce altceva?

— De către cine?

— Știi că nu o să-ți spun, dragul meu nepot. Ea a trecut încet pe lângă el, mergând direct spre mine, și aproape m-am împiedicat în fuste încercând să scap de ea. Împingându-mă până la fereastra de sticlă, și-a lipit trupul de al meu. Era surprinzător de rece, făcându-mi pielea de găină pe brațe. Ne-am distrat de câteva ori, nu-i așa, fetiță Thaumas? Mereu ai fost partenera mea preferată.

M-a prins de obraz, dând cu degetele pe linia fălcii.

— Dansul? Fiecare centimetru din mine tânjea să se elibereze din prinsoarea ei, dar era mai puternică decât arăta, iar mâna ei pe încheietura mea era ca o cătușă. Petrecerile nu au fost reale? Niciuna?

Kosamaras a râs încântată.

— Acum începi să înțelegi! S-a întors înapoi spre Cassius. Știi, trebuie să recunosc meritele atunci când se cuvine. Drăguța ta cea mică a fost mult mai greu de ademenit decât majoritatea surorilor ei. Băiatul trebuia să-i strecoare ceva de fiecare dată doar ca s-o adoarmă destul cât să viseze. Vin, ceai, șampanie, orice. Ea și-a îndreptat din nou atenția spre mine. Dar întotdeauna te făceam să dansezi până la urmă.

— L-ai pus pe Fisher să mă drogheze?

Ea mi-a bătut obrazul într-o parte și s-a dus spre far, ca o molie spre flacără.

— El? a întrebat ea, întorcându-se spre mormanul rămas din Fisher. Nu a fost niciodată el. Nu cu adevărat. E un sac de carne putrezită de săptămâni întregi. *Eu* – a tărăgănat cuvântul cu o importanță fandosită – am controlat totul.

— E imposibil. L-am văzut în viață chiar...

— Ai văzut ce am vrut eu să vezi! s-a răstit ea, fiecare urmă de veselie dispărând din glasul ei. În jurul ochilor, rețele negre de vinișoare pulsau de furie și un val proaspăt de lacrimi i-au curs în cascadă pe obraji, picurând în grabă pe podea. Tot ce-ai văzut, tot ce-ai făcut a fost ceea ce am vrut eu să fie. A întors privirea spre Cassius. Ei bine, aproape tot.

Un fulger a dansat pe lângă Bătrâna Maude, lovind stâncile de sub noi. Am vrut să țip. Furtuna era aici și noi eram blocați pe Hesperus până se sfârșea.

— Deci tu ai trimis fetele să danseze, a zis Cassius.

Dacă observase fulgerul, vocea nu l-a trădat.

Am zărit pumnalul încă în mâna lui, moale pe lângă corp, și m-am gândit în treacăt să-l fur și să-l înfig în pieptul ei. Dar puțin oțel nu avea nici măcar să zgârie o nemuritoare și m-am cutremurat gândindu-mă la ce avea să-mi facă dacă se înfuria.

— E o înșelătorie destul de impresionantă, foarte elaborată, sunt sigur. Dar nu înțeleg scopul final. De ce să le trimiți să danseze în castele extravagante în rochii frumoase? Nu prea pare a fi stilul tău.

Kosamaras a pășit peste glezna lui Fisher și a privit pe fereastră. A bătut în ea o dată, lăsând o pată sângerie pe sticlă.

— Înțeleg ce faci, nepoate – mă momești să-ți spun mai mult decât ar trebui. Ea a ridicat din umeri. Însă nu e ca și cum o să vă creadă cineva, nu-i așa? Nu când eu sunt în mintea lor. A fredonat un vals frumos, dansând în jurul bucăților din Fisher. Recunosc, complexitatea a făcut parte din atracție. Să controlezi viziunile celor opt fete în același timp, fără ca vreuna să-și dea seama... a fost o provocare pe care n-am putut s-o refuz. Și erau toate atât de amețite și visătoare! Părea tema perfectă. Le-am atras cu fleacuri și strălucire, pe urmă am lăsat propria lor nebunie să preia controlul.

Încă un fulger a luminat cerul pentru o clipă, mult mai strălucitor decât raza Bătrânei Maude.

— Două au dansat deja până la moarte, a continuat ea, cu vocea plină de mândrie. Direct afară în frig ca lunaticele, învârtindu-se întruna până au încremenit ca niște bucăți de gheață, a detaliat ea, după care s-a întors spre noi. Și asta – e aproape, atât de aproape, Cassius. Nu m-aș mira dacă-și ia singură viața dintr-o clipă în alta. Nu poți să ai coșmaruri ca ale mele în fiecare noapte și să nu cedezi. Ar fi trebuit să vezi cum o făceam să se zvârcolească. Ți-a plăcut țestoasa, fetiță Thaumas? Am făcut-o special pentru tine.

— Ce țestoasă? a întrebat Cassius, întorcându-se să se uite la mine; avea ochii grei de teamă.

— Tu le-ai ucis pe Rosalie și Ligeia, am murmurat eu, ignorându-l în timp ce-mi aminteam ziua aceea oribilă, alergând prin pădure, sperând că le voi găsi în viață. Al treilea șir de urme din zăpadă era al tău.

— Al lui, de fapt, a spus Kosamaras, arătând în jos spre Fisher. Sunt înăuntrul lui de foarte multă vreme.

Aveam numeroase gânduri ce-mi alergau prin minte, câștigând viteză în timp ce se limpezeau, se estompau și cereau atenție. Dar toate au amuțit auzind vorbele ei.

— De câtă vreme? am întrebat eu, cu vocea mai puternică decât mă simțeam în realitate. De cât timp ne faci asta?

— Annaleigh, m-a prevenit Cassius, întinzând mâna să mă oprească.

— Nu, am dreptul să știu. Ai spus că ne faci să vedem lucruri – asta a văzut Elizabeth? Toate am crezut că e puțin nebună – tu erai, de fapt? L-ai folosit pe Fisher s-o împingă pe Eulalie de pe stâncă? Pe Octavia de pe scară? Când a încetat să mai fie prietenul meu și să devină orice era *acela*? Am arătat spre mormanul putrezit de membre. Câte dintre surorile mele au murit din cauza ta?

— Voi, muritorii, sunteți atât de ridicoli, îngâmfați și plini de importanța voastră măruntă. Cine ești tu să-mi pui întrebări?

— Spune-mi!

Ea a mijit ochii ficși contemplativi, înainte de a se preface într-o ceață neclară. S-a aruncat asupra mea într-o clipă, cu coapsele pătate pe pieptul meu. Genunchii ei îmi apăsau clavicula, împiedicându-mă să respir. Deși era mai mică decât mine, greutatea ei era zdrobitoare, apăsându-mă în podeaua de lemn până am simțit că oasele mi se sfărâmă. Când s-a aplecat, două molii uriașe – la fel ca acelea pe care le văzusem în galerie – s-au târât afară din părul ei. Au mers pe fruntea ei până s-au întins cu picioarele încovoiate să mi se prindă în păr. Aripile zdrențuite s-au atins de mine și am simțit cum limba spiralată a uneia din ele se întinde și îmi linge obrazul.

— Numai două, a șuierat ea. Deocamdată, a adăugat, pufnind amuzată pe nas. Plus ceasornicarul.

Cassius a ridicat pumnalul din nou.

— Kosamaras, dă-i drumul!

Ea s-a uitat la el râzând, în timp ce alte lacrimi îi curgeau pe față.

— Poate o omor și pe aceasta chiar acum. Mai ales că știe atât de multe! a spus, după care m-a strâns mai tare și am gemut în timp ce încăperea se scufunda în întuneric.

— Te rog! Vocea lui tremura, încordată de neliniște. Fata asta este foarte importantă pentru mine. Spune-mi care-i prețul tău.

Chiar înainte să mi se rupă coastele, s-a rostogolit de pe mine, mergând în partea opusă a camerei de parcă nu o deranjase nimic. M-am străduit să mă ridic în capul oaselor, respirând cu dificultate. Cassius a venit lângă mine, mi-a mângâiat părul, mi-a simțit bătăile inimii și mi-a șoptit cuvinte de încurajare. Am perceput apăsarea buzelor lui pe frunte, dar nu le-am simțit cu adevărat. Totul în mine amorțise.

— Scutește-mă de ofrandele tale. Nu o s-o salvezi niciodată. Asta nu va avea un sfârșit fericit pentru tine. Mai ales pentru tine, a spus ea, făcându-mi cu ochiul.

— O să le spun totul surorilor mele. O să știe să nu...

— Să nu, ce? Să nu doarmă? Să nu viseze? Am depășit acest prag, fetiță Thaumas. Acum, că sunt aici – a făcut o piruetă înapoi spre mine și m-a bătut cu degetul în frunte –, nu e nevoie să dormi. Nici nu e nevoie să visezi. Sunt cu tine peste tot.

Am privit cu groază cum pielea i se jupuia, lăsând urme însângerate pe tot ce atingea. Inclusiv pe mine.

Cassius i-a dat mâna la o parte.

— Cine te-a invocat? Cine a început totul?

Un bubuit de tunet a zguduit insula, zăngănind ferestrele galeriei cu o ferocitate mânioasă. Flacăra farului a pâlpâit, atrasă într-un dans sinistru de un curent de aer. Făcea umbrele din cameră să se înalțe amenințător în jurul nostru înainte să se retragă spre margini. Aproape ca...

— Bărbatul-dragon, am șoptit eu. Știu cine te-a invocat, am spus eu, ridicând glasul. Bărbatul cu dragonul cu trei capete.

Cassius s-a albit la față, întorcând ochii spre Kosamaras.

— Dragonul cu trei capete? Un Trișor? Este adevărat?

Am simțit ochii ei negri peste mine, examinându-mă cu un interes proaspăt.

— Iubita ta vede mai multe decât am crezut. A fost o prostie din partea lui să vină la dans.

— Cine? a întrebat Cassius. Spune cu voce tare.

— Viscardi, a zis Kosamaras răgușită, prelungind *s*-ul și *r*-ul cu o îngânare lungă.

Tunetul a bubuit deasupra noastră, reluând cu ecou vorbele ei.

— E imposibil. Familia Thaumas nu ar face niciodată o înțelegere cu el.

Pe fața ei a apărut un zâmbet nefiresc de larg.

— Asta arată cât de puține știi tu, nepoate. Tu crezi că toți cei din casa aceea sunt niște oameni de neclintit, un stâlp al comunității? A fost nevoie de Viscardi. Viscardi a fost chemat.

— Pune-i capăt, te rog, Kosamaras. Știu că poți să-l influențezi. Dacă poate cineva, tu ești aceea.

Ea a dat capul pe spate, râzând.

— E cel mai interesant târg la care am luat parte vreodată și tu crezi că o să-i pun punct doar pentru că mă rogi politicos? Nu. S-a oprit, ascultând ceva ce noi nu auzeam. O să las fata în pace...

— Mulțumesc, Kosamaras, a început Cassius.

— ...doar în noaptea asta, a continuat ea. Dar odată cu zorile, se poate întâmpla orice. S-a întors spre mine, cu lacrimi proaspete picurându-i din ochi, vopsindu-i gura în negru. O să ne distrăm foarte bine mai târziu, noi două. Foarte. Bine. Rămas-bun, deocamdată, dragă Annaleigh. Să mă visezi, bine? A bătut o dată cu degetul în nasul meu înainte de a-mi da drumul. Distrează-te cât poți cu păpușica ta, nepoate.

— Trebuie să fie ceva care să te convingă să pui capăt, te rog, Kosamaras, a spus Cassius, apropiindu-se de mătușa lui, ridicând mâinile a implorare. Ceva ce vrei.

Zâmbetul ei a devenit aspru și răutăcios.

— Știi, există ceva ce aș vrea chiar acum. Mi-ar plăcea un dans cu cea mai mică, micuța... cum o cheamă? Patience? Prudence? Charity? Dinții ei ascuțiți sclipeau, ca un lup gata să ucidă. Verity. O vizitez de foarte multă vreme. Mintea ei tânără e atât de deschisă la tot ce-i arăt – dansul, balurile, fantomele...

Inima îmi bubuia.

— Tu ești în spatele tuturor viziunilor ei.

— Absolut toate. Ea a zâmbit. Dacă ai ști ce lucruri i-am arătat... Nu ți-ar veni să crezi cum urlă. Ochii ei scăpărau, imaginându-și grozăvii noi. Fugi înapoi la Highmoor. N-ai vrea să le ratezi.

— Nu! am strigat eu, aruncându-mă spre ea, dar Kosamaras a dispărut odată cu tunetul.

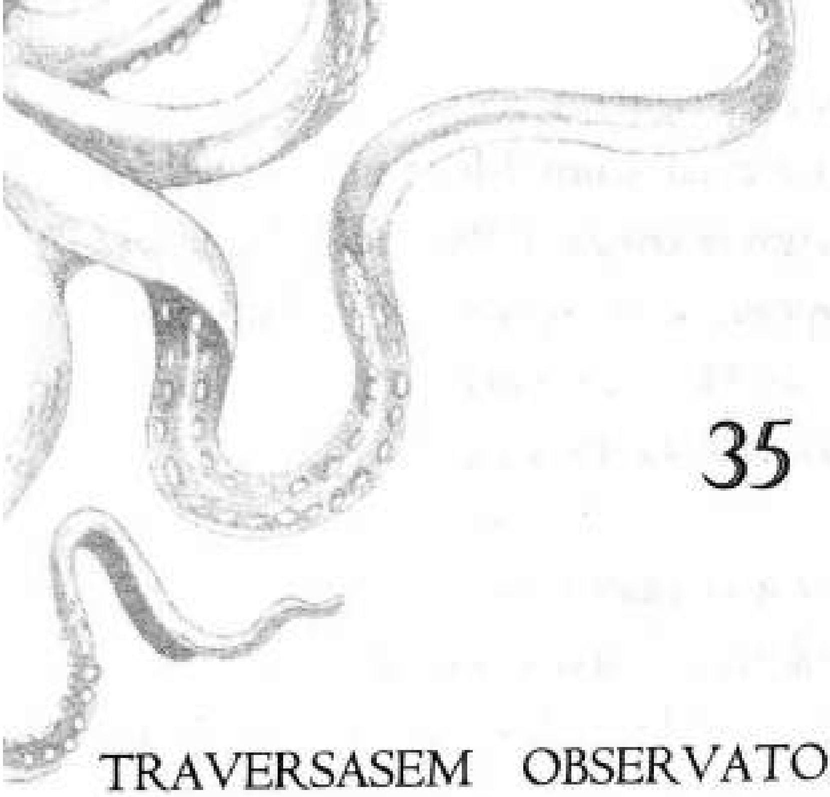

35

TRAVERSASEM OBSERVATORUL PE JUMĂTATE, pregătită să alerg pe scara în spirală și să ies afară în furtună, când mi-am dat seama că eram singură.

— Cassius?

I-am auzit pașii pe scară, grei și constanți. Când a apărut în cele din urmă, era pământiu la față.

— Nu pot să te duc înapoi acum. Ca și cum i-ar fi întărit vorbele, o sclipire albă de fulger a apărut pe cer. E prea periculos. S-ar putea întâmpla ceva...

— Ceva *chiar* se întâmplă! Ai auzit ce-a spus: se duce după Verity. Nu pot să stau aici și nu fac nimic! Uite o barcă! O să mă duc singură.

Un oftat mi s-a ridicat din gât, implorând să-i dau drumul. Mi-am încleștat pumnii. Nu puteam ceda acum în fața lacrimilor. Trebuia să fac ceva, trebuia să acționez.

— Pe furtuna asta? Nu o să reușești. Annaleigh...

M-a prins de umăr.

— Nu! am strigat eu, răsucindu-mă pe loc. Am pierdut prea mulți oameni în seara asta. Pe Silas, pe Fisher... Nu pot să stau aici, să nu fac nimic și să o adaug și pe Verity pe listă. Asta o să mă omoare.

— Iar ea pe asta se bazează! a strigat Cassius ca să se audă peste furtună. Kosamaras știe că te-a stârnit. Vrea să faci o prostie.

Suspinul s-a ridicat din nou, de data asta reușind să iasă.

— De ce? De ce ar face toate astea? Nu i-am făcut nimic, niciodată!

— Nu tu ești ținta ei. Viscardi se folosește deseori de ea ca să câștige un târg. E atras de latura teatrală, iar Kosamaras nu dezamăgește niciodată, a oftat el. Ea e Vestitoarea Nebuniei, creează atâtea viziuni false și realități strâmbe, încât bietul suflet își ia singur viața doar ca să pună capăt chinului.

Râsul, amar și sec, mi-a ieșit din gât înainte să-l pot opri.

— O să încerce asta cu surorile mele. Trebuie s-o opresc.

— Găsim noi o cale. Cassius și-a dat părul pe spate. Știu că e greu, dar trebuie să uităm o clipă de Kosamaras. Ea e doar o marionetă aici. Viscardi e cel care trage sforile. Trebuie să aflăm cine a fost de acord să se înțeleagă cu el.

— Și pe urmă? Îl rugăm politicos să-i pună capăt?

El a întors privirea.

— Nu chiar... Ar putea fi foarte periculos, Annaleigh.

Mi-am amintit de trupul frânt al lui Fisher, privirile sălbatice ale lui Lenore, piruetele lui Verity prin cameră cu ochii negri ai lui Kosamaras.

— Este deja... Mi-am frecat tâmplele, încercând să gândesc limpede. Presupun că nu putem ucide un Trișor?

— Nu, sunt nemuritori. Dar... Cassius s-a încruntat. Dacă cel care a făcut târgul moare înainte să se îndeplinească... ar trebui să se termine. Viscardi nu-și poate îndeplini partea cu un partener mort.

— Dar mai moare încă cineva, am murmurat eu, uitându-mă spre tavan – deasupra noastră, farul Bătrânei Maude sclipea, iar și iar, cu o precizie uimitoare.

Iubisem acea lumină încă de la primul meu drum pe Hesperus. Camille și Eulalie se plictisiseră în câteva minute, întrebându-se, destul de tare, de ce farul nu făcea ceva mai interesant. Își doriseră văpăi sau artificii, ceva mare și îndrăzneț. Nu vedeau frumusețea simplă a unui lucru care funcționează cu o eficiență tăcută, făcând exact ce trebuie.

Dar eu o vedeam.

Am inspirat adânc.

— Ce-ar fi să fac și eu un târg cu Viscardi? Aș putea să împiedic toate astea și nu ar mai trebui să moară nimeni.

— Absolut deloc, mi-a răspuns el, îngrozit.

— Cassius, ar putea fi singurul mod de a opri totul înainte ca altcineva să mai fie rănit. Nu pot să mai pierd încă o soră.

— Iar eu nu pot să te pierd pe tine, a zis el, cu ochii plecați spre ai mei ca niște stele aprinse.

Lacrimi fierbinți îmi curgeau pe obraji.

— Trebuie să fie ceva ce aș putea să-i ofer, ceva care să nu facă rău nimănui.

El a clătinat din cap.

— Asta cred toți cei care îl invocă. Toți cred că vor fi cei care-l întrec în istețime. Că ei vor încheia târgul perfect. Nu s-a întâmplat niciodată. Viscardi are întotdeauna un avantaj.

S-a așezat pe treapta de sus, făcându-mi loc să stau lângă el.

— În copilărie, am auzit multe despre târgurile lui. Lui Pontus îi place să-l invite pe Viscardi în Ocean. Nimic nu îl amuză ca Trișorii. Toți sunt îngrozitori. Viscardi reușește mereu să strecoare o păcăleală, să facă o năzbâtie. I-a spus lui Pontus despre două surori care erau îndrăgostite de același bărbat. Când bărbatul s-a îndrăgostit de sora mai mică, cea mare, cu inima frântă, l-a invocat pe Viscardi.

M-am așezat lângă el.

— Nu-mi pot imagina cum e să-ți dorești ceva atât de mult, încât să invoci un Trișor.

— Când unii oameni devin destul de disperați, sunt dispuși să facă orice.

Tunetul, sălbatic și zgomotos, a răsunat în jurul vorbelor lui. Furtuna devenea tot mai puternică, iar eu voiam să urlu la fel ca ea. Am încercat să nu mă gândesc la ce se întâmpla la Highmoor în lipsa noastră. Nu făceam decât să mă scot singură din minți. M-am întors spre Cassius și am rămas cu ochii fixați la el.

— Ce s-a întâmplat cu surorile?

— Viscardi a venit și a ascultat rugămintea surorii celei mari. A spus că avea să-i ofere bucuros ceea ce-i dorise inima, dar a cerut în schimb un singur lucru. Un suvenir, de fapt. Voia ceva al surorii mai mici. Ceva ce ea prețuia.

Părea atât de simplu, un târg atât de neînsemnat. Dacă aș fi fost în locul surorii mai mici, ce ar lua Viscardi de la mine? Unul dintre colierele mamei? Panglica preferată de păr? Ce consideram eu cu adevărat prețios?

Verity mi-a apărut în minte, dormind în siguranță la căldură. Camille, lângă mine la pian, degetele noastre lovindu-se unele de altele în timp ce ne poticneam cu un cântec nou, râzând la fiecare notă greșită. Tripletele, Grațiile...

Un fior rece de groază șerpuia în adâncul meu, încolăcindu-se în stomac.

— Nu s-a învoit, nu-i așa?

Cassius a dat încet din cap, știind că ghicisem deja rezultatul.

— Sora mai mare s-a logodit cu un bărbat și s-a măritat, așa cum promitea târgul. A fost o nuntă frumoasă și sătenii au spus că a fost o mireasă minunată. Însă, la altar, când bărbatul termina de spus jurămintele care să-i unească, Viscardi a apărut și a cerut plata. „Plata?" a exclamat mireasa, îngrozită de întrerupere. „Sora mea e acolo." A arătat cu degetul. „Ba chiar poartă pieptănul ei îndrăgit. Ia-l de la ea și lasă-mă în pace."

L-am prins de braț ca să opresc povestea. Era prea îngrozitor să-mi imaginez, și am simțit că finalul avea să fie cumva mai rău. Zăpada acoperea ferestrele, bătând în geam. Am ridicat privirea, îngrijorată deodată că aveam să-l văd pe bărbatul-dragon în galerie, privind înăuntru, cerând să intre.

Mi-am frecat brațele, încercând să opresc fiorii care mă străbăteau.

— Nu pot să cred că o persoană pe care o cunosc ar cădea la înțelegere cu el.

— Poate e din răzbunare. Un târg pentru dreptate. Cunoști pe cineva care s-a certat cu tatăl tău? Cineva de la curte? Sau poate din personal?

— Papa nu mi-a povestit niciodată de vreo problemă. Toți au fost mereu tratați bine, cu blândețe.

Răspunsul îmi venea destul de ușor.

Numai că nu era întru totul adevărat. Îmi aminteam expresia de groază din ochii cizmarului Gerver când a fost blestemat și insultat în propriul atelier, crizele de furie din pricina celei mai mici greșeli din șantiere, mânia cu care aruncase sticla de coniac în majordom în timpul Învolburării.

Învolburarea...

— Ești bine? a întrebat el. Ai pălit.

— Unchiul Sterland.

Gura mi s-a strâmbat în jurul cuvintelor înșelătoare.

El a inspirat brusc, dându-și seama.

— Trebuia să se însoare cu mătușa ta, Evangeline... Ai spus că a murit... cum?

Am dat tristă din cap.

— Ea și Papa erau gemeni. Evangeline s-a născut prima – ea ar fi devenit ducesă, ar fi moștenit totul.

— Ce s-a întâmplat? a insistat Cassius cu blândețe.

— Tatăl lui Sterland fusese un amiral respectat în Marina Regală și unul dintre cei mai apropiați aliați ai bunicului. Când amiralul a murit pe mare, Sterland și mama lui au fost invitați să stea la Highmoor.

Afară, vântul urla, grav și gutural, ca o bocitoare.

— În copilărie, toți trei au fost nedespărțiți. Când au crescut, Evangeline și Sterland s-au îndrăgostit. Apoi băieții au plecat să se pregătească la academia de marină, iar mătușa a plâns luni întregi. L-a implorat pe tatăl ei să-i aducă înapoi. A refuzat să mănânce și s-a făcut palidă, bolnăvicioasă. Singurul fel în care bunicul a reușit s-o împace a fost să-i promită că se putea mărita cu Sterland după ce el absolvea și că nu va mai pleca niciodată de la Highmoor.

Cassius și-a ținut respirația.

— Presupun că asta nu i-a convenit prea mult tatălui tău?

M-am oprit.

— Sunt... povești. Zvonuri, de fapt. Nu le-am crezut niciodată, însă, dacă Sterland le crede... Dar cu siguranță n-ar putea.

Am pus o mână pe stomacul meu agitat. Îmi era greață.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Annaleigh.

M-am uitat pe fereastră la marea neagră din jurul nostru. Un fulger în zigzag a lovit de sus, despicând un copac ce creștea pe versantul stâncilor.

— Bunicul n-a pierdut timpul și l-a pregătit pe Sterland ca viitor consort al lui Evangeline. A trimis scrisori lungi și cărți care detaliau istoria familiei, punându-l la curent cu politica și afacerea cu nave din Vasa. Din câte am înțeles, Sterland îl tachina fără milă pe Papa din cauza asta, glumind că toată bogăția și onoarea familiei Thaumas aveau să fie în curând ale lui.

O pală de vânt și-a făcut simțită prezența, ridicând o ploaie fină de zăpadă. Preț de o clipă, am văzut trecutul încețoșat dezvăluindu-se în fața mea, de parcă priveam o operă la teatru.

— Băieții au venit acasă de Învolburare, iar Evangeline era încântată că trioul se reunise. Voia ca acele zece zile să fie ca pe vremuri: picnicuri în labirint, drumuri la Astrea, jocuri de-a v-ați ascunselea în pădure... Dar o furtună puternică s-a stârnit din senin. Papa a spus că a venit în grabă înapoi la Highmoor. Sterland s-a întors, sperând că Evangeline era cu Papa... Nu i-au găsit trupul timp de câteva zile.

— Deci Ortun a devenit moștenitorul și Sterland a pierdut totul, a completat Cassius.

Am dat din cap.

— Știu că asta nu-l înfățișează într-o lumină prea bună, dar Papa nu i-ar fi făcut niciodată rău lui Evangeline.

Cassius îmi freca brațele.

— Nu contează dacă i-a făcut sau nu, dacă Sterland crede asta...

Mă simțeam îngrețoșată de vinovăție, voiam să protestez. Omul acesta era ca un unchi pentru mine. Chiar dacă voia cu adevărat să-i facă rău lui Papa, cum putea să ne ofere pe mine și pe surorile mele? Și în ce scop? Ce putea spera să obțină?

Dar mi-am amintit cum, în Prima Noapte, ochii lui se întunecaseră de furie mocnită. Am revăzut amărăciunea care se scurgea din el ca un săculeț de ceai ce colorează apa limpede. Mi-am amintit ura ce fierbea chiar sub suprafață, în timp ce glumea despre rezolvarea misterului și pretindea, în cele din urmă, ceea ce i se datora.

— Trebuie să-i spunem lui Papa, am șoptit eu.

L-am prins rugătoare de mâini, în timp ce lacrimile îmi șiroiau pe față.

— Cassius, știu că e periculos, dar te rog... du-mă înapoi la Highmoor.

Fulgerul a lovit lângă Bătrâna Maude, tachinându-mă, și am tresărit când tunetul ce a urmat a bubuit în pieptul nostru.

— Nu vom reuși să ajungem pe furtuna asta.

Râuri de lacrimi îmi curgeau pe față. Le-am împins la loc, disperată să găsesc o cale de a scăpa din coșmar. Nu mă mai simțisem niciodată atât de neajutorată. Cassius m-a cuprins în brațe, m-a legănat blând și m-a lăsat să țip și să plâng. Când am lovit cu pumnul în scările de metal, vrând să rănesc ceva la fel de rău pe cât Kosamaras ne rănise pe noi, el m-a lăsat. M-a ținut în brațe până când criza a trecut și epuizarea m-a copleșit.

Însă el tot îmi mângâia cu degetele blânde părul încurcat. Ochii au început să mi se închidă și m-am relaxat.

— Annaleigh?

Vocea lui Cassius era caldă, guturală și îmbietoare în urechea mea. Mi-am revenit în fire cu un tresărit. Oare ațipisem?

— Cred că a trecut partea cea mai rea a furtunii. Ar trebui să încercăm să ne întoarcem la Highmoor până să ajungă la Salten.

Cu o mișcare obosită din cap, l-am urmat pe scări. Mi-am protejat ochii de nenorocirea neagră din colț și am deschis ușa de sticlă. Am ieșit înainte ca brizele reci să stingă farul.

Cassius s-a uitat un moment lung la cer înainte să întindă mâna. Voiam să vin după el, dar am ezitat.

— Ce-o să facem?

— În primul rând, surorile tale trebuie să afle despre baluri. Chiar dacă nu le putem opri să adoarmă, este important să știe că nu se pot încrede în tot ceea văd. Trebuie să-i spunem totul și tatălui tău.

— Și Sterland? am întrebat, detestând împunsătura ascuțită de teamă ce mi se auzea în glas.

El și-a încleștat maxilarul.

— O să-l lăsăm să vorbească, desigur, dar dacă va fi nevoie... dacă singurul mod de a pune capăt târgului este să... A întins mâna spre pumnal, strângând mânerul. O să fiu eu cel care o face.

— Cassius, nu-ți pot cere să...

— Și nici nu mi-ai cerut. Deși zâmbea, ochii îi rămâneau întunecați și nespus de triști.

Am pășit în față, luându-l în brațe și trăgându-l aproape. Voiam să-i mulțumesc, voiam să-i spun cât de mult însemna faptul că era aici, gata să lupte alături de mine când nu era lupta lui. Voiam să-i spun lui Cassius că mă îndrăgostisem de el, profund, sincer, dar, înainte s-o pot face, am dispărut, lăsând-o pe Bătrâna Maude într-un fuior de zăpadă și sare.

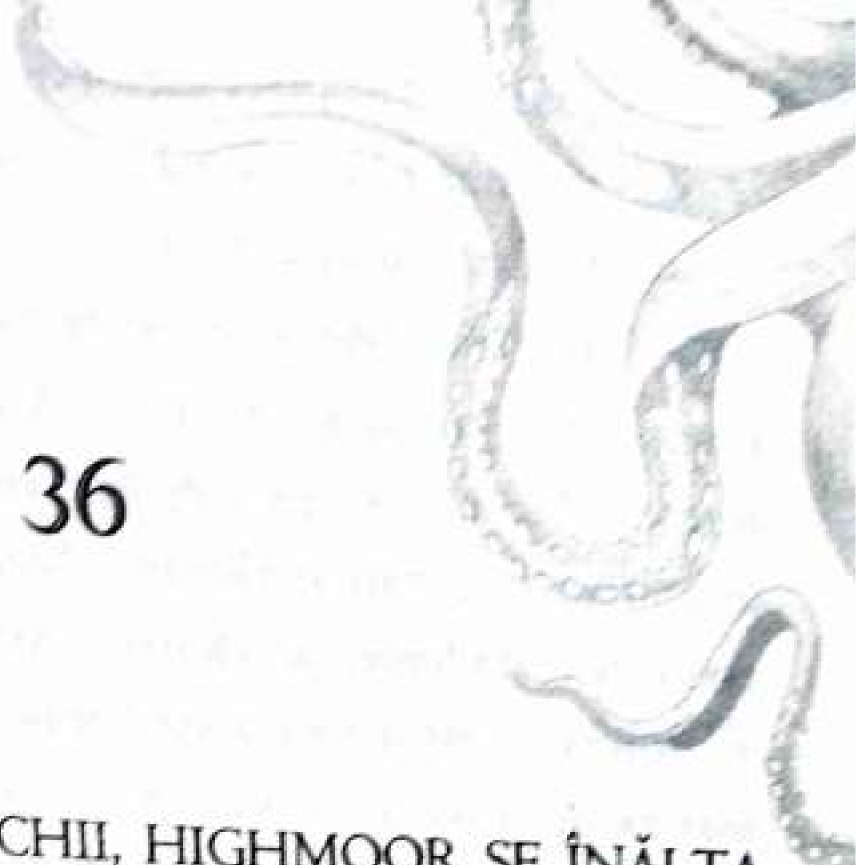

36

CÂND AM DESCHIS OCHII, HIGHMOOR SE ÎNĂLȚA în fața noastră, un monolit vigilent întunecat. Dar nu arăta ca acea casă pe care o știam și o iubeam. Arăta ca o fiară gata să mă devoreze.

Am ajuns în partea opusă a labirintului tocmai când vântul se întețea. Era tulburător să fii în mijlocul unei furtuni într-o clipă și să o vezi apropiindu-se din depărtare în clipa următoare. Norii se învolburau în timp ce furtuna creștea în intensitate deasupra Mării Kaleice. Când ajungea în sfârșit la Salten, avea să fie mult, mult mai rea.

Un nod de îngrijorare rodea undeva înăuntrul meu. Oare avea să ne creadă cineva? Povestea suna complet neobișnuit. Dacă n-aș fi văzut totul cu ochii mei, n-aș fi crezut că este posibil. M-am sprijinit de căldura lui Cassius, dorindu-mi să fie de ajuns ca să văd totul bine din nou.

— Tu chiar ai vorbit serios, ce i-ai spus lui Kosamaras? Sus în far? Despre mine?

— Tu ești lumea mea, a spus Cassius solemn, fără o clipă de ezitare.

— Și tu, a mea, am repetat.

El și-a trecut degetele printre șuvițele mele de păr, adunându-l în mâini ca pe o masă neagră și sărutându-mi fruntea cu buze delicate. Doar o dată. Mă făcea să mă simt protejată și prețuită.

— O să trecem peste asta. Noi doi. Împreună.

Am respirat adânc să mă liniștesc.

— Atunci, hai să intrăm.

Într-o vreme care acum mi se părea din altă viață, mie și surorilor mele ne plăcea să privim din Camera Albastră cum se apropia furtuna. Ne așezam pe canapele cu ceai sau ciocolată caldă, ne înfășuram în pături și râdeam. Acele zile trecuseră de mult, dar poate că toată lumea se adunase acolo din obișnuință.

Stomacul îmi tremura cu fiecare pas. Aveam nervii întinși la maximum, sensibili la orice mișcare din jurul nostru. Când o slujnică a deschis ușa dulapului cu așternuturi, aproape că mi-a sărit inima din loc.

Am intrat în salon și toți au ridicat privirea. Preț de o clipă, camera a fost plină cu toate surorile mele moarte de mult. Ava stătea îngrijorată, cu mâna pe pieptul pătat, iar tripletele erau reunite, deși Lenore nu părea să observe că surorile ei înghețate împărțeau fotoliul cu ea. Am clipit de câteva ori, alungând amăgirile lui Kosamaras.

— Slavă lui Pontus! a strigat Papa, traversând camera din trei pași mari să mă îmbrățișeze. Peste umărul lui, Sterland s-a îndreptat de spate pe capătul canapelei și s-a încordat. Unde ai fost? Am fost atât de îngrijorați! S-a uitat dincolo de mine, căutând din priviri. Dar unde este Verity?

Am numărat surorile rămase. Camille, într-un jilț aproape de foc. Lenore, pe fotoliu. Mercy și Honor, pe podea cu o carte desenată între ele.

— Ce vrei să spui? Verity nu e cu noi.

— N-a mai coborât la micul dejun. Când am urcat la etaj, camera ei era goală, la fel ca a ta. Credeam că e cu tine. Unde ai fost?

Un val de greață m-a copleșit când mi-am imaginat corpul mic al surioarei mele întins în zăpadă, altă victimă a târgului lui Viscardi și al amăgirilor lui Kosamaras.

Camille a scos un sunet stins, un sunet de groază care i se blocase în gât.

— Oh, Annaleigh, ce-ai făcut?

Icnete s-au auzit în toată camera, iar Camille s-a aplecat în față, cu ochii scăpărând acuzatori.

Mi s-a părut că podeaua îmi fuge de sub picioare.

— Ce vrei să spui?

— Unde e? Ce-ai făcut cu Verity?

— Să fac? Nimic! Am fost pe Hesperus, am reaprins farul de la Bătrâna Maude. Silas a murit în somn... Și Fisher...

Fața lui Papa s-a înăsprit de nedumerire.

— Annaleigh, Fisher este mort de câteva săptămâni.

— Nu... Adică, da, a murit, dar noi n-am știut până când...

— N-am știut? a repetat Camille. A fost un accident pe Hesperus. Una dintre cutiile cu ulei a explodat... Am fost la înmormântarea lui. Nu-ți amintești? Ai plâns tot drumul până acolo.

— Și înapoi, a adăugat Mercy.

— Poftim?

Îi auzeam cuvintele, înțelegeam sensul fiecăruia, dar când le puneam la un loc – când erau înșiruite ca o acuzație – era ca și cum auzeam o limbă necunoscută.

Și atunci am auzit râsul.

A început într-un colț al camerei, devenind tot mai tare și mai gros până când hohotele au răsunat pe sub tavanul arcuit, amenințând să-l facă să se prăbușească. Dar nimeni altcineva nu se uita în sus. M-am întors spre Cassius, rugându-l fără cuvinte să mă ajute, dar el doar a ridicat din umeri. Nici el nu-l auzea.

— Kosamaras e în spatele acestor lucruri! Ea vă transmite tuturor amintiri greșite.

Papa și Camille au schimbat priviri stânjenite.

— Nu are niciun sens, Annaleigh. Ce să caute o Vestitoare aici?

Mi-am încleștat pumnii, vrând să țip. Cum puteau să nu vadă asta?

— Vă încurcă amintirile. Înmormântarea aceea nu a avut loc. Fisher a fost aici de la balul tripletelor.

— Annaleigh, știi că nu a fost, s-a ridicat Camille. Te porți ciudat de săptămâni întregi. Mai întâi cu Eulalie, pe urmă toată scena aceea din piață cu Edgar. Și am crezut că trebuie să fi fost cumplit pentru tine să le găsești trupurile. Pe urmă, Rosalie și Ligeia au dispărut – doar pentru a fi găsite tot de tine. Am încercat să-mi spun că nu ne-ai face rău vreuneia dintre noi. Ne iubeai prea mult. Dar acum, Verity? Annaleigh, cum ai putut?

Aveam gura căscată.

— Nu poți să crezi așa ceva. Nu vezi lucrurile limpede.

Camille a venit spre mine, fiecare pas o nouă amenințare.

— Ai tot dat vina pe blestem, dar tu ai fost de la început, nu-i așa?

Am vrut să fug, dar eram încremenită în loc, prea șocată să reacționez. Deși știam că toate gândurile lui Camille proveneau de la Kosamaras, cuvintele ei tot dureau. Mă răneau profund.

— Ce spui?

— Cred că ai vrut de la început să fii moștenitoarea. Să moștenești Highmoor, să moștenești tot.

— Camille! am strigat. Știi că nu e adevărat! N-aș face nimic să vă rănesc pe niciuna dintre voi, cu atât mai puțin pe Verity! Dacă aș ucide-o pe ea, n-aș fi cu niciun pas mai aproape de moștenire. Cu siguranță înțelegi cât de nebunește sună asta.

— Nebunește, adevărat, a încuviințat ea. Ai văzut vreo molie în ultima vreme?

Am întors privirea spre Papa. El era singurul care știa despre noaptea aceea din galerie.

— Roland! a strigat Camille, chemând valetul.

— Nu e aici. E la naufragiu, am spus eu. Toți lacheii au plecat spre...

M-am oprit când Roland a intrat în cameră. A șovăit în prag, cu sprâncenele ridicate, așteptând instrucțiuni.

— Nu ești cu adevărat aici, am murmurat eu. Nu poți fi.

Simțeam cum ochii familiei se întorceau spre mine, privirile lor apăsătoare trecând de la milă la groază, toate punând presiune până am simțit că nu mai pot respira.

Camera s-a învârtit cu mine și am căzut în genunchi. Culorile au dispărut, lăsând totul în nuanțe de gri, apoi au reapărut, mai vii și mai bogate ca niciodată. Am închis ochii să-i apăr de strălucire, iar undeva în minte am văzut exact ce avea să se întâmple.

Roland avea să mă care din cameră și să mă încuie. Cassius nu putea să-i oprească. Aveau să spună că voi fi dusă pe Astrea la proces, dar Camille nu avea să lase ucigașa surorilor ei să scape nevătămată, mai ales când o Vestitoare o alimenta cu minciuni.

Oare Camille avea să-mi otrăvească o masă? Să facă să pară că am folosit așternuturile ca să mă spânzur? Kosamaras avea să-mi taie numele de pe listă, cu un pas mai aproape de scopul ei ucigaș.

Lumina lumânării capta urmele uleioase ce coborau pe fața lui Camille. Deși erau slabe, era destul încât să văd opera lui Kosamaras, care-i întina amintirile.

Fără să mă gândesc, am luat pumnalul lui Cassius și l-am învârtit, îndreptându-l spre Sterland.

— Annaleigh, nu! a strigat Cassius în spatele meu, dar n-am șovăit.

— Annaleigh, lasă-l jos! a ordonat Papa, apropiindu-se de mine dintr-o parte.

Le-am răspuns, cu lama încă ațintită spre Sterland.

— El a făcut asta. El a făcut pactul. El este în spatele tuturor lucrurilor, Papa.

Sterland s-a înroșit la față.

— Poftim? Despre ce vorbești?

Am încercat să-mi stăpânesc tremurul mâinii în timp ce mă uitam în lungul lamei pumnalului la prietenul de-o viață al tatălui meu.

— Spune-le! Spune-le totul despre Viscardi și târgul vostru. Spune-le că dansurile și balurile nu erau reale. Spune-le despre înțelegerea pe care ați făcut-o!

— Înțelegere? Ce înțelegere? Annaleigh, ți-ai pierdut mințile!

El a privit în jur, probabil căutând o armă.

— Îl pedepsești pentru că el a devenit duce și ți-a răpit totul.

El a deschis gura, mirat.

— Ce? Niciodată n-aș...

— Sterland, e adevărat? a întrebat Papa cu ochii mari. Crezi că am ucis-o pe Evangeline? Pe propria mea soră? Doar pentru un titlu?

— Sigur că nu, a spus Sterland. El a ridicat mâinile când am făcut încă un pas spre el, mișcând pumnalul înainte și înapoi. Recunosc că gândul mi-a trecut prin minte, dar niciodată cu adevărat... Ortun, nu știu despre ce vorbește fata. N-am făcut nicio înțelegere – cu siguranță nu cu un Trișor.

— Papa, fă ceva!

Honor sau Mercy – nu știam sigur care dintre ele, deoarece nu îmi puteam îndepărta privirea de la Sterland – a scos un scâncet chinuit.

Un gând mi-a străbătut mintea, ca o ploaie pe un zid de piatră. Deși mi se părea limpede care era tactica lui Kosamaras, care se folosea de acuzațiile lui Camille ca să mă omoare, nu cumva crease toată confuzia asta ca să mă facă să-l atac eu prima pe Sterland?

Ceea ce însemna că nu Sterland făcuse târgul...

Sau știuse că voi ajunge la concluzia asta și că nu-l voi putea ucide, protejând astfel persoana care a făcut învoiala?

Sau, mai rău, oare acum îmi zăpăcea gândirea până aveam să cedez? Tâmplele îmi bubuiau de prea multe posibilități? Cum puteam să aflu vreodată care era varianta corectă?

— Annaleigh, ce-ar fi să-mi dai cuțitul? a spus Papa, apropiindu-se încet cu mâinile ridicate, rugându-mă. Ești supărată, evident. Ai trecut prin multe în ultimele săptămâni. Hai să vorbim și sunt sigur că vom găsi o soluție.

— Nu. Sterland trebuie să moară pentru ca târgul să se îndeplinească. E singurul mod de a rezolva situația. Spune-le, Cassius.

M-am uitat peste umăr. Aveam nevoie de asigurări. Situația scăpa repede de sub control. Dar când m-am uitat spre ușă, dispăruse.

Am scos un sunet de nedumerire. Am alergat pe hol, dar nu era nicăieri.

— Cassius? Intrând înapoi în cameră, am privit-o cu mai multă atenție. Unde-a dispărut?

Camille s-a încruntat, cu fața înnegurată de nedumerire.

— Cine?

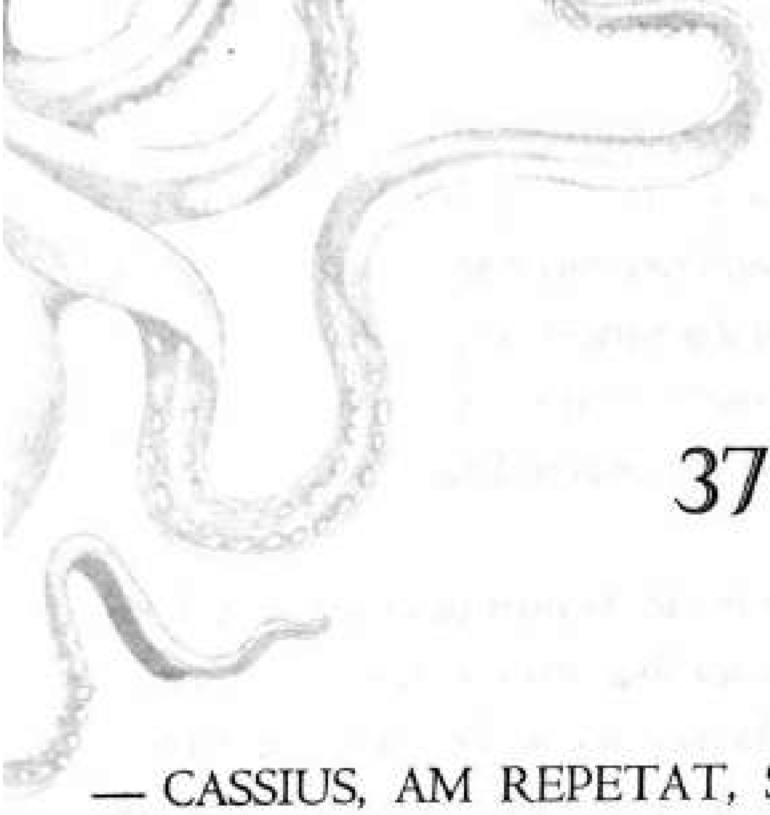

37

— CASSIUS, AM REPETAT, ȘI M-AM ÎNTORS SPRE surorile mele. El o să explice totul, Camille. Nu i-am făcut nimic lui Verity, vă jur…

— Annaleigh, despre cine vorbești,?

Vocea lui Camille era calmă și fermă, de parcă vorbea cu o nebună. Sclipirea reală de teamă din ochii ei m-a făcut să ezit. Se uita la mine de parcă *eram* nebună.

— Cassius… Cassius Corum. Fiul căpitanului Corum.

— Căpitanul Corum e mort.

— Știu asta. Fiul lui i-a luat locul la Învolburare. De ce nu vă amintiți nimic din toate astea?

În ciuda eforturilor mele, vocea îmi suna ascuțit în timp ce vorbeam, apropiindu-se periculos de isterie.

— Se întâmplă din nou ca atunci, cu Elizabeth, a murmurat Papa. Îmi pare rău, prieten drag, s-a uitat el spre Sterland, cu o privire istovită. Ne lași un moment singuri cu Annaleigh?

Fața lui era pământie. Nu mi se păruse niciodată atât de bătrân.

Sterland s-a îndepărtat de scaun, bătându-l pe Papa cu palma pe spate ca o compătimire plină de remușcări.

— Sigur, sigur. E o problemă de familie. A rămas cu ochii la mine, plini de durere. Dacă e vreun mod prin care pot fi de ajutor…

Papa i-a mulțumit și i-a făcut semn să plece.

— O să-l lași să plece, pur și simplu? am întrebat eu, privindu-l cum ieșea ca un om liber. Papa, el…

— Nu Sterland e problema aici.

Expresia de pe fața lui spunea tot ce nu puteau spune cuvintele.

— Dar eu sunt? am întrebat șocată. Eu?

— Nimeni altcineva nu vede oameni care nu există.

Pumnalul mi-a căzut cu zgomot pe podea în timp ce camera apărea și dispărea din vedere. Era o greșeală. Trebuia să fie. Cassius era real. Fusesem cu el. Toată noaptea. El mi-a spus totul despre Viscardi și înțelegere. Despre Kosamaras și jocurile ei.

Jocurile ei…

Ea e Vestitoarea Nebuniei, creează atâtea viziuni false și realități strâmbe, încât bietul suflet își ia singur viața doar ca să pună capăt chinului.

În timp ce vorbele lui îmi sunau în urechi, am căzut în genunchi, tremurând incontrolabil. Oare Kosamaras mă făcuse să mi-l imaginez pe Cassius? Era ea atât de puternică încât să creeze un om din nimic? Avusesem atâtea conversații cu el, împărtășiserăm atâtea sărutări. Îmi aminteam privirea din ochii lui când a spus că pe mine mă plăcea cel mai mult. Încă îi simțeam mâinile pe trupul meu. Nu putea fi o închipuire, nu-i așa? Era real. Trebuia să fie.

Îmi aminteam că vorbisem despre el cu surorile mele. Îl văzuseră – nu eram singura! Dar de îndată ce mi-a venit gândul acela triumfător, mi-a fost smuls, ca și cum ai încerca să te ții de maree cu mâinile goale.

Rosalie și Ligeia vorbiseră cu el. Erau moarte și nu puteau să garanteze pentru mine.

— Honor! Mercy! Ați fost cu el la taverna din Astrea. V-a adus cidru. Ele se uitau confuze la mine. În ziua în care Edgar… ziua când ne-am luat pantofi noi ca să-i înlocuim pe cei de zâne.

În timp ce spuneam asta, am zărit o sclipire de jad. Nedumerirea mă străbătea în timp ce-mi dădeam poalele la o parte, uitându-mă la pantofii de zâne, întregi și intacți. Arătau noi ca în ziua în care îi despachetaserăm. I-am acoperit repede la loc, dorindu-mi să nu-i fi văzut vreodată.

— Camille, tu l-ai văzut, știu că l-ai văzut. A stat chiar lângă tine la Învolburare! A fost la balul din Pelage...

Clătinam din cap, încercând să alung gândul acela. Balurile nu erau reale, iar Cassius nu fusese acolo. Adevărul a trecut prin mine, căzând de sus ca o ancoră ce se oprește pe fundul mării.

Cassius nu fusese la balul din Pelage, deși eram atât de convinsă de prezența lui.

Kosamaras mă făcuse să îl văd acolo.

Ea mă făcuse să îl văd peste tot.

Încet, uitându-se la Papa pentru aprobare, Camille a traversat camera și a îngenuncheat lângă mine. A încercat să mă calmeze cu mângâieri circulare pe spate, așa cum liniștești un cal speriat, înspăimântat de furtună.

— Te referi la balul tripletelor? Annaleigh, nu a fost nimeni acolo pe nume Cassius.

— Nu la balul acela. Nu-mi mai pronunța numele așa.

— Așa, cum?

I-am dat brațul la o parte.

— Ca și cum aș fi înnebunit. Ca și cum încerci să potolești un om nebun.

— Nimeni nu crede că ești nebună, Annaleigh, a spus Papa. Suntem doar îngrijorați pentru tine.

— Și pentru Verity, a intervenit Honor.

Am întors capul spre ea, cu un sunet disprețuitor în gât.

— V-am spus, nu a fost cu mine!

Camille și-a mușcat buza de jos, cu ochii sticlind de lacrimi.

— Dar poate a fost cu... acest... Cassius?

O lamă ascuțită de teamă mi s-a înfipt în stomac.

— Cum puteți crede că i-aș face rău lui Verity? E absurd! Știți că n-aș putea s-o rănesc niciodată!

— Sunt convins că există o explicație pentru toate astea, a spus Papa, luând pumnalul de pe podea.

Acum în mâinile lui, se vedea că nu era nimic mai mult decât un cuțit pentru unt, fără îndoială luat de la micul dejun mai devreme în dimineața aceea. Amintirea mi-a pătruns în minte, clară și luminoasă. M-am văzut luându-l de pe bufet și ascunzându-l în fustă.

— Nu, am murmurat eu, uitându-mă la bucățica de alamă. Nu, nu, nu, nu! M-am făcut ghem, prinzându-mă cu brațele de cap, încercând să fac piesele să se potrivească. Ce se întâmplă cu mine?

Hohotul lugubru s-a auzit iar din colțul camerei. Camille se uita la mine cu îngrijorarea întipărită pe față. Era evident că nu auzea nimic. La fel de brusc ca înainte, s-a auzit apoi din dreapta. Știam fără să mă uit că Kosamaras nu avea să fie acolo. Râsul a continuat, furișându-se tot mai aproape de mine până mi-am dat seama că fusese în mintea mea tot timpul, pătrunzându-mi în creier până aveam să cedez.

M-am lovit în tâmplă ca să desprind acest intrus nepoftit, însă hohotitul n-a făcut decât să crească. M-am lovit din nou. Și încă o dată, cu și mai multă forță. O parte din mine era conștientă că Papa și Camille au venit în fugă să-mi dea mâinile la o parte, oprind loviturile, dar nu mă puteam stăpâni. Când mi-au prins brațele la spate, m-am aruncat în față, încercând să mă dau cu capul de podea. Dacă puteam să-l sparg, măcar puțin, vocea avea să scape și să mă lase în pace.

Sunetul de porțelan spart mi-a întrerupt criza pentru o clipă, și m-am oprit. O vază de pe un raft cu cărți explodase în sute de bucăți ascuțite pe podea.

Am fost atât de ușurată să văd capul tuturor întorcându-se spre zgomot, încât am izbucnit în plâns.

Un bust de marmură al lui Pontus a alunecat spre marginea raftului de sus, împins de mâini nevăzute. S-a clătinat precar o clipă, de parcă aștepta să se asigure că îl urmăreau cu toții, înainte să cadă la pământ.

Honor și Mercy au țipat și s-au ferit de bucățile sparte. Niciuna nu avea pantofi – refuzaseră cu încăpățânare să meargă prin casă în cizmele de marinari date de Papa – și s-au văitat când cioburile haine li s-au înfipt în tălpi.

Ca un ecou, un urlet prelung s-a auzit de la etaj. Părul mi s-a ridicat pe ceafă de spaimă când țipătul a devenit și mai ascuțit, terminându-se cu un sunet răgușit.

— Ce mai e acum? a gemut Papa.

Lenore s-a îndreptat de spate pe marginea fotoliului. Pentru prima dată din dimineața în care dispăruseră Rosalie și Ligeia, ochii ei păreau ageri și prezenți. A arătat spre tavan.

Încă un urlet a despicat aerul.

— Morella, a spus Mercy, uitându-se după degetul lui Lenore.

Mi-a străpuns stomacul, limpezindu-mi gândurile – și râsul acela oribil – din cap.

— Gemenii.

— Stați aici. Toate, a ordonat Papa.

Țipetele Morellei deveneau mai zgomotoase, străbătând casa ca un tsunami, scăldând totul în durerea și nefericirea lor.

— Cu ea?

M-am întors spre ce mai rămăsese din Grații. Se temeau de mine. Lacrimile îmi înțepau ochii când le-am văzut ferindu-se de privirea mea.

— Mercy?

— Papa, te rog, nu ne lăsa, a scâncit ea, întinzând brațele, evident vrând să fie dusă în brațe afară din cameră.

Cu un mormăit de nerăbdare, el s-a întors și a îngenuncheat lângă Mercy și Honor, luându-le pe amândouă în brațe.

Am strâns din degete, răsucindu-le în noduri dureroase, rușinată să întâlnesc privirile surorilor mele. Le speriasem. Ele chiar credeau că-i făcusem ceva lui Verity.

Respirația mi s-a tăiat.

În noaptea cu moliile, fantoma lui Eulalie mă acuzase că o omorâsem. Îl luasem drept un vis urât, un episod de somnambulism care se sfârșise foarte prost.

Dar dacă nu era așa?

Dacă, de fapt, Kosamaras mă folosise ca să o împing pe Eulalie de pe stânci? Și pe Edgar din prăvălie – era evident că nu fusesem cu Cassius când s-a întâmplat.

Dar, nu. Nu mi-aș fi rănit niciodată surorile, orice s-ar fi întâmplat. Era doar o înșelătorie.

Nu-i așa?

Dacă într-adevăr Kosamaras putea să aducă un mort la viață, să creeze zeci de baluri din neant și să mă facă să cred într-o persoană care nu exista, m-am cutremurat gândindu-mă ce altceva mai avea pregătit pentru mine.

Ce-i făcusem surioarei mele?

Papa s-a smuls din îmbrățișare.

— Morella are nevoie de mine și eu am nevoie ca voi să fiți curajoase. Le-a sărutat pe frunte, una după alta. Micuțele mele navigatoare curajoase. Camille… probabil o să am nevoie de ajutorul tău.

Ea a pălit.

— Dar nu știu nimic despre nașteri. Annaleigh are grijă de ea. Ea e cea care a vorbit cu moașa. Ea a ajutat la nașterile mamei.

El s-a uitat lung la mine, pe urmă a oftat.

— Nu o duc acolo sus în starea asta.

Uram felul în care vorbea peste mine, de parcă nu eram potrivită să fiu inclusă în discuție. Uitându-mă la cuțitul pentru unt din mâna lui, am presupus că ar putea avea dreptate.

Am deschis gura, forțându-mi vocea să rămână calmă.

— Moașa a lăsat o carte ultima dată când a fost aici. Sunt imagini în ea. Tu și Camille ați putea să le urmați. Sunt foarte detaliate.

Un val de ușurare a acoperit fața lui Papa.

— Mulțumesc, Annaleigh. Poți să ne-o aduci?

Simțindu-mă ca o marionetă trasă și smucită de sfori împotriva voinței mele, m-am dus la biblioteca de pe care căzuse statuia. Am scos un volum gros de pe raft și am mângâiat coperta uzată.

Pe drum spre Papa, am ocolit mormanul de porțelan și marmură și am încremenit. Scris în praf, de un deget nevăzut, era un mesaj.

EXIST.

Mercy și Honor erau singurele care fuseseră aproape de dezastrul acela, dar fugiseră de cum căzuse bustul. Un licăr slab de speranță mi-a încălzit inima. Oare Cassius îl scrisese? Am amețit când mi-am dat seama că ar fi putut la fel de ușor să-l scrie Kosamaras, vrând să mă înnebunească și mai rău.

— Annaleigh? a spus Papa.

Am privit înapoi la podea înainte de a-i da cartea, convinsă că mesajul dispăruse, că era doar în mintea mea, la fel cum se întâmplase cu toate celelalte. Dar cuvântul a rămas la locul lui.

— Papa, ar trebui să vezi ceva...

Un nou urlet a străpuns aerul.

— Nu acum, a spus el, ieșind în grabă din cameră împreună cu Camille.

Un fulger luminos a apărut pe cer, urmat câteva secunde mai târziu de un bubuit de tunet. Îmi răsuna în piept, tăindu-mi respirația. Chiar dacă nu putea acoperi sunetele ce veneau de la etajul al patrulea.

— Ar trebui să trimită cineva după moașă. Honor s-a dus la fereastră, uitându-se la încă un fulger. Crezi că ar ajunge pe furtuna asta?

— Mă duc eu, m-am oferit. Era o sarcină nesăbuită, dar eram disperată să le arăt surorilor mele că nu eram un monstru. Pot să iau bărcuța sau șalupa, dacă vânturile sunt prea puternice.

Înainte să mă facă cineva să mă răzgândesc, ceasul de aur a zburat de pe poliță, căzând la pământ într-un morman de rotițe și mecanisme. În partea opusă a camerei, pianul s-a trezit la viață, zăngănind și scoțând o serie de note urâte în timp ce clapele se apăsau singure. Arăta ca și cum cineva mergea pe lungimea de fildeș, tropăind cu picioarele. Strigoiul nostru se întorsese.

Mercy a urlat, fugind din cameră, urmată îndeaproape de Honor. Lenore se uita tăcută la mine, vizibil stânjenită.

— Ar trebui să te duci după ele. Probabil aleargă spre camera Morellei și nu e nevoie să vadă tot ce se întâmplă acolo.

Ea și-a mușcat buza, pe urmă a dat din cap.

— Lenore? am strigat-o, când a ajuns la ușă. Chiar nu-ți amintești de Cassius? Nici de baluri? De dans? Am inventat și asta? Ai fost cu mine aproape la toate.

Ea a clătinat din cap. A deschis gura, ca și cum ar fi fost pe punctul de a-și nega amintirile, dar s-a oprit. A mai dat o dată din cap, și încă o dată, ca și cum ar fi alungat ceața. Pentru prima dată de la înmormântare a vorbit.

— Îmi amintesc de dans, dar…

Un nou bubuit de tunet i-a întrerupt șirul gândurilor, pe urmă două țipete stridente.

— Du-te. Eu rămân aici, promit.

Ea s-a întors și a fugit pe hol după fete.

Fulgerul dansa periculos de aproape de fereastră, iar bubuitul care i-a răspuns a fost atât de puternic, încât m-am aplecat, acoperindu-mi urechile. Ochiurile de geam se zguduiau în rame. Oare trăsnetul lovise casa?

Un urlet nepământean s-a auzit de sus. Mi-am amintit de chinurile mamei, dar era mult prea devreme pentru Morella, nu? Chiar dacă gemenii ar fi fost concepuți înainte să se mărite cu Papa, cum era convinsă Camille, avea doar șase luni. Poate. Era prea devreme. Mult prea devreme.

Mă plimbam prin cameră, ca un animal în cușcă.

Strigătele de agonie ale Morellei au devenit tot mai puternice, revărsându-se în mintea mea la fel de pătrunzător ca râsul lui Kosamaras. Oare gemenii făceau parte din târg? Dar Morella? Câți oameni erau meniți să moară azi?

Un urlet puternic și prelung a mai străbătut casa, apoi s-a așternut o tăcere sinistră. Furtuna continua afară, cu sclipiri de fulgere și bubuit de tunet, dar la etajul al patrulea era doar tăcere. Am îndrăznit să ies pe hol, ciulind urechile să aud plânset de copil.

Doar tăcere.

Apoi, Camille.

— Annaleigh? Annaleigh, avem nevoie de tine *acum*!

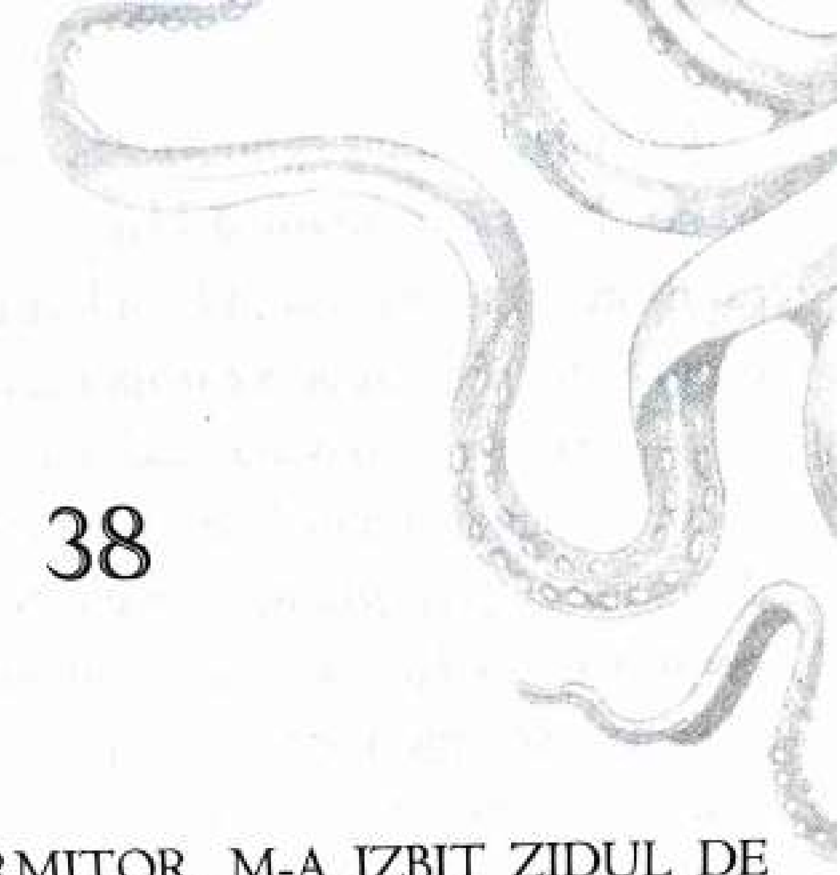

38

DÂND FUGA ÎN DORMITOR, M-A IZBIT ZIDUL DE aer cu miros de fier. Cearșafurile erau o harababură îngrozitoare de sânge și măruntaie. Se născuseră copiii.

Morella era întinsă pe un morman de perne, ațipită sau inconștientă, nu eram sigură. Pentru o clipă, m-am temut că murise, dar chiar și din partea opusă a camerei vedeam că pieptul i se ridica. Papa stătea în genunchi lângă pat, strângându-i mâinile și șoptind o rugăciune.

— Copiii? am întrebat eu prostește, uimită de liniștea din cameră.

Camille s-a întors, întinzând un ghemotoc acoperit cu o pătură. M-am temut să nu se ferească de mine, cum făceau Honor și Mercy. Lacrimi îi curgeau pe față și am știut că făcusem calculul corect. Era prea devreme.

Fără să spună nimic, mi-a întins copilul. Uitându-mă printre învelișurile pătate, am zărit o față mică și frumoasă, cu ochii închiși. Nu aveau să se deschidă niciodată. Era băiat. Singurul fiu al lui Papa. Născut mort.

— Ce s-a întâmplat?

Vorbeam încet. Nu mai era niciun ghemotoc în cameră. Acest băiat venise primul. Morella avea nevoie de cât mai multă odihnă dacă era să mai nască un copil în ziua asta îngrozitoare.

Camille s-a uitat neliniștită la pat, apoi mi-a făcut semn să ies pe hol. Nu mă înduram să-l las pe fratele meu, oricât de mic, oricât de mort, singur, așa că l-am luat cu noi. Îl mângâiam pe spate, dorindu-mi să-l pot aduce înapoi la noi.

— Era deja în travaliu când am ajuns noi aici. A spus că avea contracții rapide și cumplit de puternice. Era în regulă la micul dejun, dar pe urmă... Sângera atât de mult! Nu știam dacă e normal. Nu-mi pot imagina că da. Și-a dat la o parte o șuviță de păr cu încheietura. Nu am văzut-o niciodată atât de epuizată A început să împingă și el a ieșit într-un șuvoi de lichide și sânge. Papa l-a prins și... n-a scos niciun sunet. A încercat să-l bată pe spate, dar nu s-a trezit. Nu pot s-o fac din nou, nu singură. Știu că nu ești tocmai bine acum, Annaleigh, dar am nevoie să fii. Am nevoie de sora mea. Și-a reținut un scâncet.

— Oh, Camille.

Am luat-o în brațe, fără să-mi pese de hainele îmbibate de sânge, de acuzațiile ei sau de târg. Ușurarea mi-a străbătut corpul când m-a îmbrățișat și ea.

— Ce se întâmplă cu familia noastră? a spus ea, iar eu abia am auzit întrebarea, deoarece o rostise cu fața îngropată în gâtul meu. Despre ce vorbeai la parter? Un târg?

— Cassius... Ea s-a desprins și eu am tăcut, văzând sclipirea neliniștită din ochii ei. Cred că cineva din casa asta a făcut un târg cu unul dintre Trișori, Viscardi. Am crezut că poate a fost Papa. Ca să poată avea gemeni. Pe urmă, Sterland. Dar acum nu știu ce să mai cred.

— Cassius ți-a spus asta?

Avea vocea sceptică, dar nu răutăcioasă.

Râsul meu a fost scurt și avea gust de cafea amară, făcută prea tare.

— Mi-a spus tot felul de lucruri, dar ce e real și ce nu e? Oare chiar suntem aici, chiar purtăm această discuție? Dar el? Am ridicat copilul mai sus pe umăr. Chiar e mort sau e doar o iluzie?

— O iluzie? a repetat ea. Nu înțeleg despre ce vorbești. Bineînțeles că e mort. Pipăie-i pieptul. Nu-i bate inima. Ascultă-i plămânii. Nici măcar nu a respirat.

— Dar s-ar putea ca asta să vrea ea să vedem.

Camille a bătut din picioare, pierzându-și răbdarea.

— Care ea? Despre cine vorbești?

— Kosamaras. Ea ne poate face să vedem orice vrea ea să vedem. Chiar și fiul unui căpitan pe care nu și-l amintește nimeni.

Desenam cercuri pe spatele micuț al fratelui meu.

— Oh, Annaleigh. Dar de ce să fie ea aici? Ce i-am făcut noi s-o mâniem?

Ea mi-a pus o mână pe umăr, cu vocea plină de înțelegere. Vedeam că voia să asculte, voia să creadă, dar nu știam dacă într-adevăr se încredea în ceea ce spuneam sau dacă era mai ușor să facă asta decât să știe că sora ei era o criminală.

— Lucrează cu Viscardi. Ne chinuiește ca parte a unui târg.

Ea a ridicat privirea, întâlnindu-mi ochii cu o resemnare epuizată.

— Verity e moartă, nu-i așa?

— Nu știu. Lacrimile au țâșnit repede și brusc. Îmi simțeam gâtul blocat și compact. Kosamaras ajunsese la ea cumva și eu nu fusesem acolo s-o opresc. Nu aveam să-i mai văd zâmbetul piezis sau ochii verzi și fericiți care mă priveau. Cred că da.

Camille a scos un suspin și și-a mușcat dosul palmei ca să-l înăbușe. Am îmbrățișat-o din nou, ținându-l pe fratele nostru viteg între noi.

Gemetele din camera Morellei ne-au întrerupt.

— Probabil se trezește. Crezi că celălalt frate se naște azi?

Deja era prea multă moarte în jur. Nu puteam să mai pierd pe unul din ei.

— Ar trebui să intrăm și să vedem.

* * *

— OH, ANNALEIGH, EȘTI AICI!

Morella a întins mâinile, chemându-mă lângă ea.

Papa s-a uitat la Camille.

— Ești sigură că e o idee bună? a întrebat, iar după ce s-a gândit o clipă, ea a dat din cap și el m-a lăsat, fără tragere de inimă, să trec.

— Cum te simți? Ai mai avut contracții?

— Nu atât de intense. Nu ca înainte.

Avea buzele palide – aproape aceeași culoare pe care o avusese ră cearșafurile –, jupuite, crăpate și sfâșiate din pricina urletelor.

Am zărit-o pe Hanna stând într-un colț. Arăta de parcă îmbătrânise cu zece ani de când o văzusem ultima oară și m-am întrebam încă o dată dacă toți în afară de mine își aminteau moartea lui Fisher. Cearcănele obosite de sub ochii ei erau din pricina suferinței sau altă iluzie făcută de Kosamaras?

— Hanna, poți să-mi aduci apă, te rog? Și așternuturi curate. Mai multe. M-am întors spre Papa. Îi găsești tu o cămașă nouă de noapte? M-am urcat pe pat, ocolind pe cât posibil petele de sânge. O să te curățăm, Morella, bine?

Ea s-a lăsat pe spate, închizând ochii.

— Nu trebuie să vă bateți capul. Cred că o să mor.

— Nu o să mori, am spus eu cu mai multă siguranță decât simțeam de fapt. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— L-ai văzut pe fratele tău? A izbucnit iar în lacrimi. Mă odihneam după micul dejun când am simțit o împunsătură bruscă de durere. Chiar aici, a spus ea, arătând într-o parte. Era ca și cum ceva mă sfâșia pe dinăuntru. Pe urmă, un șuvoi masiv de apă. Poate era sânge. Exact când credeam că durerea nu poate deveni și mai puternică, s-a întețit. Jos... acolo jos. Nu-mi mai amintesc prea multe după asta. Dar Ortun..., a spus, zguduită de suspine.

— Uneori se întâmplă asemenea lucruri. Papa știe asta.

Tunetul a bubuit deasupra conacului, zdruncinând și respirația în pieptul nostru. Era imposibil ca o moașă să ajungă la Salten la timp.

Hanna s-a întors cu așternuturi curate, iar Papa a luat-o cu grijă pe Morella de pe pat, mergând spre baia lor. Camille s-a oferit să o curețe și să o îmbrace în timp ce eu și Hanna ne chinuiam cu așternuturile.

— Arde-le, am spus eu, uitându-mă la cearșafurile însângerate. Șiruri negre de lichid se lipeau de ele ca smoala. Era imposibil să fie curățate. Și pune pe cineva să aducă o fiertură caldă pentru ea. O să aibă nevoie să-și păstreze puterile.

Hanna s-a uitat la fotoliu, unde pusesem cu grijă frățiorul între pernuțele moi.

— Ce să facem cu..., a dat să zică, dar nu a putut termina vorba.

Adevărul era că nu știam. În cele din urmă, avea nevoie de o înmormântare cuvenită, jos în criptă. Când trupul lui micuț se întorcea în cele din urmă în Ocean, oare avea să-și caute celelalte surori? Cu siguranță aveau să fie bune cu el și să-l înconjoare de iubire.

— Mă ocup eu de el, s-a oferit Papa, intrând înapoi în cameră. A pus-o pe Morella sub cearșafurile curate. O să am eu grijă de fiul meu.

Morella a izbucnit iar în lacrimi după ce el și Hanna au ieșit din cameră.

— O să mă urască.

Buzele ei tremurau și am luat-o de mână. Tremura.

— Te iubește, am repetat eu. Trebuie să te liniștești. Mai ai un copil la care să te gândești.

Ea a scuturat capul atât de violent, încât a reușit să-și desfacă împletitura făcută cu grijă de Camille.

— Nu. Nu. Nu mai trec o dată prin asta. Nu pot să mai nasc un copil mort.

Am pus mâna pe pântecul ei, căutând un semn de mișcare de la celălalt geamăn. Mi s-a strâns inima când am schimbat poziția, rugându-mă la Pontus pentru un semn de viață. Când am tras mâna, burta ei a tresăltat, copilul dinăuntru întinzându-se ca și cum ar fi spus „Sunt încă aici. Nu uitați de mine."

Ea s-a strâmbat.

— Celălalt copil e viu și sănătos. Și pare foarte puternic!

Am încercat să râd, sperând că o să zâmbească si ea, dar s-a întors pe o parte, cu spatele la mine.

— Nu pot s-o fac, a scâncit ea.

La marginea patului, Camille s-a mișcat, evident neputând să aștepte. A ridicat o sprânceană spre mine, întrebându-mă tăcută ce trebuia să facem. Amintindu-mi de tava cu loțiune și ulei, m-am dus la birou.

— Ce-ar fi ca eu și Camille să-ți masăm picioarele? am sugerat eu, luând flaconul mic cu ulei de lavandă.

Avea să o relaxeze și poate să mascheze o parte din mirosurile urâte din cameră. Respiratul pe gură nu te ajuta până la capăt. Simțeam gustul sângelui în aer, ca niște monede de cupru atârnând greoi pe limba mea.

Ne-am așezat în genunchi de o parte și de alta a picioarelor Morellei. Vărsând câteva picături din lichidul argintiu în palmă, i-am arătat lui Camille cum să-i maseze curbura tălpilor apăsând din ce în ce mai tare.

Morella a gemut când o contracție slabă i-a încleștat abdomenul. Când a trecut, a continuat să plângă. Isteria ei creștea, coaptă și putredă ca o bășică mare, gata să plesnească și să ne îmbibe pe toți cu otrava ei. Avea să-și iasă singură din minți, agățându-se de agonia și durerea primei nașteri. Trebuia să-i distragem atenția.

— Miroase frumos, nu-i așa?

Degetele ei erau încordate, strângând cearșaful în pumnul încleștat înainte de a-l întinde, trăgând de pânză până când firele trosneau și se desfăceau.

— Îți amintește de câmpurile de lavandă din apropierea casei tale?

Pomenise altă dată de câmpurile cu flori. Poate dacă o făceam să vorbească despre copilăria ei, avea să se relaxeze și să nu se mai concentreze atât la copilul rămas.

A trecut încă o contracție și s-a încruntat.

— Casa mea? Nu, nu aveam lavandă în munți.

A fost rândul meu să mă încrunt, deși ea nu m-a văzut. Avea ochii închiși, anticipând durerea din valul următor.

— Credeam că ai trăit la câmpie.

Ea a clătinat din cap.

— Nu. Am crescut aproape de unul dintre piscurile cele mai înalte din munți. Dar acolo erau cele mai frumoase flori lângă satul meu. Roșii ca focul, ca niște rubine strălucitoare. Au un miros deosebit de dulce. E greu de descris, dar imposibil de uitat. Mi-e tare dor de ele. Fața i s-a strâmbat iar când s-a încordat. După ce tensiunea a trecut, a deschis ochii. E una pe măsuța mea de toaletă, floarea aceea mică de sticlă. Buza de jos i-a ieșit în afară, melancolică. Dar nu se simte mirosul.

Camille a coborât de pe pat ca să i-o aducă.

— E frumoasă, a spus ea, întinzându-i-o Morellei să-i atragă atenția. Ca o mușcată exotică.

O amintire s-a trezit în adâncul meu. Auzisem ceva despre florile mici și roșii de acolo. Ceva ce spusese Cassius...

Munții Cardanieni. Floarea nyxmist și Oamenii Oaselor...

Oamenii lui Viscardi.

Încă o contracție, mai puternică și mai lungă decât cele dinainte. Morella a dat drumul sticluței pe așternut și s-a încovoiat de durere.

Când respirația i-a revenit la normal, am luat sfera de sticlă și am cercetat-o.

— Sunt sigură că, după ce se termină toate astea, Papa o să-ți aducă un buchet de flori ca asta, cel mai mare pe care l-ai văzut vreodată. Probabil o să-ți umple casa cu ele!

Zâmbetul ei era slab, energia scăzută.

— Nu cresc decât lângă satul meu. E departe de Salten, s-ar ofili după atâta drum.

Toate astea aminteau exact de Oamenii Oaselor. Cu siguranță, un adept al lui Viscardi n-ar avea o problemă să facă o învoială cu el. Am înfipt degetele în talpa ei, frecând piciorul cu o concentrare sporită. Ajunsesem la o concluzie greșită cu Sterland, înainte. Nu voiam să fac aceeași greșeală.

— Păcat. Sunt flori nyxmist, nu-i așa?

Auzind numele florii, a încremenit.

— Ai auzit de nyxmist?

Am îndrăznit s-o privesc în ochi, sărind la jugulara ei.

— Nu mi-am dat seama că ești din Munții Cardanieni. Nu vorbești niciodată despre asta.

Camille s-a încruntat, neștiind ce urma să dea de gol Morella.

— Mie mi-ai spus că ai crescut aproape de Foresia, la câmpie.

Cu ochii mari, și-a dat seama că fusese prinsă cu minciuna.

— M-am mutat acolo... mai târziu. După ce am devenit moașă.

— Guvernantă, i-am amintit eu. Vicleșugul ei se vedea, desfăcându-se ca un ghem de ață. Papa a spus că erai guvernantă.

Ea și-a dat o șuviță de păr după ureche. Era ud de sudoare. Cămașa de noaptea era deja umedă când s-a încovoiat din cauza altei contracții. Instinctele mele strigau s-o ajut, să-i alin durerea, dar le-am ignorat și am coborât din pat. Când contracția a trecut, s-a întins pe perne, prefăcându-se că doarme.

— Cum ai putut?

Ea a rămas cu ochii închiși.

Camille era cu gura căscată. Pusese și ea totul cap la cap.

— Tu ai fost? Tu ai făcut târgul?

Ochii Morellei s-au deschis încet.

— Chiar nu vă amintiți de mine, nu-i așa?

Avea vocea slăbită și uscată, foșnind ca frunzele. Nu părea că aparține acestei lumi.

— Știam că cele mici nu o să-și amintească, dar îmi făceam griji pentru voi două.

— Să ne amintim de tine? a întrebat Camille, privind-o din alt unghi. De ce să ne amintim de tine?

— Am fost una dintre moașe când mama voastră era însărcinată cu Verity.

M-am încruntat, căutând prin amintirile încețoșate cu femei în alb care veniseră la Highmoor în timpul ultimei sarcini a mamei. Papa nu precupețise nicio cheltuială, spunând că voia tot ce era mai bun pentru ea. Fuseseră atâtea moașe și vraci, încât nu mi-i aminteam pe toți.

— Eram mult mai tânără, a șoptit ea. Evident. N-am locuit niciodată la câmpie, nici n-am fost guvernantă. Eu și tatăl vostru am inventat totul. M-am născut în Munții Cardanieni și am fost trimisă în capitală să învăț să fiu moașă, ca mama și bunica înaintea mea. A respirat adânc. Îmi dați puțină apă, vă rog?

Camille s-a întors după carafa de pe noptieră, dar eu am întins mâna s-o opresc.

— După ce termini de povestit.

Ea a oftat, frecându-se la tâmplă.

— Oh, ce mai contează acum? Oricum o să mor în noaptea asta. Cineva ar trebui să știe adevărul. S-a întors spre fereastră, mișcând ochii înainte și înapoi de parcă își vedea povestea desfășurându-se ca o piesă pe scenă. Nu mai văzusem marea niciodată. Sau o casă atât de frumoasă ca Highmoor. Am petrecut aproape toată după-amiaza din prima zi aici visând că într-o bună zi voi fi stăpâna unei asemenea moșii... Când am simțit ochii lui Ortun asupra mea, am decis că într-o bună zi însemna prea mult timp.

Un hohot de râs mi-a scăpat de pe buze.

— Minți. Papa îi era devotat mamei. Niciodată n-ar fi înșelat-o.

— Nu fi atât de naivă. Știam că mă dorea. O vedeam în fiecare privire a lui.

A zâmbit atât de larg, încât buza de jos i-a crăpat și a început să sângereze în timp ce fulgerul lumina dincolo de fereastră.

Camille a scos un sunet de dezgust.

Morella a închis ochii.

— După ce s-a născut Verity, mama voastră a fost foarte slăbită. Atât de obosită și frântă. Să naști douăsprezece fiice... Nimeni nu s-a mirat prea tare când a murit...

Auzind cuvintele pe care Morella nu le spunea, am simțit cum îmi îngheață sângele în vene. Fruntea i s-a încordat când a venit o nouă contracție. După ce a trecut, a îndrăznit să-mi întâlnească privirea împietrită.

— A fost un gest de bunătate, Annaleigh, serios, trebuie să mă crezi. Avea dureri, dureri foarte mari. Am amestecat puțină cucută în medicamentul ei din fiecare seară și a murit în somn, fără să știe nimic.

— Tu ai ucis-o pe mama? Fața lui Camille era contorsionată de furie. A luat un vătrai din șemineu, întorcându-l spre ea. Târfă ce ești!

— Nu a fost o moarte rea, a icnit ea. Nu a suferit.

— Și ar trebui să fim recunoscătoare pentru asta?

Camille a lovit-o cu vătraiul peste picioare – nu cât să rupă osul, dar i-a lăsat o urmă urâtă. Morella a țipat și s-a ferit de vătrai.

Am întins mâna spre Camille.

— Las-o să termine. Trebuie să aflăm tot. Tu ai ucis-o pe mama. Pe urmă?

— Annaleigh, a implorat ea, nu a fost o crimă. Probabil avea să moară oricum. Eu doar… am ajutat.

Am strâns din dinți, încercând să-mi controlez furia.

— Pe. Urmă?

— După moartea Ceciliei, toate am fost trimise de acolo. Mama m-a implorat să mă întorc acasă, însă am rămas în capitală. Într-o zi, m-am întâlnit din întâmplare cu Ortun – era acolo cu treburi la curte și el… era atât de pierdut fără Cecilia, avea atâta nevoie de consolare și îngrijire… așa că l-am ajutat să treacă peste suferință în singurul fel pe care îl știam. A zâmbit, iar fața i s-a relaxat o clipă când au copleșit-o amintirile. Ortun a trimis după mine în fiecare noapte în săptămâna aceea… Când s-a întors aici, mi-a scris, spunându-mi că-i era dor de mine, că tânjea după mine. Ea a închis ochii din nou. Și, ca o toantă, l-am crezut.

Încă o contracție. Încă un bubuit de tunet.

— Am ținut-o așa câteva luni. Nopți de extaz, urmate de săptămâni în care îl așteptam. În public, trebuia să țină doliu după Cecilia. Trebuia să aștept doar un an. Doar un an. A înghițit în sec. Au trecut cinci ani. De fiecare dată când murea una dintre surorile voastre, Ortun trebuia să reînceapă doliul. Spunea că trebuie să am răbdare și pe urmă vom putea fi împreună, dar eu… ar fi trebuit să știu adevărul.

Morella s-a oprit, cu fața roșie și plină de sudoare.

— Într-o noapte, veneam acasă de la o naștere și l-am văzut pe tatăl vostru. Nu știam că era în oraș. Nu-mi scrisese, nu trimisese după mine. Morella și-a dat la o parte o șuviță udă de păr, suflând cu greu. Și la brațul lui era o femeie. Doar o fată, de fapt.

Ea s-a cutremurat de durere, dar nu-mi dădeam seama dacă era o contracție sau amintirile din noaptea aceea.

— Am sărit la el, blestemând și strigând, făcând o scenă cumplită. Ea a icnit, apoi a scos un geamăt adânc. Apă, vă rog.

Camille a îndreptat vătraiul spre gâtul ei, iar ea a dat capul pe spate să se ferească.

— Spune mai departe.

— M-a lovit. În fața acelei târfulițe noi. Nici măcar nu-i păsa că ea ne vedea. M-a jignit, a urlat, m-a certat. A spus că eram o proastă să cred că un om ca el s-ar însura cu un nimeni ca mine. Nu aveam titluri, nu eram bogată... Eram doar... eu.

Acum îi curgeau lacrimile pe față.

În ciuda ororilor pe care le mărturisise, în clipa aceea îngrozitoare, când propriile mele vorbe răsunau în glasul ei, voiam s-o consolez. Fusese rănită chiar de tatăl meu, un bărbat care susținuse că o iubește.

Un bubuit brusc de tunet s-a auzit chiar deasupra noastră, făcându-mă să-mi revin în fire. Deși părea imposibil, după-amiaza era și mai întunecată, iar furtuna era gata să sfâșie cerul în bucăți.

— M-a lăsat acolo, întinsă în stradă, de parcă nu contasem niciodată pentru el. Ea a scos un scâncet frânt. Dar chiar și după toate astea... îl doream.

Un geamăt s-a auzit chiar din măruntaiele pântecului Morellei. Dădea din picioare cu atâta forță, încât lăsa impresia că erau mai mult de două sub cearșafuri. Am întors privirea spre caracatița Thaumas de pe baldachin. Ochii ei păreau vii și plini de acuzații, privind în jos cu dispreț în timp ce-i asculta povestea. Brațele îi cădeau în spirală pe stâlpi, metal bătut pe mahonul negru, întinse în semn de răzbunare. Argintul reflecta fulgerele de afară, iar vântul s-a întețit, urlând pe lângă ferestre cu tonuri inegale.

— Deci tu l-ai invocat pe Viscardi, am completat eu. L-ai invocat ca să-l facă pe Papa să se îndrăgostească de tine?

Morella a dat din cap.

— Și să rămân însărcinată cu fiul lui. Dacă aș fi fost însărcinată, Ortun ar fi fost obligat să se însoare cu mine. După tot ce făcusem pentru el... meritam măcar atât. După ce m-am întors la Highmoor, am văzut-o pe Eulalie urmărindu-mă cu atenție. Începea să-și amintească. Și pe urmă, în noaptea aceea îngrozitoare... m-a confruntat și a amenințat că le va spune tuturor. Nu... Nu puteam s-o las să strice tot.

Umbra pe care Edgar o văzuse pe stâncă.

— Tu ai ucis-o pe Eulalie?

Ochii ei febrili s-au întors spre mine, rugându-mă să înțeleg.

— Nu putea să păstreze secretul.

M-am dat înapoi ca și cum mă lovise în abdomen. Mă împrietenisem cu femeia asta și în tot acest timp ea îmi omorâse familia fără niciun regret. Doar tăiase numele de pe listă. O ceață roșie îmi întuneca vederea, iar inima îmi bătea de două ori mai repede. Furia îmi alerga prin corp, pulsând din adâncul meu până în vârful degetelor. Am luat vătraiul de la Camille și l-am întins spre gâtul Morellei.

— Ne-ai folosit ca plată pentru fiul tău.

Ea s-a tras înapoi spre tăblia patului, încercând să scape de cârligul de metal.

— Și a fost în zadar. Fiul meu a murit, și o să mor și eu până se sfârșește noaptea asta.

— Bine! s-a răstit Camille.

Tunetul a explodat chiar deasupra noastră, iar Morella a început să râdă, ținându-se de burtă când a străpuns-o următoarea contracție. S-a auzit larmă în capătul îndepărtat al holului, strigăte și țipete.

— Du-te să vezi ce e. Am rămas cu fierul ațintit spre Morella. O să stau eu cu ea.

Morella s-a uitat după Camille, pe urmă mi-a căutat iar privirea.

— Annaleigh, trebuie să mă crezi. N-am vrut ca tu să mori. Am... am vrut la început, înainte să te cunosc – voiam să-l fac pe Ortun să plătească pentru felul în care s-a purtat cu mine –, dar pe urmă... Ai fost atât de bună cu mine! Ai avut grijă de mine, ai fost prietena mea. Nu știam că Viscardi avea să o folosească pe Vestitoare să-și încaseze plata, chiar nu știam. De asta ți-am dat cartea aceea s-o citești... ca să nu dormi noaptea. Ca să nu visezi *arătarea* aceea.

N-am spus nimic.

Un scâncet slăbit i-a ieșit pe gură.

— Nu pot să fac asta, nu pot, a gemut Morella, cu omoplații trosnind. Maxilarul îi ieșea în afară, înfigându-se în buza de sus. Ai putea s-o faci, să știi. N-ai decât s-o faci.

— Ce să fac?

O strălucire de nebunie îi scăpăra în ochi.

— Să mă lovești. Știu că vrei. Și tu știi că vrei.

— Ba nu.

— Doar ridică-l și lovește-mă în cap. Atunci o să se termine tot.

M-am tras înapoi de lângă pat, uitându-mă spre hol când strigătele s-au întețit. Dintr-o cameră din capătul opus ieșea fum.

— Fă-o, Annaleigh! a strigat ea. Zdrobește-mi capul. Zboară-mi creierii. Am ucis-o pe mama ta. Le-am ucis pe surorile tale. Răzbună-te și omoară-mă. Un urlet care-ți îngheța sângele în vene i-a ieșit din gură și o pată roșie a apărut pe cămașa ei de noapte, care apoi s-a mări și i s-s unduit pe coapse. Te rog!

— Nu-mi pasă ce se întâmplă cu tine, dar nu o să-mi omor fratele.

Râsul a țâșnit prin dinții strânșii, bucățele ascuțite și nemiloase de șrapnel ce ricoșau pe pereți.

— Fată proastă, a gemut ea, și s-a așezat pe vine în timp ce începea să împingă, să împingă cât țineau contracțiile, să respingă durerea, să scoată copilul afară. Avea vocea joasă și aspră, ca metalul care se rostogolește pe o stâncă. Nu e fiul tatălui tău.

Stomacul mi s-a strâns.

— Poftim?

Ea a tras aer în piept.

— Eu și Viscardi trebuia să pecetluim cumva târgul... După ce l-am făcut, Ortun a căzut la picioarele mele, implorând să-l iert, cerând o nouă șansă, cerând să se întoarcă în patul meu. Și l-am lăsat. Pe amândoi i-am lăsat. Și pe urmă... i-am lăsat să mă seducă.

Gemetele ei s-au transformat într-un țipăt de durere când o formă neagră s-a rostogolit din ea, revărsându-se pe pat într-o încurcătură de membre și aripi negre, acoperite de membrane. Ochii mei nu păreau să se poate concentra pe detalii, nu puteau înțelege formele care se zbăteau prin aer. O gură prea mare, prea plină de dinți, s-a deschis și a scos un vaiet pofticios.

Nu era un copil.

Era un monstru.

39

CAMILLE A NĂVĂLIT ÎNAPOI ÎN DORMITOR, CU fața aprinsă și murdară de funingine.

— Fulgerul a lovit acoperișul. Etajul al patrulea e în flăcări! Trebuie să ieșim!

S-a oprit brusc când a văzut creatura ce se zvârcolea pe pat.

Arătarea s-a întors, descoperindu-și spatele înaripat, și a apucat cordonul ombilical. A tras de capătul opus, iar Morella a strigat de durere, ținându-se de burtă. Ridicând cordonul la gură, a străpuns mușchiul dintr-o singură mușcătură și s-a eliberat. M-am întors într-o parte și am vomitat.

Camille m-a prins de braț și m-a tras spre ușă. Servitorii alergau pe lângă noi, strigând să fugim la parter. Focul nu putea fi stins. Trebuia să fugim acum.

— Stați, nu plecați! ne-a strigat Morella cu vocea ascuțită și stridentă. Preț de-o clipă, ochii ei și-au pierdut nebunia și arăta din nou ca mama noastră vitregă. Nu pot să cobor singură la parter! Nu m-ați lăsa să ard de vie, nu-i așa?

Stând în prag, m-am înfipt cu călcâiele în podea, oprind-o pe Camille să fugă la parter.

— Nu putem s-o lăsăm aici.

Ea a gemut, exasperată.

— E exact ce ne-ar face ea nouă!

Morella s-a zbătut să-și scoată picioarele pline de sânge de sub cearșafurile ude. A înclinat capul, ascultând ceva ce noi nu auzeam. Din camera alăturată s-au auzit sunet de pași grei. Gura mi s-a uscat când un păianjen negru de teamă și-a înfipt colții adânc în stomacul meu.

Venise Viscardi.

Camille m-a tras iar de braț.

— Nu mai putem sta aici! Focul e deja pe hol!

Ușa de la salon s-a deschis cu un pocnet, oprindu-ne în loc. O siluetă neagră și familiară a apărut, profilată în fum și flăcări. Buclele lui argintii se ridicau, zvârcolindu-se ca niște șerpi.

Când a trecut pe lângă șemineu, ca un rege care traversează sala tronului, a proiectat o umbră pe peretele opus. Un dragon mare, cu trei capete și coarne a ieșit în evidență, cu aripile întinse în mod feroce și dinții dezveliți.

Morella a izbucnit din nou în lacrimi când l-a văzut.

— Stăpâne, nu înțeleg. Fiul meu s-a născut mort. M-ai trădat!

El a ridicat un deget cu o grație fluidă, mișcându-l înainte și înapoi. Vocea lui era încărcată de miere, melodioasă și tărăgănată.

— Morella, scumpa mea. Așa mă întâmpini tu?

— Ai mințit!

Cu o mișcare neclară, tremurată, el s-a înălțat deasupra ei, rânjind ca un gargui din iad. Pe perete, umbra dragonului se încrunta, îndoindu-se și mușcând, în timp ce Morella se zbătea dedesubt.

— Eu. Nu. Mint. Niciodată! a mârâit el.

— Fiul meu a murit!

El a clătinat din cap.

— Fiul nostru trăiește.

— Fiul lui Ortun a murit. Ai jurat că voi avea un fiu! Ai jurat...

El a ridicat o mână, amuțind-o.

— Am jurat că vei avea un fiu. Și ai avut. Trupușorul care a fost scos din camera asta de soțul tău nu a fost un specimen perfect de bărbat? a continuat el, cu fața împietrită și ochii mijiți. Data viitoare când invoci un zeu să te târguiești, ține minte să ceri exact ce vrei.

— Am cerut! a urlat ea.

Viscardi a clătinat din cap, cu ochii ascunși în umbre întunecoase.

— Ai dat foarte multe detalii despre ce voiai – soțul, casa, fiul despre care credeai, cu nesăbuință, că va moșteni domeniul –, dar n-ai specificat că trebuie să se nască viu. El a întins mâna și i-a cuprins obrazul, dându-i cu degetul lung peste buze. Dar gândește-te, draga mea. Băiatul tău i-a oferit fiului nostru hrana de care o să aibă nevoie pentru lungul drum spre casă.

El a ridicat monstrul care scâncea între cearșafuri, uitându-se în jos la fața micuță cu colți. Chipul lui Viscardi s-a îmbunat, plin de tandrețe. Ba chiar a gângurit în timp ce creatura îl mușca de degete.

— Nu! a strigat Morella, străduindu-se să se ridice pe salteaua inegală. Nu! Ți-am dăruit un fiu. Tu ai luat două dintre fetele Thaumas. Înțelegerea a căzut. Vreau ca târgul să fie anulat!

El s-a întors spre ea, strângându-și fiul în brațe.

— Anulat? Cine ești tu să-ți iei jurământul înapoi?

— Nu vreau să iau parte la acest jurământ. Mi-ai luat fiul; nu primești celelalte fete!

Cu flăcări în priviri, și-a trecut limba despicată peste dinți, uitându-se la femeia măruntă din fața lui. Pe peretele din spatele lor, dragonii s-au tras înapoi, agitați din pricina poftei de sânge.

— Nu poți doar să spui că vrei să termini cu târgul și să te aștepți să fie așa. Știi prețul pe care îl cer. Singurul lucru pe care îl accept drept plată.

Morella a răsuflat șovăielnic și a dat din cap, cu o privire resemnată. S-a uitat peste umăr, privindu-mă în ochi.

— Nu-i spune tatălui tău toate astea. Spune-i... spune-i că l-am iubit. Întotdeauna.

Viscardi s-a uitat iar spre noi, iar buzele lui – prea subțiri să le numești așa – s-au ridicat într-un zâmbet chinuit. Ne-a făcut cu ochiul. Pe urmă, cu o mișcare ciudat de neclară, s-a aruncat peste Morella, devenind deodată mult mai mult decât un bărbat. Aripile și solzii și ghearele sfâșiau tot în amalgamul acela.

Din haos răzbăteau strigăte și, pentru un moment îngrozitor, au reapărut sunetele pe care am auzit-o făcându-le când intrasem peste ea și Papa. Însă plăcerea a fost de scurtă durată, iar scâncetele ei de extaz s-au transformat în scurt timp în țipete. Țipetele, în urlete. Iar urletelor le-a urmat tăcerea.

Camille și-a acoperit gura cu mâna, stăpânindu-și propriile strigăte, când am zărit curbura palidă a unei coaste ridicându-se de pe așternut. Morella venise dintre Oamenii Oaselor și acum nu mai era decât un morman de astfel de oase.

Redevenit om, Viscardi s-a întors spre noi, cu o admirație pofticioasă sclipind în ochii plini de văpăi.

— Întotdeauna mi-a plăcut cel mai mult să dansez cu voi două, a spus el, iar privirea lui a trecut arzătoare peste trupurile noastre ca pe pământul pârjolit. Frumoasa, frumoasa Annaleigh și draga mea Camille... Ce bine ne-am putea distra împreună... Trebuie doar să-mi cereți.

Camille și-a încleștat maxilarul când a pășit în față.

— Cât de puternic ești, Trișorule? Ești capabil să schimbi cursul lucrurilor? Să schimbi trecutul?

— Camille, nu! am strigat eu, simțind ce era pe cale să facă. Am prins-o de brațe, trăgând-o departe de zeul zâmbitor.

— Ar putea să le aducă înapoi pe surorile noastre! a șuierat ea. Ar putea s-o aducă înapoi pe mama!

— Cu ce preț?

— Aș putea, a spus Viscardi, ridicând glasul ca să se audă mai tare ca noi. Aș putea să fac toate astea și mai mult. O limba despicată a țâșnit din gura acoperită de sânge, chemându-ne. Și s-ar putea să descoperiți că o să vă placă schimbul.

Am clătinat din cap.

— Niciodată!

El s-a uitat la mine cu ochi scăpărători și înfocați.

— Te îngrijorează ce s-a întâmplat cu Morella? Înțeleg, bineînțeles, Annaleigh. Dar tu n-ai fi niciodată atât de nesăbuită încât să faci aceleași greșeli ca ea. Ești mult mai deșteaptă și mult mai... amețitoare.

Picioarele au început să mi se miște mai aproape, aparent sub controlul meu, dar când m-am forțat să mă opresc, au continuat să înainteze. Mă trăgea spre el ca un pește-undițar care-și ademenește prada cu globul său luminos, hipnotizant.

Mi-a atins obrazul cu degetele, mângâind pielea cu o tandrețe seducătoare căreia nu-i puteam rezista. Abia când am lăsat obrazul în palma lui mi-am dat seama că era plin de sângele Morellei.

— Annaleigh, oprește-te! a strigat Camille, apucându-mă de mână și smulgându-mă din transă și din mâna lui Viscardi.

M-a strâns tare în brațe, ținându-ne cu fermitate pe loc.

Viscardi a oftat și un nor de sulf s-a ridicat de pe buza lui, dar a ridicat din umeri, făcând o plecăciune adâncă în fața noastră.

— Cum vrei.

Luând în brațe progenitura care plângea, a dispărut odată cu bubuitul de tunet.

Eu și Camille ne priveam în ochi, răsuflând cu greu în aerul plin de fum, în timp ce asimilam tot ce se întâmplase în ziua asta teribilă.

Oare chiar se terminase? Mă așteptasem să mă simt diferit, să mă simt mai puțin marcată. Cu siguranță, trebuia să fie ceva care să indice că înțelegerea picase – dar nu era nimic.

Un strigăt de pe coridor ne-a readus în prezent. Focul ardea necontenit prin Highmoor. Dacă nu plecam chiar acum, nu mai primeam altă șansă.

Am alergat pe hol când o scândură din tavan, roșie-aprinsă ca ochii lui Viscardi, a căzut pe podea, făcând covorul să se aprindă. Flăcări portocalii se înălțau ca niște limbi pe tapet și, într-o explozie subită de foc, un tablou în ulei cu Eulalie și Elizabeth a dispărut.

— Scara din spate!

Trebuia să strig să mă aud peste trosnetul flăcărilor.

— Etajul al treilea arde deja, a spus Camille când am ajuns pe palier. Unde sunt Grațiile?

— Erau la primul etaj cu Lenore.

Mă rugam să nu se fi aventurat mai sus.

Focul se întindea cu repeziciune, în timp ce coboram pe scări, un pumn portocaliu monstruos care încerca să ne zdrobească. Dând buzna afară în grădină, am tușit, scoțând fumul afară. Furtuna sufla peste Salten, vârându-ne în ochi fulgi ascuțiți. Ar fi trebuit să fie frig, dar vâlvătaia degaja atât de multă căldură, încât nu eram în pericol să degerăm.

Oamenii erau adunați în jurul fântânii, stând apropiați pentru căldură și confort. Am suspinat ușurată când le-am văzut pe Lenore, Honor și Mercy înghesuite sub o pătură.

— Camille? Annaleigh! a strigat Hanna, văzându-ne. Slavă lui Pontus! Scara mare era deja în flăcări când am încercat să urc după voi. Mi-a fost atât de teamă că v-am pierdut pe amândouă! Ne-a strâns într-o îmbrățișare dureros de puternică. L-ai văzut pe Fisher?

M-am uitat prostită la ea.

— Fisher! a strigat ea din nou, ca și cum nu o auzisem bine. Nu l-am găsit când a izbucnit focul. A plecat cu Roland și ceilalți la naufragiu? L-ai văzut atunci? Nu știu unde e!

Lacrimi fierbinți curgeau pe fața ei.

Mi-am atins obrajii cu degetele, întinzând funinginea și alungând ultimele urme ale înșelătoriei lui Kosamaras.

Fusese o minciună, mai devreme în Camera Albastră, unul dintre trucurile lui Kosamaras. Nu fusese niciun accident. Nicio înmormântare. De fapt, eram singura care știa că Fisher era mort. Murise înainte de a veni la balul tripletelor.

Lenore a plecat de lângă fântână, venind lângă noi. Avea ochii strălucitori de lacrimi, iar flăcările se reflectau în ele, amintindu-mi de irisurile arzătoare ale lui Viscardi.

— Unde e Papa? De ce nu e cu voi?

Hanna a scos încă un urlet.

— Le-a ajutat pe cele mici să iasă, pe urmă a fugit înapoi, spunând că se duce după doamna Thaumas. Erați sus cu ea... S-a oprit, observând tăcerea noastră. Nu l-ați văzut?

Mi-am intersectat privirea cu Camille. Ea a clătinat din cap, iar lacrimi tăcute i-au umplut ochii.

— Nu l-am văzut. Nu de când a luat copilul... nu de când a coborât la parter.

— Trebuie să ne ducem după el.

Hanna ne-a dat drumul, uitându-se după alți servitori pe care să-i cheme. Roland și mulți dintre lachei lipseau. La fel și Regnard și Sterland.

Am prins-o de mânecă.

— Scările din spate erau deja copleșite de flăcări când am coborât. Nu era acolo.

Ca și cum mi-ar fi confirmat spusele, s-a auzit un zgomot puternic din interiorul conacului, iar o porțiune de podea a cedat sub greutatea flăcărilor și lemnul carbonizat. Honor și Mercy au țipat, iar Hanna a început din nou să plângă.

Am prins-o în brațe pe Camille, pregătindu-mă pentru suspinele ei. Nimeni nu trebuia să afle ce se întâmplase cu adevărat aici în noaptea asta. Ne-am ținut una pe alta în brațe cu o nevoie aprigă de a ne proteja și am privit cum Highmoor ardea.

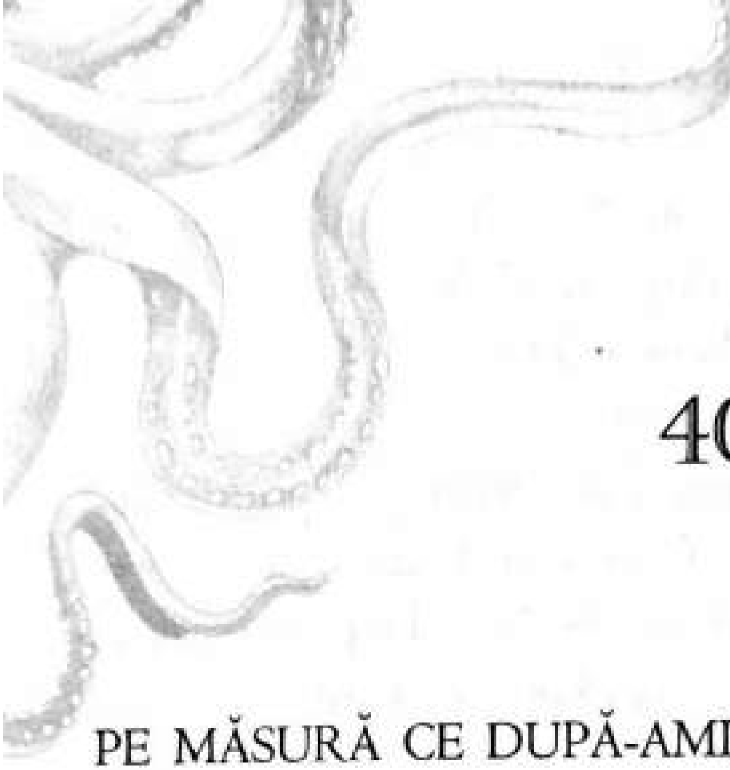

40

PE MĂSURĂ CE DUPĂ-AMIAZA TÂRZIE FĂCEA LOC amurgului, alți servitori au scăpat din casă, revărsându-se pe ușile din spate și luând-o spre grădină. Camille s-a alăturat fetelor lângă fântână, lipindu-se de ele și ștergându-le lacrimile. Mi-a făcut și mie semn să vin, dar nu puteam sta locului. Rătăcind prin grupurile de oameni, am numărat câți ieșiseră din casă și cine încă lipsea.

Toți servitorii bărbați erau plecați. *Rusalka* naufragiase cu adevărat și toți plecaseră într-acolo. Fusese tot o amăgire să-i văd pe Sterland și pe Roland în Camera Albastră.

Când flăcările s-au întins pe aripă, ferestrele s-au spart din pricina căldurii, iar cioburile de sticlă au sărit ca niște fulgi răutăcioși. Ceva înăuntru a explodat – depozitele de vin sau kerosenul, fără îndoială – și o minge de foc a izbucnit. A zburat în jos pe scări, aruncându-se în stratul de zăpadă.

Nu era o parte a exploziei – era un om!

Îngrozită, am fugit și am aruncat zăpadă cu mâinile ca să sting flăcările.

Cu degetele tremurânde, am întors trupul cu fața în sus și am văzut nu un om, ci doi.

Verity se uita în sus la mine, îmbujorată și murdară de funingine, dar părea destul de teafără.

— Annaleigh! s-a aruncat ea în brațele mele, cu lacrimile curgând pe obrajii înnegriți. Annaleigh, trăiești! Ea s-a întors spre cealaltă siluetă ce zăcea nemișcată în zăpadă. Cassius e bine?

M-am uitat la mormanul de haine arse, încercând să văd trupul de sub ele.

— Ce-ai spus?

Ea a dat deoparte o bucată de material, dezvăluindu-i fața.

Inima mi s-a oprit. Era Cassius. Era real. Verity îl vedea și eu îi simțeam trupul sub degete. Kosamaras ne amăgise să-l uităm.

— Cassius?

Verity îi pipăia picioarele, căutând o reacție.

— A fost atât de îngrozitor, Annaleigh! M-am trezit dimineață și nimeni nu mă vedea și nu mă auzea. Era ca și cum nu existam. M-am ținut după Mercy și Honor toată ziua peste tot, dar nu știau că sunt acolo. Am adormit în Camera Albastră când a venit furtuna. Când m-am trezit, erau flăcări peste tot. Dar pe urmă a venit Cassius și el m-a văzut! El m-a scos din foc. El m-a salvat!

M-am aplecat peste trupul înnegrit.

— Cassius? am zis, scuturându-l încet și trezindu-l din leșin.

Ochii lui s-au deschis, dar nu vedeau clar. Erau injectați din pricina fumului dens. Oare focul îl orbise?

— Mă vezi?

I-am sărutat palma bășicată.

— Da, da.

El a tușit.

— Eu ți-am scris mesajul acela în praf... Nu voiam să crezi că ești singură... Ea e teafără? Verity e bine?

Vocea lui a cedat, cu gâtul ars după ce inspirase vaporii toxici.

— E teafără. E chiar aici.

Verity a dat cu mâna pe fața lui murdară și el a zâmbit.

— Mi-ai salvat viața, Cassius.

El a închis ochii o clipă.

— Bine. Asta e bine. Mi-a căutat mâna, iar carnea de pe degetele lui era acoperită de bășici arse. Nu era Sterland, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

— Nu-ți face griji pentru asta. Trebuie să-ți păstrezi puterile. Înțelegerea a fost anulată. Toți o să fie în siguranță. Asta e tot ce contează.

A încercat să zâmbească, deși îl durea, evident.

— Nu toți.

Lacrimile îmi curgeau pe obraji și picurau pe ai lui.

— Să nu îndrăznești să renunți! Ai ieșit din casă și furtuna o să se termine în curând. Trimitem după mama ta! E zidul dorințelor la abația ei... Totul o să fie bine.

El a ridicat mâna, oprindu-mă.

— Vrei să mă duci mai departe în grădină? Te rog? Să ies de sub crengi? Vreau să văd stelele.

Eu și Verity ne-am uitat în sus la furtună. Era imposibil ca el să vadă stele în seara asta.

— Este furtună, iubirea mea. Stai aici și odihnește-te.

O clipă, ochii lui s-au înseninat și a arătat din nou ca acel Cassius pe care îl știam și îl iubeam.

— Ai spus *iubire*?

L-am sărutat cât de ușor am putut pe obraz.

— Sigur că da.

— Atunci, scoate-mă de sub copaci, Annaleigh.

Cu ajutorul lui Verity, l-am ridicat cât am putut de încet și l-am ajutat să meargă mai departe de casă, de sub crengile întunecoase ale stejarului.

O tuse puternică i-a zguduit pieptul când l-am coborât pe jos. Sângele îi păta buzele și am vrut să urlu. Nu așa trebuiau să se desfășoare lucrurile. În romanele lui Eulalie, ticăloșii erau mereu înfrânți și îndrăgostiții scăpau teferi, gata să-și înceapă viața împreună.

— Cassius, nu există o cale să oprim asta? Să o chemăm pe mama ta și...

El mi-a strâns mâna, clătinând capul cu o mișcare aproape imperceptibilă.

— Oh, draga mea Annaleigh, mai ții minte când ai lăsat țestoasele să plece? Unele lucruri nu pot fi păstrate. Mi-a mângâiat obrazul și lacrimile mele au curs pe degetele lui. Fii curajoasă. Fii puternică. O să ai întotdeauna toată inima mea.

A tușit iar și mâna i-a căzut înapoi în zăpadă.

— Nu! am strigat și Verity a scâncit, prinzându-mă cu brațele pe după gât.

Mă legănam înainte și înapoi, ținând-o cât de strâns îndrăzneam. Fumul din hainele și din părul ei îmi înțepa nările, legându-mă de momentul acesta cumplit, îngrozitor. Voiam să lovesc cu pumnul în pământ, să dau cu piciorul și să tropăi și să-mi smulg inima frântă și inutilă din piept.

Nu putea să moară.

Am așteptat, rugându-mă să aud hohotul răutăcios al râsului lui Kosamaras, dar asta nu făcea parte din vicleșugurile ei. Amăgirea se terminase și Cassius era mort.

Zăpada se învârtejea în timp ce noaptea se făcea dimineață, așezându-se peste noi, peste Cassius, până a fost acoperit de o pătură albă. Auzindu-ne plânsetele, surorile mele s-au strâns în jurul nostru, adunându-se una lângă alta, calde și tefere, ultimele fete Thaumas.

Când furtuna s-a disipat și soarele s-a înălțat peste fațada fumegândă a conacului, Camille stătea în picioare, inspectând moșia ei distrusă. Avea corpul drept și țeapăn, încercând să fie puternică, dar umerii îi tremurau.

M-am ridicat în picioare, știind că avea nevoie de consolare, de cineva care să o țină de mână și să înfrunte provocarea asta alături de ea. Dar trebuia să-l mai văd o dată pe Cassius. Voiam să-mi iau adio câtă vreme era doar al meu. Nu semizeu. Nu fiul Versiei. Doar al meu.

Dar când am privit înapoi, trupul lui nu mai era acolo.

Am mers prin zăpadă, dând-o la o parte cu căușul palmelor, scotocind prin ea, dar nu mai era acolo; dispăruse ca și cum nici n-ar fi existat vreodată.

Însă existase. Verity îl văzuse. Era lipită de mine, trăia și era teafără datorită lui.

Am ridicat privirea spre cer. Oare îl luase Versia de acolo, înapoi în palatul ei din piatra lunii? Înapoi în Sanctum? Am vrut să alerg spre ușa Grotei și să călătoresc spre Casa Celor Șapte Luni, să cer răspunsuri, dar m-am oprit brusc. Nu exista nicio ușă. Nici nu existase vreodată. Nu aveam cum să ajung la ea și nici nu aveam să aflu vreodată.

O bucată mare din zidul Aripii de Est s-a prăbușit, făcând grădina să vibreze și scoțând strigăte din partea mulțimii.

— Ce facem acum? a întrebat Lenore. Unde o să ne ducem?

Ochii lui Camille, roșiatici și spălăciți, priveau la edificiul ce se prăbușea.

— Nu mergem nicăieri. Noi suntem Oamenii de Sare. Suntem legați de acest pământ, de aceste mări. Focul nu ne poate forța să dăm înapoi.

S-a întors, cu ochii spre noi toate, ultimele șase surori Thaumas.

— Reconstruim.

ȘAPTE LUNI MAI TÂRZIU

– ȚINEȚI-LE BINE, ÎNCĂ NU LE DAȚI DRUMUL!

— Dar mi-am pus deja dorința! Nu vreau s-o uit! a exclamat Verity, sărind nerăbdătoare de pe un picior pe altul.

— Și eu!

Honor ținea doar cu vârful degetelor marginea felinarului de hârtie, periculos de aproape de a-i da drumul.

— Trebuie să așteptați să fie aprinse al meu și al lui Annaleigh! s-a răstit Mercy. Tu vrei doar ca dorința ta să ajungă prima acolo!

O briză de vară dansa în jurul nostru, purtând mirosul de alge și sare și, pentru o clipă, fitilul lui Mercy nu a vrut să se aprindă. A sfârâit o dată, de două ori. Când s-a aprins în sfârșit, felinarul de hârtie s-a umplut de aer cald și l-am întins. M-am grăbit să-l aprind pe al meu înainte ca Grațiile să rămână fără răbdare.

— Bine, ne-am pus toate o dorință? Surorile mele au dat energic din cap, iar ochii lor reflectau strălucirea veselă a flăcărilor. Atunci, la trei le dăm drumul. Unu... doi...

— Trei! am strigat împreună și le-am dat drumul.

Micile felinare albe s-au ridicat încet spre cer, răsucindu-se și învârtindu-se unul în jurul altuia, prinse într-un balet amețitor. Au plutit din ce în ce mai sus să se alăture stelelor.

Oare Versia se uita acum de sus la noi, în acest solstițiu frumos și senin de vară? De pe locul nostru pe Bătrâna Maude, cerul părea amețitor de infinit, o veșnicie scânteietoare. Stelele sclipeau cu o strălucire în plus, de parcă știau și ele.

Mi s-a pus un nod în gât când m-am gândit la dorința mea. Îl voiam pe Cassius lângă mine în această seară de vară de o perfecțiune desăvârșită. Asemenea nopți erau făcute să fie împărtășite, amintite și discutate ani de zile după aceea. Ceruri ca acesta erau făcute ca să fii sărutată sub ele.

— Ce dorință ți-ai pus? a întrebat Honor.

Verity a clătinat din cap.

— Nu poți să spui, altfel nu se mai împlinește.

Honor a oftat și a întors fața înapoi spre cer.

— Cât crezi că durează să se întoarcă dorințele?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Dar face și asta parte din distracție, nu-i așa? De câte ori vezi o stea căzătoare, poți să te bucuri pentru că se întoarce dorința cuiva.

Am privit până când felinarele nu s-au mai distins de stele.

— Sper ca dorința mea să se împlinească prima, a spus Honor, nu tocmai mărinimoasă.

Mercy a rămas cu gura deschisă.

— Nu, a mea!

— Ora de culcare, am anunțat eu, înainte să se iște o ceartă.

Cu doar câteva mormăieli, Grațiile au mers înapoi spre galerie, încă mirosind puternic a vopsea proaspătă, și au coborât pe scara interioară spiralată a farului. Am plecat spre casă, spre căsuța noastră de pe stâncă, și s-au pregătit de culcare. După o poveste și un sărut pe frunte, fiecare a adormit cu o repeziciune copilărească, lăsându-mă cu munca mea ca Paznic al Luminii.

După noaptea aceea oribilă de la Highmoor – în timp ce firele amintirilor false ale lui Kosamaras s-au întors la surorile mele – a devenit limpede că Bătrâna Maude avea nevoie de un Paznic nou, și încă repede. Camille, ca ducesă de Salann, mi-a dat binecuvântarea imediat, trimițând Grațiile cu mine. Cu toate construcțiile care se făceau la Highmoor, fuseseră mereu în calea tuturor și cred că s-a bucurat că a scăpat de ele în timp ce se instala în noul ei rol.

Acum, că vremea se încălzise iar, Lenore ne vizita des, aducând-o pe Hanna și coșurile cu bunătăți de acasă. De fiecare dată când venea, avea ochii mai puțin descurajați, ceva mai prezenți. În timpul ultimei vizite, pomenise că voia să plece de la Highmoor după ce se terminau renovările. Voia să rămână și s-o ajute pe Camille, dar se simțea blocată sub povara amintirilor. Nu știa unde voia să plece, dar era nerăbdătoare să descopere mai mult din Arcannia.

Am înțeles cum se simțea. Întotdeauna aveam să iubesc casa copilăriei mele, dar eram bucuroasă că mă eliberasem de ea. Deși munca de pe Hesperus era grea deseori, mă simțeam plină de hotărâre și mă trezeam în fiecare zi cu inima fericită. Mi-l imaginam de multe ori pe Cassius muncind alături de mine, cărând ulei pentru flacără, urmărind navele și mareele. Încă îi simțeam lipsa, umplându-mă de o durere mai adâncă decât tot ce știusem vreodată. Știam că aveam să-mi petrec tot restul vieții suspinând după el.

În timp ce mă întorceam spre Bătrâna Maude, o briză prietenoasă se juca cu împletitura mea, invitându-mă să o iau în altă direcție. Era o seară prea frumoasă și nu voiam să intru atât de devreme în casă. În plimbarea noastră de după-amiază, văzuserăm câteva cuiburi de țestoase pe plajă, movile mari aproape la fel de late cât era Verity de înaltă. Nisipul de pe el se mișca în timp ce priveam. Puii aveau să fie gata curând să iasă în mare.

Rătăcind pe nisipurile negre, mi-am scos pantofii. Valurile calde îmi udau picioarele goale, trăgând de pânza subțire a rochiei mele, atrăgându-mă sub apă mai adâncă. Greierii cântau în copaci mai departe spre continent, concurând cu lipăitul blând al apei la mal. Am închis ochii și am savurat minunăția acestei nopți. Sarea oceanului îmi umplea nasul, plămânii, toată ființa, și am inspirat totul, complet împăcată.

O tulburare în apă m-a trezit din reverie și am deschis ochii la timp ca să văd o stea căzătoare trecând pe cerul întunecat. Am zâmbit în timp ce gonea spre orizont. Un om norocos avea să-și primească dorința înapoi. Auzind încă un plescăit, m-am întors, sperând să văd o mică armată de pui coborând pe plajă și intrând în valuri.

Am încremenit, zărind silueta înaltă ce stătea în apă până la glezne, cu lumina argintie a stelelor în buclele vâlvoi.

Cassius.

Fiecare fibră a ființei mele tânjea să fie el cu adevărat, nu doar o fantezie care-mi bântuia și ochii, și inima. Nu era el. Nu putea fi el.

Dar arăta atât de real!

Un pescăruș a țipat deasupra capului și, pentru un moment îmbătător, stelele au părut că strălucesc mai tare, împodobind cerul într-un luciu nefiresc. O fărâmă mică de speranță s-a aprins în mine, arzând cu putere. Versia primise dorința mea? Steaua aceea căzătoare era pentru mine?

— Cassius? am îndrăznit să șoptesc, pe jumătate sigură că era un vis.

Nu te trezi...

Când s-a mișcat, înaintând în apa mai adâncă, mi s-a oprit respirația în scobitura gâtului. Nu avea să ajungă la mine. Avea să deschidă gura, dar vorbele lui nu puteau ajunge până la mine. Aveam să mă trezesc în observatorul de la Bătrâna Maude, singură încă o dată. Mă durea inima anticipând dezamăgirea dureroasă ce avea să vină.

Nu te trezi...

Cu un zâmbet care a început adânc în ochii săi strălucitori, Cassius m-a tras într-o îmbrățișare strânsă. I-am atins brațele, uluită. Erau acoperite, în mod imposibil, de piele netedă, fără urme de arsuri.

Era un vis. Trebuia să fie.

Pe urmă, mi-a atins obrazul cu degetul mare. Ochii lui scăpărau de fericire și buzele lui s-au deschis, gata să vorbească.

Nu te trezi!

Când nu m-am trezit, am întins mâna, i-am atins ceafa cu degetele și i-am pipăit buclele. Cassius a murmurat de plăcere înainte de a mă săruta. I-am simțit gura moale lipită de a mea înainte ca brațele lui să mă strângă, să mă atragă într-un sărut și mai intim, o durere și mai dulce.

— Încă ai gust de Sare, a șoptit el.

— Chiar se întâmplă asta? am șoptit eu. Chiar ești aici?

Cassius a dat din cap.

— Chiar sunt aici.

— Pentru cât timp?

El a zâmbit și mai larg.

— Pentru cât timp mă vrei.

Degetele îmi tremurau când i-am mângâiat fața, ridicând privirea să-i găsesc ochii. Voiam să țin minte tot despre acest miracol din fața mea.

— Cu adevărat?

El a dat din cap.

— Cum?

— Dintre toate dorințele din seara asta, a ta a fost aproape cea mai zgomotoasă, aproape cea mai plină de speranță. El a zâmbit. A doua cea mai ușor de împlinit.

Un cor de plescăituri s-a auzit de pe mal. Ne-am întors și am văzut o duzină de țestoase mici ce intrau în mare, înotând spre larg. Una mi-a atins piciorul, bătând prietenos în glezna mea cu aripioarele înainte de a porni spre necunoscutul albastru.

— Aproape? am întrebat eu, privind spre cerul nopții.

Lumina stelelor cădea în jurul nostru și nu-mi puteam imagina un moment mai dureros de frumos decât cel pe care îl trăiam acum, adăpostită între stele, sare și bărbatul pe care îl iubeam, care era parte egală din amândouă.

— A fost una singură mai zgomotoasă, a murmurat el, înainte să-și coboare încă o dată buzele. A mea.